ΤΑ

ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΗΡΩΝ

ΥΠΟ

ΠΑΥΛΟΥ Π. ΚΟΛΕΣΙΔΟΥ

Τόμος Πρῶτος.

ΤΥΠ. "Ο ΗΛΙΟΣ,,
ΕΝ ΑΜΙΣΟΙ
1913

μύτιαιων καὶ πασιγνω

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΗΡΩΝ

ΠΡΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

« Εὐσέβεια Ἀρχόντων ἀνυψοῖ ἔθνος, παρανομίαι δ' αὐτῶν ἐξουδενοῦσι φυλάς » [Παροιμ.]

Χάριν τῶν ἐπιπολαίως κρινόντων τά ἡμέτερα, καὶ μὴ καλῶς σταθμιζόντων τήν ἀνυπολόγιστον βλάβην, ἥν προφανῶς προξενεῖ εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ἡ χριστοκτόνος ἱεροκαπηλεία τῶν χρυσοκηρύκων καὶ φιλαργυρωτάτων Ἀρχιερέων ἡμῶν, ἀναγκάζομαι νὰ προτάξω τὴν προσημείωσιν ταύτην, καὶ νά καθικετεύσω θερμῶς πάντας τοὺς εἰλικρινῶς ἐνδιαφερομένους ἀναγνώστας. ὅπως μὴ ταράσσωνται ἐκ τῆς πρωτακούστου ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος βιβλίου· διότι δι' αὐτοῦ δὲν σκοπεῖται ποσῶς ὁ ἐξευτελισμός ἤ ἡ καταπολέμησις τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος. ὥς τινες ἄγαν προληπτικοί ἐκ τῶν προτέρων θέλουσι φαντασθῆ. ἀλλά πᾶν τοὐναντίον, πρόκειται περὶ χριστιανοσρεποῦς ἐλέγχου πρός βελτίωσιν, καὶ ἀκριβῶς περὶ σθεναρωτάτης συνηγορίας ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ καὶ τά μάλιστα λυσιτελεστάτου Ἐκκλησιαστικοῦ ὑπουργήματος, ὅπερ τόσον ὀφθαλμοφανῶς προπηλακίζεται καὶ χθαμαλῶς ποδοπατεῖται ὑπὸ τῶν Πανυγερωτάτων Κορυβάντων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν· καὶ συνεπείᾳ τῶν ἐπισημοτάτων καὶ πασιγνώστων, αὐτῶν χριστεμποριῶν ταπεινοῦ-

ται ὁσημέραι τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησ. ἡμῶν, ζημιοῦται τὸ ἔθνος, καὶ αὐξάνει ἡ πρός τα θεῖα ψυχρότης καὶ ὁ σκανδαλισμός τοῦ λαοῦ.

Ἐάν «***Οὐαί τῷ ἀνθρώσῳ, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται***» μυριάκις οὐαί τοῖς Ἀρχιερεῦσιν, οἵτινες οὐδόλως ἀνησυχοῦσι διὰ τὸν ἐξ αἰτίας αὐτῶν σκανδαλισμὸν τῶν χριστιανῶν, ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανε.

Πολλοί ἐκ τῶν τυφλοφανατικῶν χριστιανῶν φρονοῦσιν ὅτι ὡς ἔχουσι νῦν τὰ ἡμέτερα, οἱ Ἀρχιερεῖς κατήντησαν ἀναγκαῖον κακόν, καὶ ἐπομένως νομίζουσιν ὅτι εἶνε ἄτοπον νά παταχθῶσιν αἱ τόσον τολμηρόταται ἀταξίαι καὶ παρανομίαι αὐτῶν.

Οἱ τοιοῦτοι φαντάζονται ὅτι ἐν τῷ πολυκυμάνῳ πελάγει τῶν θλίψεων καὶ ἐθνικῶν ἡμῶν συμφορῶν ἡ μόνη καὶ ἀσφαλεστάτη σανίς τῆς σωτηρίας ἡμῶν εἶνε οἱ μεγαλώνυμοι Ἀρχιερεῖς, καὶ δὲν λαμβάνουσι ποσῶς πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι «ἐπικατάρατος πᾶς ὁ ἐλπίζων ἐπ' ἄνθρωπον.» καὶ ὅτι «***εἰμή θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδείς δύναται σῶσαι ἡμᾶς***» Ποῖος καὶ τὸν κοινὸν νοῦν ἔχων δικαιοῦται ἀράγε ν' ἀρνηθῇ ὅτι διὰ τῶν φανερά ἐνεργουμένων ἀργυρολογικῶν ὑπερβασιῶν τῶν Ἁγιωτάτων Ποιμεναρχῶν ἡμῶν αὐξάνει ἡ καθ' ἡμῶν δικαία ὀργή τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπομακρύνεται ἀφ' ἡμῶν ὁ θεός. «Οὐαὶ τῷ λαῷ τῷ συνευδοκοῦντι σιωπηλῶς τοῖς ἀνόμοις Ἡγεμόσιν αὐτοῦ.» Πᾶς λαὸς εἶνε βεβαίως συνυπεύθυνος, ὅταν συγᾷ ἀπέναντι τῶν ἀντιθέων παρανομιῶν τῶν Ἀρχόντων αὐτοῦ. καὶ τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς θείας δικαιοσύνης.

Ἰδοὺ ὁ λόγος, δι' ὃν δικαίως ἐτιμωροῦντο οἱ Αἰγύπτιοι ὑπὸ τῶν θείων πληγῶν, διότι ἦσαν κατὰ πάντα σύμφωνοι μετὰ τοῦ Φαραῶ, ὅστις ἀνθίστατο κατὰ τῆς θείας βουλῆς.

Δυστυχῶς ἔχομεν καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐθελοτυφλύττοντας χριστιανοὺς, οἵτινες βλέποντες οὐβλέπουσι, καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσι.» Καὶ ὡς ἐκτούτου κωφεύοντες πρὸς τὰ κοθ' ἑκάστην ὑπὸ πολλῶν κατὰ τῶν Ἀρχιερέων διαλαλούμενα τολμῶσι βλακωδῶς ν' ἀποδοκιμάζωσι καὶ νὰ κακίζωσι τοὺς εὐθαρσῶς γράφοντας καὶ διαμαρτυρομένους κατὰ τῶν ἱερωτάτων ἀτασθαλιῶν. Οἱ τοιοῦται χάσκακες, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν, οἱ τοιοῦτοι Ἀρχιεροκόλακες νομίζουσιν ὅτι τὸ συμφέρον (!) ἡμῶν ἀπαιτεῖ νὰ μὴ ἔλθωμεν εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὰς φανερωτάτας παρανομίας τῶν Ἁγίων Σατραπῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὅτι εἶνε δίκαιον νὰ κρύπτωμεν αὐτὰς ἀπέναντι τῶν ξένων ἐχθρῶν. Ἀλλὰ ποῖος ξένος, ἢ ποία τῆς γῆς γωνία ἀγνοεῖ τοὺς ἄθλους τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν; εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν ἀνιερωτάτων ἀθεμιτουργιῶν τῶν Σεβασμιωτάτων Ἡρώων καὶ ὑπερενδόξων χρυσολατρῶν ἡμῶν! Οὐδείς ἀγνοεῖ αὐτοὺς τε καὶ ἡμᾶς. Ἀνήκομεν εἰς τὴν περέβλεπτον καὶ ἐξοχώτατην τοῦ κόσμου φυλὴν, ἥτις πολιτικῶς, φιλοσοφικῶς καὶ χριστιανικῶς ἠγωνίσθη εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, καὶ ἠρίστευσεν εἰς ὅλα τά σημεῖα τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ γένους τῶν βροτῶν, καὶ διὰ τοῦτο δικαίως τὰ ὄμματα πάντων εἶνε ἐστραμμένα πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἑλληνοορθοδόξους, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρύψωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ ἐλλατώματα ἡμῶν. «Οὐδύναναι πόλις κρυβῆναι, ἐπάνω ὄρους κειμένη.» Πῶς λοιπὸν τινες ἀνοήτως φαντάζονται ὅτι οἱ ξένοι καὶ ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει τίποτε διὰ τὰς παρ' ἡμῖν Ἀρχιερατικὰς ἀταξίας; «***ὁ κόσμος τόχει τούμπανον, καὶ ἡμεῖς κρυφόκαμάρι.***»

Ἕτεροί τινες, ἕνεκα παχυλῆς ἀμαθείας, πάσχοντες οἱ δείλαιοι ἐκ δεινῆς Καλογεροφοβίας, νομίζουσιν ὅτι εἰς οὐδένα μὴ ρασοφοροῦντα ἐπιτρέπεται νὰ εἴπῃ τι ἐναντίων

τῶν καταχρήσεων τῶν Ἁγίων μαυροφόρων, καὶ τυφλῶς πιστεύουσιν εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ Καλογερικοῦ Συμβόλου ἐνῷ δογματίζεται ὅτι «οὐδενί λαϊκῷ ἐπιτρέπεται τὸ ἀναμιγνύεσθαι εἰς τὰς πράξεις τῶν Κληρικῶν» ἄλλως ἀναθεματίζεται, καὶ ὑπὸ βαρυτάτω ἀφορισμῷ περιπίπτει. Ἀφοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν δὲν σέβονται ἑαυτοὺς, καὶ φέρονται τόσον ἐναντίον πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἀποστολὴν, διὰ ποῖον λόγον ὀφείλομεν ἡμεῖς νὰ καλύπτωμεν τὰς ἱερὰς αὐτῶν ἀσχημίας, ἐπὶ προφανεστάτῃ ζημίᾳ ἡμῶν αὐτῶν; Τὶ ὠφελήθημεν ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε ἐνόχου σιγῆς ἡμῶν;

Δὲν κατεστήσαμεν αὐτοὺς θρασυτέρους εἰς τὸ εὐτόλμως καὶ ἀφόβως παρανομεῖν χάριν φαύλης κερδοσκοπίας; Δὲν εἴμεθα συμμέτοχοι καὶ συνυπεύθυνοι εἰς τὰς τοιαύτας ἀνομίας αὐτῶν;

Ἐὰν τὸ δημοσίᾳ ἐλέγχειν πρὸς ἀνόρθωσιν εἶνε τι μεμπτὸν τότε ἀξιοκατάκριτοι τυγχάνουσιν οἱ μεγάλοι μάρτυρες τῆς Ἀληθείας, ὡς λ. χ. οἱ Προφῆται ὁ Χριστὸς, ὁ Σωκράτης κ. λ. οἵτινες ἐλέγχοντες δημοσίᾳ τὰς κακίας τῶν τότε Ἀρχιερέων, Φαρισαίων καὶ ψευδοφιλοσόφων κατεδιώχθησαν, καὶ ἐθυσιάσθησαν χάριν τῆς ἀληθείας.

«Τὸ κακὸν μὴ πατασσόμενον ἐγκαίρως προχωρεῖ ἀπὸ τό χεῖρον εἰς τὸ χείριστον.» Ἰδοὺ ἡ κυρωτέρα αἰτία τῆς παρακμῆς καὶ καταπτώσεως ἡμῶν!

Ἀλλὰ μὴ φοβεῖσθε, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, καὶ τόσον πολὺ, διότι οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν εἶνε τόσον μεγάλοι, ἀκαθαίρετοι πύργοι ἰσχυροί καὶ παχύδερμοι, ὥστε μὲ τὰ βέλη ἑνὸς Κολεσίδου καὶ χιλίωνμαρτινοφόρων δὲν πίπτουσιν. εἶναι γενναιότατοι καὶ φοβοῦμαι μήπως καὶ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος ἂν ἐξεγερθῇ δὲν δύναται νὰ τούς κάμῃ τίποτε· διότι αὐτοί καλλίτερον ἀπὸ τὸν Χαμὴτ ὠχύρωσαν ἑαυτούς.

Περαίνων δὲ τὴν σύντομον ταύτην προσημείωσιν ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ ρητοῦ ὅπερ καὶ ἐν τέλει ἐπαναλαμβάνω. «Εὐσέβεια Ἀρχόντων ἀνυψοῖ ἔθνος, παρανομίαι δὲ αὐτῶν ἐξουδενοῦσι φυλάς.»

«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΜΕΡΟΣ Α!

«Οὐκ ἦλθον καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι» (Ματ. 5 17)
«Τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐνώπιον πάντων ἔλεγχε, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσι». (Α. Τιμ. Ε. 25)
Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε εἰς τὰ ἔργα τὰ ἄκαρπα τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε, διότι τὰ κρυφίως γενόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν». (Ἐφ. 5. 13).

Εὑρισκόμενος ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν εἰς ἄμεσον συνάφειαν μετὰ τῶν ἡμετέρων κενοτιτλομανεστάτων καὶ τιτουλαρίων Ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου τ. ἔ. μετὰ τῶν Ἁγιωτάτων(;) Αἰδεσμωτάτων, Ὁσιωτάτων, Ἱερολογιωτάτων, Θεοφιλεστάτων, Πανιερωτάτων, Σεβασμιωτάτων, Θειοτάτων, Παναγιωτάτων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑψίστῃ μηδενικῇ ἱερότητι τέρων καὶ τάτων Λειτουργῶν τῆς ἐν Χριστῷ Τρισπανυπεριεροσεβαστοαγιωτάτης χορείας τοῦ Μεγακλεοῦς καὶ ἀθλοφόρου Κλήρου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ μετὰ πολλοῦ καὶ ἱερωτάτου ἐνδιαφέροντος παρακολουθῶν αὐτοῦς, εἶδον ἐκ τοῦ σύνεγγυς, καὶ ἐσπούδασα τὴν ὄντως Ἱερεμιαδείων θρήνων ἀξίαν κατάστασιν, τὴν οἰκτροτάτην διαγωγὴν τῶν ψευδωνύμων σκαπανέων τοῦ ἱεροῦ ἀμπελῶνος, καὶ τὰ εἰς βάρος τοῦ Χριστοῦ τεράστια αὐτῶν κατορθώματα, διὰ τῶν ὁποίων, ἑαυτοὺς μὲν ἀνύψωσαν καὶ ἐμεγάλυνταν κοσμοπολιτικῶς καὶ ἀντευαγγελικῶς, τὴν δὲ Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος κατέστησαν αὐθαδῶς δούλας τῆς μεγαλομανίας καὶ ἀσυγνώστου ἰδιοτελείας αὐτῶν! «Ἕως

πότε, Κύριε, οἱ ἀσεβεῖς θέλουσι θριαμβεύσει; ἕως πότε θέλουσι προφέρει καὶ λαλεῖ σκληρά; θέλουσι καυχᾶσθαι πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας; Τὸν λαόν σου, Κύριε, καταθλίβουσι καὶ τὴν (ἱερὰν) κληρονομίαν σου κακοποιοῦσιν» (ψαλ. 91 5.

Εἶδον, εἶδον κἀγὼ τὰ δεινὰ καὶ τὴν πασίγνωστον, σκανδαλωδεστάτην, ἀφιλότιμον, φιλόχρυσον, ἀρχολίπαρον καὶ παντὸς ψόγου ὑπερτέραν πορείαν τῶν πλείστων, ἵνα μὴ εἴπω πάντων, τῶν Μεγαλωνύμων καὶ φαρδοσχήμων Καλογήρων ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ κατὰ τὰς σαφεστάτας ἀπαγορεύσεις τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχουν δικαίωμα νά ἰδιοποιῶνται οὐδένα τίτλον, «ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε Ραββί» (Κύριε) καὶ ὤφειλον νὰ εἶναι ἁπλούστατοι καὶ ταπεινότατοι ὑπηρέται τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ἐν τούτοις, μείναντες ἐλεύθεροι, καὶ ἄνευ ἐλέγχου, ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς Δεσπότας, Κυριάρχους καὶ ἁγίων ἁγιωτάτους. Καὶ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι εἶναι τυφλοί καὶ βλάκες οἱ κατηγοροῦντες τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅτι στερεῖται ἁγιότητος, ἐνῷ καὶ τυφλῷ δῆλον, ὅτι μόνον ἡμεῖς πρωτεύομεν εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς Ἁγιότητος, χάρις εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ δραστηριότητα τοῦ ξηροαγιομανοῦς κλήρου ἡμῶν. Οὔτε οἱ Μασόνοι ἔχουν τόσους βαθμοὺς καὶ ἱερὰ ὀρφίκια, ὅσα ἔχει ἡ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία (ἰδὲ Μ. Εὐχ. σ. 686).

Ἐμελέτησα, λέγω, τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων, καὶ φοβηθείς τὴν δικαίαν τοῦ Κυρίου ἀπειλὴν «***Ἐὰν ἴδῃς τὴν ρομφαίαν ἐρχομένην κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ μὴ ἀναγγείλῃς αὐτῷ, ἐκ σοῦ ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτοῦ***», ἠναγκάσθην μετὰ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας νὰ ἐνώσω κἀγὼ τὴν ταπεινήν μου φωνὴν μετά τινων ἄλλων, καὶ νὰ δι-

αμαρτυρηθῶ καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ κατὰ τῆς τοιαύτης παπαρατολμοτάτης Καλογηρικῆς ἐβελτηρίας, καὶ ὄντως ἐνόχου συμφεροντομανίας αὐτῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι διὰ τῶν μέχρι τοῦδε εὐσχημόνων διαμαρτυριῶν ἀτόμων τινων οὐδὲν εὐάρεστον ἀποτέλεσμα καὶ καλὸν προῆλθε, καὶ τοὐναντίον ἡ Καλογηρικὴ θρασύτης ἔτι μᾶλλον ηὔξησε, καὶ ἔλαβεν ἀπειλητικωτέρας διαστάσεις, ἀλλ' εἶναι ἆρά γε ὀρθὸν καὶ δίκαιον ἀπελπισθέντες νὰ σιγῶμεν ἀπεναντι τοιούτου ὀλεθριωτάτου κακοῦ, καὶ νὰ ἀναμένωμεν ἐστιαυρωμέναις χερσὶ τὴν ἀπὸ μηχανῆς Θεοῦ βοήθειαν;

«*Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει*», ἔλεγον πολὺ ὀρθῶς οἱ πρόγονοι ἡμῶν. Ἂς ὁμολογήσωμεν δὲ τὴν πικροτάτην ἀλήθειαν, ὅτι αἴτιοι τοῦ κακοῦ δὲν εἶναι μόνον οἱ Μεγάλοι Καλόγηροι, ἢ ἐν γένει ὁ Κλῆρος ἡμῶν, ἀλλὰ πταίει. συνεταιρικῶς καὶ ὁ Λαὸς, διότι ἐν τῷ δεινῷ ναυαγίῳ τῆς ὑποδουλώσεως αὐτοῦ ἐκλαβὼν τὸν ἀνώτερον ἰδίως Κλῆρον ὡς σανίδα σωτηρίας, τοσαύτην καὶ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην ἀπένειμεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ὥστε οὗτοι, εὑρόντες τὸ στάδιον ἐντελῶς ἐλεύθερον, συνεκέντρωσαν εἰς ἑαυτοὺς ἅπασαν τὴν προνομιακὴν ἰσχὺν καὶ δόξαν τοῦ ἔθνους, καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος συνεζύμωσαν ἑαυτοὺς μετὰ τῆς θρησκείας, καθὼς οἱ ἱερεῖς τῶν Βραχμάνων καὶ Βουδιστῶν, ὥστε τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Λαοῦ ἡμῶν καὶ μέχρι σήμερον, νομίζουσιν ὅτι διαλαλουμένων τῶν πανθομολογουμένων καὶ ἀποδεδειγμένων Κληρικῶν καταχρήσεων προσβάλεται ἡ θρησκεία, (sic) καὶ ἐπέρχεται ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ (!!) κατὰ τῶν λαλούντων ἢ καὶ ἀκουόντων τὰς ἱερὰς ἀταξίας, τὰς ὁποίας μὲ τόσην τόλμην καὶ ἀθεοφοβίαν διαπράτουσιν οἱ Ἁγιώτατοι ραζοφόροι, χωρὶς νὰ αἰσχύνωνται οὔτε ἀπὸ τὸ ἱερώτατον αὐτῶν ὑπούργημα, οὔτε ἀπὸ τὸν λαὸν.

Τόσον πολὺ ἐρωτευμένοι εἶναί τινες τῶν χριστιανῶν διὰ τοὺς μιτροπατεριτσοφόρους καὶ ἐνδοξοτάτους Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, ὥστε οὐδόλως σταθμίζουσι καλῶς τὴν σοβαρὰν βλάβην, τὴν ὁποίαν προξενοῦσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τῆς τοιαύτης ἀξιομέμπτου αὐτῶν διαγωγῆς. «*τυφλοῦται ἀληθῶς τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον*!» Εἴμεθα οἱ πάντες συνένοχοι, διότι διὰ τῆς σιγῆς ἡμῶν συντελοῦμεν εἰς τὴν ἐπίτασιν τοῦ κακοῦ.

Οἱ κατὰ τόπους μερικῶς μόνον μέχρι τοῦδε ἐλεγχοι, καὶ αἱ χριστιανοπρεπεῖς ἀποδοκιμασίαι κατὰ τῶν ὑπ' οὐδενὸς πτοουμένων Σατραπῶν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἀγερόχων Δερέβεϊδων τῆς Ἐκκλησίας οὐδόλως ἴσχυσαν ν' ἀναχαιτίσωσι τὴν ὁρμὴν τοῦ κακοῦ, ὅπερ προχωρεῖ ἀπὸ τὸ χεῖρον εἰς τὸ χείριστον. Τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμων, στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς φανατικῆς πρὸς αὐτοὺς στοργῆς καὶ τυφλῆς συμπαθείας τοῦ Λαοῦ, προβαίνουσιν εὐθαρσως ἀπὸ καταχρήσεως εἰς κατάχρησιν; τοὺς δὲ τολμωντας ἐνίοτε ἐκ ζήλου νὰ ὑψώνωσι κατ' αὐτων φωνὴν, ἢ τοὺς περιφρονοῦσιν ἐντελως, ὡς ὁ βοῦς τὸν ἐπὶ κέρατος αὐτοῦ καθήμενον κώνωπα, ἢ πολλάκις ἐξεδικήθησαν αὐτοὺς σκληρῶς καὶ ἀπανθρωπότατα.

Ἐπωφεληθέντες ἐκ τῆς τοῦ ἔθνους μακραίωνος δουλείας, συνεκέντρωσαν εἰς ἑαυτοὺς ἅπασαν τὴν ἐθνικὴν δόξαν, καὶ βαθμηδὸν αὐξάνοντες κατήντησαν οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν μαῦροι τύραννοι ἐπὶ τυράννων κατὰ τοῦ ταλαιπώρου ἔθνους ἡμῶν. Καὶ ἐν τῇ φιλοκόσμῳ δοξομανίᾳ αὐτῶν ἴδιον συμφεροντολογικὸν πρόγραμμα νομοθετήσαντες ἄνευ τινὸς τύψεως τοῦ συνειδότος, ἐκμυζῶσι καὶ αὐτοὶ ὡς ἄγριαι βδέλλαι τὸ αἷμα τοῦ ἐμπιστευθέντος εἰς αὐτοὺς Λαοῦ. Καὶ οὕτω ἱεροκαπηλικῶς τὰ πάντα χάριν τοῦ ἀτομικοῦ αὐτῶν

Κορβανᾶ χριστεμπορευόμενοι, κατήντησαν, φευ! φαυλοκερδοσκόποι τελωνάρχαι τοῦ χριστιανισμοῦ.

«***Τὶς δύναται χωρίσαι με ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ***» φωνάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος;

«***Τὶς δύναται χωρίσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χρυσοῦ***» φωνάζουν οἱ νῦν Ἀαχιερεῖς ἡμῶν, ἀκολουθοῦντες τὸ εὐαγγέλιον οὐχὶ τοῦ Χριστοῦ. «Τώρα δε καὶ κλαίων λέγω ὅτι εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, . . . των ὁποίων ὁ Θεὸς εἶναι ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἵτινες φρονοῦσι τὰ ἐπίγεια» (Φιλιπ. 3, 18). Ἐὰν δὲ λέγοντες ὅτι εἶναι Πατέρες, φέρωνται κατὰ τοιοῦτον ἐχθρικώτατον τρόπον, τί ἄραγε θὰ ἔπραττον ἐὰν ἦσαν ἐχθροί ἡμῶν; Ἂς μοι ἐπιτραπῇ νὰ κάμω τὴν πικρὰν μὲν, πλὴν δικαιοτάτην παρατήρησιν, ὅτι οἱ ἡμέτεροι Ἀαχιρεῖς τόσον φιλαργυρότεροι τῶν Ἑβραίων Ἀρχιερέων κατήντησαν, ὥστε, ἂν ὁ Ἰούδας ἐπέστρεφε σήμερον εἰς αὐτοὺς τὰ τριάκοντα ἀργύρια, προθύμως θὰ ἥρπαζον αὐτὰ, καὶ θὰ τὸν ἀφώριζον μάλιστα διὰ νὰ τοὺς φέρῃ καὶ ἄλλα. Πόσον σκληρὰ λαλω! ἀλλὰ πῶς μὲ ἀναγκάζει ἡ ἀλήθεια τ. ἔ. ὁ Θεός. «***φίλοι μὲν οἱ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ φιλτάτη ἡ Ἀλήθεια***».

Ἂς μὴ νομισθῇ δὲ ἀνοήτως ὅτι ἐκ πάθους τινὸς ἀγόμενος προβαίνω εἰς τὸ τόσον δυσάρεστον ἔργον τοῦ ἐλέγχειν τοὺς Ἀρχηγοὺς καὶ Ποιμενάρχας ἡμων. Ὢ! εἴθε νὰ εὑρισκόμην εἰς τὴν εὐάρεστον θέσιν νὰ τοὺς ἐγκωμιάσω; Ἀλλα, ἀκριβῶς, ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν σέβονται τὸ μέγα καὶ ὠφελιμώτατον τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀξίωμα αὐτῶν, εἴμεθα ἠναγκασμένοι χάριν ἡμων αὐτῶν νὰ φωνάζωμεν οὐχὶ πρὸς κατάργησιν, ἀλλὰ πρὸς ἀνόρθωσιν καὶ ἐπάνοδον εἰς τὸ ἱερόν πρόγραμμα τοῦ Εὐαγγελίου ἡμων.

Πᾶς ὁ ἀρνούμενος ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμων παρεξέκλιναν

ἐξετροχιάσθησαν, καὶ ἀντιθέτως φέρονται πρὸς τὸν ἀληθῆ προορισμὸν αὐτῶν «***νεκρός ἐστι, τυφλόττει ἢ μυωπάζει***» καὶ δὲν γνωρίζει τὴν ἀξίαν τῆς κλήσεως τοῦ Κλήρου κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἰδοὺ ἡ τελευταία καὶ μεγάλη ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Κλῆρον. «***Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη. Κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιόν μου πάσῃ τῇ κτίσῃ***». Πλὴν αὐτοί πρὸς τὸ πεῖσμα τοῦ Χριστοῦ, ἐγκατέλειψαν καὶ τὸ ἡμέτερον ἔθνος, καὶ ὄχι μόνον δὲν συμμορφοῦνται πρὸς τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον ἀναπαύλας καὶ δόξας θηρεύοντες, καὶ φανερὰ ἀντιφάσκοντες πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν τῷ οἰκείῳ μέρει τοῦ παρόντος βιβλίου, διατείνονται ὅτι «ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» καὶ «***ὅς δ' ἂν μή ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται***» ὁ βίος καὶ ἡ σκανδαλώδης διαγωγὴ τῶν Μεγάλων Καλογήρων ἡμῶν εἶνε αὐτὸ τοῦτο συκοφαντία κατὰ τῆς εὐαγγελικῆς ταπεινώνεως καὶ ἀφιλαργύρου χρηστοηθείας.

Νομίζουν ὅτι διὰ τῆς συσσωρεύσεως τῶν Μεγάλων καὶ τραγελαφικῶν τίτλων τῆς ἁγιότητος, αἰωνίως θὰ βαυκαλίζουν τὸν ἀμαθῆ λαὸν, καὶ κρυπτόμενοι ὄπισθεν τῆς τοιαύτης ἀφθόνου καὶ εἰρωνικῆς ἁγιότητος θὰ κατορθώσουν μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου νὰ ἐμπαίζουν τὰ πάντα.

Καὶ μολονότι οἱ τὰ μαλάκα τόσον φιλοκόσμως ποθοῦντες, καὶ τὴν ἀντίχριστον ἡδυπάθειαν θηρεύοντες, Μεγαλώνυμοι Καλόγηροι ἡμῶν, βλέπουσιν ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀκούουσιν ὅτι σήμερον ὅλα τὰ ἔθνη, μηδὲ τῶν Κινέζων καὶ τῶν ἡμιαγρίων τῆς Ἀφρικῆς ἐξαιρουμένων ἐξύπνησαν, καὶ σύσσωμα κατεξηγέρθησαν κατὰ τῶν αὐθαιρεσιῶν τῶν τυράννων αὐτῶν, καὶ ἀπαιτοῦσιν ἐλευθερίαν, ἀνακαίνισιν

καὶ προαγωγὴν, ἂν καὶ βλέπουσι τὴν γενικὴν τοῦ κόσμου κατακραυγὴν κατὰ τῆς ἰδιοτελεστάτης πολιτείας τῶν Ἡγουμένων αὐτῶν, ἐν τούτοις οἱ ἡμέτεροι σκιατραφεῖς Καλόγηροι ἐν πᾶσι τὴν ἰδίαν δόξαν κυνηγοῦντες οὐδόλως ταράσσονται, οὐδόλως φοβοῦνται ἀπὸ μίαν τοιαύτην λαϊκὴν ἐξέγερσιν καὶ παρ᾽ ἡμεῖν· «***τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι, καὶ τὸν κόπανον στὸ χέρι***».

Βεβαίως πολλοί τῶν Ἁγίων Βαρόνων τῆς Ἐκκλησίας θὰ μοί εἴπωσι, «Μαίνει Παῦλε», καὶ «Σαμαρείτης εἶ, καὶ δαιμόνιον ἔχεις». Ἀλλ᾽ οἱ εὐσεβεῖς ἀναγνῶσται ἃς εἴπωσιν εἰς ποῖον ἁρμόζουν τὰ δύο ταῦτα ρητά. «***Κολληθείη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγκί μου ἐὰν σιγήσω***».

«Ὁ νόμος ἠσθένησε, Προφῆται ἠτόνισαν, ἀργεῖ τὸ Εὐαγγέλιον». Αὐτοί δὲ καρυβαντιῶντες χαίρουσι διὰ τὰ ἐπίπλαστα αὐτῶν μεγαλεῖα, καὶ οὐδόλως ἀνησυχοῦσιν, ἂν ὁ θάνατος τῆς Ἀληθείας παρ᾽ ἡμῖν ἐγένετο ζωὴ εἰς αὐτούς, καὶ ὁ τάφος τοῦ Εὐαγγελίου ἀνάστασις καὶ πλουτισμὸς εἰς αὐτούς. Πόσον τολμηροί φαίνονται οἱ λόγοί μου· ἀλλ᾽ ὁμολογῶ ὅτι μυριάκις τολμηρότεροι εἶναι οἱ σημερινοί Ἀρχιερεῖς εἰς τὰς ὑπερβασίας καὶ αὐτόχρημα ἀντευαγγελικὰς ἱεροκαπηλείας των. «***Πατάξατε μὲν, ἀκούσατε δὲ***». Ἀντὶ νὰ θυμώσουν ὁ εἷς διὰ τὰς καταχρήσεις τοῦ ἑτέρου τῶν ἐν Χρυσῷ συναδέλφων των, ἀντὶ ὁ λαὸς, ἀκούων τὰς καθημερινὰς παραβάσεις τῶν Δεσποτῶν, νὰ ρίψῃ τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατ᾽ αὐτῶν, τοὐναντίον πολλοί Ἀρχιεροκόλακες ἐπιτίθενται συνήθως κατὰ τοῦ λέγοντος ἢ γράφοντος ἁπλῶς, καὶ ἄνευ τινὸς προσθήκης, τὰς φανερὰς ἀτοπίας τῶν Καλογήρων. Ἀλλ᾽ ἕως πότε θὰ ἐξακολουθῇ αὐτὴ ἡ ὀλέθριος κατάστασις τοῦ θεωρεῖν ἀνευθύνους καὶ κατὰ πάντα ἐλευθέρους τοὺς Ἀρχιερεῖς; Ἕως πότε θὰ ἀφήσωμεν αὐτοὺς

τόσον ἀνενοχλήτους, ὥστε νὰ ὑψόνωσιν ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὀχυρόνωσι τὰ ἀκαθαίρετα φρούρια τῆς ἑαυτῶν ἀργυρολογίας; Ἕως πότε θὰ τρέφωμεν τὴν σαθροτάτην ἰδέαν ὅτι δὲν μᾶς συμφέρει νὰ ἔλθομεν εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὰς φανερὰς πλέον καταχρήσεις τῶν ἀνωτέρων λειτουργῶν τῆς ὀπισθοδρομούσης Ἐκκλησίας ἡμῶν; Ἐὰν πολλοί νομίζουν ὅτι δὲν μᾶς συμφέρει νὰ διορθωθοῦν οἱ Πανυγερώτοι, τότε πρὸς ἄρσιν τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν Χριστιανῶν, ἂς νομοθετηθῇ ὅτι «***ἔξεστιν Ἀρχιερεῦσιν ἀσχημονεῖν***». καθὼς ἔπραξάν ποτε οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοὺς ἐπισκεφθέντας τὰς Ἀθήνας καὶ φανερὰ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἀτακτοῦντας Κλαζομενίους δηλ. διὰ νὰ προλάβωσι τὸν σκανδαλισμὸν τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν, διεκήρυξαν ὅτι «***ἔξεστι (ἐπιτρέπεται) Κλαζομενίος ἀσχημονεῖν***». Ἐὰν ὁ εἰδωλολάτρης Μακεδὼν Φίλιππος εἶχεν ἀνάγκην, ὥστε εἷς ἄνθρωπος νὰ προσέλθῃ καθ᾽ ἑκάστην πρὸς αὐτὸν, καὶ νὰ φωνάζῃ «***Μέμνησο, Φίλιππε, ἄνθρωπος εἶ***», πολὺ περισσοτέραν ἀνάγκην ἔχουν οἱ σημερινοί Πανυγερώτατοι νὰ τοὺς φωνάζωμεν « Δεσπόται, εἶσθε, συνέλθετε εἰς ἑαυτοὺς!» «ὁ ἐλέγχων πρὸς βελτίωσιν φίλων φίλτερος ὑπάρχει».

Ἂς μὲ ἀποδείξωσι ψευδόμενον, καὶ ὑπόσχομαι ὅτι μόνος μου θὰ καταδικάσω ἐμαυτὸν εἰς οἱανδήποτε βαρυτάτην ποινὴν αὐτοὶ ἤθελον ὁρίσει. Διατί λοιπὸν νὰ σᾶς κακοφανῇ, ὦ τρισπανυπερσεβασμιώτατοι; μήπως ἐννοεῖτε ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὑμνοῦμεν τὰς Πανιερωτάτας παρανομίας ὑμῶν καὶ νὰ κλίνωμεν τὸ γόνυ εὐλαβῶς πρὸ τῶν ἡλίου φαεινοτέρων καταχρήσεων ὑμῶν; «***εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθον τὰ σκανδαλωδέστατα ἀργυρολογικὰ ὑμῶν θαύματα καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ κρίμματα ὑμῶν***». Ἐὰν σεῖς ὀργίζεσθε, διότι λαλοῦμεν τὰ ἔργα ὑμῶν, καὶ τί-

ποτε περιπλέον, ἡμεῖς δικαιούμεθα ἔτι περισσότερον ν' ἀγανακτῶμεν καθ' ὑμῶν· ὥστε καὶ ἂν ὀργίζεσθε, θὰ γράφωμεν, καὶ ἂν μᾶς καταρᾶσθε, ὡς κυνάρια τοῦ Χριστοῦ θὰ φωνάζωμεν.

Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐδημοσιεύοντο αἱ ἐν τῷ Πατριαρχικῷ πρωτοκόλλῳ ἀναφοραὶ κατὰ τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων ἑνὸς καὶ μόνου ἔτους, πάντες θὰ μὲ ἐδικαίονον, καὶ θὰ ὠργίζοντο μάλιστα κατ' ἐμοῦ, διότι πολὺ ἐπιφυλακτικῶς καὶ χλιαρῶς γράφω κατ' αὐτῶν.

Διαβεβαιῶ δὲ ἐν πλήρει συνειδήσει τοὺς μὴ γνωρίζοντας καλῶς τοὺς σημερινοὺς Ἀρχιερεῖς, ὅτι σεβόμενος τὸ γόητρον τῆς ἀτυχοῦς Ἐκκλησίας ἡμῶν θὰ παραλείψω πολλὰς πράξεις φαύλας ἃς «αἰσχρὸν ἐστι καὶ λέγειν.

«***Πολλὰ γνωρίζω, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει***». Τί παράδοξοι κατηντήσαμεν ἡμεῖς οἱ ἑλληνορθόδοξοι, ὥστε μόλις εἷς χριστιανὸς ἐξ ἐνθέου ζήλου κινούμενος γράφει τι κατὰ τῶν Ἀρχιερατικῶν ἀταξιῶν, εὐθὺς ἐμφανίζονται μὲ τὰς τουζίνας οἱ δεσποτοκόλακες, καὶ ἐπιτίθενται δριμέως κατὰ τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος. Σκοπὸς τοῦ παρόντος εἶνε νὰ συντελέσω κατὰ τι εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῶν κοιμωμένων. Ἂς μὴ περιφρονηθῶ ὡς μικρός τις καὶ ἀσήμαντος, διότι «***καὶ ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν ἐξελθεῖν***».

Ἐὰν ἐφώναζον κατὰ τῶν καταχρήσεων τῶν Βραχμάνων ἢ Ἀρχιραβίνων, (καὶ εἴθε νὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ φωνάζω καὶ δι' ἐκείνους) ἄν, λέγω, ἐφωνάζομεν διὰ τοὺς Ἀρχηγοὺς ξένων λαῶν, ἴσως ἐν μέρει ἐδικαιοῦτό τις νὰ μᾶς ἐπιπλήξῃ λέγων «***τί σᾶς μέλει διὰ τοὺς ξένους***». μολονότι ὁ χριστιανισμὸς ἐπιβάλλει καὶ τοιοῦτον καθῆκον· ἀλλὰ τὶς δικαιοῦται λογονεχόντως νὰ κατακρίνῃ ἡμᾶς, διότι τολμῶμεν νὰ ὑψώσωμεν κραυγὴν ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν; ὁ υἱὸς δὲν

δικαιοῦται νὰ ἐνδιαφέρηται διὰ τὴν ἄτακτον διαγωγὴν τοῦ πατρὸς του, ὅταν οὗτος ἀσώτως διασκορπίζῃ καὶ καταστρέφῃ τὴν εἰς αὐτὸν ὡς κληρονομίαν ἀνήκουσαν περιουσίαν; Ὥστε μᾶς μέλει, καὶ πολὺ μάλιστα, νὰ ἀνδιαφερώμεθα διὰ τὴν κακίστην διαγωγὴν τῶν Πνευματικῶν Πατέρων μας.

Μάρτυς μου ὁ Κύριος, ὅτι πολὺ στενοχωροῦμαι καὶ ἐγκαρδίως λυποῦμαιν διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος βιβλιαρίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐλάχιστα μόνον δείγματα θέλω παρουσιάσει πρὸ τοῦ κοινοῦ «***ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα***» «καὶ ἐκ σταγόνος τὴν θάλασαν». Ἕως πότε θ' ἀνεχώμεθα τὴν τοιαύτην κατάστασιν, ἥτις ὀφθαλμοφανῶς ἐταπείνωσε τὴν ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ ἄγει ἡμᾶς εἰς θρησκευτικὴν ἀποσύνθεσιν; Ἐὰν περιμένωμεν νὰ εὕρωμεν εὐκαιρίαν εὐνοϊκωτέραν, ἵνα δεόντως πατάξωμεν τὴν πανθομολογουμένην Καλογερικὴν ἀταξίαν, θὰ πάθωμεν ὡς ὁ μικρὸς παῖς, ὅστις περιέμενε νὰ τελειώσῃ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ περάσῃ αὐτόν.

Τὸ παρὸν θὰ διαιρεθῇ εἰς δύο μέρη. Τὸ πρῶτον μέρος θὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὰ συναξάρια τῶν Μεγάλων Ἁγίων τ. Ἐ. τῶν Ἀρχιερέων, τὸ δὲ β.΄ περὶ τῶν Μοναστηριακῶν Καλογήρων.

«Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω».

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΕΙΣ ΤΑ
ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΗΡΩΝ

«Οὐδὲν κρυπτὸν ὃ οὐ μὴ φανερωθήσεται»,

Ὅτε πρὸ 25 ἐτῶν ἐμαθήτευον ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ, εἶχον σχετισθῇ μετὰ τεσσάρων συμμαθητῶν, ἄγαν ζηλωτῶν τῆς πίστεως τοῦ Εὐαγγελίου, μετὰ τῶν ὁποίων συχνάκις καὶ ἐν κρυπτῷ συνδιελεγόμεθα περὶ τῆς νεκρᾶς καὶ ὀδυνηροτάτης πορείας τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, καὶ ἰδίως συνεζητοῦμεν περὶ τῆς Κινεζικῆς ἐμμονῆς καὶ στασιμότητος ἡμῶν εἰς τοὺς ξηροὺς, περιορισμένους, ἀκαταλήπτους καὶ ἀγόνους τύπους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπεριεκλείσθη παρ' ἡμῖν ὅλη ἡ δύναμις καὶ σοφία τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐνῷ προφανῶς ζῶμεν εἰς τὸν αἰῶνα τῆς πνευματικῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς ἀκάρπου ἐξωτερικότητος καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐτάχθησαν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς πνευματικῆς ἀναμορφώσεως, ἡμεῖς μόνοι διατελοῦμεν ἀμέτοχοι τοῦ παγκοσμίου τοῦτο ἀγῶνος καὶ τῆς διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Εὐαγγελίου προαγωγῆς καὶ τελλείτητος. Ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων κατελύπει τὴν καρδίαν ἡμῶν, ἦτο ἡ ἐν πολλοῖς ἀντιχριστιανικὴ πορεία τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων, οἵτινες τόσον φανερὰ τολμῶσι ν' ἀντισταρτεύωνται πρὸς τὴν οὐράνιον κλῆσιν τοῦ Πανιερωτάτου ὑπουργήματος αὐτῶν. Κατήντησαν ἀληθῶς μισθωτοὶ ποιμένες, καὶ ἐπίσημοι ἐργάται οὐχὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τοῦ Μαμωνᾶ καὶ τοῦ Χρυσοῦ, «ἑαυτοὺς μόνον βόσκοντες, καὶ μισθοῦ

ἕνεκα δουλεύοντες.» «Οὐχὶ ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὁ ζῆλος τῆς ἀργυρομανίας κατέφαγεν αὐτούς.» Καὶ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν συμμαθητῶν ἡμῶν ἔστω καὶ διὰ λόγου μόνον, ἐνεπνέοντο ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων καὶ ἀναμορφωτικῶν ἰδεῶν, καὶ ἐδείκνυον ἐξωτερικὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ἀναβιώσεως ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῶς, καὶ ἔτριζον τοὺς ὀδόντας ἐναντίον τῶν διατυμπανιζομένων Δεσποτιακῶν αὐθαιρεσιῶν. Πλὴν ἄλλοι μὲν ὑπὸ τῆς ἐνδείας, ἄλλοι δὲ ὑπὸ τῶν τότε ὑπνωττόντων φιλοχρύσων ἐνστίκτων ὠθούμενοι εὐκόλως ἔκλιναν τὸν αὐχένα, καὶ ἠσπάσθησαν τὴν εὐόλισθον ὁδὸν τοῦ φιλαργύρου Καλογηρικοῦ προγράμματος, καὶ ἐν πολλοῖς, ὡς θέλομεν ἰδεῖ παρακατιόντες, ὑπερέβησαν τοὺς διδάκτορας αὐτῶν ὡς πρὸς τὸ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι. Καθὼς ὁ ἥμερος λέων ἅμα πίῃ αἷμα ἐξαγριοῦται, οὕτω καὶ οἱ ὑπὸ τῆς πενίας πρὸς τὸ ἱερὸν σταδίον παροτρυνόμενοι Παραμανόπαιδες ἅμα γευθῶσιν ὀλίγων χρυσῶν κερματίων ἐκ τοῦ αἵματος τῶν πτωχῶν χριστιανῶν ἐξαγριοῦνται εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε τὰ πάντα θυσιάζουσι μανιωδῶς, ἵνα ἐπισωρεύωσιν ἀργύρια καὶ χρυσίον, πρὸς κορεσμὸν τῆς ἀντιχρίστου καὶ τρισπανυπεραθλιεστάτης ***Φιλαργυρίας. αὐτῶν***

Καὶ καθὼς ὁ φιλόπατρις Ρωμαῖος Κάτων ἐπισκεφθεὶς τὴν ἀντίπαλον τῆς πατρίδος του Καρχηδόνα, καὶ ἰδὼν τὴν μεγάλην καὶ ἐπίφοβον αὔξησιν αὐτῆς, τοσοῦτον ἐταράχθη, ὥστε ἐπανελθὼν εἰς Ρώμην, πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ἐν πάσῃ περιστάσει ἐφώναζε: «***δοκεῖ δὲ μοι Καρχηδόνα μὴ εἶναι***», οὕτω καὶ ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι θεράποντες τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ ἐνθέου ζήλου ὠθούμενοι συναπεφασίσαμεν ὅπως εὐτόλμως διαμαρτυρηθῶμεν κατὰ τῶν ἱεροτυράννων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ φωνάζωμεν, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς

ἡμῶν, «***δοκεῖ δὲ ἡμῖν παῦσαι ὑπάρχειν τὴν τῶν νῦν Ἀρχιερέων ἀντιχριστιανικὴν πολιτείαν***».

Καίτοι δὲ συνησθανόμεθα καλῶς τὸν προφανῆ κίνδυνον ἐκ μέρους τῶν ἀπολυταρχῶν Δικτατόρων τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες, ὡς γνωστὸν, τόσον ἀσπόνδως «μισοῦσι τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχονται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῶσι τὰ ἔργα αὐτῶν», μολονότι κάλλιστα ἐγνωρίζομεν τὴν μεγίστην σοβαρότητα τοῦ τοιούτου ἀγῶνος ἀπέναντι τῶν πανισχύρων, Ἀληπασάδων καὶ ὠμοτάτων Γενιτσάρων τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν τούτοις, πεποιθότες εἰς τὴν θείαν φωνὴν, τὴν φάσκουσαν: «***μὴ φοβῆσθε, ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται***», ἐνεθαρρύνθημεν, ὡς ἄλλοι ἀσήμαντοι Δαβὶδ καὶ Μωϋσῆς κατὰ τῶν Γολιὰθ καὶ Φαραὼ, καὶ ἠντλοῦμεν συνεχῶς νέον θάρρος διὰ τὸν ἀποφασισθέντα ἱερώτατον ἀγῶνα κατὰ τῆς ἐπιβλαβοῦς ἱεροτυραννίας.

Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, συναντηθέντες ἐν Κων)πόλει οἱ πέντε ὁμοῦ, ἐξεθέσαμεν πρὸς ἀλλήλους τὰς θλιβερὰς ἡμῶν ἐντυπώσεις σχετικῶς πρὸς τὰ λυπηρὰ γεγονότα τοῦ Καλογηρικοῦ βίου τῶν Μητροπόλεων, εἰς τὰς ὁποίας ἕκαστος εἴχομεν ὑπηρετήσει, καὶ ὅπου δυστυχῶς εἴδομεν πολλὰ καὶ ἠκούσαμεν οὐκ ὀλίγα ἔκτροπα ἀργυρολογικὰ θαύματα τῶν Πανυγερωτάτων Πρακτόρων τῆς παρανομίας.

Κεκλεισμένων τῶν θυρῶν διὰ τὸν φόβον τῶν νέων Φαρισαϊκῶν Τυράννων τοῦ Φαναρίου, συνήλθομεν πολλάκις ἐν μέσῳ βαθείας νυκτὸς, καὶ κατόπιν ἀνταλλαγῆς πολλῶν σκέψεων, εὐαγγελικῷ ἔρωτι διαφλεγόμενοι, ἐν πλήρει συμπνοίᾳ ἐνεκρίναμεν ἐνόρκως, ὅπως, ὡς ἄλλοι εὐτόλμοι Πελοπίδαι καὶ Θρασύβουλοι, διακινδυνεύωμεν χάριν τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς τόσον φανερὰ ποδοπατουμένης ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, καὶ διὰ τῆς μαχαίρας τοῦ Ἁγ. Πνεύματος

νὰ καταρρίψωμεν τὴν τρομερὰν Δεσποταρχίαν, καὶ νὰ συντελέσωμεν οὕτω εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς μαυροτυραννουμένης φεῦ! Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἀσπασθέντες ἀλλήλους μετὰ δακρύων ἀπεχωρίσθημεν κατόπιν τῆς ἐξῆς προσευχῆς: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, ὁ λυτρώσας τὸν κόσμον ἐκ τῆς φρικώδους τυραννίας τοῦ διαβόλου, ἐλθὲ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν τὴν ὥραν ταύτην, καὶ εὐλόγησον ἡμᾶς, καθὼς ηὐλόγησας ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν τοὺς ὀλίγους καὶ ἀδυνάτους Μαθητάς σου, καὶ ἀπέστειλας αὐτοὺς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ τῶν ἀγρίων λύκων, ὁπλίσας αὐτοὺς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Σὺ εἶπες, Κύριε! «ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν». Ἰδοὺ οἱ ταπεινοί σου θεράποντες εἴμεθα περισσότεροι τῶν τριῶν· ἐπάκουσον Κύριε, φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν, ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἐνίσχυσον, φώτισον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς τῇ σῇ χάριτι, καὶ βοήθησον ἡμᾶς, ὥστε, ὅπου περ ἂν εὑρεθῶμεν, νὰ φανῶμεν χρήσιμοι διὰ τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν. Ἀφύπνισον, Κύριε, τοὺς καθεύδοντας, καὶ ἐξαπόστειλον ἐργάτας διὰ τὸν ἀμπελῶνα, ὃν ἐκτήσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι καὶ εὐδόκησον, ἵνα καὶ δι' ἡμῶν τῶν μικρῶν δούλων σου δοξασθῇ τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἀμήν».

Ὁ εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων ἱερομνημονευτῶν δυστυχῶς ἀπέθανεν, ὁ ἕτερος ἀπεσκίρτησεν, ἀγαπήσας τὸν κόσμον· οἱ ὑπολειφθέντες τρεῖς εὐτυχῶς ἐμείναμεν πιστοὶ καὶ ἀκλόνητοι μέχρι τῆς ὥρας ταύτης. Ἀλλ' οἱ δύο ὄντες νῦν Ἀρχιερεῖς, φοβοῦνται νὰ ἀποκαλυφθῶσι, καὶ ἔχουσι δίκαιον νὰ τρέμωσι τοὺς περὶ τὸ Φανάριον Χαμήτας. Μόνος ἐγὼ, κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἀπαλλαχθεὶς ἀπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιροὴν τῶν

Ἱεροτυράννων, ἐξηκολούθησα καὶ δι' ἐφημερίδων, καὶ ἰδίως διὰ τοῦ ἐν Κύπρῳ ἐκδιδομένου περιοδικοῦ μου «Χριστιανικὴ Ἀλήθεια» νὰ στηλιτεύσω, καὶ νὰ πατάξω διὰ χριστιανοπρεποῦς γλώσσης τὴν ἀτάσθαλον καὶ ἀντίχριστον πορείαν τῶν Μισθωτῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Πόσον δὲ ἠπατήθην, νομίσας ὅτι, ὅπως ὁ Φίλιππος, ηὐχαρίστησε τὸν αἰχμάλωτον ἐκεῖνον, διότι εἶπεν εἰς αὐτὸν «***ἀσχημονεῖς Φίλιππε, οὕτω καθήμενος***» καὶ θεωρηθεὶς φίλος ἀπελύθη, τοιουτοτρόπως καὶ οἱ Ἅγ. Ἀρχιερεῖς θὰ μὲ ἐθεώρουν ὡς φίλον, διότι σεβόμενος τὸ γόητρον τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν, ἐφώναξα πολλάκις «***ἀσχημονεῖτε Πανιερώτατοι, οὕτως ἀτάκτως καὶ ἀφιλοχρίστως φερόμενοι***» τοὐναντίον δὲ ἀσπόνδως μὲ κατεδίωξαν, καὶ ἠγωνίσθησαν νὰ μὲ παραστήσουν ὡς ἀσεβῆ καὶ ἄπιστον (sic!) Εὐτυχῶς μόνον ὑλικῶς μὲ ἐζημίωσαν, χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ σβύσουν ἢ νὰ μαράνουν τὸν ζῆλόν μου. Ἐγγραφέντες οἱ πλεῖσται Ἀρχιερεῖς συνδρομητὶ εἰς τὸ Περιοδικόν μου «Χριστιανικὴ Ἀλήθεια», δὲν ἐπλήρωσαν, καὶ τοιουτοτρόπως ζημιώσαντές με μὲ ἠνάγκασαν ἐλλείψει χρημάτων νὰ διακόψω τὴν ἔκδοσιν τοῦ Περιοδικοῦ. Δὲν ἐλπίζω ποσῶς ὅτι ἐξημίωσα, ἀλλ' ἐθλιβόμην ἐγκαρδίως, διότι δὲν εἶχον καὶ ἄλλα χρήματα, ὥστε νὰ συνεχίσω τὸν ἀγῶνα διὰ τοῦ Περιοδικοῦ μου.

Βεβαίως γράφων καὶ ἐγώ, καθὼς καὶ ἄλλοι, οὐδόλως ἐλπίζω, οὔτε ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ ἐπιφέρω βελτίωσίν τινα εἰς τὴν αὐθαδεστάτην καὶ τόσον γαγγραινώδη τακτικὴν τῶν Μεγάλων μας Ρασοφόρων, οἵτινες διὰ νὰ ἐκδικηθῶσι τοὺς τυχὸν ἐλέγχοντας προβαίνουσιν εἰς ἔτι μᾶλλον σοβαρωτέρας παρανομίας, καὶ γίνονται φιλαργυρώτεροι.

Διὰ τοῦτο, ἐὰν θέλωμεν τὴν ἄρσιν τοῦ μεγάλου τούτου

κακοῦ, παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἁπανταχοῦ ἑλληνοορθόδοξοι νὰ ἑνωθῶμεν, καὶ ὁμοφώνως νὰ ζητήσωμεν τὴν ὑπερορίαν τῆς τοιαύτης ἀντιχριστιανικῆς καταστάσεως ἐν πνεύματι εἰλικρινείας, ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος.

Εἴμεθα ὑπεύθυνοι νὰ φροντίζωμεν δι' ἡμᾶς αὐτούς, «Οὗτοι σωφρόνων οὐδὲ γενναίων ἐστὶν ἀμελεῖν ἑαυτῶν» Ἂς ἐγερθῶμεν ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς ἀφρόνου ἀκηδείας. Καὶ ἂς δείξωμεν ὅτι ἔχομεν ζῆλον ἱερὸν ὑπὲρ τῆς πατρώας παρακαταθήκης, τὴν ὁποίαν τόσον αὐθαδῶς λακπατοῦσιν οἱ Μισθωτοί καὶ αὐτοσυμφεροντολάτραι Ποιμενάρχαι ἡμῶν. Ἂς φωνάζωμεν ὅλοι ὁμοῦ, διὰ νὰ φοβηθοῦν οἱ τὰ πάντα ἀφόβως χριστεμπορευόμενοι Δεσπόται ἡμῶν. Οὐχὶ ἐν μαχαίρᾳ καὶ αἵματι, διότι «***ἄνδρα αἱμάτων βλελύσσεται Κύριος***» οὐχὶ θύοντες καὶ φονεύοντες τοὺς ἐνόχους, καθὼς ἔκαμον οἱ θερμόαιμοι Γάλλοι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, οἵτινες ἐν τῇ δικαίᾳ αὐτῶν ἀγανακτήσει κατὰ τῆς ἐκεῖ Καλογηρικῆς ἀτιμίας καὶ διαφθορᾶς, ἐπήδησαν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, καὶ οὐκ ὀλίγους παχοσβέρκους Ἁγιοπατέρας προσέφερον θυσίαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ τοιουτοτρόπως ἅπαξ διαπαντὸς ἀπήλλαξαν καὶ ἐκαθάρισαν τὴν πατρίδα αὐτῶν Γαλλίαν (τὴν ἐπὶ τοσούτοις αἰῶνας χαριτωμένην θεραπαινίδα τοῦ Πάπα) ἀπὸ τὸ φοβερὸν μόλυσμα τῶν Καλογηρικῶν καταχρήσεων. Ἀλλ' ἡμεῖς, ὡς ἄνήκοντες εἰς τὴν εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπον φυλὴν τῆς ἐλευθερίας, ἂς ἀπαιτήσωμεν νομίμως καὶ ἐν τάξει εἰρήνης νὰ σώσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ἀπὸ τὴν προφανῆ φθίσιν καὶ τὸν ἐξευτελισμόν. Ἂς ἀποδείξωμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς τῶν λαῶν ἐξεγέρσεως, ὅτι εἴπερ τις καὶ ἄλλος συμπαθοῦμεν τὴν πρόοδον καὶ ἀναγέννησιν, καὶ ἂς κατεξεγερθῶμεν κατὰ τῆς ἱεροτυραννικῆς Κυβερνήσεως τῶν ψευδοσυνταγματικῶν Ἀρ-

χηγῶν τῆς ἐκκλησίας ἡμων! «***Κάλλιον ἀργὰ παρὰ οὐδέποτε***». Ἀπορῶ κατὰ ποῖον τρόπον, ἢ διὰ τίνων τυμπάνων νὰ βροντήσωμεν εἰς τὰ ὦτα μερικῶν, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν τὸν ὕπνον τῆς ἐνόχου ἀδιαφορίας καὶ σιγῆς περὶ ἡμῶν αὐτῶν.

Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν Καλογηρικῶν ἀποκρύφων, θεωροῦμεν ἐπάναγκες νὰ διϊσχυρισθῶμεν συντόμως καὶ προεξοφλητικῶς ὅτι ὁ Καλογηρισμὸς ὑπὸ τὴν σημερινὴν αὐτοῦ μορφὴν τῆς ἰδιοτελείας καὶ τοῦ φαύλου ἀτομισμοῦ εἶναι αὐτὸ τοῦτο «ἄχθος ἀρούρης», καὶ ὅλως ξένος πρὸς τὴν εὐαγγελικὴν ἀποστολήν. Εἶναι μία συκοφαντία, καὶ μαύρη κηλὶς εἰς τὴν χριστιανικὴν αὐταπάρνησιν, «***ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι***» εἶπεν ὁ Κύριος, καὶ ὄχι φευγέτω εἰς τὰ ὄρη, ἢ ἐγκλεισθήτω εἰς Μητρόπολιν, ἢ κηρύττων τὴν ἀγαμίαν ὡς ὑψίστην ἀρετὴν γενέσθω βάρος εἰς τοὺς χριστιανούς. Οὐδαμοῦ συνεστήθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς πιστοὺς νὰ ἐγκαταλείπωσι τὸν κόσμον, καὶ νὰ ζητῶσι σωτηρίαν εἰς τὰς ἐρήμους, τοὐναντίον δὲ ρητῶς ἀπήτησε λέγων «***εἰ θέλεις τέλειος γενέσθαι, ὕπαγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι***», τ. ἔ. ἔλα νὰ γείνῃς Ἀπόστολος καὶ ἐργάτης μου κηρύτων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐργαζόμενος μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἀφιλοκερδῶς ἐντὸς τοῦ κόσμου, χάριν τοῦ Εὐαγγελίου «Κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιόν μου πάσῃ τῇ κτίσει». Μήτε πήραν, μήτε δύο χιτῶνας, μήτε χρυσὸν μήτε ἄργυρον μήτε χαλκὸν βασταζοντες» Ἀκούετε, ὦ ἄπληστοι Ρασοφόροι! Ἐντελῶς καὶ ἀπολύτως καὶ αὐστηρότατα ἀπαγορεύεται ὑμῖν νὰ βαστάζητε χρήματα, «***ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ***». Διατί δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Κύριον, καὶ δὲν ἐπιρρίπτετε εἰς

αὐτὸν τὴν μέριμνάν σας, ἀλλὰ ἀγωνίζεσθε νὰ προσβάλλητε τὴν ἱερὰν ἀποστολὴν σας διὰ τῆς ἀντιχρίστου καὶ λῃστρικῆς φιλοχρηματίας σας; Διατί, καὶ πῶς τολμᾶτε τόσον ἀνερυθριάστως νὰ ἀντιφέρεσθε πρὸς τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ Κυρίου!

Πόθεν ἐλάβατε τὸ ἀντευαγγελικὸν τοῦτο θάρρος καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀναιρεῖτε τὰς τόσον σαφεστάτας ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ νὰ συστήσητε ἴδιον κοσμοσυμφεροντολογικὸν πρόγραμμα χρυσαργυροχαλκομανίας; ἐν τίνι δικαιώματι ἐβαπτίσατε τὴν ἄτιμον σιμωνίαν, καὶ ἐκηρύξατε αὐτὴν Καλογηρικὴν ἀρετὴν; «Μὴ γνωρίζοντες τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ ζητοῦντες νὰ σηστήσωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν δικαιοσύνην, δὲν ὑπετάχθησαν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ». (Ρωμ. 10.3). Ὀρθῶς ἢ κακῶς λαλοῦμεν, ὦ ἁγίων Ἁγιώτατοι καὶ Τριπαναγιώτατοι Πνευματικοὶ Πατέρες; «***ἐὰν κακῶς, λαλῶμεν, μαρτυρήσατε περὶ τοῦ κακοῦ, εἰ δὲ καλῶς***», διατί ἀγανακτεῖτε, καὶ εἶσθε πρόθυμοι νὰ μᾶς ἀφορίζετε; ἢ μήπως νομίζετε, ὅτι σεῖς μόνοι δικαιοῦσθε νὰ καταπατεῖτε πάντα τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ διὰ ποταμῶν αἱμάτων διασωθέντα ὅσια ἡμῶν, ἡμεῖς δὲ νὰ ἱστάμεθα ἰχθύος ἀφωνότεροι; Ἕως πότε ὑπερηφάνως θὰ δογματίζετε, ὅτι οὐδεὶς λαϊκὸς δικαιοῦται νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰς πράξεις σας; Τί περισσὸν ἐκτὸς τῶν καταχρήσεών σας ἔχετε ἀπὸ ἐμέ! «***Ὀρθόδοξοι εἶσθε! καγώ· ἕλληνες εἶσθε! καγώ· Θεολόγοι εἶσθε; καγώ· ἐργάται Χριστοῦ εἶσθε· [παραφρονῶν λαλῶ) ὑπὲρ ἐγώ***».

Ἀφοῦ σεῖς δὲν σέβεσθε ἑαυτοὺς, διατί ἡμεῖς νὰ φειδώμεθα τῆς ἱερᾶς μάστιγος τοῦ ἐλέγχου καθ' ἡμῶν; Ἐὰν δὲν θέλετε νὰ ἐνοχληθῆτε, κάμετε καθὼς ὁ Κριτὴς τῆς ἀδικίας, ὅστις διὰ ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τῆς καθ' ἑκά-

στην παρουσιαζομένης χήρας γυναικὸς εἶπε, «***καὶ ἂν τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦμαι, καὶ ἀνθρώπους δὲν ἐντρέπομαι, τοὐλάχιστον διὰ νὰ μὴ μὲ ἐνοχλῇ ἡ γυνὴ αὕτη, ἂς ἐκτελέσω τὴν αἴτησιν αὐτῆς***» (Λουκ. 18.2). Διὰ νὰ μὴ σᾶς πειράζωμεν λοιπὸν, μεταβληθῆτε ὀλίγον ἐπὶ τὸ χριστιανικώτερον, χάριν τῆς ἡσυχίας σας. Ἐνόσῳ ἀναφανδὸν ἀντιφέρεσθε πρὸς τὴν ἀποστολήν σας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρητε ἡσυχίαν· διότι καὶ ἂν ἡμεῖς σιγήσωμεν, «οἱ λίθοι κεκράξονται». Μὴ μᾶς περιφρονεῖτε τόσον αὐθαδῶς. Καὶ ἂν μᾶς θεωρεῖτε ὡς κυνάρια ἀπέναντι τῶν φαρισαϊκῶν μεγαλείων σας, μάθετε ὅτι καὶ τὰ κυνάρια ἐνδιαφέρονται διὰ τοὺς εὐεργέτας καὶ Κυρίους αὐτῶν, καὶ γαυγίζουν, διὰ νὰ προφυλάττωσι τὸν οἶκον ἐξ οὗτρέφονται.

Δέον νὰ γνωρίζετε καλῶς ὅτι παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεί ὁ δι' ἐσᾶς χρυσοῦς αἰὼν τοῦ ἀνευθύνως καὶ ἰδιοτελῶς πολιτεύεσθαι! ἐβαρύνθημεν ἀπὸ τὰ ἄγρια ξυλοκέρατα τῶν ψευδεπιπλάστων μεγαλείων σας, ὄπισθεν τῶν ὁποίων κρύπτεται ἡ φιλαργυρία καὶ αἱ ἄτιμοι θεραπαινίδες αὐτῆς! Θέλομεν πλέον οὐχὶ Δεσπότας, ἀλλ' ἐργάτας ταπεινοὺς καὶ ἁπλουστάτους διὰ τὸν ἀπὸ τοσούτων ἐτῶν μὴ καλλιεργηθέντα ἀγρόν τοῦ **Χριστοῦ**! Θέλομεν διδασκάλους τοῦ Εὐγγελίου, καὶ οὐχὶ Ἱεροτυράννους φορολογοῦντας πρὸς ἴδιον αὐτῶν ὄφελος! Δὲν θέλομεν τιτουλαρίους Στρατηλάτας ἄνευ στρατοῦ καὶ μάχης κατὰ τοῦ διαβόλου! Διευρύξατε ἑαυτοὺς Ἄρχοντας καὶ οὐστάπασιδας, χωρὶς ποσῶς νὰ φροντίζετε διὰ τὴν ἐν Χριστῷ προαγωγὴν τῶν ἀρχομένων. Δικαιώματι τῆς ἀγαμίας καὶ τῶν ὀλίγων στρεβλοθεολογικῶν γνώσεών σας ἀπαιτεῖτε οἱ πάντες νὰ σᾶς δουλεύουν, καὶ νὰ σᾶς προσφέρουν χρήματα· «***ἄνδρας μου Οὐστάμπασης χρεωστεῖ, καὶ δὲν τὸν χρεωστοῦν, καὶ ὅταν θέλῃ πέρ-***

νει κι' ἄλλα» ἔλεγε Κυρία τις. Κρυπτόμενοι ὄπισθεν τῆς ἀγαμίας, ἥτις μόνον πολυειδεῖς βλάβας προὐξένησε τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ μεταμορφωθέντες μὲ τὸ μαῦρον χρῶμα τοῦ Ἅδου, καθ' ἑκάστην νέας ἀπαιτήσεις ἐγείρετε, καὶ ὀφθαλμοφανῶς ἀγωνίζεσθε τὸν χείριστον ἀγῶνα τῆς ἰδιοτελείας καὶ κοσμικῆς ἀνυψώσεως. Καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ ἐρυθριᾶτε, θεωρεῖτε τὴν ἀτομικήν σας ὑλικὴν προαγωγὴν, ὡς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὔκλειαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν. «o mores o tempora!» Καὶ εἰς ἐπίμετρον τοῦ κακοῦ, ὄχι μόνον δὲν ὁμολογεῖτε, ὦ παχυσβερκότατοι Πατέρες, τὰ τοῖς πᾶσι φανερὰ ὑμῶν ἐγκλήματα κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ παραδόξως ζητεῖτε νὰ τιμῶμεν καὶ ἁγιάζομεν τὰς ἀταξίας σας, «***Ὁ κρύπτων τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ δὲν θέλει εὐοδωθῆ· ὁ δὲ ἐξομολογούμενος καὶ παραιτῶν αὐτὰς θέλει ἐλεηθῆ***». (Παρ. 28, 13).

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ εἶναι ἀγὼν καὶ φωτισμὸς ἐντὸς τοῦ κόσμου. «Ὑμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων». Εἶσθε σεῖς τὸ φῶς τοῦ κόσμου; καὶ ἐὰν σεῖς εἶσθε τὸ φῶς, ποῖος εἶναι τὸ σκότος; «***Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον***», καὶ οὐχὶ ἀποχωρισθέντες αὐτοῦ φεύγετε εἰς τὰ σπήλαια, ἢ κλεισθέντες ἐν ταῖς Μητροπόλεσι καὶ Μοναστηρίοις ζητεῖτε ἐγωϊστικῶς τὴν ἰδίαν μόνον σωτηρίαν. «Ὅπου οἱ ἀσθενεῖς ἐκεῖ δέον νὰ εὑρεθῇ ὁ ἰατρός· ὅπου τὸ πτῶμα, ἐκεῖ οἱ ἀετοί». Καὶ προθύμως ἠθέλομεν ἀνεχθῆ τὸ κακὸν, ἐὰν τοὐλάχιστον ἐφρόντιζον χριστιανικῶς νὰ σώσουν ἑαυτούς. Πλὴν ὅπως κατήντησαν τὰ πράγματα, οἱ ἡμέτεροι Καλόγηροι ἀσπαζόμενοι τὸ ἀγγελικὸν (!!) στάδιον γίνονται προφανῶς διπλότερον ἡμῶν υἱοὶ γεέννης. Πόσον σκληρῶς ἠχοῦσιν οἱ λόγοι μου εἰς τὰ φιλόκοσμα ὦτα τῶν ψευ-

δεηγουμένων ἡμῶν· καὶ θὰ τρίζωσι τοὺς ὀδόντας αὐτῶν κατ' ἐμοῦ. Ἀλλ' ἂς ὄψονται οἱ ἀναγκάζοντές με. «Ἂν εἶναι δίκαιον ἐνώπιον Θεοῦ, νὰ ἀκούωμεν ἐσᾶς μᾶλλον παρὰ τὸν Θεὸν, κρίνατε· διότι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ λαλῶμεν, ὅσα εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν» (Πραξ. δ.΄ 19-29). «Πειθαρχεῖν δεῖ τῷ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις;» Ἢ μήπως οἱ Ἅγ. Καλόγηροί μας φωτιζόμενοι κάτωθεν κατενόησαν τὸ λάθος τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῆς τόσον γεραρᾶς χορείας τῶν ἀληθῶς πρώτων χριστιανοκηρύκων, καὶ ἔταμον νέαν ὁδὸν τελειοτέραν; Ἢ μήπως ἐφάνη εἰς αὐτοὺς δυσχερὴς ὁ ἀγὼν τῆς χριστιανικῆς ἐντὸς τοῦ κόσμου ἐθελοθυσίας; Καὶ οὕτω τὸ ξηρὸν ὄνομα μόνον ἐγκολπωθέντες ἐτράπησαν ἀσυστόλως τὴν εὔκολον ὁδὸν τῆς εὐμαρείας καὶ τοῦ σαρδαναπολισμοῦ; «εἰ οὐκ ἦλθον διακονῆσαι, ἀλλὰ διακονηθῆναι, καὶ δοῦναι τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ ἑαυτῶν», «ἐὰν δὲν θέλωσι νὰ κοπιάζωσι συμφώνως πρὸς τὸ συμβόλαιον τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδεμία βία· ἂς παραιτηθῶσιν ὡς τίμιοι ἄνθρωποι λέγοντες πρὸς τὸ ἔθνος: Πιζὶμ χαϊβὰν ποῦ γιουκιοῦ κιοτουρέμεζ, βέσσελαμ». Ἂς ἀποσυρθῶσιν αὐτοὶ, διὰ νὰ ζητηθῶσιν ἄλλοι ἄξιοι τῆς ἐπουρανίου κλήσεως τοῦ ἱεροῦ αὐτῶν ὑπουργήματος. Ἀρκεῖ ἡ νέκρωσις.

Ἡ Ἐκκλ. ἡμῶν εἶναι στρατευομένη· καὶ ὡς τοιαύτη χρειάζεται στρατὸν πάνοπλον καὶ στρατηγούς. πρὸς συνέχειαν τοῦ πνευματικοῦ πολέμου διὰ τῶν ὅπλων τῆς εὐαγγελικῆς ἀρετῆς, καὶ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ· «οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ». (Β΄ Τιμ. 24). «Σὺ οὖν κακοπάθησον, ὡς καλὸς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης». «Σὺ δὲ ἀγρύπνει εἰς πάντα, κακοπάθησον, ἐργάσθητι ἔργον εὐαγγε-

λιστοῦ, τὴν διακονίαν σου κάμε πλήρη». (Β΄ Τιμ 45). Ἀκούετε, Σεβασμιώτατοι ! ! Ταῦτα διὰ ἐσᾶς ἐγράφησαν. Σᾶς ἐρωτῶμεν εὐσεβάστως ποίας καταδίκης ἄξιος εἶναι ὁ στρατηγὸς ἢ στρατιώτης, ὅστις ἀναλαβὼν τὴν ὑπεράσπισιν φρουρίου τινὸς, ἐγκαταλείπει τὴν θέσιν του εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ διϊσχυριζόμενος ὅτι εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ στρατηγὸς, καὶ ἁδρῶς μισθοδοτούμενος διέρχεται τὸν βίον του ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς; δέν εἶναι ἄξιος ἀγχόνης καὶ ἀρᾶς ὁ τοιοῦτος προδότης στρατηγός; Κατὰ ποίαν λοιπὸν λογικὴν, ὦ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ στατηγοί καὶ στρατιῶται ἐγκατελείψατε τὸ στρατόπεδον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὴν κονίστραν τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, καὶ ἀπαιτεῖτε νὰ μισθοδοτῆσθε ἁδρὰ ὡς τιμαριωτισταὶ Δερέβεηδες τοῦ Χριστοῦ; Ὡς ὁ Χαμὶτ, οὕτω καὶ σεῖς ἀπὸ τοσούτων αἰώνων ἐχάσατε τόσα μέρη, καὶ ἀπὸ τάς 1400 καὶ πλέον ἐπισκοπὰς ἀνὰ τὴν Ἀφρικὴν, Συρίαν, Παλαιστίνην καὶ Ἀνατολὴν ἔμειναν μόνον 120 ἐπισκοπαί, καὶ ἐν τούτοις, καθὼς ὁ Χαμὶτ γαυριῶν διὰ τὴν τυραννικήν του δόξαν ἀπῃτει νὰ ἐγκωμιασθῇ ὡς Γαζὶ Σουλτὰν δηλ. ***Νικητὴς***· οὕτω καὶ σεῖς κομπάζοντες διὰ τὴν ἀτομικήν σας ἀνύψωσιν, χωρὶς νὰ φυτεύσητε οὔτε ἓν καὶ μόνον δένδρον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ἀμπελῶνος, χωρὶς νὰ συντελέσητε εἰς τὸν ἐκχριστιανισμὸν ἔστω καὶ μιᾶς μικρᾶς γωνίας τῆς γῆς, τοὐναντίον δὲ ἀφοῦ μὲ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ φιλοκοσμίαν σας ἐχάσατε τόσα ὁλόκληρα τμήματα, καὶ οὔτε τὸ δέκατον τοῦ ἄλλοτε ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν μεγαλείου ἔμεινε, τολμᾶτε, ἄνευ τινὸς συστολῆς, νὰ καυχᾶσθε ὅτι εἶσθε Σωτῆρες καὶ προστάται τῆς Ἐκκλησίας. Οἷος ἐμπαιγμὸς καὶ φανερὰ εἰρωνεία! «***ὅσῳ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐλάττῳ γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται***». Πόσον ἐταπεινώθημεν

καὶ πρῶτοι ὄντες ἔσχατοι ἐγενόμεθα, ὥστε πολλοὶ τῶν χριστιανῶν μας ἐντρέπονται νὰ λέγουν ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν Καλογηροκρατουμένην Ἐκκλησίαν ἡμῶν, «***Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ, ὅταν συνειδῇ πατρὸς ἢ μητρὸς κακά***». Ἔχομεν δίκαιον, Ἁγιώτατοι, ἢ οὔ χί; Ἀρνεῖσθε ὅτι κατηντήσατε κοσμοπολιτικοὶ Σατράπαι κινούμενοι μόνον χάριν τοῦ ἀθλίου Κορβανᾶ σας; Δι' ὅλα εἶσθε οἱ μόνοι ὑπεύθυνοι καὶ προνομιοῦχοι, καὶ ἐν τούτοις ἐν πᾶσι θεωρεῖτε τὸν ἑαυτόνας ὡς πάντι ἀνευθύνους καὶ ἐλευθέρους. Ἀνελάβετε τόσα καθήκοντα, ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, καὶ δυνάμει τῶν ἐθνικῶν μας προνομίων ἀποξενώσαντες πάντα μὴ ρασοφοροῦντα διεκηρύξατε ὅτι σεῖς μόνοι εἶσθε ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος, καθὼς ὁ ἀγέρωχος Λουδοβῖκος 14ος ἔλεγε «je suis la France=***ἐγὼ εἶμαι ἡ Γαλλία***»· καὶ οὐδὲν ἄλλο πράττετε παρὰ μόνον καὶ μόνον πῶς, καὶ διὰ τίνων ἀθεμίτων ὑπερβασιῶν νὰ πολλαπλασιάζητε τὰς ἱεροκαπηλικὰς ἐπιχειρήσεις σας πρὸς κορεσμὸν τοῦ τετρυμμένου πίθου τῆς φιλαργυρίας σας. «***Διατί ἔγεινες βῶδι, ἀφοῦ δὲν ἤθελες τὸν ζυγὸν τῆς ἐργασίας;***» εἶπέ τις γεωργὸς πρὸς τὸν ὀκνηρότατον βοῦν του. Δὲν δικαιούμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ εἴπωμεν πρὸς τοὺς ἐνδόξους χρυσομιτροφόρους ἐργάτας τοῦ Χριστοῦ, «διατί ἐχειροτονήθητε Ἀρχιερεῖς, ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ ὑποβληθῆτε εἰς τὸν ζυγὸν τῆς χριστιανικῆς ἀφιλοκερδείας, καὶ τοῦ μαθητεύειν πάντα τὰ ἔθνη; διατί ἐξελέξατε τὴν ἀγαθὴν μερίδα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ φυγοπόνως ἐτράπητε τὴν εὐρύχωρον ὁδὸν τῆς κοσμικῆς δόξης, καὶ τοῦ ἀντιχρίστου πλουτισμοῦ;» Σκληρῶς λαλοῦμεν· ἀλλὰ τὴν γυμνὴν ἀλήθειαν διασαλπίζομεν μετὰ λύπης. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μαθὼν ὅτι τὸ ὄνομα δειλοῦ τινος στρατιώτου ἦτο Ἀλέ-

ξανδρος, ἐπέπληξεν αὐτὸν δριμύτατα εἰπών «***ἄθλιε καὶ δειλὲ, ἢ τὸ ὄνομά σου ἄλλαξε ἢ ἐμπρός προχώρησε!***» Δὲν πλήρει δικαίῳ δυνάμεθα νά εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τοὺς αὐτοκαλουμένους ἀντιπροσώπους τοῦ Χριστοῦ καὶ διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, «ἢ τὸ ὀνομά σας ἀλλάξατε, ἢ τὴν ἱερὰν ὑποχρέωσίν σας ἐκπληρώσατε».

Ἀπορεῖ τις τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἐκπλήσσεται, ὅταν ἀναλογισθῇ, ὅτι ἄνθρωποι αὐτοβούλως ἀναλαβόντες τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μεταλαμπαδεύσωσι τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθήμενα ἔθνη πρύμνην ἀνεκρούσαντο, καὶ τόσον ἀθεοφόβως ἐγκαταλείψαντες καὶ τὸ ἴδιον αὐτῶν ἔθνος, ἄνευ διδασκαλίας καὶ πνευματικῆς τροφῆς, διεμοιράσθησαν ἀντευαγγελικῶς μίαν ἐλαχίστην γωνίαν τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν καρποῦνται ὡς φεουδαλισταί, καὶ περιμένουν ὡς ὀγηράσας Λέων τοῦ σπηλαίου, νὰ ἔλθουν ὅλα τὰ ἔθνη, νὰ τοὺς προσκυνήσουν, καὶ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν ὡς τοὺς μόνους Κληρονόμους καὶ δικαιούχους Δεσπότας τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔθεσαν πρὸ τοῦ λαοῦ τοὺς ξηροὺς καὶ ἀκαταλήπτους τύπους τῆς θείας λατρείας, ἐξοστρακίσαντες τὸ κήρυγμα· διώρισαν τοὺς ἀγραμμάτους ἱερεῖς ν' ἀπασχολοῦν τὸν λαὸν, καὶ νὰ συγκρατοῦν ἁπλῶς τὸν τυφλοφανατισμόν, τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἀντευαγγελικὰς δεισιδαιμονίας· αὐτοὶ δὲ ἴδιον πρόγραμμα δόξης καὶ πλουτισμοῦ νομοθετήσαντες, ἀγωνίζονται δραστηρίως περὶ τῆς πιστῆς καὶ ἀνελιποῦς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ· ἀδιάφορον ἂν οἱ Χριστιανοὶ πάσχουν «***ἀπὸ λιμόν τοῦ ἀκοῦσαι λόγον. Θεοῦ τακτικῶς***». Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν κατήντησε σήμερον, ὅπως ἄλλοτε τὰ Σχολεῖα ἡμῶν, μὲ τὰ κοινὰ λεγόμενα γράμματα, καὶ τοὺς ἀμαθεστάτους διδασκάλους, «***τυφλὸς τυφλόν ὁδηγεῖ, ἀμφότεροι εἰς βόθρον πεσοῦνται***».

Πλὴν οἱ μεγάλοι Καλόγηροι ἡμῶν ποσῶς δὲν ταράσσονται. Ἀρκεῖ ὅτι αὐτοὶ παντοιοτρόπως εὐδαιμονοῦσιν. «Ἀληθῶς τέρας ἐστίν, εἴ τις ηὐτύχηκε διὰ βίου». Αὐτοὶ μόνοι ἐν τῷ κόσμῳ ἀνῆρεσαν τὸ γνωμικὸν, «***Οὐδεὶς ὁ βιῶν ὃν ποθεῖ τρόπον***». Δὲν ἔχομεν λοιτὸν δίκαιον νὰ διακηρύττωμεν ὅτι ὀνῦν ἐν ἐνεργείᾳ σιβαριτικὸς Καλογηρισμὸς εἶνε ὅλως ὀθνεῖος καὶ ξένος τοῦ Εὐαγγελικοῦ σταδίου; ἢ ἂς ἀλλάξουν τὸ ὄνομα, ἢ ἂς συμμορφωθοῦν πρὸς τὸ Ἀποστολικὸν ὑπούργημα· δύο καὶ δύο τέσσαρα! Ναὶ μὲν, εἶνε ἀληθὲς, ὅτι ἤλλαξαν τὸ ὄνομα, καὶ μολονότι δὲν ἐδικαιοῦντο νὰ φέρουν οὐδένα τίτλον, ἐτιτλοφορήθησαν Πανιερώτατοι, Παναγιώτατοι καὶ Μαριώτατοι, καὶ ἀπερρόφησαν ὅλην τὴν ἁγιότητα ὑψώσαντες ἑαυτοὺς ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ, ἁπλῶς Ἁγίου καλουμένου.

Ἀλλὰ δὲν παραιτοῦνται καὶ τοῦ ἁπλῶς κοσμητικοῦ τίτλου «***Ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ, καὶ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων***». Πλὴν ποία σχέσις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων, οἵτινες ἔτρεχον «πεινῶντες καὶ γυμνητεύοντες καὶ τὰ πάντα τοῖς πᾶσι γενόμενοι, ἵνα τοὺς πάντας κερδίσωσιν;» Χίλιοι σημερινοὶ Πανιερώτατοι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξισοῦνται πρὸς τὸν μικρὸν ὄνυχα τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅστις οὐδένα τίτλον δόξης εἶχε, καὶ καλεῖ αὐτὸς ἑαυτὸν ἔσχατον των Ἀποστόλων, καὶ ἐκαυχᾶτο μόνον εἰς τὸν σταυρὸν καὶ τὰ παθήματα τοῦ Εὐαγγελίου. Εἷς Ἀπόστολος Παῦλος ἵδρυσε 14 Ἐκκλησίας ἐξ ἐθνῶν, καὶ ἄνευ τινὸς ἐπιχορηγήσεως καὶ μίτρας, ὡς ἁπλούστατος πένης, πλὴν πλούσιος ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐργάτης, περιῆλθε τόσα μέρη μὲ τόσας δυσκολίας, καὶ ἐργαζόμενος ὡς ὑπηρέτης παρὰ τοῖς σκηνοποιοῖς Ἀκύλᾳ καὶ Πρισκίλλῃ συνετηρεῖτο ἐξ ἰδίων, καὶ διετήρει

14 ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ἀπέστελλεν εἰς τὰ διάφορα μέρη. «Ἀργύριον καὶ χρυσίον παρ' οὐδενὸς ἐζήτησα· σεῖς αὐτοὶ γνωρίζετε ὅτι εἰς τὰς χρείας μου καὶ εἰς τοὺς ὄντας μετ' ἐμοῦ, αἱ χεῖρες αὗται ὑπηρέτησαν ... Μακάριον εἶνε νὰ δίδῃ τις παρὰ νὰ λαμβάνῃ». (Πράξ. 22. 33).

Ἂν ταῦτα τὰ ἐδάφια ἀντιστρέψωμεν ἀκριβῶς, θὰ πέσωμεν ἐπάνω εἰς τοὺς ἰδικούς μας Καλογήρους. Μήπως σᾶς συκοφαντοῦμεν, ὦ Σεβασμώτατοι καὶ ἀβροδίαιτοι Πατέρες; Καὶ δέον νὰ γνωρίζετε καλῶς, ὦ τρισέβαστοι ἐναντιοπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ μας, ὅτι ὁ πολὺς κόσμος ἀπαιτεῖ νὰ ἐπιτεθῶμεν διὰ γλώσσης σφοδροτέρας, καὶ νὰ καυτηριάζωμεν δεόντως τὰς ἀπείρους καὶ ἐστιγματισμένας πράξεις σας, ἀλλ' ἡμεῖς ζητοῦντες οὐχὶ κατάλυσιν, ἀλλ' ἀνόρθωσιν τῶν πραγμάτων, θὰ προβαίνωμεν εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἐλέγχου ἐκθέτοντες τὴν ἀλήθειαν, «***τὴν σκάφην, σκάφην καὶ τὰ σῦκα, σῦκα λήγοντες***, διότι «***ἁπλοῦς ὁμῦθος τῆς ἀληθείας***».

Μὴ φαντάζεσθε, ὦ Μεγαλομανέστατοι, ὅτι δὲν σᾶς γνωρίζωμεν ποῖοι εἶσθε, καὶ ὁποῖοι πρέπει νὰ εἶσθε. «Μὴ μᾶς πολὺ τεντόνεσθε, διότι πολὺ ψηλοί δὲν εἶσθε, καὶ τὸ χωριό σας εἶναι κοντά, καὶ ξέρομεν ποῖοι εἶσθε». Δὲν πρέπει νὰ μᾶς θεωρῆτε ὡς τόσον βλάκας ὥστε νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ συντελεσθῇ τι καλὸν μὲ τὴν τοιαύτην χρυσολατρικὴν πορείαν σας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκολλήθητε ὡς τὰ ὄστρακα εἰς τοὺς βράχους. Ἡ ἀπὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποτυχία, καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὀπισθοδρόμησις μόνον οὐχὶ φωνὴν ἀφιεῖσαι κραυγάζουν εἰς τὰ ὦτα πάντων ὅτι δὲν ἔχομεν καλοὺς Ποιμένας καὶ ὁδηγοὺς καὶ διὰ τοῦτο ἐν πάσῃ χριστιανικῇ συναναστροφῇ μνημονεύονται μετὰ λύπης πολλῆς τὰ ἀντιχριστιανικά σας σκάνδαλα,

καὶ αἱ εἰς βάρος τοῦ χριστιανισμοῦ ἀσχημίαι σας.

Καὶ τολμᾶτε, ὦ δοξομανέστατοι ψευδεπίσκοποι, νὰ παραπονεῖσθε ὅτι ὁ λαὸς μας δὲν σᾶς τιμᾷ, καὶ δὲν σᾶς θεοποιεῖ, χωρὶς νὰ σκεφθῆτε, ὅτι αἴτιοι τῆς πρὸς ὑμᾶς καὶ τὰ θεῖα ψυχρότητος εἶσθε σεῖς αὐτοὶ καὶ μόνοι **«οὐαὶ εἰς τοὺς ποιμένας, τοὺς βόσκοντας ἑαυτούς, καὶ οὐχὶ τὰ πρόβαλά μου λέγει Κύριος»**.

«Ἕκαστος ὅπου ἐτάχθη, ἐκεῖ καὶ μενέτω,» φωνάζει ὁ εἰς πλεῖστα σημεῖα τοῦ Εὐαγγελικοῦ σταδίου διαφωνῶν πρὸς τοὺς νῦν ψευδωνύμους ἐργάτας τοῦ Χριστοῦ Ἀπ. Παῦλος Ἕκαστος καὶ κατὰ τοὺς πολιτικοὺς νόμους δέον νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἑαυτοῦ κοιθῆκον. Ἀλλὰ σεῖς πρῶτοι ἐγκατελείψατε πρὸ πολλοῦ τὴν θέσιν σας, ὦ ἀγιώτατοι φρούραρχοι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐτράπητε πανθομολογουμένως τὴν ἐναντίαν ὁδὸν. Καὶ πῶς τολμᾶτε νὰ κατακρίνετε τὸν ἐμπιστευθέντα ὑμῖν λαὸν, ὡς ἀθετοῦντα τὰς ἱερὰς αὐτοῦ συνθήκας; δὲν παραδέχεσθε ὅτι **«φιλεῖ τὸ ὑπήκοον ἐξομοιοῦσθαι τοῖς Ἄρχουσι,»** καὶ «διδάσκαλοι ἀσεβεῖς ἀσεβεστέρους μαθητὰς παράγουσι;» Δὲν ἔχει πληρέστατα δίκαιων ὁ λαὸς νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα αὐτοῦ πρὸς ὑμᾶς, ὦ Ἅγιοί Καλόγηροι, οἱ τὰ καλὰ γυρεύοντες καὶ τὰ τοῦ κόσμου ἀφιλοχρίστως θηρεύοντες, δὲν δικαιοῦται, λέγομεν, ὁ λαὸς νὰ σᾶς μισῇ διὰ τὸν τοιοῦτον βίον σας; καὶ ὅμως οἱ χριστιανοί ἡμῶν δὲν ἔπραξαν τὸ τοιοῦτον, ἕνεκα ἁπλοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἱερὸν ἀξίωμα ὑμῶν, τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν οἱ θεοπρόβλητοι καὶ ἀληθῶς χριστοφόροι Πατέρες, Χρυσόστομοι, Βασίλειοι, Γρηγόριοι, Ἀθανάσιοι κ. λ. χάριν τῶν ὁποίων ἠνέχθη ὁ λαὸς μέχρι τοῦδε ὑμᾶς τοὺς ἀληθῶς θεοπροβλήτους καὶ χρυσοφόρους, ἢ μᾶλλον χριστοβόρους διαδόχους ἐκείνων. Πλὴν ἤδη τὸ ποτήριον τῶν πικροτάτων

ἀνομιῶν σας τοσοῦτον ὑπερεξεχείλισεν, ὥστε ἐκὼν ἄκων ὁ λαὸς θέλει ἐγείρει κραυγὴν κατὰ τῆς ἐκνόμου καὶ πανυπεραθεσμοτάτης πολιτείας ὑμῶν. Ἰδοὺ εἶπον καὶ ἔγραψα, ἂν θέλετε προλάβετε τὸν προφανῆ κίνδυνον, εἰς ὃν μοιραίως φέρεσθε διὰ τῶν παρανομιῶν σας. Τοσοῦτον οἱ νῦν Καλόγηροι ἡμῶν ἀπεμακρύνθησαν τοῦ ἀληθοῦς αὐτῶν προορισμοῦ, ὥστε πρὸ πολλοῦ ἔχασαν τὸ ἠθικὸν θάρρος νὰ ἐλέγχωσι - τὰς παραβάσεις τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος· καὶ συνεπῶς ἵστανται ἰχθύος ἀφωνότεροι ἐνώπιον τῆς ὁσημέραι προχωρούσης παρ' ἡμῖν παρεκτροπῆς καὶ ἀπιστίας. Ἔχοντες ἐν τῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν μεγαλιτέραν, δὲν τολμῶσι νὰ διαμαρτυρηθῶσι σθεναρῶς κατὰ τῶν ἄλλων. **«Τὰ ἔργα ὑμῶν, ὦ ἅγιοι, καταβοῶσιν ὑμῶν»**.

Πιθανὸν ἡ μεγάλη καὶ ἄκρατος φιλαυτία καὶ ὁ καλογηρικὸς ἐγωισμός σας νὰ καλύπτωσι τα ἱερὰ καὶ πάνσεπτα ὄμματα ὑμῶν, καὶ δὲν σᾶς ἀφίνουν νὰ ἴδητε καλῶς τὴν παναγιωτάτην μορφήν σας. Τὸ τοιοῦτον εἶνε φυσικὸν εἰς πάντα μὴ ἀναγεγεννημένον ἄνθρωπον, διὰ τοῦτο ἰδοὺ πρὸς χάριν σας, θέτομεν ἐνώπιον ὑμῶν, διὰ τοῦ παρόντος βιβλιαρίου, τὰς ἱερὰς ὑμῶν φωτογραφίας, ἐν τῷ ὁποίῳ παρατηρήσατε, ὡς ἐν κατόπτρῳ τὰς ἁγίας καὶ χαριτοβρύτους μορφάς ὑμῶν· καὶ ἐὰν σεῖς ἐπιμένετε νὰ ἐξακολουθῆτε εὐχαριστούμενοι καὶ τερπόμενοι ἀπὸ τὴν παροῦσαν πασισκανδάλιστον διαγωγὴν σας, ἡμεῖς ὅμως αἰσχυνόμενοι, διὰ λοισμὸν ὑμῶν τε καὶ ἡμῶν, θεωροῦμεν χρέος ἱερὸν, καὶ δικαίωμα χριστιανικὸν, νὰ διαμαρτυρηθῶμεν διὰ τὴν τοιαύτην λυπηροτάτην Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν καὶ παρακμὴν, καὶ ν' ἀνησυχῶμεν διὰ τὰς φανερὰς Καλογηρικὰς ἀσχημίας. Ἐὰν ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, ἢ ἐν παραβάσει καὶ παρακοῇ ἁμαρτάνωμεν, καὶ ἀδίκως σᾶς δυσφημοῦ-

μεν, νὰ μᾶς συγχωρήσητε ὑψοῦντες τὰς χρυσοβρύτους χεῖρας ὑμῶν, ἐὰν δὲ ἔχωμεν δίκαιον, νὰ μᾶς εὐλογήσητε ἐκ ψυχῆς, ὥστε νὰ μᾶς ἐνισχύῃ ὁ Κύριος ἐναντίον τῶν ἱερῶν ὑμῶν σταυροφοριῶν καὶ βανδαλισμῶν κατὰ τῆς Εὐαγγελικῆς ὑμῶν ἀποστολῆς. Μὴ φέρεσθε πρὸς ἡμᾶς, ὦ ἅγιοι χριστοβόροι Πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς ἱεροκαπηλείας, καθὼς ὁ μέθυσος ἐκεῖνος πατὴρ πρὸς τὸν μικρὸν του υἱόν, ὅστις ἰδὼν καταλασπωμένον τὸν οἰνοβαρῆ πατέρα του ἔτρεξε, καὶ ἔφερεν ὕδωρ διὰ νὰ πλυθῇ. Ἀλλ' ὁ μέθυσος πατὴρ παρεξηγήσας τὴν υἱϊκὴν ἀγάπην τοῦ παιδὸς, καὶ θεωρήσας τὸ τοιοῦτον ὡς προσβολὴν ὥρμησεν ὡς τίγρις κατὰ τοῦ ἀθώου τέκνουτου.« Ἄθλιε, εἶπεν, ἔφερες τὸ νέρον, διὰ νὰ μὲ προσβάλῃς, πῶς τάχα εἶμαι λερωμένος; χαμένο κορμί! σὺ εὑρέθης νὰ μὲ καθαρίσῃς; καὶ ποῖος εἶνε καθαρώτερος, ὡραιότερος καὶ τιμιώτερος ἀπὸ ἐμέ;» Μήπως τὰ ψευδεπίπλαστα καὶ κενόχριστα μεγαλεῖά σας, καὶ ἡ τῶν χερουβεῖμ τιμιωτέρα δόξα καὶ παναγιότης ἐμέθυσεν ὑμᾶς, καθὼς τὸν ἀνωτέρω ἐγωιστὴν καὶ οἰνόφλυγα πατέρα, καὶ διὰ τοῦτο ὑπερηφάνως ἀποκρούετε πᾶσαν τὴν ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ ἁμαρτωλῶν καὶ ἀναξίων δούλων σας προσφερομένην ὑπηρεσίαν, διὰ τὴν χριστιανοπρεπῆ ἀνόρθωσιν ὑμῶν τε, καὶ πάντων καὶ πασῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν; Ἐάν ὀργίζεσθε, καὶ ἀντευαγγελικῶς ἀπηλεῖτε ἡμᾶς, διὰ τῶν ἁγίων ἀρῶν καὶ ἀναθεματισμῶν σας ἐπισείοντες ἡμῖν οὕτω μορμολύκεια, ὡς τὰ γραῖδια πρὸς τὰ νήπια, μάτην κοπιᾶτε· καὶ ἀποδεικνύετε εἰς πάντας ὅτι ἐν γνώσει καὶ ἀπὸ σκοποῦ ἀκολουθεῖτε τὸ παρὸν ἀντίχριστον πρόγραμμα τῆς ἱερολαθρεμπορίας σας. Ὁ καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος ὄχι μόνον δὲν ὀργίζεται, ὅταν ἐλέγχεται ὑπὸ ἀδελφικῆς ἀγάπης, πρὸς ἰδίαν ἑαυτοῦ

σωτηρίαν, ἀλλὰ τοὐναντίον εὐχαριστῶν τὸν ἐλέγχοντα συνέρχεται καὶ μετανοῶν βελτιοῦται. «Ἔλεγχε σοφὸν, καὶ ἀγαπήσει σε, ὁ δὲ ἐλέγχων ἀσεβῆ λήψεται ἀτιμίαν,» (Σολομ.) Διατί δὲν ἐθύμωσεν ὁ βασιλεύς Δαβὶδ κατὰ τοῦ ἐλέγξαντος αὐτὸν Νάθαν τοῦ Προφήτου; Μὴ ὁμοιωθῆτε πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους τῶν ἑβραίων, οἵτινες ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐκ Ναζαρέτ Ἀγαθοῦ ἐξεμάνησαν θηριωδῶς κατὰ τοῦ τόσον διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἐνδιαφερομένου Χριστοῦ καὶ θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ ἐχθρὸς τῆς Ἀληθείας δαίμων, ἀφοῦ ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς ἠγωνίσθη νὰ ματαιώσῃ τὸ ἔργον τοῦ ἐν Γολγοθᾷ Νικητοῦ αὐτοῦ, καὶ εἰργάσθη συντονώτατα, διὰ τῶν πολυειδῶν αἱρέσεων καὶ ἀγρίων διωγμῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ ἐθνικοῦ κόσμου, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀκατάσχετον ὁρμὴν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χρηστότητος, κατέφυγεν ἐν τῇ αἰσχρᾷ ἀποτυχίᾳ του [ἐπιτραπήτω μοι νὰ εἴπω) εἰς τοὺς ὁμοχρώμους αὐτῷ ρασοφόρους τῆς Δύσεως, καὶ εἶτα τῆς Ἀνατολῆς, μεθ' ὧν συνθηκολογήσας, καὶ τὰς κληρικὰς ἀπαιτήσεις, δόξας καὶ ἀναπαύλας ἐμπνεύσας εἰς αὐτοὺς ἐπέτυχεν ἀρκούντως εἰς τὸ νὰ ἐπιφέρῃ νέκρωσιν καὶ φθοράν, εἰς τὴν τόσον φαεινῶς λάμψασάν ποτε ἀγιωνύνην καὶ δραστηριότητα τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἔχομεν μάρτυρα τὴν Ἐκκλ. Ἱστορίαν, ἥτις συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς ἀνωτέρω γνώμης ἡμῶν. Ἀφ' ὅτου οἱ Ρασοφόροι ἀφέντες τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης καὶ φιλαδελφίας ἤρχισαν τὸν ἄχαρι διχασμὸν καὶ τοὺς διαπληκτισμοὺς, ἔκτοτε ἤρχισε καὶ ἡ χριστιανικὴ παρακμὴ, καὶ ἐν τῇ Δύσει καὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. «***Οἵων κακῶν πρόξενος γέγονε τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ Καλογηρικὴ φιλαυτία καὶ ἰδιοτέλεια***!» Καὶ οὕτω τὴν θέσιν τῶν μὲν χριστοκηρύκων κατέλαβον οἱ χρυ-

σοκήρηκες, τοὺς δὲ θεοφόρους Πατέρας διεδέχθησαν οἱ θεοβόροι Φατέρες καὶ πρόμαχοι τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι. Ὁ κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας γιγαντιαίως μεταλαμπαδευόμενος διὰ τοῦ κηρύγματος χριστιανισμὸς, καὶ ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία καὶ προαγωγὴ ἐτέθησαν ἐντὸς τοῦ ἐντέχνου Καλογηρικοῦ λίκνου τῶν ἐξωτερικῶν τύπων καὶ ἀκαταλήπτων τελετῶν, χωρὶς νὰ ληφθῇ πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι οἱ τύποι προεμήνυον τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ συνεπῶς παρῆλθεν ἡ σκιὰ αὐτῶν τῆς χάριτος ἐλθούσης, καὶ ὅτι «**τὸ μὲν γράμμα [τύπος] κτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ**». Ἀδιαφοροῦντες πρὸς ταῦτα, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν, ἵνα ὦσιν ἐλεύθεροι οἱ Ἀρχιερεῖς εἰς τὸν χρυσοτελετουργικὸν αὐτῶν ἀγῶνα, παρέδωκαν τὸν ἀμαθῆ λαὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἔτι ἀμαθεστέρων ἱερέων, οἵτινες τυφλῶς τυφλοὺς ὁδηγοῦντες, καὶ τὴν σοφίαν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τοὺς ξηροὺς τύπους περιορίσαντες νανουρίζουσι τοὺς πιστοὺς, καὶ καλλιεργοῦσι τὸν τυφλοφανατισμὸν, πρὸς ἀπαγχονισμὸν τοῦ πνεύματος, πρὸς ὑπερορίαν τῆς ζώσης διδασκαλίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν τῶν θησαυροπίστων Ἀρχιερέων. Γνωρίζω βεβαίως ὅτι δυσαρεστοῦνται πολὺ οἱ Σεβασμιώτατοι, ἀλλ' ἐπίσης εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εὐχαριστεῖται πολὺ ὁ τόσον ἀφόβως τὴν φαρισαϊκὴν ὀφρὺν πατάξας, καὶ εἰς τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ τὸ αὐτὸ ποιεῖν διατάξας Σωτὴρ, οὗ ἡ γλυκυτάτη φωνὴ τοσοῦτον νέφος μαρτύρων εἵλκυσεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐθελοθυσίας καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου.

Ἐάν τὰ γραφόμενα ἡμῶν εἶνε δυσάρεστα, καὶ ἀναμφιβόλως εἶνε τοιαῦτα, κατὰ τὶ πταίομεν ἡμεῖς; Τί λοιπὸν ποιητέον; Ἢ ὡς εἴπομεν, ἂς ἀλλάξουν τὸ ὄνομα, ἢ ἂς συμμορφωθοῦν πρὸς τὸ τοῦ Εὐαγγελίου πολίτευμα· ἂς παραιτηθοῦν τοῦ ἀγόνου κοσμοπολιτικοῦ σταδίου, εἰς ὃν τόσον

φιλοδόξως ἐνασμενίζονται, καὶ ἂς ἐπανέλθουν εἰς τὴν χριστιανικὴν πορείαν τῶν προκατόχων αὐτῶν κηρύττοντες, καὶ διατρέχοντες τὴν ὑφήλιον πρὸς ἁλίευσιν ἀθανάτων ψυχῶν. «**οὐ γὰρ δεῖ Ἐπίσκοπον κοσμικῶς πολιτεύεσθαι.**» «Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος μὴ κηρύττων τακτικῶς τὸν λόγον τοῦ θεοῦ καὶ μὴ παιδεύων τὸν λαὸν πρὸς εὐσέβειαν ἀφοριζέσθω.» (Πηδάλιον). Ἀλλὰ τὸ Πηδάλιον τῶν σημερινῶν Καλογήρων διακελεύεται τὰ ἀντίθετα πρὸς τὸ παλαιόν. Καὶ ἴσως πολλοὶ χριστιανοὶ νομίζουν ὅτι τὸ ἐν ἐνεργείᾳ ἄγραφον Πηδάλιον αὐτῶν εἶνε τὸ καλλίτερον. Καὶ ἔχουν δίκαιον οἱ Ἅγιοι Ρασοφόροι ν' ἀναιρέσουν τὸ Παλαιὸν Πηδάλιον, διότι αὐτοῦ ἰσχύοντος πάντες ὁμοῦ τυγχάνουσιν ἀναθεματισμένοι, ἀφωρισμένοι καὶ καθῃρημένοι. Ἢ μήπως δυνάμει τῆς ἐξουσίας τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, ἔδεσαν τὸ πρώην Πηδάλιον, καὶ λύουν ἑαυτοὺς τοῦ ἀφορισμοῦ; «Οἱ τῶν πάντων, κρατοῦντες πῶς ὑπὸ ἑνὸς βιβλιαρίου (Πηδαλίου) δεσμευθήσονται; οὐ γὰρ δίκαιον δεσμοῖς κωλυθῆναι τὸν Κυριαρχοῦντα.» Ἢ μήπως καὶ σεῖς, ὦ Πανυγερώτατοι, συμμερίζεσθε τὴν δικαιολογίαν τοῦ Ἁγίου Ἀμασείας Ἀνθίμου, ὅστις πρὸς ἀπολογίαν τῶν κατ' αὐτοῦ γραφομένων μου εἶπεν, «καλὰ ργάφει ὁ διάβολος Κολεσίδης, ἀλλ' ἂν ἔγίνετο Δεσπότης θὰ ἦτο χειρότερος ἡμῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατηγορουμένων.» Πιθανὸν νὰ ἐγινόμην τρισχειρότερος καὶ ἐγώ, δέν τὸ ἀρνοῦμαι. Διότι, ὡς εἶπον πολλοὶ εὐσεβεῖς συμμαθηταί μου «**ἠκολούθησαν τὴν ὁδὸν τοῦ Βαλαάμ, καὶ ἐπορεύθησαν ἐν τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ Κορέ.**» (Ἰούδα). Παραδέχομαι ἀσυζητί ὅτι δυνατὸν ἡ πατερίτσα νὰ μὲ μετεμόρφωνεν εἰς ἁλιτήριον Σατανᾶν, καὶ ἐχθρὸν τοῦ Χριστοῦ, συνεπείᾳ τῆς νῦν Καλογηρικῆς διαφθορᾶς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ θεία χάρις μεσολαβοῦσα θὰ μὲ

ὑπεχρέου τότε νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀντίχριστον διαγωγὴν μου, καθὼς πράττουσιν οἱ δύο νῦν συνέταιροί μου Ἀρχιερεῖς, οἵτινες καίπερ ζῶντες σήμερον κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐνεστώσης Ἀρχιερατικῆς ἀφιλοτιμίας, ἐν τούτοις διαμαρτύρονται ἐναντίον τῆς Καλογηρικῆς ἀταξίας, ὡς θέλομεν ἰδεῖ ἀκολούθως. «***Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῖται, ἐν οἷς δόλος οὐκ ἔστι.***»

Νέκρωσις πνευματικὴ, ἀδιαφορία θρησκευτικὴ, φιλαργυρία Δεσποτική, καὶ λατρεία ἐξωτερικὴ ἀποτελοῦσι σήμερον τὴν Ἀνατολικὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἥτις τόσον θαυμασίως ἤνθει ἄλλοτε, ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀνακαινήσεως τοῦ κόσμου. Ἐὰν ὁ ἀγρὸς τοῦ Χριστοῦ, ὡς διατείνεσθε, Σεβασμιώτατοι, καὶ εἷς θεοπρόσβλητος ἐν Βαδισάνῃ ἀνερυθριάστως διεκήρυξεν ἐπ᾽ Ἐκκλησίας, ἐὰν, λέγομεν ἡ ἄμπελος τοῦ Κυρίου δὲν χρειάζεται καλλιέργειαν, τίς ἡ ἀνάγκη ἐργατῶν, φορολογούντων τὸν πτωχὸν λαὸν; Παύσατε λοιπὸν ἐμπαίζοντες τὸν κόσμον ὅτι εἶσθε διάδοχοι τῶν χριστοκηρύκων Ἀποστόλων. Ἀποδόσατε εἰς τὸν λαὸν τὰ Ἐκκλησιαστικά αὐτοῦ προνόμια, καὶ ἀποσκορακίσατε τὴν θερσυτικὴν ἰδέαν ὅτι τάχα σεῖς μόνοι εἶσθε ἱκανοί νὰ προστατεύητε ὅλα ὑμοῦ τὰ τε ἐθνικὰ καὶ Ἐκκλ. ἡμῶν συμφέροντα. Καὶ οἱ πλέον βλάκιστατοι ἐπείσθησαν καλῶς ὅτι ἀκριβῶς σεῖς εἶσθε οἱ μόνοι ἀνάξιοι πρὸς τοῦτο. Ἐὰν τὰ προνόμια εὑρίσκοντο εἰς χεῖρας λαϊκῶν, πολὺ διάφορος θὰ ἦτο ἡ κατάστασις ἡμῶν· διότι ἡλίου φαεινότερον ἀπεδείχθη ὅτι, ὡς πρὸς τὴν φιλογένειαν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν, εἶσθε πολὺ ὑποδεέστεροι τῶν λαϊκῶν, ἐξ ὧν ἡμεῖς δυνάμεθα εὐπροσώπως νὰ παρουσιάσωμεν οὐχὶ δέκα καὶ εἴκοσιν, ἀλλ᾽ ἑκατοντάδας Μεγάλων Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν· δεῖξατε καὶ σεῖς ἕνα ἢ δύο τοιούτους ἐκ τῆς Σεβασμιωτάτης χορείας σας. Μὴ

προφασίζεσθε ὅτι δὲν ἔχετε χρήματα. Ἀπεναντίας ὅπως κατήντησαν τὰ ἡμέτερα Ἐκκλ. πράγματα, σεῖς οἱ νῦν χριστεμπορευόμενοι Ἀρχιερεῖς μόνον χρήματα ἔχετε, καὶ τίποτε, τίποτε ἄλλο. Τὸ ἀσφαλέστερον καὶ ἐπικερδέστερον ἐμπόριον διενεργεῖται ὑφ᾽ ὑμῶν· καὶ ὑπῆρξαν Ἀρχιερεῖς κάτοχοι 50 ἢ 100 καὶ 200 χιλ. λιρῶν· καὶ ἐν τούτοις οὐδαμοῦ ἐφάνη μέχρι τοῦδε ἴχνος τῆς εὐεργετικῆς διαβάσεως αὐτῶν. Ἀλλά «τὰ διαβολομαζώματα γίνονται ἀνεμοσκορπίσματα.» καὶ μόνον ὑποβολιμαῖοί τινες ψευδανεψιοί, καὶ νόθοι συγγενεῖς καὶ παραμάναι ὠφελήθησαν ἀπὸ τὰς ἁγιωτάτας περιουσίας. Καὶ ἄν τις ἐξ αὐτῶν προσέφερε χρηματικὸν τι ποσόν, ἀφεύκτως σκοπεῖ δι᾽ αὐτοῦ πλουτισμὸν, δηλ. «***δίδει ἐλαίαν, διὰ νὰ πάρῃ ἕνα τοὐλοῦμι λάδι.***» Ἀρχιερεῖς καὶ φιλανθρωπία, Καλόγηροι καὶ εὐεργετικότης εἶνε σήμερον δύο ἀσυμβίβαστα καὶ ἀντιφατικά. Καὶ ἐν τούτοις συνήθως μὲ δεκάπηχες στόμα τολμῶσι νὰ φωνάζουν ὅτι «ἡμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Καλόγηροι ἐσώσαμεν τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων.» Βεβαίως ὅταν πρόκηται νὰ γείνῃ ἐπίδειξις διὰ λόγων κενῶν, δύνανται καὶ αὐτοί νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν τῶν ἀμαθῶν. Πλὴν τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἦν ποτε καιρός, ὅτε εἶχεν ἡ Ἐκκλησία ἀξίους τῆς ἐπουρανίου αὐτῶν κλήσεως ποιμένας, νῦν δὲ οἱ ἐν λόγοις Ποιμένες μετεβλήθησαν εἰς «***Λύκους βαρεῖς μὴ φειδομένους τοῦ ποιμνίου.***» Ἢ μήπως θέλουν οἱ Ἅγιοι Καλόγηροι νὰ διισχυρισθοῦν ὅτι εἶνε σωτῆρες, καθὼς ἐφώναξεν εἷς χηνοπώλης λέγων «***σωτῆρας πωλῶ, σωτῆρας.***» ἐννοῶν ὅτι κατὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐσώθη ποτέ ἡ Ρώμη ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς διὰ τῶν φωνῶν τῶν ἱερῶν χηνῶν τοῦ Καπιτωλίου; Ὁποίαν σχέσιν εἶχον αἱ χῆνες ἐκεῖναι πρὸς τὰς ἀληθῶς σωτῆρας τῆς Ρώμης, τὴν αὐτὴν σχέσιν

ἔχουν καὶ οἱ σημερινοὶ Καλόγηροι πρὸς τοὺς Ἀρχαίους ἀληθῶς ἁγίους πατέρας καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, ἂν πρὸ ἐτῶν ἦτο καλός, καὶ σήμερον ἔγενετο κλέπτης, οὐδόλως τὸν ὠφελεῖ ἡ πρώην ζωή του, ἀλλὰ θεωρεῖται κλέπτης. Πῶς λοιπὸν οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς ἀλλάξαντες βίον ἐπιμένουν νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἅγιοι, δυνάμει τῆς ἀληθοῦς ἁγιότητος τῶν ἀρχαιοτάτων προκατόχων αὐτῶν; Κόρη τις ὅτε ἦτο νέα ὠνομάζετο εὔμορφη, διὰ τὴν ἀγγελικὴν αὐτῆς καλλονήν, ἀκολούθως ἡ νόσος εὐλογία τὴν παρεμόρφωσεν εἰς τέρας, καὶ ἐν τούτοις ἔμεινεν ἐκ συνηθείας τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς ὄνομα, καὶ ἐκαλεῖτο πάλιν Εὔμορφη. Ἐὰν καὶ οἱ σημερινοὶ Καλόγηροι, οἵτινες δεινῶς παρεξετράπησαν, θέλουν νὰ ὀνομασθοῦν ἅγιοι, ἕνεκα τῆς ἁγιότητος τῶν πρώτων ἐργατῶν τοῦ Χριστοῦ; καὶ εὐχαριστοῦνται νὰ εἰρωνεύωνται, οὐδεὶς φθόνος.

Μόνον ἂς γνωρίσουν καλῶς ὅτι δὲν μᾶς θαμβόνουν οὔτε τὰ ἰδιοτελῆ μεγαλεῖα αὐτῶν, οὔτε τὸ καυχᾶσθαι αὐτοὺς ἐπί πατραγαθίᾳ. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ἐνίοτε κατὰ σπανίαν ἐξαίρεσιν, καὶ συνήθως χάριν φιλοδοξίας ἢ κέρδους κινοῦνται, καὶ δυνάμει τῶν ἐθνικῶν μας προνομίων δεικνύουν δραστηριότητά τινα, ἀλλ' οὐδεὶς Ἀρχιερεὺς θεωρεῖ ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον διὰ τὴν ἀνελλιπῆ ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ καθηκόντων. Ὅσον θέλουν, ὅταν θέλουν, καὶ ἂν θέλουν ἐργάζονται. Καὶ ἐνῷ τὸ ἀτυχὲς ἔθνος βρυνθὲν ἀπὸ τὰς ἱερὰς λεηλασίας ἠναγκάσθη τὸ 1860 δι' ἐθνοσυνελεύσεως νὰ συντάξῃ γενικὸν Κανονισμόν, δι' οὗ συμφώνως πρὸς τὴν τοῦ Κράτους ἡμῶν νομοθεσίαν, ὥρισε μισθοὺς ἁδροτάτους διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Καθὼς οἱ διοικηταί καὶ ὑποδιοικηταί καὶ Νομάρχαι, οὕτω καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ὤφειλον νὰ περιορισθοῦν εἰς τὸν μισθὸν των, τὰ δὲ τυχὸν τυχηρὰ νὰ ἀνήκουν εἰς τὰ ἐθνικὰ τοῦ τόπου ἱερὰ καταστήματα. Ἀλλ' οἱ νῦν Δεσπόται κρύπτοντες ἐπιμελῶς τὸν Κανονισμὸν τοῦτον ἁρπάζουν καὶ σφετερίζονται τὰ τῶν Σχολῶν καὶ Ἐκκλησιῶν χρήματα. Ὁποία ἀσυνειδησία, καὶ ἀπερίγραπτος ἀθεοφοβία! Οὐδένα φοβοῦνται, οὐδένα ἐντρέπονται. Φιλαργυρίας θαυμασταί, παρανομίας ἐρασταί! καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἁγιώτατοι καὶ Πανιερώτατοι! Κύριε, ἐλέησον! Ἕως πότε θὰ ἰσχύῃ ἡ παράδοξος καὶ γελοιωδεστάτη αὕτη εἰρωνεία εἰς βάρος τῆς Ἐκκλ. ἡμῶν; Εὐτυχῶς διὰ τῆς πλουσίας ἐπιχορηγήσεως καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀνεξελέγκτων τυχηρῶν ἐπῆλθε τὸ ἐξῆς καλόν. Δηλ. ἕνεκα τοῦ μεγάλου κέρδους των, ἠναγκάσθησαν νὰ διατηρήσουν τὰ ἱερὰ τιμάρια τ. ἔ. τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, ἄλλως, ἂν δὲν εἶχον ἐπαρκεστάτην ἀπολαβήν, ἡ ἐπάρατος φιλαργυρία θὰ ἠνάγκαζεν αὐτοὺς, νὰ μᾶς πωλῶσιν εἰς τὸν Πάπαν, ἢ εἰς ἄλλους πελάτας τῆς ὀρθοδοξίας. Νομίζω ὅτι λαλοῦν τὰ πράγματα, καὶ οὐχὶ ἐγώ. Πόσον δὲ ἄτοπον καὶ γελοῖον εἶνε ὅτι τινὲς τῶν Ἀρχιερέων τόσον πολὺ ἀγαπῶσι τὰ ἐγκώμια, ὥστε συνήθως ἀπαιτοῦν νὰ ἐπαινῶνται δημοσίᾳ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἂν τυχὸν κατορθώσουν τι καλὸν καὶ ἐνίοτε οἱ ἴδιοι πληρώνουν διὰ τὰς τοιαύτας διατριβάς, καὶ διὰ πολλῶν δώρων καὶ χρημάτων λαμβάνουν κυβερνητικὰ παράσημα διὰ νὰ φανοῦν ὅτι ἔχουν μεγάλην ἀξίαν. Οἱ τοιοῦτοι δὲν συμμερίζονται ποσῶς τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολήν. «***Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν κάμητε ὅλα τὰ εἰς ὑμᾶς διαταχθέντα, λέγετε, ἀχρεῖοι δοῦλοι ἐσμέν, ὃ ὀφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν.***» (Λουκ. 17. 10)

Καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν, ὦ θεοβόροι Πατέρες, ἢ τὸ ὄνομί σας, ἀλλάξατε ἢ ἀναλάβετε τὸν ὑπὲρ πίστεως ἀγῶνα μετ ἀληθοῦς αὐταπαρνήσεως καὶ εὐαγγελικῆς ἀφιλο-

κερδείας. «Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.» Ἄλλως, ἐὰν ἠπατήθητε νομίσαντες ὅτι διὰ νὰ φέρῃ τις τὸν ἔνδοξον τίτλον τοῦ πνευματικοῦ Ἐργάτου, οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖται, παρὰ μόνον ἡ φενάκη τῆς εἰρωνικῆς ἀγαμίας, τὸ μαῦρον καὶ φαρδύ ράσον τῆς φαρισαϊκῆς ὑποκρίσεως, ἡ μίτρα, ἡ πατερίτσα κ. λ. καὶ μετὰ ταῦτα πλέον «**ἀναπαύου, φάγε πίε, εὐφραίνου,**» ἐὰν, λέγομεν, ἐγελάσθητε νομίσαντες ὅτι γυμνασθέντες προηγουμένως, καὶ εἶτα καταταχθέντες εἰς τὴν πνευματικὴν φάλαγγα τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδόλως χρεοστεῖτε νὰ ἀγρυπνῆτε ὡς φρουροὶ καὶ φύλακες, ἀλλὰ τοὐναντίον νὰ ζητεῖτε δόξας καὶ εὐμάρειαν ἐν τοιούτῳ σταδίῳ, οὐδόλως παράδοξον ἂν ἠπατήθετε, ἀποσυρθῆτε σεῖς, ὡς εἴπομεν, διὰ νὰ στρατολογηθοῦν ἄλλοι διὰ τὸν ἀκήρυκτον τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ διαβόλου πόλεμον. Ποιός ποτε στρατιώτης ἐφαντάσθη ὅτι, μετὰ τὴν στρατιωτικὴν ἄσκησιν, ἀφοῦ ταχθῇ εἰς τὸν στρατὸν κατὰ τῶν πολεμίων, δέον νὰ ζητῇ τιμὰς καὶ ἀναπαύλας, καὶ νὰ ζῇ ἐν πάσῃ ἀκηδεία; καὶ ὅμως ἰδοὺ οἱ ἡμέτεροι ἅγιοι στρατιῶται εὐθὺς ἅμα ταχθοῦν εἰς τὸν Εὐαγγελικὸν στρατὸν, ἀμέσως ὀνειρεύονται μεγάλους καὶ χρυσοφόρους θρόνους καὶ πλοῦτη. Πῶς λοιπὸν δὲν δικαιοῦται τὸ ἔθνος νὰ λάβῃ ἀνὰ χεῖρας τὸ ἱερὸν φραγγέλιον, καὶ ἐκδιώκῃ τοὺς κακοὺς ἐργάτας ἀντικαθιστῶν αὐτοὺς δι' ἄλλων; «Οὐκ ἐκλείψουσι τῷ Χριστῷ στρατιῶται.» Δὲν ἀκούετε, ὦ ἡδυπαθέστατοι Ἐπίσκοποι, τί παραγγέλει ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος; «Σταθῆτε λοιπὸν περιεζωσμένοι τὴν ὀσφὺν σας μὲ ἀλήθειαν, καὶ ἐνδεδυμένοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἔχοντες ὑποδεδημένους τοὺς πόδας μὲ τὴν ἑτοιμασίαν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀναλάβετε τὴν ἀσπίδα, διὰ τῆς ὁποίας θέλετε δυνηθῆ νὰ σβέσητε πάντα τὰ βέλη τοῦ πο-

νηροῦ τὰ πεπυρωμένα. Καὶ λάβετε τὴν περικεφαλαίαν τῆς σωτηρίας καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ἥτις εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.» (Ἐφεσ. 6. 14.) Ἐνδύθητε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ σταθῆτε ἐναντίον εἰς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου, διότι δὲν εἶνε ἡ πάλη ὑμῶν ἐναντίον εἰς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλ' ἐναντίον εἰς τὰς ἀρχάς, ἐναντίον εἰς τάς ἐξουσίας, ἐναντίον εἰς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐναντίον εἰς τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. Διά τοῦ το ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δυνηθῆτε ν' ἀντισταθῆτε ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ, καὶ ἀφοῦ καταπολεμήσητε τὰ πάντα, νὰ σταθῆτε (Ἐφ. 6. 11-14)

«Ποιμάνατε τὸ μεταξύ σας ποίμνιον τοῦ θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστικῶς, ἀλλ' ἑκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς ἀλλὰ πρόθυμως. μηδὲ κατακυριεύοντες τὴν κληρονομίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τύποι γενόμενοι τοῦ ποιμνίου.» Δι' ἐσᾶς Πανυγερώτατοι, ἢ διὰ τοὺς Ἀρχιρραβίνους ἐγράφησαν ταῦτα; ἐὰν εἶνε δι' ἐσᾶς, ἐν τίνι δικαιώματι δὲν ὑπακούετε; ἐὰν εἶνε διὰ τοὺς Ἀρχιερραβίνους, διατί ἀναγινώσκονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ; Ἢ μήπως εἶσθε ἀνώτεροι καὶ αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ δικαιοῦσθε νὰ μεταβάλετε, ἢ νὰ ἀκυρώσητε τὰ ἐν αὐτῷ κατὰ τὸ δοκοῦν σας; Ἀχ! Παῦλε Ἀπόστολε, ἀφοῦ εἶχες Πνεῦμα Ἅγιον, δὲν ἠδυνήθης νὰ καταλάβῃς ὅτι οἱ μετέπειτα διάδοχοι σάς ἤθελον πράττει τὰ ἐναντία πρὸς τὰ γραφόμενά σου; καὶ ἑπομένως, ἐὰν ἤθελες νὰ κάμουν τὸ καλὸν καὶ δίκαιον, ἔπρεπε νὰ τοὺς διατάξῃς τὸ κακὸν καὶ ἄδικον, καθὼς συμβαίνει εἴς τινα πεισματάρικα παιδία, τὰ ὁποῖα συνηθίζουν νὰ κάμουν τὸ ἐναντίον τοῦ διαταχθέντος εἰς αὐτά. Πόσον ἀσεβὴς καὶ αὐθαδέστατος φαίνομαι εἰς τοὺς Ἁγίους μας, καὶ ὡς δαίμων βάσκανος διαταράττω τοὺς Πανιερωτάτους

κύκλους τῆς ραστώνης καὶ συμφεροντομανίας τῶν καθαρὰ πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἀποστολὴν ἀντιστρατευομένων Δεσποτῶν ἡμῶν!!

Λοιπὸν ἐπαναλαμβάνω, ὦ τρισπανολβιώτατοι Κυριάρχαι τῆς Ἐκκλ. ἐὰν, ὡς εἶπον ἠπατήθητε εἰς τὴν ἐκλογὴν σας, παραιηθῆτε. «***τὸ σφάλλειν ἀνθρώποις πέφυκεν.***» ἢ διαμαρτυρηθῆτε κατὰ τῶν πλανησάντων ὑμᾶς. Ὁ ἀγαπητὸς μας Λυτρωτὴς δὲν πταίει ποσῶς, δὲν σᾶς ἠδίκησε. Μὴ βλάπτετε τὴν Ἐκκλησίαν, «ἣν ἐκτήσατο τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι.» «***Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν, καὶ Μαμωνᾷ.***

Μετὰ τὴν μακρὰν, καὶ οὐχὶ ἄσχετον παρέκβασιν, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν κυρίως γνώμην μου, ὅτι δηλ. ὁ νῦν παρ' ἡμῖν ἐκτὸς τῶν πνευματικῶν ὁρίων ἐνεργούμενος ἄχαρις καὶ ἰδιοτελὴς Καλογηρικὸς ἀγὼν ἔξωθεν ὑπεισῆλθεν εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν· ὁ τοιοῦτος ἄγαμος καὶ ἀσκητικὸς βίος, καὶ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τὰς ἐπιτρεπομένας ἡδονὰς εἶνε ἀποκυήματα τῆς πρό καὶ μετὰ Χριστὸν Ἀσιατικῆς φαντασίας, καὶ τοῦ πνευματοκτόνου θεοσοφισμοῦ τῶν Βραχμάνων Βουδιστῶν, Ἰνδῶν καὶ τῶν παρ' ἑβραίοις Ἐσαίων κ. λ.

Ἀλλ' ἂς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸ σκεῦος τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκλογῆς, πρὸς αὐθεντικωτέραν ἐπικύρωσιν τοῦ διὰ πολλοὺς ἀμαθεῖς παραδόξου διισχυρισμοῦ ἡμῶν. «Τὸ δὲ Πνεῦμα ῥητῶς λέγει, ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς θέλουσιν ἀποστατήσει τινές ἀπὸ τῆς πίστεως προσέχοντες εἰς πνεύματα πλάνης, καὶ εἰς διδασκαλίας δαιμονίων, διὰ τῆς ὑποκρίσεως ψευδολόγων, ἐχόντων κεκαυτηριασμένην τὴν ἑαυτῶν συνείδησιν, ἐμποδιζόντων τὸν γάμον, προσταζόντων ἀποχὴν βρωμάτων,» (Α΄ Τιμ. 4. 1-4) «***Ἐγὼ εἰξεύρω ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θέλουσι νὰ μπῶσι εἰς ἐσᾶς λύκοι βαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου***» Τί ἤθελον πάθει, ἂν

ἐγὼ ἔλεγον ταῦτα! Ἀμέσως θὰ μὲ ἐχειροτόνουν αἱρετικὸν, καὶ θὰ ἐξετόξευον κατ' ἐμοῦ τὸν βαρύτατον Καλογηρικὸν ἀφορισμὸν. Ἄχ! Παῦλε Ἀπόστολε νὰ περνοῦσες εἰς τὰς χεῖρας τῶν Σατραπῶν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ νὰ σὲ ἔδιδον οὐχὶ τεσσαράκοντα παρὰ μίαν, ἀλλὰ 400 καὶ 40 περιπλέον. Καλὰ σὲ ἔκαμαν οἱ Καλόγηροι, καὶ δὲν ὥρισαν δι' ἐσέ διάδοχον. ὁ Πέτρος ἔχει δύο, τὸν Ἀντιοχείας καὶ τὸν Πάπαν, ὁ Ἀνδρέας, Ἰάκωβος, Ἰωάννης, ὁ Βαανάβας κ. λ. ἔχουν διαδόχους, σὺ ὅμως, ὦ Οὐρανοβάμων δὲν ἔχεις. Ἰδοὺ σιωπηλῶς σὲ ἐξεδικήθησαν διὰ τὰ κατ' αὐτῶν προφητικῶς γραφόμενά σου· Ἔχουν λοιπὸν δίκαιον νὰ καταδιώξουν τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τῆς Ἁγ. Γραφῆς, ἵνα μὴ ὁ λαὸς μάθῃ τὰς ἐν αὐτῇ φανερωτάτας ἀντιθέσεις, πρὸς τὰς τῶν σημερινῶν Καλογήρων φιλοκόσμους καὶ ἐγωιστικὰς διαθέσεις. Ἀπορῶ δὲ πῶς οἱ Τοῦρκοι λέγουν ὅτι τὸ μὲν Εὐαγγέλιον (ἰντζίλ) εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ τὸ πρωτότυπον ἐχάθη, ἢ παρεμορφώθη ὑπὸ τῶν Καλογήρων; πῶς ἦτο δυνατὸν τότε νὰ ἄφινον ἄθικτα τὰ πρὸς αὐτοὺς ἀντικείμενα ἐδάφια, ὡς τὰ ἀνωτέρω; δὲν ἦτο φυσικὸν νὰ ἐξήλειφον, ἢ ἐξήμβλονον τὴν Ἁγ. Γραφὴν συμφώνως πρὸς τὸν ἀντευαγγελικὸν αὐτῶν βίον; Οἱ Τοῦρκοι νομίζοντες ὅτι ὁ νῦν ἐν ἐνεργείᾳ Καλογηρικὸς βίος, καὶ ἡ ἀκαταστασία αὐτῶν πηγάζει ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τοῦτο βεβαίως διισχυρίζονται λογονεχόντως ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἐχάθη. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε ὅτι δὲν ἐχάθη, ἀλλ' ἐτέθη ὑπὸ ἀργίαν, καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸ δοῦναι λαβεῖν τῆς σωτηρίας, ἀνέλαβον τὰ συστήματα τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας.

Ἀλλὰ πότε, ὦ μισθωτοὶ Ποιμένες, καὶ τιτουλάριοι ἐργάται τοῦ ἱεροῦ ἀμπελῶνος, πότε θὰ καταλάβητε, καὶ θὰ ὁμολογήσητε ὅτι ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον βαδίζετε εἶνε «***τσικμάζ***

σοκὰκ,» καὶ ὅτι ἡ παροῦσα διαγωγή σας ψυχραίνει τὴν πρὸς τὸν χριστιανισμὸν συμπάθειαν τοῦ κόσμου; Ἡ νῦν πολιτεία σας δὲν εἶνε οὐτοπία καθαρὰ, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ συκοφαντία φοβερὰ; Πότε θὰ συνέλθητε; ὅταν πάθητε ὡσάν, τὸν ταλαίπωρον ἀρκατάσην σας, τὸν ἀπολυταρχικώτατον Χαμήτ τὸν ἐπὶ 33 ἔτη Πατησάχ ἀλὲμ πενάχ (καταφύγιον τοῦ κόσμου), τόρα, δὲ ὡς ἄλλος Εὐτρόπιος ἢ Ναπολέων, κλαίοντα διὰ τὰ ἀπωλεσθέντα μεγαλεῖα! Ἐλεύσεται ποθ' ἡμαρ» ὅτε καὶ σεῖς ἄκοντες θὰ κατανοήσητε τί σημαίνει λαϊκὴ ἐξέγερσις. «***Λαοῦ φωνή, ὀργὴ Κυρίου.***» Καὶ βεβαίως θὰ εὑρεθῇ τις τότε νὰ σᾶς ψάλῃ τὸ «ματαιότης ματαιοτήτων,» ὡς ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος πρὸς τὸν Εὐτρόπιον. Ποῦ θὰ εἶνε τότε ἡλαμπρά τῆς Ἀρχιερατείας περιβολὴ, ποῦ δὲ ἡ δόξα, καὶ αἱ παρανομίαι, καὶ τὰ θυμιάματα τῶν κολάκων σας; Μὴ κοιμᾶσθε, ὦ Καλόγηροι. «***Τὰ αὐτὰ γεγονότα, τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα φέρουν.***» Μὴ περιμένετε, ὦ σκιατραφέστατοι Πατέρες καὶ Δεσπόται, «οἷς ὁ τάφος τοῦ ἔθνους γέγονε ζωή, καὶ ἡ ἔξορία τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἀνάστασις,» μὴ ἀναμένετε τὸ οἰκτρὸν τέλος, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ θέλει ἔλθει, καὶ δι' ἐσᾶς. Προλάβετε ὡς αἱ φρόνιμοι Παρθένοι, πρὶν κλεισθῇ ἡ θύρα τῆς ὑπομονῆς τοῦ δικαίως ἤδη δυσφοροῦντος λαοῦ. «***Εἰμὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα, ἁμαρτίαν οὐκ εἴχετε.***» Δὲν προφητεύω, ἀλλ' ἐκ πείρας λαλῶ. «***Χωριὸ ποὺ φαίνεται, κουλαοῦζο δὲν θέλει***». Πανταχοῦ τὸ τέλος τῆς αὐθαιρεσίας, καὶ τῆς ἰδιοτελοῦς τυραννίας εἶνε τὸ αὐτὸ, ὡς τὸ τοῦ ἐνδόξου φίλουσας Χαμήτ, ὅστις δέον νὰ εὐγνωμονῇ, διότι ἔσωσε τὴν κάραν του. Μετὰ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας προαναγγέλλομεν ὑμῖν, ὦ Μακαριώτατοι Ἱεροτέραννοι, ὅτι ἀφεύκτως θὰ πέσῃ καὶ καθ' ὑμῶν ὁ σκληρὸς πέλεκυς τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας, καὶ τότε

«***Οὐδὲν ἔσται ὑμῖν ἀνιωμένοις.***» «ὁ Θεὸς ἀργίζει, ἀλλὰ δὲν χαρίζει.»

Τὸ ἀνήλικον ἡμῶν ἔθνος ἀρκούντως ἐνηλικιώθη, δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς τοῦ ῥάσου κηδεμονίας. Ἀποδώσατε εἰς αὐτὸ τὰ προνόμιά του καὶ ἀπέλθετε εἰς τὰς χώρας τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ κηρύξατε ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιον πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἀρκεῖ πλέον ἡ ἐπί τοσαῦτα ἔτη ἀκινησία, καὶ τὸ ἐλπίζειν τι καλὸν μόνον ἀπὸ τὸ εὐλογεῖν καὶ ἁγιάζειν χάριν ἀργυρολογίας· ὅσον πολὺ εὐλογεῖτε ἡμᾶς, τόσον περισσότερον ὀπισθοδρομοῦμεν. «***ἁμαρτωλῶν φωνὰς Θεὸς οὐκ ἀκούει.***» Ἀφοῦ δὲν θέλετε, ἢ ἕνεκα τοῦ σκανδαλώδους βίου σας, δὲν τολμᾶτε νὰ ἐλέγξητε, καὶ διδάξητε ἡμᾶς, «***πορευθέντες μαθητεύσατε***» τὰ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθεύδοντα ἔθνη, ἅτινα δὲν γνωρίζουν τὴν διαγωγὴν σας. Νὰ μὴ σᾶς κακοφανῇ, ὦ Σεβασμιώτατοι καὶ ὀκνηρότατοι Πατέρες· δὲν σᾶς τὸ ἐπιβάλλομεν ἡμεῖς, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, τὸ διατάττει ὁ Σωτὴρ, «***κηρύξατε τό Εὐαγγέλιόν μου πάσῃ τῇ κτίσει.***» Καὶ ἂν θυμώνετε θὰ γράψωμεν, καὶ ἂν μᾶς καταρᾶσθε, θὰ φωνάξωμεν. Ἀρκεῖ πλέον ἡ ἀνοχὴ καὶ ἡ ἔνοχος σιγή.

Ἐὰν ἐσᾶς, ὦ ψευδομεγαλώνυμοι καὶ μισθωτοὶ Δεσπόται, ἐὰν ἐσᾶς ποσῶς δὲν συγκινοῦν τὰ μεγάλα τρόπαια τῶν διαμαρτυρομένων καὶ τῶν Καθολικῶν, οἵτινες διατρέχουσι τὴν ὑφήλιον, καὶ ἐργάζονται δραστηρίως ἕκαστος ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ Ἐκκλησίας, μάθετε ὅτι ἡμᾶς «***οὐκ ἐῶσι καθεύτα τῶν δυτικῶν τρόπαια.***» Τὰ πρόβατα διασκορπίζονται, καὶ ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων ἀκωλύτως οἱ πολέμιοι τῆς Ἀληθείας εἰσερχόμενοι λεηλατοῦσι τὴν Ἐκκλησίαν, σεῖς δὲ οὔτε, ὡς οἱ Μισθωτοὶ Ποιμένες ἀνησυχεῖτε, οὔτε φεύγετε, ἀλλὰ παραλλήλως καὶ σεῖς συντρέχετε εἰς τὴν καταστροφὴν

ἡμῶν φορολογοῦντες, παρανομοῦντες, σκανδαλίζοντες καὶ αὐτόχρημα λεηλατοῦντες τὸν ἀτυχῆ καὶ ἀπεριφρούρητον λαόν. Ὁράγε παραμύθια εἶνε ταῦτα καὶ ἀποκυήματα ἐξημμένης φαντασίας, ἢ πράγματα τετραγωνικῶς ἀποδεδειγμένα, καὶ τοῖς πᾶσι φανερά; Μήπως, ὦ Μισθωτοί Ποιμένες λέγετε καθ' ἑαυτούς, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπὶς ἀναβιώσεως τῆς Ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἑπομένως παντοχόθεν λῃστευομένης αὐτῆς, ἀπεφασίσατε ν' ἁρπάξητε καὶ σεῖς λέγοντες «φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθανούμεθα;» ἢ μήπως ἀκολουθεῖτε τὸ «ἡμῶν θανόντων γέα μιχθήτω πυρί;» «***Ἀλλ' ὦ θεέ, μὴ σίωπήσης, διότι ἰδοὺ οἱ ἐχθροί σου καὶ οἱ μισοῦντες σὲ ὕψωσαν κεφαλὴν, κακὴν βουλὴν ἔλαβον κατὰ τοῦ λαοῦ σου. Καὶ συνεβουλεύθησαν κατὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου. Εἶπον· ἔλθετε, καὶ ἃς ἐξαλοθρεύσωμεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ἔθνος, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ (νέου) Ἰσραὴλ ἂς μὴ μνημονεύηται πλέον***** (ψαλμ. 82. 1-6).

Ἡ ἐθνική καὶ θρησκευτική φιλοτιμία ἡμῶν εἶνε τεθραυσμένη ἕνεκα τοῦ ἀντευαγγελικοῦ βίου σας· εἴπατε ἡμῖν, ὦ τρισένδοξοι ζηλωταί τῆς ἀργίας, καὶ σπουδασταί τῆς ἀργυρολογίας εἴπατε ἡμῖν, τὶ ἄξιον λόγου ἔχετε νῦν, ἐκτὸς τῆς ματαιοδοξίας καὶ τῶν ἐξωτερικῶν μεγαλείων σας; Ἔχετε χρυσοϋφάντους στολὰς, χιλιάδων λιρῶν ἀξίας μίτρας, πατερίτσας καὶ μανδύας, ἔχετε τίτλους καὶ ἄφθονον ἁγιότητα(!) ἀλλὰ «ταῦτα οὐδὲν πρὸς τὰ πορθμεῖα.» Εἴμεθα ἔθνος πτωχὸν καὶ ὑπόδουλον. Τὶ ὠφελοῦν εἰς μίαν αἰχμάλωτον τιμίαν Κόρην τὰ χρυσᾶ καὶ πολύτιμα διαμαντικά; ἔχομεν μᾶλλον ἀνάγκην σάκκου καὶ σποδοῦ, ὅπως κλαίοντες καὶ ταπεινούμενοι διὰ τὰς πολλὰς ἡμῶν ἁμαρτίας ἐξιλεώσωμεν τὸν Θεὸν, καὶ οὐχὶ ἀπαστραπτουσῶν καὶ πολυτίμων στολῶν εἰς βάρος τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν γένους. Ταῦτα λέγων ἐκφράζω ἁπλῶς τὴν ταπεινὴν μου γνώμην. Πλὴν συμφωνῶ καὶ μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου λέγοντος «***τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλόν, βδέλυγμά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.***» (Λουκ. 16. 15]

Περαίνων δὲ τὴν εἰσαγωγὴν βροντοφωνῶ εἰς τὰ ὦτα τῶν ἡμετέρων ἑλληνορθοδόξων Χριστιανῶν. «Ὦ χριστιανοί; ἕως πότε θὰ κοιμώμεθα τὸν ὕπνον τῆς ἐνόχου ἀδιαφορίας; «Πότε, ἄ χρή πράξομεν, εἰμὴ νῦν; ἐπειδάν τὶ γένεται; αἰσχρὸν γὰρ ἐστι τὸν παρόντα καιρὸν προϊεμένους, ὕστερόν ποτε ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθόν, ὅτε οὐδὲν ἔσται ἡμῖν ἀνιωμένοις.» [Βασιλ.] Πότε θὰ συναισθανόμεθα βαθέως ὅτι δὲν ἔχομεν Πνευματικοὺς Ἀρχηγοὺς κατὰ τὸ Εὐαγγέλιόν μας; καὶ ἑπομένως εἴμεθα πλοῖον ἄνευ Κυβερνήτου, Σχολεῖον ἄνευ διδασκάλου, καὶ ὀρφανὰ ἄνευ κηδεμόνος πνευματικοῦ.

«***Εὐσέβεια Ἀρχόντων ἀνυψοῖ ἔθνος, παρανομίαι δὲ αὐτῶν ἐξελείφουσι φυλὰς.***»

ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Μέρος Α΄

Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Μεγάλων Καλογήρων ἤτοι τῶν Ἀρχιερέων.

«***Οὐ βραδύνει ἡ ἀπώλεια λαοῦ ἀδιαφοροῦντος ἐπὶ ταῖς ἀνομίαις τῶν ἑαυτοῦ Ἀρχόντων.***» (Σολομ.)

Ἡ φωνὴ τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους ὁμολογουμένως ὑπερίσχυσεν εἰς πολλὰ σημεῖα τοῦ παρ' ἡμῖν χριστιανικοῦ βίου, καὶ οὕτω ἐκθρονισθείσης τῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ζωῆς ἀκατασχέτως φερόμεθα πρὸς τὸ βάραθρον τῆς ἠθικῆς ἀπωλείας. Καὶ οἱ μόνοι παραίτιοι τοῦ τοιούτου κακοῦ εἶνε βεβαίως οἱ ἀμέσως ὑπεύθυνοι Βουληφόροι τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῶν ὁποίων ἂς προσθέσωμεν ἀκόμη ὀλίγας παρατηρήσεις ἐνταῦθα. Διότι τὰ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ καὶ τῷ προλόγῳ γραφέντα ἀφορῶσι γενικῶς ὅλους τοὺς Καλογήρους ὁμοῦ. Δυστυχῶς ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, καὶ ἡ ἀκινησία ἡμῶν μὲ ἀναγκάζει νὰ πολυλογῶ. Καὶ ζητῶ διὰ τοῦτο συγγνώμην.

Ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ «οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων κ. λ. κατέστη τόσον ἀνίσχυρος διὰ τὰ ὦτα ἰδίως τῶν Ἀρχιερέων, ὥστε δικαιοῦται τις νὰ διισχυρισθῇ ὅτι αὐτοὶ ἀκολουθοῦσιν ἕτερον Εὐαγγέλιον, ὅπερ ἀντιθέτως διατάσσει «***οὕτω μαυρισάτω τὸ σκότος ὑμῶν πρὸ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν τὰ κακὰ ὑμῶν ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τῶν ἐν τοῖς κατα-χθονίοις.***» Ἀναντιρρήτως θρασυστόμως λαλῶ, πλὴν ἡ ἀλήθεια μέ παρακινεῖ εἰς τοῦτο. Μήπως ὁ τόσον πρᾶος, ἄκακος καὶ γλυκύτατος Σωτὴρ ἡμῶν δὲν ὡμίλησε τοιουτοτρόπως πρὸς τοὺς ἀτιθάσους καὶ φερωνύμους Ἀρχιερεῖς

καὶ Φαρισαίους τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ; «Σεῖς κάμνετε τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς σας· σεῖς εἶσθε ἐκ τοῦ διαβόλου, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρός σας θέλετε νὰ πράττητε.» (Ἰωαν. 8. 41-44) Ὅσον παίει ὁ Χριστὸς διὰ τὸν πικρὸν μέν, πλὴν δικαιότατον αὐτοῦ ἔλεγχον καὶ καυτηριασμὸν κατὰ τῶν ἀληθῶς θεομάχων ἐκείνων Ἀρχιερέων, κατὰ τοσοῦτον ἀξιοκατάκριτος εἶνε καὶ ὁ νῦν φωνάζων κατὰ τῶν φιλαργύρων καὶ ἐκνόμων πράξεων τῶν Ἁγίων Πανυγερωτάτων ἡμῶν. Τί διαφορὰν ἔχουν αὐτοί ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν ἑβραίων; Καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν δῆθεν ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἰεχοβᾶ, καὶ ἐν τούτοις ἐμπράκτως τὸν κατεπολέμουν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐσταύρωσαν τὸν ὑπ' αὐτοῦ σταλέντα Σωτῆρα. Ἂς μὴ ἀπατώμεθα ποσῶς· οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς εἶνε κατὰ πάντα «altra figura» ὅμοιοι πρὸς τοὺς τῶν ἑβραίων. «***Τὰ αὐτὰ πράγματα εἰς τὸ αὐτό σημεῖον ἄγουσι.***» Παρακαλῶ θερμῶς τοὺς προσφιλεῖς μοι ἀναγνώστας, νὰ μὴ μὲ καταδικάσουν, πρὶν μεθ' ὑπομονῆς διέλθουν τὸ παρόν βιβλίον. Εὔθε δικαίως νὰ ἐρρίπτετο ὁ λίθος τοῦ ἀναθέματος κατ' ἐμοῦ, ὡς φαύλου συκοφάντου τῶν Ἁγιωτάτων Ἀρχιερέων ἡμῶν! «Ηὐχόμην αὐτὸς ἐγώ εἶναι ἀνάθεμα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν κατὰ σάρκα συγγενῶν μου.» (Ρωμ. 9. 3). Ταῦτα λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν σωτηρίαν τῶν ὁμοφύλων του κινούμενος, ἐνῷ οἱ νῦν ὡς διάδοχους ἐκείνου ἑαυτοὺς παριστῶντες Ἀρχιερεῖς, καὶ ἐν λόγιος μόνον γαυριῶντες, καὶ κομπάζοντες εὔχονται, ἵνα πάντες οἱ λοιποὶ ὦσιν ἀνάθεμα ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τῆς εὐτυχίας αὐτῶν. Μὴ ὀργίζεσθε, ὦ ἅγιοι, κατ' ἐμοῦ, ἀλλὰ καθ' ὑμῶν αὐτῶν, τῶν ἀναγκαζόντων ἡμᾶς νὰ διαμαρτυρηθῶμεν ἐναντίον ὑμῶν. Μὴ φωνάζετε, ὡς ὁ κλέπτης θορυβεῖ διὰ νὰ φύγῃ ὁ οἰκοκύρης. Ἡμεῖς ὁ λαὸς εἴμεθα ἡ Ἐκκλησία καὶ οὐχί σεῖς, ὡς δατείνεσθε. Σεῖς ἐν τῇ

κυρίᾳ σημασίᾳ τῆς ἀποστολῆς σας εἶσθε ὑπηρέται ἡμῶν, καὶ ἐργάται τοῦ Χριστοῦ δι' ἡμᾶς. Παύσατε νομίζοντες ὅτι εἶσθε ἀνεύθυνοι καὶ ἀπόλυτοι Κυριάρχαι! δὲν ἀκούετε τὶ λέγει ὁ Μέγας τῆς Ρώμης Ποντίφηξ περὶ ἑαυτοῦ, «servus servorum Dei.» «***Δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ***;» Ἂν καὶ τυπική, ἀξιέπαινος ταπείνωσις Ὥστε μὴ ἀγανακτεῖτε. Ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἐλέγχωμεν ὑμᾶς, ὅπως καὶ σεῖς ὀφεῖλετε νὰ κάμετε τὸ αὐτὸ εἰς ἡμᾶς. Ὡς καὶ ἐν τῷ προλόγῳ εἶπον, ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν παρακαλουθῶν αὐτοὺς ἐπείσθην δι' ἀριθμῶν καὶ γεγονότων ὅτι οἱ νῦν ἀργυρομανεῖς Μεγαλόσχημοι ἡμῶν, ἐν ὀνόματι τῆς ἀγαθῆς μερίδος τὴν Μάρθαν ἀκολουθοῦντες ἐβυθίσθησαν, ὡς αἱ μυῖαι τοῦ μέλιτος, μέχρι τῶν ὤτων εἰς τὰ τοῦ κόσμου ἀγαθά, καὶ μεριμνῶσι περισσότερον τῶν οἰκογενειαρχῶν πῶς νὰ ἐπισωρεύωσι πλοῦτον, καὶ νὰ προάγωνται ἀνυψούμενοι.

Καὶ οὕτω παίζοντες μὲ τὰ θεῖα, καὶ ἐμπαιζόμενοι ὑπὸ πάντων κατήντησαν ἀντὶ φωτὸς, σκότος, καὶ ἀντὶ σκαπανέων τοῦ Εὐαγγελίου, Ἀσιανοί Σατράπαι. Μείναντες ἀνεξέλεγκτοι καὶ ἐπωφελούμενοι ἐκ τοῦ τυφλοῦ πρὸς αὐτοὺς σεβασμοῦ τοῦ ὑποδούλου λαοῦ ἡμῶν ᾠχύρωσαν ἑαυτούς καὶ ἀλλήλους, καὶ συνησπίσθησαν ὅπως σφετερισθῶσιν ἅπασαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, πρὸς ἴδιον ἀτομικὸν ὄφελος καὶ τίποτε περιπλέον. Ἂς φωνάζῃ ὁ Χριστὸς, ***ὅστις θέλει νὰ εἶναι πρῶτος, ἔστω πάντων διάκονος.***» Αὐτοί ἔχουν ἰδικόν τους Εὐαγγέλιον, Αὐτοί δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν ἐνορίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀναίσθητός τις χωρικὸς εὑρεθείς ἐν ἄλλῃ ἐνορίᾳ, καὶ μὴ συγκινηθείς ποσῶς ἀπὸ τὸ λαμπρὸν τῆς ἡμέρας κήρυγμα, ἠρωτήθη, διατί δὲν ἐκάμφθη ἡ καρδία του, «***ἐγώ, εἶπε, δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐνορίαν.***» Ἄλλα μὲν κελεύει ὁ Χριστὸς, ἄλλα δὲν αὐτοῖς ἔδοξε, διότι τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας αὐτῶν δὲν εἶνε ὁ Χριστὸς, ἀλλ' ὁ Χρυσός. Ὁ Πάπας ἀπαιτεῖ πρωτεῖα, οἱ ἡμέτεροι ζητοῦσι χρήματα καὶ μεγαλεῖα, τὸ δὲ Εὐαγγέλιον ρητῶς ἐκεῖνον μὲν ἀποδοκιμάζει, τούτους δὲ καταδικάζει. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν πληρέστατα δίκαιον, ὦ μαῦροι καὶ θεοβόροι Πατέρες, νὰ ἑνώσωμεν τὴν φωνὴν ἡμῶν μετὰ τοῦ Σωτῆρος, καὶ νὰ ἐπαναλάβωμεν, οὐχὶ ὀκτάκις, ὡς ἐκεῖνος, τὸ οὐαὶ καθ' ὑμῶν, ἀλλ' ὀκτακισχιλιάκις; (Μετ. 23.) Διατί ἀπεκάλεσεν αὐτοὺς ὁ Χριστός, «***ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν***;»

Πόσον εὐστόχως ἀπήντησε μικρὸς τις μαθητὴς ἐν Ἀργυρουπόλει, ὅστις ἐξεταζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Χαλδείας εἰς τὴν ἱερὰν Ἱστορίαν, καὶ ἐρωτηθείς τὶ εἴδους Ἀρχιερεῖς ἦσαν οἱ σταυρώσαντες τὸν Χριστὸν, ἀπεκρίθη, Ἄνωθεν φωτισθείς, «***νὰ, σὰν καὶ σᾶς τοὺς ἰδικούς μας Δεσποτάδες.***» Εὖγέ του!

Ἐπιτρέψατέ μοι, φίλτατοι ἀναγνῶσται, νὰ εἴπω μετὰ χριστιανικῆς παρρησίας μίαν τολμηρὰν γνώμην, ἣν ἐσχημάτισα ἐκ πικρᾶς πείρας, καὶ ἂν θέλετε ἀσπασθῆτε ἢ ἀπορρίψατε αὐτὴν. Ἂν δηλ. ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπανέλθῃ σήμερον ὁ Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐτόλμα νὰ ἐλεγξῃ καὶ τοὺς ἡμετέρους χρυσολάτρας Ἀρχιερεῖς, ἀφεύκτως θὰ τὸν ἐσταύρονον ἀνάσκελα, καὶ ἰδίαις χερσὶν, ἐὰν εὕρισκον κυβερνητικὴν ὑποστήριξιν. Τόσον δυσμενῶς διάκεινται πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἐπιβληθέντα εἰς αὐτοὺς καθήκοντα, καὶ ἀντίξοοι φέρονται πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον, ὥστε ἀντὶ αὐτοὶ νὰ ὁμοιωθοῦν πρὸς τὸν Χριστὸν, τοὐναντίον ἐντρεπόμενοι διὰ τὴν ἀκραν πρὸς αὐτοῦς ἀνισότητα τοῦ ἐν μορφῇ δούλου ἐμφανισθέντος Λυτρωτοῦ ζωγραφίζουσιν αὐτὸν μὲ μίτραν καὶ Ἀρχιερατικὴν λαμπρότητα. «***ὁ βοῦς γνωρίζει τὴν φάτνην αὐτοῦ, ὁ ὄνος τὸν κύριον αὐτοῦ***», αὐτοί δὲ μεθυσθέντες ὑπὸ

τῶν θελγήτρων τοῦ χρυσοῦ καὶ τῆς δόξης ἔστρεψαν τὰ νῶτα πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Δεσπότην αὐτῶν.

Μὴ δυσανασχετεῖτε, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, ἂν μακρυγορῶ ὀλίγον ὑπὲρ τὸ δέον, ἵνα συντελέσω εἰς τὴν ἀφύπνισιν τῶν κοιμωμένων. Ἐπείσθην διὰ πολλῶν καὶ τρανωτάτων τεκμηρίων ὅτι ὡς ἔχουσι νῦν τὰ τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν πράγματα, ὁ ἐλπίζων Ἐκκλησιαστικὴν βελτίωσιν, «***εἰς τὴν ξηρὰν ἰχθῦς, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν λαγοὺς κυνηγᾷ.***»

Μολονότι δὲ ἔχω σπουδαιοτάτας ἐκθέσεις τῶν τριῶν φίλων μου Ἀρχιερέων, τὰς ὁποίας θὰ δημοσιεύσω, ἐν τούτοις ὑπείκων μετὰ λύπης εἰς τὰς παρακελεύσεις αὐτῶν, δὲν θέλω δηλώσει τὰ ὀνόματι τῶν δύο ζώντων. Ἔχουν δίκαιον νὰ τρέμουν τοὺς ἐν Φαναρίῳ Ἁγίους Κερβέρους, διότι ἡ Καλογερικὴ μνησικακία δὲν χορατεύει, ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὴν τῆς καμήλου. Μόνον τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ πολυκλαύστου μοι φίλου Φωτίου Καλπίδου τοῦ δολοφονηθέντος Κορυτστᾶς, θὰ δημοσιεύσω ἐνυπογράφως.

Καὶ εἶνε μὲν βέβαιον ὅτι ἐκ τῆς περιγραφῆς γεγονότων τοῖς πολλοῖς γνωστῶν θέλουσιν ἔλθει εἰς φῶς ἀκολούθως καὶ τὰ ὀνόματα των δύο ἄλλων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε καλὸν νὰ κρύψωμεν αὐτά. Μολονότι κατὰ βάθος ἀποδοκιμάζω τὴν δειλίαν τῶν δύο φίλων μου, καὶ ὁμολογῶ ὅτι πολὺ καλλίτερον θὰ ἦτο, ἂν εἶχον τὸ χριστιανικὸν θάρρος, νὰ ἀφηφοῦν ὡς γενναῖαι τὸν κίνδυνον τῆς τοιαύτης ἀποκαλύψεως, ἐν τούτοις ὑποχωρῶ. Εὐτυχῶς ἡ Ἀρχιερατικὴ ἀπερισκεψία μὲ ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιρροήν τῶν Ἱεροτυράννων τοῦ, Φαναρίου, οἵτινες ἀντὶ νὰ μὲ βραβεύσουν, ὡς ἐφανταζόμεν, διὰ τὴν μαθητικὴν διατριβήν μου «***τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου παρ' ἡμῖν,***» ἐξεμάντησαν κατ' ἐμοῦ, καὶ μὲ παρεκάλεσαν ὡς ἄλλοι Γαδαρινοί νὰ φύγω ἐκ

τῶν ὁρίων αὐτῶν. Μὲ ἀπεμάκρυναν μὴ δυνηθέντες νὰ μὲ ἀναιρέσωσι, καὶ μοί εἶπον, ὡς οἱ Φαρισαῖοι πρὸς τόν ἐκ γενετῆς τυφλόν, «***ἐν ἁμαρτίαις ἐγεννήθης σὺ, καὶ ἦλθες νὰ διδάξῃς ἡμᾶς;***» Πόσον χαίρω, διότι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μὲ ἀπέσπασεν, ὡς δαυλὸν ἀνημμένον, ἐκ τοῦ μέσου τῆς Καλογηρικῆς ἀφιλοτιμίας καὶ φθορᾶς, καὶ ἰδού ἐλευθέρως γράφω καὶ διαμαρτύρομαι κατ' αὐτῶν. Τοὺς εὐγνωμονῶ, διότι μὲ ἠνάγκασαν νὰ φύγω, ὡς ὁ Λώτ, μακρὰν τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων τῆς ρασοφορικῆς ἀσχημίας. Μὲ ἐξεδίωξαν, διὰ νὰ μὴ μολύνω τὰ χρηστά ἤθη αὐτῶν. ὁ Κύριος νὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ πλουσίως. Σκληρῶς γράφω, πλὴν ἂν οἱ ἀναγνῶσται ἐγνώριζον, ἅπερ ἐγὼ εἶδον καὶ ἤκουσα, δὲν ἤθελον παύσει κλαίοντες καὶ τὰς τοῦ Κυρίου ἀράς κατ' αὐτῶν μετὰ δακρύων ἐπικαλούμενοι.

Λυποῦμαι μέχρι θανάτου διὰ τὴν ἀνόητον στάσιν μερικῶν κουφονόων Ἀρχιεροκαλόκων, οἵτινες πιστεύουσι βλακωδέστατα ὅτι εἶνε ἔγκλημα καθοσιώσεως τὸ νὰ ἀναμιγνύεται τις εἰς τὰ τῶν Ἀρχιερέων, καὶ μάλλον ἀνέχονται νὰ βλασφημεῖται ὁ Θεὸς παρὰ νὰ ἐλέγχωνται οἱ Ἅγιοι Πάτρονες καὶ τροφοδόται αὐτῶν, καὶ τολμῶσι νὰ ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀρχιερατικῆς ἀσχημίας. Τὸ καταδιώκειν τοὺς φιλαλήθεις εἶνε ἕν ἐκ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἡμῶν ἁμαρτημάτων· ἀλλὰ πόσον μᾶς τιμᾷ ὁ κόσμος διὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν, οἷον τοῦ Σωκράτους, Φωκίονος, Ἀριστείδου κ. λ.; Τί περίεργοι καὶ γελοιωδέστατοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι, ὡς πρὸς τὴν παραδοχὴν τῶν μεγάλων ἀληθειῶν, ὅταν αὗται συγκρούωνται πρὸς τὰς ἀλόγους προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας αὐτῶν! Οἱ μέγιστοι τοῦ κόσμου φιλόσοφοι Σωκράτης, Χριστὸς κ. λ. καὶ οἱ ἐφευρέται τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν ἐθεωρήθησαν κατ' ἀρχὰς ὡς παλαβοί·

Ὁ ἀτυχὴς Φούλτων τί ὑπέφερε διὰ νὰ πείσῃ τοὺς ἀνθρώπους περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ ἀτμοπλοίου; ὁ Κολόμβος κατεδικάσθη ὑπὸ μιᾶς συνελεύσεως σοφῶν (!) ἔπειδή διισχυρίσθη ὅτι ἡ γῆ εἶνε στρογγύλη, καὶ ἑπομένως πέραν τοῦ ὠκεανοῦ ὑπάρχει ξηρά, καὶ ἐν τούτοις τὸ μέλλον ἀπέδειξεν ὅτι ὁ Κολόμβος εἶχε δίκαιον.

Ἂς μάθωσι λοιπὸν οἱ ἡμέτεροι Καλογηρόπιστοι καὶ τὰ νευρόσπαστα τῶν Ἀρχιερέων ὅτι «φαῦλοι μὲν οἱ σιγῶντες ἀπέναντι τῶν ἐπισήμων παρανομιῶν τῶν Ἡγουμένων αὐτῶν, φαυλεπιφαυλότεροι δὲ οἱ κωλύοντες τοὺς τύχῃ ἀγαθῇ τολμῶντας νὰ ριψοκινδυνεύσωσι, καὶ νὰ κατεξανίστανται κατὰ τῆς φαυλοκρατίας τῶν Ἀρχόντων καὶ τυράννων αὐτῶν.» Ζητῶν καὶ αὖθις συγγνώμην διὰ τὰς μακρὰς παρεκβάσεις μου προβαίνω εὐθαρσῶς εἰς τὴν ἔκθεσιν Ἀρχιερατικῶν τινῶν ἀταξιῶν καὶ φοβερῶν καταχρήσεων.

Ἵνα δὲ μοι φανῶ ὅτι λέγω παραμύθια, θέλω συντόμως παραθέσει, ὡς ἐλάχιστα δείγματα, τὰ συναξάρια μερικῶν Ἁγίων Δεσποτῶν, οὓς ἔσχον τὸ ἀτύχημα νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ πλησίον. Δὲν ἔχω πωσῶς διάθεσιν νὰ παίζω ἐν οὐ παικτοῖς, καὶ νὰ διασκεδάζω μυθιστοριολογῶν.

Ἂς ἀρχίσω πρῶτον ἐκ τῆς Πανιερωτάτης βιογραφίας τοῦ φίλου καὶ συγγενοῦς μοι Πολυκάρπου Κολωνίας, ὡς δεῖγμα τῆς τῶν σημερινῶν Ἀρχιερέων πολιτείας, καὶ ἀντιχρίστου εὐφυΐας πρὸς τὸ ἀργυρολογεῖν, καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀσφαλῶς πλουτεῖν.

Τὸ ἱερὸν συναξάριον τ. ἔ. οἱ πάντιμοι καὶ ὑπερένδοξοι ἆθλοι τοῦ ἐν Ἁγίοις Μεγάλου Πατρὸς καὶ Αὐθέντου κ. κ. Πολυκάρπου Κολωνίας, τοῦ ἐνδόξου χρυσομάρτυρος.

Ποίημα τοῦ συγγραφέως

Πολὺκαρπον Κολωνίας χρυσοθήραν τὸν Μέγαν Κοτυωρίτην.

Σεπτογένην τὸν καλλίμορφον καὶ πασιφανῆ χριστιανογδύτην.

Ὑμνήσωμεν ἀξίως τὸν πολύαθλον ἀργυρολογίας Μύστην.

Τὸν εὐτόλμως σκανδαλίσαντα πάντα θεοσεβῆ Νικοπολίτην.

Εὐλόγησον Δέσποτα Ἅγιε,

Οὗτος ὁ ἐν πολλαῖς χριστεμπορίαις ἀγαστὸς, καὶ ἐν παρανομίαις ἀπαράμιλλος, καὶ ἀληθῶς πρωτόαθλος Ἅγιος, ὄνομα καὶ πρᾶγμα Πολύκαρπος, τυγχάνει ὁ μονάκριβος βλαστός καὶ τὸ ἱερὸν καύχημα τῶν Κοτυώρων. Τὸ ἀρχικὸν αὐτοῦ ὄνομα Περικλῆς, ἢ μᾶλλον Περικλεής, (ἔνδοξος) ὡς καὶ τὸ ἐκ τῆς Καλογηρικῆς κολυμβήθρας διὰ μαγικῆς μεταμορφώσεως δοθὲν αὐτὸ ὄνομα Πολύκαρπος, δὲν εἶνε τυχαῖαι συμπτώσεις, ὡς διατείνεται ἡ μήτηρ αὐτοῦ Χά' Ἀφέντρα, ἥτις διὰ νὰ καλύψῃ τὸ αἶσχος καὶ τὰς κατὰ τοῦ Ἁγίου καρποῦ τῆς κοιλίας αὐτης ἐκτοξευομένας μομφὰς μωροπονήρως ἔπλασε τὸν ἐφεξῆς μῦθον, ὃν διηγεῖται εἰς τὰ εὔπιστα γυναικάρια, ὡς ἀληθές πρᾶγμα, καὶ οὐράνιον θαῦμα. Καθ' ἃς νύκτας, λέγει ἡ ἁγία Δεσποτομήτωρ, συνέλαβον καὶ ἐγέννησα τὸν Ἅγιον μου Πολύκαρπον φῶς οὐρανόθεν κατελθὸν ἐσκέπασε καὶ περιεκύκλωσε τὸν οἰκόν μας. Ἀγνοῶ ἂν ἡ τε-

ρατώδης αὕτη ὀπτασία ἐπενοήθη ὑπὸ τῆς Μητρός, ἢ ὑπὸ τῆς Α. Σ. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ διακωμῳδούμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς θαῦμα ἐξεπληρώθη κατὰ γράμμα, καὶ ὁ θαυμαστὸς τῆς κοιλίας αὐτῆς καρπὸς ἐγένετο πολυκάρπων πανυπερπολυκαρπότατος· διότι ἐπὶ δεκαετίαν ἱεροποδυτικῶς τὴν πενεστάτην ἐπαρχίαν Κολωνίας καρπωθεὶς ἐπλούτησεν, ἀνυψώθη, ἐθριάμβευσε, καὶ καθ' ὅλα ἀντάξιος τῆς μητρικῆς ὀπτασίας ἀνεδείχθη! «***Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασα αὐτόν, καὶ μαστοί, οὓς ἐθήλασε.***»

Ἀλλὰ τί πρῶτον καί τί ὕστατον νὰ θαυμάσωμεν τοῦ τρισενδόξου τούτου χρυσαργυρομάρτυρος, τοῦ ἐπισκιάσαντος πάντας τοὺς ἐν χρυσῷ Ἁγίους αὐτοὺ ἀδελφοὺς, καὶ συλλειτουργοὺς τῶν παρανόμων ἀργυρολογιῶν; Ποίοις ὑμνῳδιῶν κάλλεσιν ἀνυμνήσωμεν τὸ χάρμα τῆς συγχρόνου Ἀρχιερατικῆς φιλαργυρίας, καὶ τὸ ἀγλαώτατον σέμνωμα τῆς Καλογηρικῆς φαυλοκερδοσκοπίας; Μικρὸς μὲν τὸ δέμας, πολεμιστὴς δὲ ὑπὲρ χρυσοῦ. ἄριστος Καίτοι νεώτερος πολλῶν ἄλλων Ἁγίων, ἐφάνη ἐν τούτοις πάντων τῶν ἱερολύκων ὑπέρτερος καὶ δραστηριώτατος.

Τὰ σωματικά αὐτοῦ καὶ ὄντως ἀρίζηλα προσόντα τ. ἐ ἡ ἔκτακτος τοῦ προσώπου ὡραιότης, ἡ βαθεῖα καὶ μακρά καὶ ξανθὴ γενειὰς, καὶ ἐν γένει ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ νεανικὴ κομψότης ἐσαγήνευσαν καὶ ἐξετύφλωσαν πολλοὺς, οἵτινες χαριζόμενοι εἰς τὰ τοιαῦτα ἐξωτερικά αὐτοῦ χαρίσματα τῆς φύσεως εὐκόλως παρέβλεψαν τὰ μέγιστα αὐτοῦ ἠθικὰ ἐλαττώματα. «***Τυφλοῦται ἀληθῶς τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον!***» «Ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃ, χαλάλι του, εἶπεν εἷς θερμὸς θιασώτης τῆς ἑλκυστικῆς κολλονῆς τοῦ. Ποία ἐπαρχία ἔχει τοιοῦτον εὔμορφον καὶ τετραπέρατον Δεσπότην;» Εὖγε τῆς ἐριτίμου καὶ ἀξιολόγου βλακίας τοῦ μεγάλου θαυμαστοῦ ! !

«***Ἡ ὡραιότης τοῦ ἀξίζει δέκα Ἀρχιερεῖς, εἶπεν ἔντιμός τις Κυρία.***»

Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον ἀνάγνωσμα τοῦ Ἁγίου Ἥρωος ἡμῶν Πολυκάρπου. Αἱ παραδολογικαί ἐπιχειρήσεις καὶ αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐπινοηθεῖσαι νεότευκτοι μεθοδεῖαι εἶνε ἱκαναί νὰ τρομάξουν καὶ αὐτόν τὸν νῦν ἔγκλειστον τοῦ Ἀλατίνη Χαμήτ, τὸν μέγιστον τοῦ κόσμου φοροτύραννον. Ἀληθῶς ἀνεδείχθη ἀξίος τῆς Φαναριωτικῆς ἀποστολῆς τοῦ ἁρπάσαι καί ζητῆσαι, καὶ ταχέως πλουτῆσαι! «***κ' εἰς αὐτὰ τὰ ἱερὰ, κουδουνίζεις ὦ παρά—ἄνευ σου, ὦ μασκαρά, δὲν εὑρίσκει τις χαρὰ—καὶ Δεσπόται ἐν χαρᾷ, κυνηγοῦνε τὸν παρά.***» Ἀπειλούμενός ποτε ὑπό τινων «***θεοκαταράτων***» ἐχθρῶν του διὰ τὰς τολμηρὰς ἱεροσυλίας του εἶπε σείων τὴν κεφαλὴν. «***Δὲν εἰξεύρετε τίνος τσιράκι εἶμαι ἐγώ;***» ἐνοῶν τὸν Ἅγιον Χαλκιδόνος Γερμανόν τὸν μέγαν καὶ γνωστότατον ἱεροτύραννον, τὸν πανύσχυρον τοῦ Φαναρίου Σατράπην, τὸν διὰ πολλῶν καὶ θρασυτάτων παρανομιῶν κεκοσμημένον. «***Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν.***» «Παῦλέ μου, εἶπεν ἡ μήτηρτου, ἐρωτῶσά με, ἐγύρισες τόσα μέρη, εἶδες πολλοὺς Ἀρχιερεῖς, ηὗρες κανένα Δεσπότην καλλίτερον ἀπὸ τὸν υἱόν μου;» Δυστυχῶς ὄχι, εἶπον, διότι δὲν ὑπάρχει καλός, διὰ νὰ ζητήσω καλλίτερον· ἀφοῦ λείπει τὸ θετικὸν πῶς μὲ ἐρωτᾶτε διὰ τὸ συγκριτικόν; ἀλλ' ἡ ἀγράμματος δεσποινήτωρ μὴ ἐννοήσασα καλῶς τὴν παρατήρησιν ἐχάρη πολὺ, καὶ μὲ ἐχάϊδευσε διὰ τὴν εὐχάριστον (;) ὁμολογίαν μου.

Ἀναντιρρήτως ἔχει δίκαιον ὁ Ἅγιός μας μετριοφρονῶν νὰ διακηρύττῃ ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ ἱεροκρυφίως ἁρπάζειν εἶνε πολὺ κατώτερος, καὶ ὅτι οὔτε τὸν ἡμάτα τῶν ὑποδημάτων δύναται νὰ λύσῃ τῶν ἄλλων Μεγαθηρίων· πλὴν ἂς μὴ λυπῆται, οὔτε ἂς φρονῇ τόσον ταπεινὰ

περὶ ἑαυτοῦ· εἶνε νέος, καὶ ἔχει εὐρύτατον μέλλον πρὸ αὐτοῦ, καὶ φέρελπι στάδιον, διὰ ν' ἀναπτύξῃ τὴν πεῖραν καὶ ἱκανότητά του, ὡς πρὸς τὸ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι. Ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τῆς βραχυχρονίου Ἀρχιερατείας του δικαιοῦται νὰ διεκδικήσῃ τὰ ἀριστεῖα τῆς ἀργυρολογικῆς ἀνδραγαθίας τοῦ αἰῶνος ἡμῶν. Εἶνε δίκαιον νὰ θεωρηθῇ τὸ πρωτοπαλλήκαρον τῆς Δεσποτικῆς πλεονεξίας καί τῆς ἀργυρολογικῆς τοῦ Φαναρίου ἐκστρατείας. Μὴ φοβῆσαι ποσῶς, Ἅγιέ μου, γλίγωρα θὰ περάσῃς τοὺς πρὸ σοῦ, καὶ συγχρόνους σου ἀργυρολάτρας, καὶ θὰ γείνῃς ἄξιος νὰ καταλάβῃς καὶ αὐτὸν τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον. «***Οἱ πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ οἱ ἔσχατοι πρῶτοι.***»

Οἴμοι! εἰς ποῖον ἀλγεινὸν σημεῖον ἔφθασε παρ' ἡμῖν τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα! «Ἀληθῶς θεολογικὴ Σχολὴ καὶ ἀγαμία κατήντησαν δύο μεγάλα κακά, καὶ ὄγκος ἀφόρητος Δεσποτικῶν ἀξιώσεων εἶπεν Ἰωακεὶμ ὁ Γ.» εἶχε πληρέστατα δίκαιον. Πόσον ἐσκοτίσθημεν ἐκ τῆς κοσμοπαθείας, ὥστε οὐδόλως μᾶς φαίνεται παράδοξον πῶς τὸ προχθὲς χαμήνιον, καὶ εἰς ἀγύρτης γίνεται μέγας Μητροπολίτης, καὶ εἷς ἀνάξιος ζευγᾶς χειροτονεῖται λατρευτὸς Παπᾶς! Δὲν εἶχε λοιπὸν δίκαιον ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου θαμβουμένη ἐκ τῶν μεγαλείων τοῦ τέκνου της νὰ φωνάξῃ, «ὦ ἀγγελόμορφε υἱέ μου, ἡ Κολωνία δὲν σὲ χωρεῖ, ζήτει μεγαλιτέραν ἐπαρχίαν!» Ὁ Μέγας τοῦ κόσμου Λυτρωτὴς ἐχώρησεν εἰς τὴν μικράν Ναζαρέτ, ἀλλ' ὁ υἱὸς τῆς Χα" Ἀφέντρας δὲν ἐχώρησεν εἰς τὴν Νικόπολιν, πολὺ μεγαλιτέραν τῆς Ναζαρέτ. «***Ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα της μέ τοὺς πραγματευτάδες.***» «Ποῖος παινεῖ τὴν νύμφην, μας ἡ τσιμλοῦ ἡ μάνα της.»

Ἀλλ' ἂς εἴπωμεν, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Λεβέντη καὶ ἀριστοβαθμίου Ἀργυροφάντου, ὅτι τὰ μέγιστα ἠδίκησεν αὐτὸν ἡ Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἥτις ἀμβλυωποῦσα πρὸς τὰς ὑπερεξόχους καὶ Ἀρχιεροπρεπεστάτας αὐτοῦ ἀρετὰς τὸν διώρισεν Ἱεράρχην τῆς πτωχῆς καὶ μικροτάτης ἐπαρχίας Κολωνίας. Λέγεται ὅτι συχνάκις παρεπονεῖτο ὁ Ἅγιος διὰ τὴν τοιαύτην ἄστοργον καὶ σχεδὸν ἀνήθικον(!) ἀδικίαν ἀπέναντι τῶν τοσούτων καὶ ἐπιφανεστάτων αὐτοῦ ἱερῶν πλεονεκτημάτων. Καὶ ὁμολογουμένως εἶχε δίκαιον· διότι δὲν ἤρμοζεν εἰς τοιοῦτον πρωτοπάγκαλον γαμβρὸν νὰ τεθῇ παρὰ τὸ πλευρὸν μιᾶς πτωχοτάτης καὶ μικρωνύμου νύμφης. Ἀνὴρ πτωχὸς καὶ δύσμοφος δύναται νὰ λάβῃ σύζυγον πλουσίαν καὶ εὐειδῆ, πλὴν νύμφη πτωχὴ καὶ δύσμορφος παρὰ τὸ πλευρὸν ὡραίου Πάριδος εἶνε ἀηδέστατον καὶ ἄτοπον. Ναί, τὸν ἠδίκησαν οἱ ἐν Χρυσῷ ἅγιοι ἀδελφοί του, ἀλλ' ὁ ὡραῖος κάλλει παρά πάντας τοὺς νῦν Ἁγίους Χρυσοφόρους Δεσπότας ἀπέδειξεν ὅτι εἶχε τὸ κέρας τῆς ἀμαλθείας, καὶ τὴν μαγικὴν ῥάβδον, δι' ὧν τὴν δύσμορφεν καὶ πτωχοστείραν Κολωνίαν κατέστησεν ὡραιοτέραν καὶ εὐτοκωτέραν τῆς τῶν Μεγάλων Ἀρχιερέων συνεύνου Λείας· καὶ διὰ τῆς ἐξαιρέτου αὐτοῦ ἀνδρικῆς ἱκανότητος, κατώρθωσεν ἐντὸς μικροῦ διαστήματος νὰ γεννήσῃ πολλὰς χιλιάδας χρυσοστρογγυλόμορφα Δεσποτόπουλα. ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος ἐκ τῆς μικρᾶς καὶ πενεστάτης αὐτοῦ συζύγου (Ἐπαρχίας) παρήγαγε συγκριτικῶς περισσότερα χρυσευμορφόπουλα τέκνα, παρὰ οἱ ἔχοντες ἀνωτέρας καὶ εὐτεκνοτέρας Ἐπαρχίας. «***Ὁ ἄξιος βοσκός καὶ ἀπὸ τράγον βγάζει γάλα.***»

Καυχῶνται οἱ βλάκες Εὐρωπαῖοι διὰ τὰς μεγάλας ἀνακαλύψεις καὶ πλουτοφόρους μηχανικάς των ἐφευρέσεις, δι' ὧν εὐημεροῦσι, καὶ ἀνύψωσαν τὸ γόητρον τῆς ἄλλοτε ἡμιβαρβάρου αὐτῶν χώρας· καὶ δὲν βλέπουν οἱ τυφλοί τῆς ἑσπερίας ἐπιστήμονες ὅτι ἡμεῖς οἱ ὑπ' αὐτῶν περιφρονούμενοι

Ἀνατολῖται ἔχομεν μεγαλιτέρους καὶ λίαν εὐφυεστάτους Ἁγίους Ἐφευρέτας, οἵτινες ἄνευ τινὸς μόχθου πλουτοῦσι καὶ δοξάζονται. Οἱ μὲν μικρόνοες Εὐρωπαῖοι κατακουράζουν τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἐπινόησιν κερδοφόρων μηχανῶν, ἐνῷ οἱ ἡμέτεροι ἐξ ἀπορρήτων καταγόμενοι Δεσπόται, οἱ προνομιοῦχοι πρόβολοι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποκτῶσι χρήματα χωρὶς ποσῶς νὰ κοπιάζουν, καὶ νὰ σκοτίζονται. Ἐάν οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπιστήμονες ἐδόξασαν τὸν τόπον τους μὲ τὰς ἐφευρέσεις των, οἱ ἡμέτεροι Πνευματοβόροι Ἅγιοι περισσότερον ἀπὸ ἐκείνους ἐκόσμησαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος, διὰ τῆς ἐπινοήσεως ἱερωτάτων καὶ Ἁγιωτάτων τίτλων, καὶ πλουτοπαραγωγικῶν ἐφευρέσεων. Καὶ ὅμως οὐ βούλονται οἱ παράνομοι Εὐρωπαῖοι συνιέναι ὅτι μάτην καυχῶνται ἀπέναντι ἡμῶν· δὲν θέλουν οἱ ταλαίπωροι νὰ καταλάβουν τὶ σημαίνει χάρις καὶ δύναμις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παρ' ἡμῖν.

Ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ μέγιστος Εὐεργέτης τῆς Ἁγιωτάτης ἐπαρχίας Κολωνίας καὶ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ τάγματος· διότι μεγάλως ἠγωνίσθη, καὶ οὐδενὸς μόχθου ἐφείσθη πρὸς εὕρεσιν νέων χρυσοφορικῶν μέσον, δ' ὧν τὴν μὲν πτωχὴν Κολωνίαν πλουτοφόρον ἀνέδειξεν, εἰς δέ τοὺς ἁπανταχοῦ φιλοχρύσους Δεσπότας νέας μεθόδους τοῦ ἀσφαλῶς πλουτεῖν ἐδίδαξεν. Εὖγέ του! «Καὶ ἔσται τό μνημόσυνον αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.» Ἕνεκα τῆς ἐκτάκτου δραστηριότητος αὐτοῦ ἡ Ἀρχιερατική γαμετή Κολωνία, ἡ μέχρι τοῦδε ἀσήμαντος ἐπαρχία, θαεῦρῃ εἰς τὸ ἑξῆς παχοσβερκοτέρους καὶ Ἁγιωτέρους μνηστῆρας καὶ ἐραστὰς τοῦ κάλλους αὐτῆς. Πραγματικῶς εἶνε πολὺ ἀχάριστοι οἱ Νικοπολῖται, διότι χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὴν τοιαύτην του καλωσύνην, τὸν κατέτρεξαν διὰ

τὰς σταυροορικάς του ἁρπαγάς καὶ λεηλασίας, διὰ τῶν ὁποίων ὕψωσε τὸ γόητρον τῆς μικρᾶς των ἐπαρχίας. «Φωτιά νὰ σᾶς κάψῃ ἀχάριστοι Καραχισαρλίδες,» ἔλεγε παραπονούμενος, διὰ τοὺς ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ φωνάζοντας κατ' αὐτοῦ. Δι' αὐτοῦ, ὡς εἶπον, ἡ Κολωνία πολύφερνος νύμφη ἀναδειχθεῖσα δικαιοῦται βεβαίως νὰ τεθῇ εἰς τὴν πρώτην στήλην τοῦ Πατριαρχικοῦ Συνταγματίου. Αὕτη δέον νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῆς πρωτοθρόνου καὶ πτωχοτέρας ἐπαρχίας Καισαρείας. (α)

Καὶ διατί ὄχι; ἀφοῦ παρ' ἡμῖν ὅλη ἡ δύναμις, ἡ δόξα, ἡ ἁγιότης καὶ ἡ σοφία τοῦ Εὐαγγελίου περιωρίσθη εἰς τὸν Χρυσόν, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Χριστόν, ἄρα ἐν πλήρει δικαίῳ θέλει διαμφισβητήσει τὰ πρωτεῖα ἡ Ἁγία Κολωνία. «***Οἱ πρῶτοι ἔσχατοι καὶ οἱ ἔσχατοι πρῶτοι.***»

Ἐάν οἱ ἀνόητοι συμπατριῶταί μου, ὦ Ἅγιε Πολύκαρπε, ἐφέρθησαν ἀγνωμόνως πρὸς τὰς τοιαύτας μεγάλας σου ὑπηρεσίας, ἰδού ἐγὼ εὐγνωμόνως διαλαλῶ καὶ δημοσίᾳ κηρύττω αὐτὰς πρὸς ἱκανοποίησίν σου. Θάρσει, καὶ μὴ ἀπογοητεύεσαι ποσῶς.

Αἱ σύζυγοι ἡμῶν τῶν λαϊκῶν σπανιώτατα γεννῶσι δίδυμα, ἢ κατ' ἔτος, ἐνῷ αἱ τῶν Ἀρχιερέων σύνευνοι, ὡς εὐλογημέναι τίκτουσι καθ' ἑκάστην 3, 4, καὶ 5 ὁλόχρυσα δεσποτόπουλα, ἄλλα μὲν ἐκ νομίμου γάμου, τὰ πλεῖστα δὲ ἐκ

(α) Σημ. Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν προεφήτευσα· διότι ἰδού μετὰ δύο ἔτη ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός, διὰ τὴν παροιμιώδη ἀδράνειαν του, ὁ Κεσαρείας Σωφρόνιος, παυθεὶς ἐκεῖθεν καὶ διωχθεὶς μετά πολλῶν ἐπαίνων, προὐβιβάσθη (!) εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κολωνίας, καὶ ἤδη ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ ὅτι ἡ νέα ἐπαρχία του ἀξίζει πέντε Καισαρείας.

φανερᾶς κλεψιγαμίας τῶν ἱερῶν παρανομιῶν. Φιλαργυρία Δεσποτικὴ συνουσιαζομένη μετὰ τῆς παρανομίας παράγει τόσον εὐκόλως καὶ γεννᾷ ἄνευ πόνων τοκετοῦ τοὺς προσφελεστάτους γόνους τῆς Καλογηρικῆς ἁπληστίας, καὶ χύνει πολλὴν θυμηδίαν εἰς τὴν ἄχαρι τῶν ἱερομνωταύρων ζωὴν, ἥτις ἄνευ τῆς θείας τοῦ Χρυσοῦ λάμψεως εἶνε βάσανος καὶ τιμωρία. Δὲν γνωρίζω ποίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν τοιαύτην τῶν Μεγάλων Ρασοφόρων εὐτοκίαν τὸ Ποντικὸ τραγοῦδι ***«ὁ Παπᾶς καὶ ἡ Παπαδία, πέντε μῆνας ἔξ παιδία, κ' ἄλλα τόσα στὴν κοιλία.»***

Εὖγέ σου πτωχὴ Κολωνία! Ποῖος ἐτόλμα νὰ φαντασθῇ ὅτι ἤθελες φανῇ τόσον ἀνταξία τῆς ἀκορέστου φιλαργυρίας τοῦ Ἁγίου καὶ πενταμόρφου συζύγου σου! Ἂς μή σκανδαλισθῇ τις, διότι ὀνομάζω τὰς ἐπαρχίας συζύγους τῶν Παναγερωτάτων. Εἶνε φράσις Καλογηρικὴ. Φαίνεται διὰ τοῦ το ἐπεβλήθη εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς ἡ ἀγαμία, διὰ νὰ μὴ κατηγορηθοῦν ὡς ὀπαδοὶ τῆς πολυγαμίας, Βεβαίως ἀφοῦ καρποῦται μίαν ὁλόκληρον Ἐπαρχίαν, ἥτις Ἀρχιερατικὴ γαμετὴ καλεῖται, πῶς δικαιωθήσεται λαβεῖν καί δευτέραν σύζυγον;

Ἀλλ' ἂς ὁμολογήσω ὅτι σφάλλω ὀνομάζων τὰς ἐπαρχίας συζύγους Ἀρχιερατικάς. Ὄχι, δὲν εἶνε συμβίαι κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπερ ἀπαιτεῖ ***«οὓς ὁ Θεός συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω,»*** ἀλλ' εἶνε αὐτὸ τοῦτο πρόσκαιροι παλακίδες· διότι ζῶσιν οἱ Ἀρχιερεῖς μετ' αὐτῶν ὅσον χρόνον θέλουν, καὶ χωρίζονται ὅταν θέλουν, ἢ μασονικῶς ἀνταλλάσουν αὐτάς· καὶ ἐνῷ εἰς ἡμᾶς τοὺς λαικοὺς, δὲν ἐπιτρέπεται εὐκόλως τὸ διαζύγιον, αὐτοί ὡς ἀνώτεροι παντὸς νόμου, καὶ ἀνεύθυνοι ἀπολυτάρχαι λίαν εὐχερῶς διαζευγνύονται τὰς συζύγους των, καὶ ζητοῦν νέας καὶ πλουσιωτέρας ἐπαρχίας· καὶ οὕτω εἷς καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρχιερεύς χάριν πλουνισμοῦ στεφανοῦνται μὲ δέκα καὶ πλέον Ἐπαρχίας. Ἆρά γε κατὰ ποῖον νόμον ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νὰ στεφανοῦνται ἄλλην, ζώσης τῆς πρώτης αὐτῶν συζύγου; ἢ ἐνῷ εἰς τοὺς λαϊκοὺς ἀπαγορεύουν τὸν τέταρτον γάμον, αὐτοί πῶς λαμβάνουν καὶ εἰκοστὴν σύζυγον; ἀράγε χάριν τίνος πνευματικῆς ὠφελείας τοῦ ἔθνους ἢ τῆς Ἐκκλησίας; ***«Οὐαί εἰς τοὺς ποιμένας τοὺς βόσκοντας ἑαυτούς, καὶ οὐχὶ τὰ πρόβατά μου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.»***

Τόσον δὲ ἄπληστοι καὶ ἀδηφάγοι κατήντησαν, ὥστε μόλις στεφανοῦνται διὰ τῆς ὀλβιοφόρου πατερίτσας μίαν θεόσωστον ἐπαρχίαν, ἀμέσως ἀρχίζουν νὰ ὀνειρεύωνται ἄλλην ὡραιοτέραν, ἢ καὶ αὐτὸν τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον. Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀγωνίζονται πάντα λίθον κινοῦντες νὰ βάλλουν στὸ χέρι τὸν Παντοδύναμον παρὰν, ἵνα ἐκπληρώσουν δι' αὐτοῦ τῆς καρδίας των τὴν χαράν. Τοῦτ' αὐτὸ ἔπαθε καὶ ὁ ἡμέτερος Ἥρως, ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος, ὅστις εὐθὺς ἅμα προεχειρίσθη γαμβρός Κολωνίας, ἀμέσως ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν, ὅπως διὰ παντὸς μέσου ἐπιτύχῃ τοῦ γλυκυτάτου αὐτοῦ ὀνείρου τ. ἔ. νὰ γείνῃ Νεοκαισαρείας. Ἠγωνίσθη περισσότερον τοῦ Ἀπ. Παύλου πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ του· ἑπτάκις τῆς νυκτὸς ὠνειρεύετο διὰ τὴν εὐειδεστάτην νύμφην Νεοκαισσαρείας. καὶ πᾶσα ἡ μέριμνά του εἰς τοῦτο συνεκεντροῦτο δηλ; πῶς, καὶ διὰ τίνων Καλογηρικῶν μέσων ν' ἁρπάσῃ τὴν ὡραίαν ταύτην Ἑλένην. Ἀδιάφορον ἂν ὁ δεκίλογος ρητῶς λέγῃ, «οὐκ ἐπιθυμήσεις τὴν γυναίκα τοῦ πλησίον σου.» ***«Τοῖς Τυράννοις νόμος οὐ κεῖται.»***

Δι' αὐτοὺς ὁ νόμος λαλεῖ, εἰς ὦτα μὴ ἀκουόντων. Δὲν ἔχει λοιπόν πληρέστατα δίκαιον ἡ Ἁγ, Γραφή ν' ἀποκαλῇ τοὺς τοιούτους «Γενεὰν πονηρὰν καὶ μοιχαλίδα;» Αὐτοί εἰ-

νε κατὰ πολὺ ἀνώτεροι τοῦ Νόμου καὶ τῶν προφητῶν! !
Ἡ κανονικὴ ἐπιχορήγησις τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου μας ἦτο 25 χιλ. γρ. Κατὰ δὲ τὸν δισχυρισμὸν τοῦ ἰδίου, ἐδαπάνα κατ' ἔτος 200 λιρ. Λοιπόν, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, καὶ ἐλλογιμώτατοι Μαθηματικοί, προσέξατε νὰ μοῦ λύσητε ἓν παραδοξότατον πρόβλημα. Δέκα ἔτη πρὸς 25 χιλ. κάμνουν 250 χιλ. ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων 200 χιλ. γρ. μένει ὑπόλοιπον 50 χιλ. δὲν εἶνε ἔτοι; καὶ ὅμως ἀπατᾶσθε, φίλτατοι ἀναγνῶσται! Ἡ Ἀριθμητικὴ τῶν Πνευματοβόρων Ἁγίων μας ἔχει μεθόδους ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς.

Οἱ Ἅγιοι ἀριστοβάθμιοι τῶν πνευματικῶν ἡμιτόνων καὶ συνημιτόνων τῆς οὐρανίου Τριγωνομετρίας ἐξάγουν πάντη διαφόρους ἐξισώσεις καὶ ὑπολογισμούς. Ἰδοὺ τὸ ἀνωτέρω Μαθηματικὸν πρόβλημα τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου ἔχει ὡς ἑξῆς: 250,000-200,000=700,000 τ. ἔ. ἑπτὰ χιλ. λίραι ὀθωμανικώτατα. Νὰ μὴ σᾶς φανῇ παράξενον. Ἂν εἴχαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἄνωθεν χάριν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, θὰ ἐννοούσαμεν κάλλιστα τὸ ἀκατάληπτον τοῦτο μυστήριον. Δὲν γνωρίζετε, ἀναγνῶσται, τί εἶπεν ὁ περιβόητος Πεκρί Μουσταφᾶς εἰς τὸν Σουλτάν Μαχμοὺτ, ὅστις ἀκοῦσας ἐν μεταμφιέσει τὸν μέθυσον νὰ δημοπρατῇ τὴν Κων)πολιν, τὸν προσεκάλεσε, καὶ τὸν ἠρώτησε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πῶς, ἐτόλμησε νὰ πωλῇ τὴν πρωτεύουσάν του, «Ἄχ! βασιλεῦ πολυχρονημένε, φέρομοι τὴν χθεσινὴν δύναμιν καὶ ἔμπνευσιν τοῦ οἰνοπνεύματος, καὶ θὰ προσθέσω καὶ τὴν Σμύρνην.» Φέρε μοι τὴν δύναμιν τῆς Δεσποτικῆς παρ' ἡμῖν ἀξίας, καὶ εὐκόλως δύναμαι νὰ ἐξάγω ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λο)σμοῦ οἰχί 7 χιλ. λιρ. ἀλλὰ 700 χιλ. λιρ. Τὶ παράδοξον τύχα; ἀφοῦ κέκτηνται θείῳ δικαιώματι τὴν ἐξουσίαν τοῦ . δεσμεῖν καί λύειν μήπως δὲν δικαιοῦνται νὰ λύσουν καὶ δέ-

σουν καὶ τὰς ἀριθμητικὰς πράξεις; ἢ διὰ τῆς πανισχύρου αὐτῶν εὐλογίας νὰ κάμουν τὰ πέντε πεντακόσια, καὶ τὰ δέκα ἓν ἑκατομύριον;

Ἀλλ' ἰδοὺ ἀκούεται εἰς τὰ ὦτά μου ἡ φωνὴ ἑνὸς ἐξυπνοτάτου βλακός, καὶ ἂς τὸν ἀκούσωμεν. «***Μὰ τί μοῦ λέγεις, ἱεροκατήγορε Κολεσίδη; ἐγὼ ἐννοῶ κάλλιστα τὸ ἀνωτέρω πρόβλημα. Ἐὰν προσθέσῃς τὰ δύο ρήματα «κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν,»*** λαμπρότατα ἐπέρχεται ἡ ἐξίσωσις.»

Σιώπα βρέ! δὲν ἐντρέπεσαι; δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεόν; πῶς τολμᾷς ἄθλιε ν' ἀναμιγνύῃς τὰ ἀνωτέρω δύο φαῦλα ρήματα εἰς τὰς πράξεις τῶν Ἁγιωτ. Ἀρχιερέων; δὲν φοβεῖσαι, ὦ συκοφάντα, ἀπὸ τὴν βαρυτάτην Δεσποτικὴν κατάραν, καὶ τὸν ἰσχυρότατον αὐτῶν ἀφορισμόν, ὥστε νὰ γείνῃς μετὰ θάνατον ἄλυτος καὶ τυμπανιαῖος;

Ἐκ τίνος ἀράγε ἐντίμου καὶ ἀσφαλοῦς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως ἐκέρδησε τὸ ἀνωτέρω ποσὸν ὁ Ἅγ. Πολύκαρπος; Ἀλλ' ἴσως θὰ εἴπῃ τις, καὶ πόθεν, Παῦλε, γνωρίζεις ὅτι ἐπεσώρευσε τόσας χιλιάδας; Γνωρίζω ἄνθρωπον πρὸ ἐτῶν τεσσάρων συνευθυμοῦντα μετ' αὐτοῦ· καὶ ἵνα δείξῃ τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτόν του εἶπε καυχώμενος ἡ Α. Σ. ὅτι ἔχει τό ποσόν τοῦτο· ἕτεροι παρακαλουθοῦντες τὰς χρισεμπορικὰς του πράξεις λέγουν ὅτι ἥρπασεν ἄνω τῶν δέκα χιλ. λιρῶν. Πιθανὸν νὰ ἔχουν δίκαιον.

Πλὴν λάβετε ὀλίγην ὑπομονήν, ὦ ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, καὶ ὅταν θὰ ἴδητε δι' ἀριθμῶν τὰς παρανόμους εἰσπράξεις τοῦ Ἁγίου μας, σεῖς μόνοι θὰ φωνάξητε ὅτι τὸ ποσὸν τῶν 7 χιλ. εἶνε πολὺ ταπεινόν. Καὶ τοῦτο ἔστω γνωστὸν ὅτι, ἓν τινι ἐξάψει του κατὰ τοῦ ἀοιδίμου ὑπ' αὐτοῦ μισουμένου Νεοκαισαρείας Ἀμβροσίου, εἶπε πρὸ ἓξ ἐτῶν

ὅτι προθύμως θὰ θυσιάσῃ πέντε χιλ. λίρας, διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, δηλ. νὰ πάρῃ τὴν ἁγίαν σύζυγόντου, ὅπερ καὶ ἔπραξε μετὰ πέντε ἔτη δυνάμει τῆς χρυσαργυρολόγχης. Ὑπάρχουν τινές μὴ γνωρίζοντες καλῶς τὰ τοῦ Φαναρίου ἀποροῦν πῶς, διὰ τῆς παραγκωνίσεως ἄλλων πολυετῶν Ἀρχιερέων, προεβιβάσθη ὁ Κολωνίας εἰς τὴν ζηλευτὴν ἐπαρχίαν Νεοκαισαρείας. τ. ἔ. πῶς ἀπὸ Καϊμακάμης ἐγένετο Βαλῆς ὁ Ἅγ. Πολύκαρπος; «***Σοζοῦν τεμαμινή τελιέ σοϊλερλὲρ.***» «***Ὁ νοῶν νοείτω, καὶ ὁ ἀγνοῶν ἀγνοείτω.***» «Ἡ χρυσὴ λάμπουσα σβύνει τὸν ἥλιον.» Τί θὰ ἐκόστισεν εἰς τὸν Ἁγιόν μας, ἂν ἐθυσίασεν τὸ ἕν 7ον, ἢ τὸ ἓν τρίτον τῆς ἄνω περιουσίας, διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ πλουσιώτερον τῆς Νεοκαισαρείας Ἀρχιερατικὸν φόσυδον;

Ἀλλ' ἐκ τοῦ βάθους τῶν Δεσποτικῶν παρασκηνίων ἀκούεται φωνὴ ἀχρείου Ἀρχιερεκόλακος· ἂς ἀκούσωμεν τί λέγει ὁ γεννάδας. «Καὶ τί εἶνε τάχα ἑπτά καί δεκὰ ἑπτὰ χιλ. λίραι ἀπέναντι δεκαετῶν Δεσποτικῶν ἀγώνων; δὲν εἶνε πλεόνασμα μιᾶς ὥρας, ἢ δύο ἡμερῶν, ἢ τριῶν ἑβδομάδων ἢ τεσσάρων μηνῶν, ἀλλὰ δέεκα ὁλοκλήρων ἐτῶν!! δὲν εἶνε δὲ 700 χιλ. λίραι, ἀλλά μόνον ἑπτὰ χιλιάδες. Εἷς Ἀρχιναύαρχος τῆς Τουρκίας ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐγένετο ἑκατομμυριοῦχος· ὁ Ἑβραῖος Ρόσχιλτ ἀπὸ μίαν μόνην ἐπιχείρησιν ἐντὸς ὡρῶν τινων ἐκέρδησεν 90 χιλ. λίρ. Εἷς Γάλλος χουμαρτζῆς εἰς μίαν μόνην νύκτα ἐκέρδησεν εἰς τὸ Μόντε Κάρλο, τριακοσίας χιλ. εἰκοσόφραγγα ἀπὸ τὸ παιγνίδι, διατί τάχα ταραττόμεθα, ὅταν ἀκούωμεν ὅτι εἷς Δεσπότης, ἀνώτερος πάντων τῶν εἰρημένων, μετὰ πολυετῆ Ἀρχιερατείαν κερδίζει ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του ὀλίγας χιλιάδας λίρας; Μήπως ὁ Ἅγ. Πολύκαρπος, ἢ οἱ λοιποί Ἀρχιερεῖς ἀφίνοντες τὰς πόλεις ἀνέρχονται εἰς τὰ ὄρη ἔνοπλοι πρὸς λῃ

στείαν; ἢ τὴν νύκτα εἰσέρχονται εἰς Καταστήματα καὶ θραύουσα χρηματοκιβώτια; Ὄχι βεβαίως! Τί ὑπέφερεν ὁ δυστυχὴς Πολύκαρπος διὰ νὰ συναξῃ ὡς ὁ ἐργατικὸς μύρμηξ τὸ ἀνωτέρω ἐλάχιστον ποσόν. Νύκτας ὁλοκλήρους ἠγρύπνει, καὶ ὡς στρουθίον ἐπὶ δώματος, ὅμοιος πελεκάνι ἐρημικῷ, ἐρέμβαζε σκοτίζων τὰ ἱερὰ μυαλά του, πῶς, καὶ τί μέσα νὰ ἐπινοήσῃ, διὰ νὰ καταφέρῃ τοῦτον καὶ ἐκεῖνον τὸν ἄξεστον χωριὸν, ὥστε νὰ τὸν καταπείσῃ Ἀρχιεροπρεπέστατα νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς καὶ χαριτοβρύτου παλάμης 5 ἢ 10 λίρας, καὶ οὕτω «φασοῦλι, φασοῦλι νὰ γεμίζῃ τὸ σακοῦλι;» Καὶ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας χοροστατῶν ἢ λειτουργῶν ἐφωράθη καὶ αὐτὸς, ὡς πολλοί ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, σκεστόμενος καὶ μετρῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων, ἢ διὰ κομβολόγιου τὰς Παναγιωτάτας χιλιάδας του. Ὁ καϋμένος ἦτο τόσον δραστήριος καὶ χρυσοάσχολος, ὥστε κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς δεκαετοῦς Ἀρχιερατείας του, δὲν ηὗρεν οὔτε μίαν ὥραν καινὴν νὰ σκεφθῇ ἀπερισπάστως ὅτι εἶνε Δεσπότης χριστιανῶν, καὶ ὑπεύθυνος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἔπειτα κατὰ τί ἐνέχεται ὁ Ἅγ. Πολύκαρπος, ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος σήμερον ζῇ καὶ κινεῖται διὰ τοῦ χρήματος; Μήπως αὐτὸς εἶνε ὁ πρῶτος παραβάτης τῶν κειμένων Νόμων καὶ Κανόνων, καὶ ὁ μόνος θιασώτης τῆς Δεσποτοχρυσαργυρομανίας;

Ἆρά γε ἔσφαλεν εἰς τὸ ὁμοούσιον ἀκολουθήσας πιστῶς καὶ ἀθεαρέστως τὴν ὁδὸν τῆς χριστεμπορίας; καὶ διατί νὰ μὴ ἁρπάζῃ καὶ θησαυρίζῃ, ἀφοῦ ἄνευ χρημάτων ὄχι μόνον δὲν θὰ προαχθῇ, ἀλλὰ καὶ θὰ καταδιωχθῇ δεινῶς ὑπὸ τῶν ἱερολύκων τοῦ Φαναρίου, ὡς ἀνάξιος καὶ ἀνίκανος ἐργάτης τοῦ χρυσοῦ; ἢ θέλετε νὰ μείνῃ στάσιμος εἷς τοιοῦτος, ἔξοχος Ἀρχιερεὺς, καὶ ὡς ἀπένταρος νὰ γείνῃ παίγνιον

τῶν ἐν Χρυσῷ Ἁγ. Ἀδελφῶν του; ἢ θέλετε ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ ξηρᾶς ψάθας ὡς ὁ Μέγας Βασίλειος; ἐκείνη ἡ ἐποχὴ παρῆλθεν. Τόρα ὁ ἄνευ χρημάτων ἀποθνήσκων θεωρεῖται ὡς ἀνάξιος, καὶ ἀκατάλληλος διὰ τὸν χορὸν τῶν δικαίων. «***Τόρα ἰσχύει τὸ «ἔχεις γρόσι, ἔχεις γνῶσι.***» Μήπως ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος δὲν γνωρίζει ὅτι «***τῶν μὲν εὐτυχούντων πάντες ἀεί φίλοι, τῶν δὲ δυστυχούντων οὐδ' αὐτὸς ὁ γεννήτωρ***;» Ἐν τίνι λοιπὸν δικαιώματι, ὦ Δεσποτοκατήγορε Κολεσίδη, ἐπιτίθεσαι κατὰ τοῦ Ἁγ. Πολυκάρπου, ὅστις οὐδὲν κακούργημα, ἢ κλοπὴν, ἢ λῃστείαν μετῆλθεν, ἀλλ ἁπλῶς Ἀρχιερατικῷ ἀξιώματι εὐλογῶν, ἁγιάζων λύων καὶ δένων εἰσέπραξε τὸ ἐξηυτελισμένον ποσόν τῶν 7 χιλ.;» Εὖγέ σου, Δεσποτόφιλε καὶ σὺ εἶσαι ἄξιος διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον καὶ παράσημον τῆς ἐριτίμου βλακίας. Πλὴν μάθε, ὦ δυστυχέστατε ταλκαυκη τῶν Πανυγερωτάτων μας, ὅτι ἡμεῖς οἱ κατὰ τῶν ἀνοσιωτάτων Δεσσποτικῶν καταχρήσεων κραυγάζοντες περισσότερον ἀπὸ σὲ τιμῶμεν τὸ ἱερὸν ἀξίωμα τῶν ἐπισκόπων, καὶ χωρὶς νὰ συγχέωμεν τὸ ἄτομον μέ τὸ ἐπ' αὐτοῦ χάρισμα, διαμαρτυρόμεθα μετὰ λύπης πολλῆς κατὰ τῶν ἀνιέρων ἀταξίων, δι' ὧν ἀκριβῶς προπηλακίζεται ὑπὸ τοῦ ἀτόμου τοῦ ἐμπιστευθέν αὐτῷ ἱερὸν ἀξίωμα.

Πόσον παράδοξοι ἐγενόμεθα ἡμεῖς οἱ ἑλληνοορθόδοξοι ὡς πρὸς τὸ ζωτικώτατον ζήτημα τῆς νῦν Ἀρχιερατικῆς ἀβελτηρίας καὶ χρυσολατρείας! ἔχομεν ἀκόμη ἀρκετοὺς χριστιανοὺς ἐμμανῶς ἐχομένους τοῦ παλαιοῦ καὶ φανατικοῦ φυράματος, οἵτινες τρομάζουν, ὅταν ἀκούουν λογικὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν φαεινοτάτων ἀνομιῶν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Δεσπότου, ἐνῷ ὅταν ἀκούουν, ἢ βλέπουν τὸν Ἀρχιερέα παρανομοῦντα πολὺ ὀλίγον, ἢ καὶ οὐδόλως ἐκπλήττονται νομίζοντες ὅτι Ἀρχιερεύς ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἐλευθέρως ποι-

εῖν ὅ,τι βούλεταί τις. Περιπλέον δέ, ὦ θαύματος καινοῦ πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! ὑπάρχουσί τινες αὐτοκαλούμενοι χριστιανοί ὀρθόδοξοι, οἵτινες πρὸς τὸ πεῖσμα τῆς λογικῆς καὶ τοῦ δικαίου, ἐννοοῦν φανερά, καὶ ἄνευ τινὸς αἰσχύνης καὶ νὰ ὑποστηρίζουν τὴν ἐνεστῶσαν ἀκαταστασίαν τῶν Ἀρχιερέων, ὡς δῆθεν τὴν μόνην σανίδα τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Νομίζουν ὅτι φωνάζοντες ἡμεῖς κατὰ τῶν ἱερῶν ἀταξιῶν τῶν Ἀρχιερέων, καὶ προσπαθοῦντες νὰ χωρίσωμεν αὐτοὺς ἀπὸ τὰς ἁγίας παρανομίας συγκαταστρέφομεν καὶ τὸ ἱερὸν ἀξίωμα καὶ τὰ προνόμια, καὶ οὕτω ἐπέρχεται (sic;) ἡ ἀνατροπή τοῦ παντός. Ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι ἄνευ τοιούτων κλεπταραπάγων Ἀρχιερέων, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ζῶμεν καὶ προαγώμεθα. Δὲν θέλουν οἱ τοιοῦτοι νὰ ἐννοεῦν ὅτι, «***Μὴ πεποίθατε ἐπ' ἄρχοντας, καὶ ἐπὶ υἱούς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἐστι σωτηρία***» «***Μακάριος ὁ λαὸς, οὗ ὁ Θεὸς βοηθός.***» Ἐὰν ἔχωμεν τὸν Κύριον μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς δύναται νὰ εἶνε καθ' ἡμῶν. Ἐὰν δὲ τοὐναντίον ὁ Κύριος, συνεπείᾳ τῶν πολλῶν ἡμῶν παραπτωμάτων, εἶνε καθ' ἡμῶν, ὤ! τότε πεντακόσια δισεκατομύρια Ἀρχιερέων ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἕν στρογγυλόν μηδενικόν.

Περίεργον πρᾶγμα! ὡσὰν ν' ἀπελπίσθημεν περὶ ἀναβιώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἡμετέρων, ἀφέθημεν, ὡς μοιρολάτραι, εἰς τὴν διάθεσιν τῆς τύχης, καὶ παίζοντες μὲ τὸν ὄλεθρον ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ἐμπαιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν βαίνομεν ἀθορύβως πρὸς τὸν τάφον τῆς ἀπωλείας. Καθ' ἑκάστην ἀκούομεν, βλέπομεν, καὶ συχνάκις συζητοῦντες ἀποδοκιμάζομεν τὰς Ἐκκλησιαστικὰς οὐτοπίας τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν, καὶ ἐν τούτοις ὄχι μόνον ἀπὸ λόγους δὲν προχωροῦμεν εἰς τὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ τοὺς τυχὸν ἐνίοτε κατ' αὐτῶν ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ἐξεγειρομένους ἐπίσης ἀποδοκιμάζομεν,

καὶ ἀποθαρρύνομεν. Καὶ ἐνῷ βλέπομεν ὅτι καὶ οἱ Κινέζοι ἐξύπνησαν σήμερον, καὶ ζητοῦν νὰ ἐκτινάξουν τὸ ἐπὶ στασιμότητι παροιμιῶδες αὐτῶν παρελθόν, ἡμεῖς δὲ οἱ τοὺς πάντας διὰ τῶν προγόνων ἀφυπνίσαντες, ἱστάμεθα τόρα ὡς ἀπαθεῖς θεαταί, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενηκῆς ἐξεγέρσεως τῶν ἐθνῶν. Μήπως οἱ φίλοι τῶν Ἀρχιερέων, καὶ ἐχθροί τῆς ἀναστηλώσεως τῆς ἱερᾶς δικαιοσύνης παρ' ἡμῖν, θέλουν νά λάβομεν τὴν θέσιν τῶν Κινέζων; Λυποῦμαι πολὺ, διότι ἄκων ἀναγκάζομαι νὰ κάμνω συχνὰς καὶ ἐκτενεῖς παρεκβάσεις. Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἱερόν Συναξάριον τοῦ Ἁγίου ἡμῶν.

Ἐὰν εἷς ὑπηρέτης λαμβάνῃ μισθὸν 500 γρ. καὶ περισσεύῃ 800 γρ. κατὰ μῆνα, ἀμέσως ὑπαγράφομεν ὅτι ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς εἶνε κλέπτης καὶ ἄτιμος καταχραστὴς τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Κυρίου του. Ἐν τούτοις προκειμένου περὶ τῶν Ἀρχιερέων, τῶν ἐπὶ μισθῷ ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν σκεπτόμεθα τὸ αὐτό· διότι ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς μὲν γνωρίζομεν τὸν μισθὸν ἑνός ἑκάστου Ἀρχιερέως καὶ τὰς δαπάνας, ἃς ὀφείλει νὰ ἔχῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶνε γνωστὸν ὅτι αὐτοί εἶνε ὑποχρεωμένοι κατὰ ρητὴν τοῦ Σωτῆρος διαταγήν «***Μήτε χρυσὸν μήτε ἄργυρον, μήτε χαλκὸν νὰ βαστάζωσιν***,» ἐν τούτοις οὐδόλως ἐννοοῦμεν νὰ ὑπογράψωμεν καὶ δι αὐτοὺς ὅτι εἶνε ἅρπαγες καὶ λῃσταί, καὶ πιστοί ὑπηρέται τοῦ Μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας.

Ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος ἔπρεπε νὰ εἶχε μόνον 50 χιλ.. γρ. καὶ ὡς εἴδομεν εἶχεν 7 χιλ.. λιρ. βεβαίως τὸ πλεόνασμα προέρχεται ἐκ κλοπῆς καὶ ἀδικίας· καὶ ὅμως, ἐὰν ζητήσωμεν τὴν ψῆφόν τινος πρὸς καταδίκην του, δὲν θέλει προθύμως δώσει αὐτὴν, φοβούμενος μήπως πάθῃ τι κακόν. Εἶπον, καὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸ μόνον ἐπιχείρημα, δι' οὗ δύνανται οἱ φίλοι τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου νὰ ὑπερασπισθῶσιν αὐτὸν,

εἶνε ὅτι αὐτὸς δὲν ἀποτελεῖ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν μεταξὺ τῶν ἐν χρυσῷ Ἁγιωτάτων ἀδελφῶν του. Βεβαίως θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἂν ἦτο τοιοῦτος μόνος εἰς τὸ μαῦρον εἶδός του. Παραδέχομαι ὅτι ἠκολούθησε πιστῶς, ὡς εἶπον, τὸ ἐν ἰσχύει Δεσποτικὸν πρόραμμα τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι, καὶ τοὺς νεωτέρους ἱεροὺς νόμους τοῦ κλέπτειν καὶ θησαυρίζειν. Οὔτε κατὰ ἰῶτα ἢ μίαν κεραίαν δὲν παρεξέκλινεν ἀπὸ τὸν νόμον τῆς ἀντιχρίστου φιλαργυρίας «Τὸν ἀγῶνα τὸν χρυσοῦν ἠγωνίσθη, τὴν παρακαταθήκην τῆς ἀργυρολογίας ἐφύλαξε πιστῶς, τὸν Ἀρχιερατικὸν δρόμον ἠκολούθησε σταθερῶς, τὴν πίστιν τοῦ θησαυρίζειν τετήρηκεν ἀσφαλῶς, χρήματα ἐκέρδησεν, ὄνομα ἀπέκτησεν, λοιπὸν ἀπόκειται αὐτῷ, ὡς δικαιοτάτη ἀμοιβή καί στέφανος ὁ Πατριαρχικὸς θρόνος.» Καὶ διατί ὄχι; Κατὰ τὶ ὑπέρτεροι αὐτοῦ εἶνε οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ θρόνου ἡμῶν; Μητροπολῖται εἶνε; καὶ αὐτὸς. Ὀρθόδοξοι εἶνε; καὶ αὐτὸς. Πτωχόπουλα εἶνε; καὶ αὐτὸς. Ἅρπαγες εἶνε; καὶ αὐτὸς. Φιλάργυροι εἶνε; καὶ αὐτὸς. Δοξομανεῖς καί φιλοτυφέστατοι εἶνε; ὦ! ὀρθοφρονῶν λαλῶ, ὑπὲρ αὐτὸς.

Μετὰ τὴν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς μικρὰν ταύτην σκιαγραφίαν, ἃς εἴπωμεν συντόμως ὀλίγιστα ἐκ τῶν ἀναριθμήτων ἄθλων τοῦ Ἁγ. Πολυκάρπου ἀφίνοντες τά περαιτέρω σχόλια, εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν. Ἐὰν ὁ νόμος λέγῃ «***ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων σταθήτω πᾶν ρῆμα***,» καὶ ἐὰν ἡ νῦν ἰσχύουσα πολιτικὴ δικαιοσύνη, πρὸς καταδίκην τινός, ἀρκεῖται εἰς δύο ἢ τρεῖς μάρτυρας, ἡμεῖς ἐνταῦθα θέλομεν παραθέσει ἄνω τῶν τριάκοντα μαρτυρίας πρὸς πίστωσιν τῆς ἀγωγῆς· ὑμεῖς δὲ, ὦ ἀναγνῶσται, εἶσθε ἐλεύθεροι δικασταί, ἂν θέλετε ἀθωώσατε ἢ καταδικάσατε αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἄλλους συνενόχους, καὶ ἐπίσης κατηγορουμένους

Αρχιερεῖς.

1ον Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς θεωρήσας ὡς ὕψιστον καθῆκόν του ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος νὰ βελτιώσῃ (!) τὸν κατώτερον Κλῆρον τῆς ἐπαρχίας του, ἐσκέφθη νὰ φερθῇ λίαν σατραπικῶς πρὸς τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἐφρόντισεν ἐκ πατρικῆς μερίμνης νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν των παπάδων. «***Ἐχειροτόνει Παπάδες, καὶ ἐσακκούλονε παράδες.***» Τὸ προχειρότερον μέσον τοῦ κερδίζειν χρήματα δι' αὐτὸν ἦτο τὸ χειροτονεῖν ἱερεῖς. Μιὰ ἢ δύο λειτουργίαι πρὸς παπαδοποιΐαν ἀποφέρει ἀσφαλῶς 15—20 λίρας. Μετέβαλε καὶ αὐτὸς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν εἰς Παπαδοφάμπρικα. Εἶχε τὴν ἀξιοθαύμαστον προθυμίαν, ἂν εὕρισκε νὰ χειροτονῇ 20 καὶ 30 ἱερεῖς εἰς ἕκαστον χωρίον. Πλὴν κατὰ δυστυχίαν του, ἕνεκα τῆς ἀμαθείας καὶ πενίας δὲν εὑρίσκοντο τόσοι, ὅσους αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ χειροτονῇ. Ἤρκει ἁπλῆ τις ξηρὰ, καὶ κατὰ συλλαβισμὸν ἀνάγνωσις πρὸς χειροτονίαν, μόνον τὸ προσφερόμενον ποσὸν ἔπρεπε νὰ ἦτο γενναῖον. Ἐπειδὴ δὲ ἕνεκα τῆς, ὡς εἶπον, ἐπιπολαζούσης εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του ἀμαθείας δὲν εὕρισκεν ἀνθρώπους πρὸς χειροτονίαν καὶ ἀργυρολογίαν, ἐπενόησεν ἕτερον μέσον πρὸς ἀνύψωσεν τοῦ Κλήρου, καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς φιλαργυρίας τοῦ. «***Τὸ δεξί τὸ παλληκάρι, βρίσκει κἰ ἄλλο μονοπάτι.***» Κατέπεισε μερικοὺς φιλοδόξους Παπάδες, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἱερὰ ὀφφίκια, τ. ἔ. ἐχειροτόνησεν Ἀρχιμανδρίτας, Πρωτοπαπάδες, Σακκελλαρίους, Οἰκονόμους ἐπιγονατιοφόρους κ.λ. καὶ οὕτω ἀργυρολογήσας τὸ μέν βαλάντιόν του ἀρκούντως ἐφούσκωσε, τὸ δὲ ἐν χρυσῷ ἀγαπητόν του ποίμνιον ἐξησφάλισεν ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς λύκους, διὰ τοῦ διορισμοῦ πολλῶν καὶ ἀνωτέρου ἀξιώματος ποιμένων. Ἀπέναντι δὲ τῆς μεγάλης ταύτης ὑπηρεσίας καὶ Ἀρχιερατικωτάτης φροντίδος

δὲν κατεδέχετε νὰ λάβῃ περισσότερα τῶν 10 λιρῶν. Μεγάλη ἡ θυσία, σμικροτάτη ἡ ἀμοιβή. Ἦτο κοπτερὸν καὶ τρομερόν σπαθί διὰ τοὺς χωρικοὺς ἱερεῖς, 500 τοιοῦτοι δὲν εἶχον παρ' αὐτῷ τόσην ἀξίαν, ὅσην εἶχεν ὁ χαϋδεμένος του Φὼρ,(κυνάριον). Πικρὰ μὲν τὰ γραφόμενα, ἀλλ' οὐχὶ ὁ γράφων ἐνέχεται. Εἷς ἱερεὺς διηγεῖται ὅτι τὸν ἐπεσκέφθη ποτέ, καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν ἵστατο πρὸ τοῦ νέου Ἁγίου Ἀλῆ Πασᾶ χωρὶς ν' ἀξιωθῇ οὔτε τοῦ ἁπλοῦ βλέμματος τοῦ Ἁγίου τυραννίσκου. Βλέπων δὲ τὸν Ἅγιον νὰ θωπεύῃ, καὶ ὁμιλῇ συμπαθῶς μὲ τὸν Φὼρ, εἶπεν ἐν ἑαυτῷ, «ἄχ! Πόσον καλλίτερον θὰ ἦτο, ἂν ἤμην κυνάριον Δεσπότου!» Ἕτερος ἱερεὺς, ὅστις ἦτο ἄλλοτε διδάσκαλος, καὶ κάπως εὐνοούμενος τῆς Α. Σ. λησμονήσας ὅτι γενόμενος Παπᾶς ἔχασε τὴν ἀξίαν του, ἐτόλμησε χωρὶς νὰ λάβῃ ἄδειαν νὰ καθίσῃ ἐνώπιόν του.

«***Βρὲ χαμένο Παπαδάκι, εἶπεν ἡ Α. Σ. ἐν μεγάλῳ βρυχηθμῷ, καὶ μετ' ἀνελπίστου ἀγριότητος, σήκου, κρημνίσου ἀπ' ἐμπροστάμου! χειμένο κορμί. ἔτσι τιμᾶς τὴν Ἀρχὴν σου; ἐνόμισες πῶς κάτι ἔγεινες χειροτονηθείς; δὲν γνωρίζεις ὅτι ἐμβῆκες ὑπὸ τὸν ζυγόν μου;***»

Μέχρι ἀπιστεύτου βαθμοῦ ἔφθανεν ἡ ἔκτακτος μανία του πρὸς τὸ χειροτονεῖν ἱερεῖς. Πρὸ πάντων δὲ ἔκαμε τὴν τύχην του μετὰ τὸ σύνταγμα, ὁπότε πολλοὶ νέοι φυγόστρατοι διὰ 10 καὶ 20 λιρῶν περιετυλίχθησαν τὸ ἱερὸν ράσον. Εἰς Κηρήκ ἐχειροτόνησεν ἕνα κυριολεκτικῶς ἀναλφάβητον, μὲ τὴν ρητὴν ὅμως ἐντολὴν νὰ μάθῃ κατόπιν γράμματα. Εἶμαι βεβαιότατος ὅτι ἂν εἶχεν ὁ ἴδιος χοίρους, δὲν θὰ τοὺς ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτὸν, ἢ καὶ εἰς ἄλλους διὰ πολλῶν χρημάτων χειροτονουμένους ὑπ' αὐτοῦ χαμάλιδες. Δὲν γνωρίζω

τι ἄλλο πρέπει νὰ μᾶς κάμουν οἱ Ἀρχιερεῖς, ὥστε νὰ πεισθῶμεν ὅτι παρ' αὐτοῖς δέκα χριστιανοί δὲν ἔχουν τόσην ἀξίαν, ὅσην ἔχει εἷς χοῖρός των. Οἱ χριστιανοί κατὰ τοσοῦτον ἔχουν ἀξίαν, καθ' ὅσον πληρόνουν εἰς αὐτοὺς ἐπιχορήγησιν. Δὲν ὁμιλῶ ἐγώ, ἀλλ' αὐτὰ τὰ γεγονότα. Ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου τολμᾷ εἰς Ραοφόρος περιφρονῶν τά τε θεῖα καὶ ἀνθρώπινα, νὰ θέσῃ τὸ καλυμμαύκιον εἰς τὴν κεφαλὴν ἑνὸς χαϊτούτη, καὶ λαμβάνων 10 ἢ 20 λιρ. τὸν διορίζει φύλακα τῶν λογικῶν προβάτων. «o mores o tempora!» Ἡμεῖς δὲ σιγῶντες ἀπέναντι τοιούτων ἐκκλησιαστικῶν κακουργημάτων ἀναμένομεν προκοπὴν καὶ βελτίωσιν!

Ἐν διαστήματι δύο μηνῶν πρὸ τῆς τελευταίας εἰς Κων) πολιν ἀναχωρήσεώς του ἐχειροτόνησεν 30 φυγοστράτους, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε τὸ μικρὸν ποσὸν 400 μόνον λιρ. καὶ ὡς μέγας Σωτὴρ, ἐκαυχᾶτο ὅτι ἔσωσε 30 νέους ὁμογενεῖς. Εἶχε σκοπὸν τρίς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας λειτουργῶν (ἐξ ἀνάγκης ἐκτάκτου) νὰ χειροτονῇ καὶ πολλοὺς ἄλλους, πλὴν ἐγένοντο σφοδρά παράπονα ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἀναγκάσθη νὰ σταματήσῃ τὸ Μέγα ἐργοστάσιον τῆς Παπαδοκατασκευῆς. Ἠκούσθη ποτὲ χειροτονία νέου 18 ἐτῶν, ὅστις τὴν μίαν Κυριακὴν ἐνυμφεύθη, καὶ τὴν ἄλλην ἐχειροτονήθη, καὶ τοῦτο ἄνευ τινός κατεπειγούσης ἀνάγκης, ἀλλ' ἁπλῶς χάριν χρημάτων; Καὶ σήμερον ἀκόμη ὁ Παπᾶς οὗτος εἶνε ἀμύστακος καὶ οἱ βλέποντες αὐτὸν νομίζουν ὅτι εἶνε μετημφιεσμένη Παπαδιά. εἶνε ἀρκετὰ εὔμορφος, καὶ εὑρέθη τις νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὑποψίαν μήπως εἶνε προγματικῶς Κὸρη, ὡς Πάπισσα Ἰωάννα. Ἐφαντάσθητέ ποτε, ὦ χιλίων ἐννακοσίων ἐτῶν χριστιανοί, ὅτι χάρις εἰς τὸν πολύμηχανον τοῦτον Ὁ δυσσέα τοῦ Εὐαγγελίου θὰ ἠξιοῦσθε νὰ ἀ-

κούσητε χειροτονίαν ἐντελέστατα ἀγραμμάτου χάριν τῶν 23 λιρῶν του; Ἀνάθεμα τὸν ψεύστην. Ἀφοῦ καὶ σήμερον ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος συμβαίνουν τοιαῦται ἐξαμβλωματικαί καὶ τερατώδεις παπαδοχειροτονίαι χάριν τῶν χρημάτων, διατί τάχα νὰ μὴ πιστεύωμεν εἰς τὸ ἀνέκδοτον ὅτι Ἀρχιερεύς τις συγκατετέθη νὰ χειροτονήσῃ τὸν παρουσιασθέντα, καὶ κατ' ἀρχὰς ἀπορριφθέντα γαΐδαρον, ἅμα εἶδε τὰ φλωρία κρεμασμένα εἰς τὴν οὐρά του; Ποίαν τάχα διαφοράν ἔχουν ἀπὸ τὸ εἰρημένον τετράποδον πολλοί ἀγράμματοι ἱερεῖς καὶ ὅλως ἀνάξιοι τοῦ ράσου, παρὰ μόνον τὸν ἀριθμόν τῶν ποδῶν, καὶ τὸ μῆκος τῶν ὤτων; Ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν σύγκρισιν ταύτην. Ἐγένετο ὑπ' ἄλλων καὶ ὑπ' ἐμοῦ εὐσεβάστως παρατήρησις, διὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ εἰρημένου ἀγραμμάτου, καὶ εἰς ἀπάντησιν εἶπε γαυριῶν καὶ μετὰ τινος ἐσωτερικῆς ἀγανακτήσεως «Ἡ Ἱερά Μητρόπολις γνωρίζῃ νὰ ἐκτελῇ τὸ καθῆκόν της. Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ χειροτονηθείς δὲν γνωρίζει ἀνάγνωσιν. Ἀλλ' ἐγώ διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μάθῃ γράμματα, τὸν ἐχειροτόνησα μόνον διάκονον, καὶ ἅμα ἴδω ὅτι δύναται νὰ διαβάσῃ, τότε θὰ τὸν χειροτονήσω ἱερέα.» Τὶ λαμπρὰ ἀπολογία! Ποῦ, καὶ πότε, καὶ ποῖος ἐχειροτόνησεν ἀγράμματον ἄνθρωπον ὡς διάκονον; ὁποίαν διακονίαν θὰ ἀνελάμβανεν ὁ ἄξεστος καὶ ἀμαθέστατος οὗτος ρασοφόρος; Ἀλλὰ τὶ μᾶς μέλει; δὲν ἔχει αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν; ἂς εἶνε καλὰ ποῦ δὲν μᾶς χειροτονοῦν ἀληθεῖς γαϊδάρους, καὶ μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ τοὺς προσκυνοῦμεν. Τοὺς εὐγνωμονοῦμεν πολὺ διὰ τὴν χάριν ταύτην, Τὶ θὰ ἐκάμνομεν, ἐὰν ἐχειροτόνουν τετράποδα; ὁ Θεός νὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ πλουσίως.

Ὁ καϋμένος Ἅγιος τόσον πολὺ ἐκουράσθη ἀπὸ τὴν παπαδοπλαστικὴν, ὥστε ἡ μίτρα ἐπλήγωσεν, ὡς ἔλεγε τὴν

ἱερὰν κεφαλὴν του, καὶ τόσον ἠδυνάτισεν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ καταλύσῃ ὅλην τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστήν, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ ἱερὸν βάρος τῆς ἁγίας σαρκός του, καὶ ἐμφανισθῇ λιγνὸς καὶ λεπτόσβερκος πρό τῶν ἁγίων ταύρων τοῦ Φαναρίου. Πόσον δὲ ἔκορδόνετο, ὅταν οἱ μαθηταί τῶν χωρίων ἔψαλλον τόν Δεσποτικὸν ὕμνον «***Ἥλιος ὀρθοδοξίας, Ποιμενάρχης ὁ κλεινός***!» Ἀγνοῶ ποῖος δεσποτομανὴς καλαμαράς συνέταξεν αὐτό.

Ἀλλ' ἂς ὁμολογήσωμεν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου μας, ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμεθα ἀχάριστα πλάσματα. Διατί νὰ κατακρίνωμεν τὸν Ἅγιον Πολύκαρπον διὰ τὴν χειροτονίαν τοσούτων νέων φυγοστράτων, τοὺς ὁποίους ἔσωσεν· ὠφέλησε δὲ ὑλικῶς τὸ ἔθνος. Διότι 30 νέοι, ἂν θὰ ἐπλήρονον πρὸς 150 λιρ. πετέλ, θὰ εἴχομεν καθαρὰν ζημίαν 4,100 λιρ. μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν 400 λιρ. Ποῖος ἀνόητος δὲν ἤθελε δεχθῇ νὰ πληρώσῃ 5 καὶ νὰ κερδήσῃ 500; Ὥστε ἂς ἀφήσωμεν τὰ χορτά, καὶ ἂς ἀναγράψωμεν τὸ ὄνομα τῆς Α. Σ. χρυσοῖς γράμμασι μεταξὺ τῶν μεγάλων Ἐθνικῶνμας Εὐεργετῶν. Πράβω του! ἄξιος ὁ μισθός του! Ἔσωσε 30 νέους διὰ τοῦ ἀσύλου τοῦ ἱεροῦ ράσου ἀντὶ 400 λιρ. Τὶ πταίει δὲ ὁ ἴδιος, ἂν ἦσαν ἀγράμματοι, καὶ ἐστερημένοι τῶν ἀπαιτουμένων ἠθικῶν προσόντων; Μήπως τοὺς ἐγέννησε καὶ ἀνέθρεψεν αὐτός; Πταίουν οἱ ἄθλιοι γονεῖς των, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφρόντισαν νὰ τοὺς στείλουν εἰς τὰ Σχολεῖα. Ἂν εἶνε ἀγράμματοι καὶ ἀτελεῖς, οἱ διδάσκαλοι ἂς τοὺς διδάξουν, καὶ τὸ τὰ ἀσθενῆ θεραπεῦον, καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦν Ἅγιον Πνεῦμα ἂς τοὺς τελειοποιήσῃ! Τὶ τὸν μέλει τὸν Δεσπότην; «Τὶ μὲ μέλει, εἶπε Κυρία τις εὑρισκομένη εἰς τὸν χορόν, καὶ ἀκούσασα τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, τὶ μέ μέλει, ἂν ἀπέθανε καὶ τί; ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ, αἱ

γυναῖκες ἂς τὸν κλάψουν, οἱ παπάδες ἂς τὸν θάψουν.» Τὰ αὐτὰ βεβαίως θὰ μᾶς εἴπουν καὶ οἱ ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ μεθυσμένοι Δεσπόται.

«***Τὶ μᾶς μέλει, βαπτίζομεν καὶ μυρόνομεν, Εὐλογοῦμεν καὶ ἁγιάζομεν, χειροτονοῦμεν καὶ θάπτομεν. Αὐτὸ εἶνε τό χρέος μας.***» Ἀλλ' εἶνε δυνατὸν ἡ ἱερέας τελειοῦσα καὶ ἀγραμμάτους σοφίαν διδάσκουσα χάρις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος νὰ μὴ κατέλθῃ πρασκαλουμένη ὑπὸ τῶν κλειδούχων Ἀντιπροσώπων τοῦ θεοῦ, καὶ νὰ μὴ ἀναπληρώσῃ τὰ ἐλλείποντα, ἀπέναντι τῆς ἀδροτάτης ἀμοιβῆς τοῦ Δεσπότου καὶ Μεγάλου Κυριάρχου; ὄχι βεβαίως. Διότι τότε ὡς ἄλλοι γίγαντες ἤθελον ἀναβῆ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ δυνάμει τῆς Παναγιότητος αὐτῶν ἤθελον ἀνατρέψῃ τὰ πάντα. Μήπως αἱ Α. Σ. εἶνε παιγνίδι τοῦ θεοῦ, ὥστε τὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καὶ ἔπειτα νὰ μή καταπέμψῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὁσάκις λαμβάνουσι χρεί αν αὐτοῦ πρός ἀργυρολογίαν; Ἂς τοὺς ἀφήσωμεν λοιπὸν ἀνενοχλήτους, νὰ κάμνουν ὅ,τι εἶνε ἀρεστόν εἰς τὴν φιλάργυρον ψυχήν των. Τὶ μᾶς μέλει· ἂν εἰς ὀκτώ πρόβατα διορίζουν ἐννέα βοσκούς; Τόσο καλλίτερον. διότι ἡ φύλαξις καὶ νομὴ γίνεται ἀσφαλεστέρα. Πόσον εὐτυχὴς θὰ ἦτο ἡ Ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἂν ὅλοι οἱ χριστιανοί ἦσαν ἱερεῖς! διότι εἰς κάθε βῆμα θὰ συνῆντα ὁ κόσμος εὐλογοῦντας καὶ ἁγιάζοντας, καὶ ἡ γῆ θὰ ἐσείετο ὑπὸ τὸ μέγα βάρος τοῦ ἁγιασμοῦ· οὕτως ὥστε οἱ ἄθλιοι δαίμονες οὔτε μακρόθεν δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ἐνατενίζουν πρὸς τήν νῦν τόσον ἁμαρτωλὴν σφαῖραν ὑμῶν! Περιπλέον δὲ θὰ ηὐτύχουν δεόντος οἱ Ἅγιοι χρυσομανεῖς μας, διότι πᾶς χριστιανὸς, ὡς ἱερεὺς ἅπαξ μὲν θὰ ἐπλήρωνε δέκα ἢ 20 λίρας διὰ τὴν χειροτονίαν, κατ' ἔτος δὲ θὰ ἔδιδε 30—50 γρ. ἱε-

ρὸν φόρον ὑποτελείας εἰς τοὺς μαυροφόρους Σουλτάνους μας. Καὶ τότε ἀληθῶς θὰ ἤνθουν αἱ Μητροπόλεις, ὡς τὸ χαμητικὸν Γιλτίζ. Τότε θὰ ἤκμαζον οἱ Ἅγ. Μινώταυροι πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὢ! τότε δυνάμει τοῦ ἀφθόνου πλούτου αἱ ἱεραὶ Μητροπόλεις θὰ εἶχον τέσσαρας πέντε μαγείρους ἓξ ἑπτὰ τρυφεροὺς θαλαμηπόλους, ὀκτῶ, ἐννέα παραμάνας, δέκα, ἕνδεκα νέους ψευδανεψιοὺς καὶ ψυχόπαιδα, καὶ εἴκοσι, τριάντα ἄλλους ὑπαλλήλους τῆς ἱερᾶς ἀρεσκείας. ὄχ! ψυχήμου! τότε θὰ ἔβλεπέ τις τὸ ζεῦκι καὶ τὴν δόξαν τῶν Μητροπόλεων. ἄλλοι θὰ ἐκέρνων, ἄλλοι θὰ ἔψαλλον ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, ἄλλοι θὰ ἐδοξολόγουν ἐν Ψαληρίῳ καὶ κιθάρᾳ.

Δυστυχῶς ὅμως τόρα ἕνεκα τῶν ὀλίγων ἑκατοντάδων λιρῶν, τὰς ὁποίας μὲ τόσους κόπους ἀπολαμβάνουν οἱ καϋμένοι Ἀρχιερεῖς, ζῶσι βίον ἀβίωτον ἐντός τῶν ἀπεξενωμένων τοῦ κόσμου Μητροπόλεων· καὶ ἀναγκάζονται νὰ διέλθουν τὰς πικρὰς ἡμέρας καὶ πικροτέρας νύκτας τῆς μονοτόνου ζωῆς των συσσωρεύοντες χρυσόν καὶ συχνὰ πυκνὰ ἐπισκεπτόμενοι καὶ ἀναμετροῦντες τὰ χρυσᾶ δεσποτόπουλα, ἐπάνω εἰς τὸ ἐφάπλωμα αὐτῶν. Τί νὰ σοῦ κάμουν τόρα οἱ Ἀρχιερεῖς στερούμενοι τῶν ἀπαιτουμένων χρημάτων; Πῶς νὰ ἑλκύσουν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ ἀπίστου κόσμου ἄνευ χρημάτων; Οἱ μεγάλοι τίτλοι τῆς οὐρανίου ἀγώτητός των παρήκμασαν· κανεὶς δὲν θαμβόνεται πλέον ἀπό τὰ τραγελαφικά μεγαλεῖα των. Ἐὰν θέλωμεν οἱ Ἀρχιερεῖς μας νὰ ζοῦν ἀξίως τῆς καταχθονίου αὐτῶν κλήσεως, ἂς ἀνοίξωμεν τὰ βαλάντια ἡμῶν, καὶ ἂς τοὺς πλουτίσωμεν, ὥστε νὰ ἔχουν εἰσοδήματα χιλίων τοὐλάχιστον λιρῶν τὴν ἡμέραν, ἢ τὴν ὥραν· καὶ τότε νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ ἐθαυματούργουν. Ἡμεῖς δὲ ὡς ἀνόητη ὄχι μόνον δὲν κάμνομεν, τοῦ-

το, ἀλλὰ καί κατηγοροῦμεν αὐτοὺς, διότι λαμβάνουν 10 ἢ 20 λιρ. διὰ μίαν ὁλόκληρον χειροτονίαν ἑνὸς ἀγραμμάτου. Καὶ τὶ πειράζει, ἂν οἱ χειροτονούμενοι εἶνε ἀμαθεῖς; διότι εἶνε εὔκολον μετὰ 5 ἢ 10 ἔτη νὰ μάθουν ἐκ στήθους τὰ τυπικά των καθήκοντα, καὶ ὡς ἔμψυχα γραμμόφωνα νὰ ἐκτελοῦν αὐτά. Ἔπειτα ὡς ἀνάξιοι καὶ εὐτελεῖς οἱ ἱερεῖς εὐχερῶς ὑποφέρουν τὸν βάρβαρον δεσποτισμόν τοῦ Ἁγίου Κυριάρχου των, ὅστις λειτουργῶν θά τοὺς φωνάζῃ «γαϊδούρια» «χαϊβάνια» κ.λ. διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀνωτάτην δόξαν του εἰς τοὺς παρισταμένους χριστιανούς. Οἱ ἐγγράμματοι δὲν γίνονται εὐκόλως νευρόσπαστα καὶ ξόανα τῶν Ἀρχιερέων. Ἐκτὸς τούτου, πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι μεταξύ τῶν ἀγραμμάτων ἱερέων εὑρίσκονταί τινες μὲ ἔκτακτα καὶ λαοζήλευτα ἱερατικά προσόντα. Ἐγνώρισα ἱερέα τοιοῦτον, ὅστις εἶνε ἱκανὸς εἰς μιαν ἀναπνοὴν νὰ τελειώσῃ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως· καὶ εἰς ἕν μόνον λεπτὸν νὰ ἀπαγγείλῃ μουρμουρίζων ὁλόκληρον κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω, δὲν εἶμαι ἱκανός νὰ λύσω τὸν ἱμάντα τοῦ νέου τούτου Παπατρέχα· ὁ δὲ λαὸς ἐκτιμᾷ τοὺς τοιούτους, διότι γλίγωρα τελειόνουν τὴν λειτουργίαν. Ἂς μὴ φαντασθῇ δὲ κανείς ὅτι πολλοὶ ἱερεῖς ἐντῷ αὐτῷ μικρῷ χωρίῳ εὑρισκόμενοι δυστυχοῦν· Ὄχι! δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος φόβος. Εἰς τὰ μέρη μας τοὐλάχιστον ἕως τόρα δὲν ἀπέθανε κανεὶς Παπᾶς ἀπὸ τὴν πεῖναν· οὔτε διατρέχουν τοιοῦτον κίνδυνον· διότι πρῶτον μὲν ἐργάζονται ἐξ ἴσου πρὸς τοὺς ἄλλους χριστιανούς, καὶ μετέρχονται ὅλα τὰ τοῦ χειρώνακτος ἐπαγγέλματα, ἔπειτα μήπως εἶνε τρελοί, καὶ πληρόνουν τόσα χρήματα πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ ἱερατικοῦ Κετικίου τοῦ εὐλογεῖν καὶ ἁγιάζειν, καὶ ἀφιέναι ἐπὶ χρήμασι ἁμαρτίας; διατί νὰ στεροῦνται, ἀφοῦ γίνονται κάτοχοι τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος

καὶ τοῦ διπλώματος νὰ θεραπεύωσι πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν διὰ τῶν ἐξορκισμῶν καὶ εὐχῶν; Ἀδιάφορον ἂν οἱ ἴδιοι ἕλκεσι βρύουν. Ἴσως οἱ ὀκνηρότεροι ὑποφέρουν ὀλίγον, οἱ ἔξυπνοι ὅμως παπάδες λαμβάνοντες ἕνα σταυρόν, μίαν ἁγιαστούρα, ἕν εὐχολόγιον καὶ μίαν πήραν τοῦ Μενίππου διατρέχουσιν, ὡς Δερβίσαι τὰς πόλεις καὶ χωρία ἁγιοεπαιτοῦντες. Τὸ εὐλογεῖν καὶ ἁγιάζειν εἶνε ἀκένωτος πηγὴ πλουτισμοῦ, καὶ μέσον ἄφθονον τῶν οὐρανίων χαρισμάτων. Πόσον ἀκριβὲ θὰ μᾶς ηὐλόγουν οἱ Παπάδες, ἂν ἦσαν ὀλίγοι καὶ δυσεύρετοι! Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τοὺς Σεβασιωτάτους μας, διότι ἐκ πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος παρακινούμενοι κατεπλημμύρισαν τὸν κόσμον ἀπὸ ἱερεῖς, καὶ οὕτω ἡ ἀνεκτίμητος εὐλογία τῶν ἱερέων ἐξέπεσε μέχρι τῆς δεκάρας. Καλὰ λέγουν ὅτι, «***ἀπὸ κάθε κακὸν προέρχεται καὶ ἕνα καλὸν διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ θεοῦ***.» Καὶ εἰρείσθω ἐν παρόδῳ ὅτι πρὸ 20 ἐτῶν εὑρεθείς τυχαίως ἔν τινι μικρῷ χωρίῳ τοῦ Ἁγ. Χαλδείας εἶδον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἑπτὰ ἱερεῖς. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἦλθον ἐκ τῶν πέριξ χωρίων διὰ μνημόσυνον, ὡς συμβαίνει πολλαχοῦ. Πόσον δὲ ἐξεπλάγην μαθὼν ὅτι καὶ οἱ ἑπτὰ ἦσαν ἱερεις τοῦ αὐτοῦ χωρίου, ὅπου ἀμφιβάλλω, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ζῇ καὶ εἷς μόνος ἱερεύς.«***Καὶ διατί θαυμάζετε, μοί εἶπέ τις; ἄλλοτε εἴχομεν δώδεκα ἱερεῖς· εἰς τὸ γειτονικόν μας χωρίον Τσάλ ὑπάρχουν 17 ἱερεῖς, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς εἶνε καὶ εἰς τὰ λοιπὰ χωρίαμας.***» Κύριε ἐλέησον! ἐφώναξα θαυμάζων τὸ γεγονός. Μὴ χειρότερα!

Πόσον δέ λυποῦνται οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς, διότι οἱ προκάτοχοι αὐτῶν ἐμπόδισαν τὴν πολυγαμίαν, ὡς καὶ τὸν 4ον ἢ 10ον γάμον. Πόσον εὐτυχέστεροι θά ἦσαν οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς, ἂν ἕκαστος χριστιανὸς ἐνυμφεύετο δίς καὶ τρίς τοῦ

ἔτους, ἢ ἄν καθ' ἑκάστην ἐξεδίδοντο πέντε δέκα διαζύγια πρὸς πλουτισμὸν τῶν Ἁγίων. Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὰς τολμηρὰς ταύτας ἐκφράσεις. Πλὴν ἂς ὄψωνται οἱ ἀναγκάζοντές με νὰ γράφω ταῦτα, ἅτινα πικρὰ πεῖρα τοῦ παρελθόντος μοί ὑπαγορεύει.

2ον Μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ γοήτρου τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας, διὰ τῆς χειροτονίας Μεγάλων Λογοθετῶν, ἀντὶ ὀλίγων δεκάδων λιρῶν. Ἡ μικροτάτη Κολωνία, χάρις εἰς τὸν Ἅγ. Πολύκαρπον δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι ὑπερέβη ὅλας τὰς ἄλλας ἐπαρχίας καὶ ἐν τούτῳ, τ. ἔ. ἐν τῇ ἀποκτήσει Μεγάλων βαθμοῦχων, κατεχόντων τὸ ἐπίζηλον ἀξίωμα τοῦ «***Λογοθέτου***,» ἀδιάφορον, ἂν οἱ ἐντιμότατοι οὗτοι τοῦ Ἁγ. Πολυκάρπου Λογοθέται εἶνε χωρικοί ἀστοιχείοτοι μὴ γνωρίζοντες ποσῶς τὶ σημαίνει τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο ἀξιώματων. Δέν εἶνε καὶ τοῦτο μία ἐξαίρετος καλωσύνη τῆς Α. Σ. πρὸς τὴν ἐπαρχίαν του; Πῶς λοιπὸν μερικοί κουφόνοες φωνάζουν ὅτι ἔβλαψε καὶ διέφθειρε τὸ πᾶν, χάριν ἁπλουστάτης καὶ φαύλης κερδοσκοπίας; Μήπως ἤθελον νὰ πωλήσῃ τὰ ἱερὰ ὀφφίκια, καὶ νὰ κοσμήσῃ τὴν ἐπαρχίαν του δωρεάν; Ὄχι δά! «***Τὰ καλὰ χρήμασι κτῶνται.***» Φαίνεται ὅτι μερικοί φιλόδοξοι καὶ πτωχοί πρόκριτοι τῶν χωρίων μὴ ἀξιωθέντες τοῦ ἀνωτέρου ἀξιώματος ἐτόλμησαν νὰ προσάψουν μῶμον εἰς τὸν ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον τοῦτον ἐργάτην τοῦ Χρυσοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὶ τάχα κατώρθωσαν κατατρέξαντες αὐτὸν; ἐξώδευσαν, ἔγραψαν εἰς τὰ Πατοιαρχεῖα, καὶ ἔκαμαν μίαν τρύπα μέσα στό νερό. Ἠνάγκασαν τοὺς Λύκους τοῦ Φαναρίου νὰ τὸν ὑψώσουν διὰ τὰς κατηγορίας, ἃς ἐκεῖνοι θεωροῦν ὡς ἀρετάς τῶν καταδιωκομένων συναδέλφων των, καὶ νὰ τὸν δώσουν ἀνωτέραν ἐπαρχίαν, τόσον δὲ καλὸς ἦτο, ὥστε οὐδεὶς φέρων λίρας ἀπέ-

πέμπετο μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Διὰ νὰ εὐχαριστῇ τοὺς χρυσοφόρους πελάτας του, ἐθυσίαζε τὴν ψυχὴν τοῦ παρανομῶν καὶ τὰ ἱερὰ καταπατῶν.

«***Ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς τίθησι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων.***»

3ον. Εἰς τὸ χωρίον Τρουψῆ, ἀπέθανεν ὁ εὐκατάστατος καὶ εὐεργέτης τοῦ χωρίου Βασίλειος Τσάκοτα, ἄνευ ἀρσενικοῦ τέκνου· ὁ εἷς ἐκ τῶν τριῶν γαμβρῶν θελήσας νὰ σφετερισθῇ τὴν μερίδα τοῦ Λέοντος κατέφυγεν εἰς τὴν ἀρωγὴν τῆς Α. Σ. καὶ ἐπέτυχε· διότι ὁ Ἅγιος ἀμέσως ἔδραμεν εἰς τὸ χωρίον, πρὸς σωτηρίαν καὶ σούφρωσιν τῆς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσης μερίδος, καὶ προσκαλέσας τοὺς δύο ἑτέρους γαμβροὺς τὸν μὲν ἐσίγησε διὰ τῆς κολακείας καὶ τοῦ διορισμοῦ Τιτουλαρίου Ἀντιπροσώπου τῆς Μητροπόλεως, τὸν δὲ ἕτερον παρέλαβε μαζί του, ὡς δῆθεν ἰσόβιον φύλακα αὐτοῦ καὶ τοιουτοτρόπως λαβὼν τὰς ὑπογραφὰς τῶν δύο συμμετόχων τῆς περιουσίας προέβη ἀνενόχλητος εἰς τὴν διανομὴν ὁ Ἅγιος αὐτεπάγγελτος Μεσμούρης τοῦ Κτηματολογίου, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ προσκαλέσαντος αὐτὸν. Ἐκ τῆς ἱερᾶς δὲ ταύτης καὶ εὐαγγελικωτάτης πράξεως ἐφιλοδωρήθη μόνον 30 λίρ. ὡς λαχίστην ἀμοιβὴν τῆς μεγάλης πρὸς τοὺς δύο ἄλλους γαμβροὺς ἀδικίας. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ θαυμάζεται καὶ κρίνεται ἄξιος ἀνωτάτων βαθμῶν ὑπὸ τῆς ἐν Φαναρίῳ ἑδρευούσης Δεσποτικῆς σπείρας ὁμέγας οὗτος παράγων καὶ πρόβολος τῆς Ἀρχιερατικῆς πλεονεξίας;

«Εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ (τοῦ Φαναρίου), ἐπὶ ὀλίγα ἐφάνης πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σέ καταστήσουσιν» οἱ τὴν Ἁγίαν τοῦ Φαναρίου ξυνωρίδα ἀποτελοῦντες ἐν χρυσῷ συλλειτουργοί καὶ ξυνάδελφοί σου.

Βλέπετε τὶ ἔξυπνος, δραστήριος, τετραπέρατος καὶ καλοκάγαθος Δεσπότης εἶνε ὁ Ἅγ. Πολύκαρπος; Ποῖος λῃστῆς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἠρκεῖτο εἰς τὴν ἁρπαγὴν μόνον 30 ἢ 50 λιρῶν; Ἂν ἤθελε μὲ μίαν μόνην ἀπειλὴν βαρυτάτου ἀφορισμοῦ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ οἰκειοποιηθῇ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου. Πλὴν ὄχι. ὁ Πολύκαρπος δὲν πωλεῖ τόσον ἀκριβὰ τὸν Παράδεισον, ὅσον ὁ Πάπας τῆς Ρώμης. Αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ διὰ μιᾶς νὰ λῃστεύσῃ καὶ ξεροριζώσῃ τοὺς χριστιανοὺς, διότι γνωρίζει ὅτι τὸν χρειάζονται καὶ διὰ τὰ ἐπερχόμενα ἔτη. Ἄλλως τε «αὐτὸς οὐκ ἦλθε καταλῦσαι, ἀλλὰ μόνον τὸν βαλάντιόν του πληρῶσαι.» Δὲν ὁμοιάζει τοὺς ἄλλους ἀσπλάχνους καὶ ἀπανθρώπους ἐν χρυσῷ ἀδελφοὺς του.

Εὐτύχημα δὲ εἶνε διὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν δὲν ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ ἀναμιχθοῦν τελεσιδίκως εἰς ὅλας τὰς ἐγκοσμίους διαφοράς καὶ ὑποθέσεις ἡμῶν. διότι τότε καὶ τὰ ὑποκάμισα ἡμῶν θὰ ἀφῄρουν. Αὐτὰ τὰ πράματα τὸ μαρτυροῦν. Ἀπορῶ δὲ πῶς τολμοῦν μερικοί νὰ μέμφωνται τοὺς Τούρκους ὡς ροσφετζίδες, ἐνῷ ὁμολογουμένως οἱ Ἅγιοι μας τοὺς ὑπερτεροῦν κατὰ πολὺ ὡς πρὸς τοῦτο. Δὲν μᾶς κακοφαίνεται τόσον, οὔτε εἶνε ἄξιον μεγάλης ἀπορίας, ἂν οἱ λαϊκῶς πολιτευόμενοι εἶνε ρουσφετζίδες. Πατὴρ τις ἠπόρει πῶς ἠγάτα ἔφαγε τὸ κρέας. «Τὶ θαυμάζεις πάτερ, εἶπεν ὁμικρὸς του υἱὸς; βεβαίως ἠγάτα τρώγει φυσικὰ τὸ κρέας· ἄξιον ἀπορίας θὰ ἦτο, ἂν τὸ κρέας ἔτρωγε τὴν γάτα.» (ὁ ἀναγινώσκων νοείτω.) Οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν ἀντὶ νὰ προστατεύσουν ἡμᾶς ἀπέναντι τῶν ἐξωτερικῶν ἀδικιῶν, καὶ νὰ ἐλέγξουν τοὺς ἄλλους διὰ τὰς παρανόμους δωροδοκίας των, τοὐναντίον καὶ αὐτοί βαπτισθέντες εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς πλεονεξίας καὶ ἁρπαγῆς ἔγένετο πιστοί συνέ-

ταιροι τῶν πολιτευμένων ἡμῶν, οἵτινες ἀγαπῶσι τὰ ρουσφέτια, καὶ τὸ φιλοδωρεῖσθαι ἐν πάσῃ ὑποθέσει. Καὶ τοῦτο δὲν εἶνε παράδοξον· διότι κατὰ τὸν παγκόσμιον νόμον τῆς βαρύτητος, τὰ μεγάλα σώματα ἕλκουσι φυσικῶς πρὸς ἑαυτά τὰ μικρότερα. οἱ Τοῦρκοι ὡς ἰσχύοντες Κυβερνῆται εἵλκυσαν καὶ ἀφωμοίωσαν πρὸς ἑαυτοὺς τοὺς ὑποδούλους Ἄρχοντας τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν. Τί τούτου φυσικώτερον; (!)

Ἀρά γε εἶχε μέγα ἄδικον ἢ ὄχι ὁ δυστυχὴς χριστιανὸς, ὅστις λῃστευθεὶς ὑπὸ ἑνὸς Σεβασμιωτάτου ἔλεγε, «***προτιμῶ νὰ ἴδω διαβόλους παρὰ Καλογήρους***;»

4 ον Εἰς τὸ χωρίον Τεϊρμέντας ἔδωκεν ἄδειαν γάμου συγγενικοῦ διὰ 20 λιρ. καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του νὰ σώσῃ τὸν χρυσοδότην γαμβρὸν ἀπὸ τὴν στρατολογίαν, ἔλαβεν ἑτέρας 20 λιρ. καὶ τὸν μετεμόρφωσεν εἰς Παπᾶν. Τί τούτου εὐκολώτερον; Καθὼς ὁ κεραμοποιὸς ἐν μιᾷ στιγμῇ διὰ τῆς πλαστικῆς μεταβάλλει τὸν ἄμορφον πηλὸν εἰς δοχεῖα ἢ πίθους, καὶ ἀραδιάξει αὐτὰ, οὕτω καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς δυνάμει τῆς πανσθενουργοῦ χάριτος τοῦ Ἁγ. καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος μεταμορφόνουν τοὺς ἀξέστους καὶ ἀπαιδεύτους ἀχθοφόρους εἰς λειτουργοὺς τοῦ ὑψίστου Θεοῦ. Ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν καταδέχεται ὁ Ἀρχιερεὺς νὰ χαιρετίσῃ, ἢ νὰ τὸν κάμῃ ἀντιπρόσωπόν του, τόσον ἀσυνειδήτως τὸν χειροτονεῖ ἱερέα καὶ ἀντιπρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει καθαρὰ ὅτι οἱ νῦν Σεβασμιώτατοι θεωροῦν τὸν Θεὸν καὶ τὸ εὐαγγελικόν ἔργον κατώτερον ἑαυτῶν; Ἡ ἰδική μου κοντὴ λογική, καὶ τὸ μικρόν μου μυαλό τοιοῦτόν συμπέρασμα ἐξάγει ἐκ τῶν δεδομένων γεγονότων καὶ πράξεων τῶν Δεσποτῶν μας. εἴθε νὰ εἶμαι ἠπατημένος! Τὸ ἀνωτέρω χειροτονηθέν παιδάριον ἐπίσης εἶνε ἀγράμματον, καὶ μηδεμίαν αἴσθησιν ἔχον τῆς μαύρης μεταμφιέσεώς του,

ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἔσωσεν αὐτὸν ἡ Α. Σ. ἀπὸ τὸν στρατόν.

Μακάριοι οἱ ἔχοντες χρήματα! διότι δι' αὐτῶν ἑλκύοντες τὴν συμπάθειαν τῶν πανισχύρων προνομιούχων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀσφαλίζουν ἑαυτοὺς ἀπὸ κάθε δυσάρεστον κακὸν, καὶ ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Διὰ τοῦ χρήματος δύναταί τις νὰ γείνῃ φίλος τοῦ Δεσπότου, καὶ νὰ ἔχῃ ἀνωτέραν δύναμιν τοῦ Ἀρχιμηδείου μοχλοῦ. Διὰ τοῦ χρυσοῦ οἱ νόμοι καταργοῦνται, οἱ Κανόνες ἀλλοιοῦνται, ἄστρα καταβιβάζονται καὶ δαίμονες εἰς Ἀγγέλους μεταμορφοῦνται. Καὶ δὲν ἔχομεν ἀρά γε δίκαιον νὰ μεταστρέψωμεν λογονεχόντως τό «***Τοῦρκον (γενήτσαρον) εἶδες; ἄσπρα θέλει, κι' ἄλλον εἶδες καὶ ἄλλα θέλει,***» εἰς τὸ «Δεσπότην εἶδες; χρυσά θέλει, κι' ἄλλον εἶδες περισσά θέλει.» Τὶ τολμηρά γράφω! Πλὴν ὁρκίζομαι ὅτι μυριάκις τολμηρότεροί μου εἶνε ἐν τῇ πράξει οἱ νῦν Ἅγιοι καὶ ἀριστοβάθμιοι ἐπιστήμονες τῆς ἀργυρολογίας. Ἐκτελῶ ἁπλούστατα τὸ καθῆκον τοῦ Συναξαριστοῦ· γράφω πᾶν ὅ,τι γνωρίζω ἀνευτινὸς προσθαφαιρέσεως διὰ τὴν μεγάλην δόξαν τῶν Πανυγερωτάτων μας. Θὰ παραλείψω ὅμως ἐκεῖνα τὰ ἔνδοξα θαύματα, τὰ ὁποῖα πολλοὶ μὲν τὰ γνωρίζουν καὶ τὰ διακωμῳδοῦν, πλὴν δὲν δημοσιεύονται, καὶ δὲν χωροῦν εἰς τοιοῦτον βιβλίον. Βεβαίως γνωρίζω κάλλιστα ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν πολλὰ περὶ τῶν Ἁγίων μας γνωρίζοντες θὰ μοί εἴπουν «ἔ! καϋμένε Κολεσίδη, ἐνομίσαμεν κάτι ἔκτακτα καὶ ἄγνωστα θὰ μᾶς ἔγραφες πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ ἀγνοῦ ἡμῶν ἐνδιαφέροντος, «ὤδυνεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μῦν.» Τὰ ὅσα ἔγραψες εἰς τὸ βιβλίον σου κ. Κολεσίδη εἶνε μηδὲν ἀπέναντι τῶν ὅσων ἡμεῖς γνωρίζομεν.» Παραδέχομαι, φίλτατοι ἀναγνῶσται, ἄνευ τινὸς δισταγμοῦ τὴν λυπηροτάτην ταύτην ἀλήθειαν. «***ἤττημαι***

καὶ τὴν ἧττάν μου ὁμολογῶ.» Κατ' ἀρχὴν διακηρύττω ὅτι δὲν ἔχω ποσῶς τὴν ἰδέαν ὅτι γνωρίζων περισσότερα τῶν ἄλλων προέβην εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος βιβλίου. Πλὴν διαβεβαιῶ τοὺς ἀναγνώστας ὅτι καὶ ἐγὼ γνωρίζω ἀκόμη περισσότερα καὶ βρωμερώτερα πράγματα· ἀλλὰ φοβοῦμαι ἔνθεν μὲν τὸν νόμον, ὅστις δὲν δίδει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκθέτειν πράξεις ἀνηθίκους, ἑτέρωθεν δὲ ἀπὸ τὸν ἄγριον φανατισμὸν τοῦ ἡμετέρου Καλογηροπίστου λαοῦ, ὅστις πιθανὸν νὰ κραυγάσῃ καὶ κατ' ἐμοῦ, ***ἆρον, ἆρον σταύρωσον αὐτὸν.***» Εἶνε καλλίτερον νὰ μὴ συγκρουσθῶμεν διὰ μιᾶς πρὸς τὸν δεισιδαίμονα λαὸν μας, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐλπίζομεν καλόντι πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν πραγμάτων.

Πόσον βλίβομαι ἐκθέτων μετὰ πόνου ψυχῆς τοὺς ἀθλιεστάτους ἄθλους τῶν Ἁγίων μας! Καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ καταδικάζῃ τις, πρὶν νὰ μὲ δικάσῃ. Ἆρά γε ὁ αὐθαδῶς πράττων τὸ κακούργημα εἶνε μᾶλλον ἀξιοκατάκριτος, ἢ ὁ λαλῶν καὶ δημοσιεύων τὴν μυσαρὰν πρᾶξιν τοῦ κακούργου;

«***Ἀλλὰ πολλάκις ἡ λογικὴ σιγᾷ, καὶ ἐνεργοῦν τὰ ἐμπαθῆ καὶ παράλογα ἔνστικτα τοῦ ἀνθρώπου.***»

Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἱερὸν συναξάριον τοῦ Ἁγίου ἡμῶν Ἡρακλέους καὶ ἀθλοφόρου Μάρτυρος τοῦ Χρυσοῦ.

5 ον Ἐν τῇ ὑποδιοικήσῃ Ἐντιρές ὑπῆρχε κάποιος φιλόδοξος καὶ εὐκατάστατος χωρικὸς, ὅστις ἐπεθύμει νὰ διορισθῇ μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

Καὶ διὰ τοῦτο κατέφυγεν εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἁγίου μας, ὅστις συμφωνήσας μετ' αὐτοῦ διὰ 15 λιρ. κατώρθωσε νὰ τὸν ἐκλέξῃ μέλος τοῦ Ἰταρέ μετζλισίου. Ἐπληρώθη τὰς 11 λιρ. καὶ διά τὰς 4 λιρ. ἔλαβεν ὁμόλογον.

Δὲν πειράζει, «***πᾶσα συμφωνία ἱερά ἐστι*** (sic!) Μετὰ πέντε μῆνας ἀπέθανεν ὁ χρεώσης ἀζᾶς. ἀλλ' αἱ 4 λιρ. τοῦ Δεσπότου δὲν συνετάφησαν. Αὐτὸς θερίζει, ὅπου δὲν σπείρει, καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ χάσῃ ἐκεῖ ὅπου ἔσπειρε; Προσκαλέσας τὸν ἀδελφόν του μακαρίτου, τὸν Παπᾶ Γεῶργιν, διὰ τῆς ἀπειλῆς καὶ βίας τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐξωφλήσῃ τὸ ἱερὸν χρέος τοῦ ἀποθανόντος. Βλέπετε τὶ ἀξιέπαινος Δεσπότης πού εἶνε;

Μὴ θέλων ν' ἀφήσῃ τὸν μεταστάντα χρεώστην του ὑπὸ τό βάρος τῶν 4 λιρ. ἀπήλλαξεν αὐτὸν. Ἂν δὲν εἶχεν ἀδελφόν, θὰ τὰ ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν ἀδελφήν του, ἢ ἀπὸ τὴν γυναῖκά του. ἀδύνατον νὰ χαρίσῃ καὶ χάσῃ τὸ δίκαιόν του, καὶ μάλιστα τοιοῦτον δι' ὁμολόγου λαβεῖν του.

Εὖγέ σου Δέσποτα Ἅγιε! Ποῦ θὰ εὕρισκεν ὁ δυστυχὴς μακαρίτης εἰς τὸν ἄλλον κόσμον χρήματα διὰ νὰ ἐξοφλήσῃ τὰς 4 λίρας; Τὶς δικαιοῦται νὰ ψέξῃ τὴν Α. Σ. διὰ τὴν δαιμονοστυγῆ ταύτην πρᾶξίν του; Δὲν γνωρίζω ἂν ἐχάρισε τὸν τόκον τῶν πέντε μηνῶν. Κύριε ἐλέησον! ἀρά γε παραμύθια γράφω; ἢ γεγονότα θαυμαστά καὶ παράδοξα;

«***Φρίττει τὰ πνεῦμά μου, ἰλιγγιᾷ ὁ νοῦς μου, ἐκπλήσεται ἡ ψυχήμου.***»

«Τοιοῦτος ἔπρεπεν ἡμῖν Ἀρχιερεύς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος κ. λ. κ. λ.

6 ον. Ἐν Κερτζεννὲς φιλοξενηθείς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Παπὰ Νικολάου ἠράσθη ἐμμανῶς τοῦ κομψοῦ τάπητος τοῦ ἱερέως, ὅστις αὐτὸν καὶ μόνον εἶχε, καὶ ἐφύλαττεν αὐτὸν ὡς πολύτιμον δῶρον τοῦ ἐν Ρωσσίᾳ ἀδελφοῦ του, καὶ ὡς τὸ μόνον κόσμημα τῆς πενιχρᾶς καλύβης τοῦ. Ἀλλ' ὁ Ἅγιός μας, ὅστις εἶχεν ἰδιαιτάτην ἀγάπην πρὸς τὴν ταπητοσυλλογήν, καὶ πολλοὺς ἄνευ χρημάτων ἐσούφρωσεν, ἐτρώθη τὴν

καρδίαν ὡς ὁ Πάρις, ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ὡραίου τάπητος, καὶ ἐσχεδίαζεν ὅλην τὴν νύκτα πῶς νὰ τὸν οἰκειοποιηθῇ, πῶς δηλ. ν' ἀπαγάγῃ αὐτόν, δίχα μέντοι πληρωμῆς, καὶ ἀπαλλάξας τὸν ἐν τῷ σκοτεινῷ τῆς ἱεροπόλεως θαλαμίσκῳ στεναζοντα τάπητα, νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν τῆς Μητροπόλεως εὐρεῖαν καὶ λαμπράν αἴθουσαν. Καὶ ἐπὶ τέλους εὗρεν ὁ πολυμήχανος Δεσπότης τὸ μέσον τῆς ἀπαγωγῆς. Εὗρε νόμον τοῦ ἀδικεῖν δικαίως, ἀναμαρτήτως καὶ Δεσποτικῶς. Ἀκούσατε χωρὶς νὰ ταραχθῆτε. Τὸ πρωί μετὰ τὴν θείαν καὶ ἱερωτάτην μυσταγωγίαν του, ἀφοῦ σηνεννοήθη καλῶς μὲ ἕνα παληάνθρωπον, ὄργανον τῶν ἁγίων βουλευμάτων αὐτοῦ, προσεκάλεσε τὸν ἱερέα, καὶ βαναυσότατα ὑβρίσας καὶ δριμύτατα ἐπιπλήξας αὐτόν, τὸν ἔκαμεν ἀργὸν πάσης ἱεροπραξίας. «καὶ ἂν δὲν ἐφιλοξενούμην, εἶπε, εἰς τὸ σπῆτί σου, Παπᾶ, θὰ ἔκοπτον καὶ τὰ γένειά σου! δὲν γνωρίζεις πόσον θρῆσκος εἶμαι ἐγώ; ἐγὼ δὲν ὁμοιάζω τοὺς Ἀρχιερεῖς πού ἐγνώρισες. Δὲν ἤκουσες, Παπᾶ, πόσους ἱερεῖς ἐξύλισα, ἔδεσα, ἤργισα καὶ αὐστηρότατα ἐτιμώρησα διὰ προστίμου 10 καὶ 20 λιρῶν; Ἐγὼ εἶμαι τυπικώτατος, καὶ δοῦλος τοῦ ἱεροῦ μου καθήκοντός, ἐγὼ διὰ τὸν νόμον καὶ τὴν πίστιν μου τὸ κεφάλιμον δίδω. θὰ σᾶς δείξω ποῖος εἶμαι ἐγώ. Ἂν δὲν διορθώσω ἐσᾶς τοὺς ἀξέστους καὶ ἀσεβεῖς ἱερεῖς, νὰ μὴ μὲ λέγουν Πολύκαρπον. Νά, καὶ ὁ γείτονάς σου Παπᾶ Γεῶργις μοί ἐπρόσφερε δέκα λίρας, καὶ ὅμως δὲν θὰ τοῦ δώσω τὴν ἄδειαν, ἂν δὲν τὰς κάμνῃ 20. θὰ σᾶς δείξω τί θὰ πῇ ὁ Πολύκαρπος!» Τί ἐπιδέξιον κήρυγμα καὶ εὐστοχον διάβημα πρὸς σφετερισμὸν τοῦ τάπητος!! Καὶ διατί νομίζετε ἤργισε τὸν παλαίπωρον ἱερέα; διότι ἡ νάμα του τ. ἔ. τὸ κρασί τῆς κοινωνίας ἦτο μαῦρον, ἐνῷ τὸ σύμβολον τῆς Πολυκαρπίου πίστεως ἀπῄτει, νὰ ἦτο κόκκινον, ἢ

ἄσπρον! Ὁ δυστυχὴς Παπᾶς ἔμεινεν ἐμβρόντητος, καὶ τρέμων ὡς ἀρνίον ἄκακον πρὸ τῶν ὀξυτάτων ὀδόντων τοῦ ἱεροῦ Λύκου, ἤρχισε νὰ ζητῇ μεσίτας καὶ μέσα διάμεσα πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπανθρώπου τυράννου. Ἦτο ἱερεὺς πολὺ φιλήσυχος, καὶ ἀγαπητός εἰς τὸν λαὸν. καὶ κατὰ συνέπειαν ἐφάνη πολὺ βαρεῖα εἰς τὴν φιλοτιμίαν του ἡ ἄργητα. Ἦτο χαϋδεμένος Παπᾶς τοῦ χωρίου του. Ἀλλὰ μήπως ὁ Λύκος κάμνει ἐξαίρεσιν τῶν καλῶν καὶ ἀγαπητῶν προβάτων, ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸ ποίμνιον; Ἐπὶ τέλους συνηντήθη μετὰ τοῦ εἰρημένου ἀχρείου δεσποτομεσίτου, ὅστις μεσολαβήσας εὐτόλμως (!) ἔσωσε τὴν κάραν τοῦ καταδίκου ἱερέως διὰ τῆς εὐπροσδέκτου θυσίας τοῦ ἐρατινοῦ τάπητος· καὶ οὕτω ἔληξεν ἡ σκηνή. Ἐδῶ, ὡς βλέπετε, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, ὁ καυγᾶς δὲν ἦτο διὰ τὸ πάπλωμα. Καὶ τί συγκαταβατικός καὶ φιλάγαθος Δεσπότης εἶνε ὁ Ἁγ. Πολύκαρπος! Μὲ ἕνα χαλάκι μόνον ἐσώθη ὁ κακοῦργος ἱερεύς. Αὐτὸς δὲν ὁμοιάζει τοῦς ἄλλους σκληροψύχους καὶ ὠμοτάτους Ἀρχιερεῖς, οἵτινες εἰς τοιαύτας σοβαράς περιστάσεις ἁρπάζουν ἀγροὺς, ἡμιόνους, ἀμπέλια καὶ χρυσία οὐκ ὀλίγα. Καλὰ νὰ πάθῃ ὁ ἀνόητος ἱερεύς! Τόσων ἐτῶν χριστιανὸς, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταλάβῃ ὁ ἀνόητος τί σημαίνει Δεσπότης; διατί δὲν ἔκρυψε τόν θελξικάρδιον τάπητά, καὶ ἔβαλε τὸν Ἀρχιερέα εἰς τὴν ἁμαρτίαν; «***οὐκ ἐπιθυμήσες, ὅσα τῷ πλησίον σού ἐστι.***» Δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὁ Παπᾶς ὅτι ὅπως ἄλλοτε οἱ χριστιανοί εἶχον κρύπτας, καὶ ἔκρυπτον τὰς συζύγους, καὶ τὰ τέκνα των ἀπὸ τοὺς φαυλοβίους Γεννητσάρους, τοιουτοτρόπως καί τόρα πρέπει πάντες καὶ ἰδίως οἱ ἱερεῖς νὰ κρύψουν πᾶν ὅ,τι πολύτιμον ἔπιπλον ἔχουν εἰς τὰς οἰκίας των, ὅταν ἀκούσουν ὅτι ἔρχεται ἡ Α. Σ. Δὲν πρέπει εἷς ξυλοχωρικὸς ἢ Παπᾶς νὰ ἔχῃ τι, τὸ ἑλκύον τὸ ἱερὸν ὄμ-

μα τοῦ Ἁγ. Δεσπότου. Ὑπῆρχον ἄλλοτε, καὶ ἴσως εὑρίσκονται ἀκόμη λείψανα Τούρκων πλεονεκτῶν καὶ ἁρπάγων, οἵτινες ὅπου ἔβλεπόν τι ὡραῖον εἰς τὰς χεῖρας τῶν χριστιανῶν, τὸ ἐζήλευον καὶ διὰ παντὸς μέσου κατόρθονον νὰ τὸ ἁφαιρέσουν λέγοντες φανερὰ, ***Ποῦ ἐγί μάλ μουσλιμανά γιακησὶρ»*** τ. ἔ. τοιοῦτον ὡραῖον πρᾶγμα εἰς τὸν ὀθωμανόν ἁρμόζει. Ἄρα καὶ ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος τὴν ὄψιν, καὶ καλὸς στὴν στρῶσιν τάπης ἥρμοζεν εἰς τὴν Α. Σ. καὶ οὐχὶ εἰς πτωχόπαπαν. Ἀρά γε καὶ τοῦτο ψευδὲς εἶνε; Ἀπορῶ πῶς νὰ χαρακτηρίσω μίαν τοιαύτην πρᾶξιν. Ἐὰν εἴπω ὅτι εἶνε αὐτὸ τοῦτο λωποδυσία, ἢ ἀνήκουστος ληστεία, ἐντρέπομαι ἀπὸ τὸν τίτλον τῆς Ἀρχιερατικῆς ἁγιότητος. Κλοπὴ δὲν εἶνε βεβαίως. Ἀδικία καθαρὰ δὲν φαίνεται. διότι τῇ συγκαταθέσει τοῦ Παπᾶ ἔλαβε τὸ χαλί. Γελοῖον δὲν εἶνε, διότι πρόκειται περὶ προστασίας τοῦ ἁγίου νάματος. Ἀλλὰ τί εἶνε; Ἂς τὸ εὕρουν οἱ ἀναγνῶσται. ἂς κουρασθοῦν καὶ ἐκεῖνοι ὀλίγον διὰ τὴν εὕρεσιν καταλληλοτάτης φράσεως, πρὸς χαρακτηρισμὸν μιᾶς τοιαύτης Δεσποτικωτάτης πράξεως...

7ον Ἐν τῇ ὑποδιοικήσει Κιόλ-χισάρ. (Κολωνία) συνεπείᾳ φοβεροῦ σεισμοῦ ἐπῆλθεν μεγάλη καταστροφὴ· μεταξὺ ἄλλων ἐφονεύθησαν, ὡς λέγεται, καὶ δύο ἀδελφοὶ χριστιανοί. Ἡ ὁ θωμ. Κυβέρνησις λόγῳ φιλανθρωπίας εἶχε διανείμει βοηθείας χρηματικὰς εἰς τοὺς σεισμοπλήκτους χριστιανούς διὰ τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως. Δὲν γνωρίζομεν οὔτε τό ποσόν, οὔτε ἂν ἡ Α. Σ. διεμοίρασεν εἰς τοὺς ἄλλους σεισμοπαθεῖς τοὺς ἐμπιστευθέντας ἐράνους· Τοῦτο μόνον αἱ κακαὶ γλῶσσαι διεσάλπισαν ὅτι αἱ δύο σύζυγοι τῶν φονευθέντων ἀδελφῶν, χωρὶς νὰ φοβηθοῦν τὴν Πανιερωτάτην τοῦ Πολυκάρπου κατάραν, προῦδωκαν αὐτὸν ὡς σφετεριστὴν τοῦ εἰς αὐτὰς ἀναλογοῦντος ποσοῦ. Ἰδού

δὲ πῶς καὶ ἐνταῦθα ἐσακκούλωσε τὰ χρήματα συνωδᾷ τοῖς ἱεροῖς Κανόσι τῆς Ἐκκλησίας. (!) «Τὰ χρήματα αὐτὰ, εἶπεν εἰς τὰς δύο χήρας, δὲν πρέπει νὰ τὰ βάλητε σεῖς εἰς τὰς χεῖρας. ἀνῆκουν εἰς τοὺς φονευθέντας μακαρίτας· καὶ πρέπει νομίμως νὰ δαπανηθοῦν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτῶν. Οἱ δυστυχεῖς ἀπέθανον ἄνευ ἐξομολογήσεως καὶ Κοινωνίας.» Ταῦτα δὲ λέγων προσεποιήθη ὅτι συνεκινήθη, καὶ προὐκάλεσε τοὺς λυγμοὺς τῶν γωναικῶν. «Ἂν ἠμπορούσατε εἶπεν νὰ μοῦ δώσητε καὶ ἄλλας δέκα λίρας, διὰ νὰ τοὺς μνημνεύσω διὰ βίου, θὰ ἦτο καλλίτερον. Τοιουτοτρόπως ἀπέστειλε μὲ πολλὰς εὐλογίας καὶ εὐχας τὰς δύο χήρας μὲ κενὰς χεῖρας. τὰς «***οὐδὲν κρυπτὸν, ὅ οὐ φανερωθήσεται.***» Εὖγε, καί τρισεῦγε, Ἁγιώτατε Δέσποτα, ἂν ταῦτα εἶνε ἀληθῆ, ἐφάνης ἀξιώτατος τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς σου τ. ἔ. νὰ ἐνεργῇς πρὸς σωτηρίαν ἀθανάτων ψυχῶν δύο πτωχῶν μακαριτῶν. Τὶ θὰ ἐκαταλάμβανον αἱ χῆραι καὶ τὰ ὀρφανά μὲ τρεῖς καὶ πέντε λίρας; θὰ τὰς ἐξώδευον μετ' ὀλίγον, ἄνευ τινὸς ὠφελείας διὰ τὰς ψυχὰς τῶν θανόντων. Ἀχ! κατηραμένη πενία! διατί νὰ μὴ ἔχουν χρήματα ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοί, ὥστε νὰ δώσουν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ νὰ λάβουν τίτλον ἰδιοκτησίας διὰ μίαν γωνίαν τοῦ Παραδείσου, ἢ νὰ λάβουν παρὰ τῶν κλειδούχων τῆς Ἐδὲμ τὸ διαβατήριον, καὶ νὰ καταταχθοῦν «***ἔνθα οὔκ ἐστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος***;» Οὐαὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς, οἵτινες δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πληρώσουν καὶ νὰ λύσουν τὴν λύσιν «παντὸς ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ ἁμαρτήματος, καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι!» Ἀχ! πόσοι δυστυχεῖς χριστιανοί μὴ ὄντες ἐφοδιασμένοι διὰ τῶν ἐπὶ πληρωμῇ εὐχῶν τῶν Ἁγίων μας Ἀρχιερέων θέλουσι μείνει ἔξω τοῦ νυμφῶνος, «***εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ὅπου ὁ κλαυ-***

θμός, καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.»

Τὸ «***Μακάριοι οἱ πτωχοί***» τοῦ Εὐαγγελίου πρὸ πολλοῦ μετεστράφη, ὑπὸ τῶν ἐχόντων τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, εἰς ὠ «***Μακάριοι οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες,***» «εὐκοπώτερον γὰρ, κατὰ τοὺς νῦν Ἀρχιερεῖς, δύναται κάμηλος διελθεῖν διὰ τρυμαμιᾶς ραφίδος, ἢ πένητα εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.» Ἆρά γε ψεύδομαι;

Ἐὰν ὁ Ἅγ. Πολύκαρπος ἐπλήρωσε τὰ χρήματα, καὶ αἱ δύο χῆραι ἐλησμόνησαν, ἢ ἀσεβέστατα τὸν συκοφαντοῦν, ἂς ἔχουν τὴν μεγάλην κατάραν του, καὶ νὰ τρέμῃ ὁ τάφος των.

Ἀλλ' οἴμοι! Πῶς εὑρέθην εἰς τὴν τοιαύτην δυσάρεστον θέσιν νὰ διατυμπανίσω τοιαῦτα ἀληθῶς ἐκτρωματικὰ θαύματα, καὶ θηριώδη πράγματα εἰς βάρος τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν! Γράφων τὰς τοιαύτας ἡρωϊκὰς ἀσχημίας τῶν νέων Ἁγίων μας πολλάκις ἔσπασα τὴν κατηραμένην μου γραφίδα, ὡς κάμνουν οἱ Ἄγγλοι δικασταί, ὅταν κατὰ νόμον ἀπαγγέλουν τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰς θάνατον καταδίκης κακούργου τινός. Εἰς τὸ τέλος τῆς δίκης θραύουν τὴν γραφίδα, ἥτις ἔγραψε τὴν λυπηράν καταδίκην. Ἆρά γε παραμύθια γράφω; ἢ ἀλήθειαν; λόγια λέγω; ἢ πράγματα καὶ γεγονότα φανερά;

Ζ ον Νέός τις ἠράσθη μιᾶς συγγενοῦς κὸρης. Ἐπὶ τῇ ἀρνήσει δὲ τῶν γονέων ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὁ ἐραστὴς ἐπεκαλέσθη τὴν συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν τῆς Α. Σ. ὅστις ἔχων ἰδιαιτέραν τριβὴν διὰ τὰς τοιούτου εἴδους γαμικὰς ὑποθέσεις, καὶ τὴν διὰ χρημάτων λύσιν οἱουδήποτε συγγενικοῦ δεσμοῦ, ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ νέου, καὶ ἀντί δέκα μόνον λιρ. ὀθωμ. ὑπεσχέθη νὰ συνάψῃ τὰ διεστῶτα, καὶ ἑνώσῃ τοὺς δύο ἐρωμένους. Μὴ θέλων ὅμως νὰ φανῇ, ὡς θρασύς παραβάτης τῶν ἱερῶν Κανόνων ἐκρύφθη ὄπινθεν

τοῦ δακτύλου, καὶ ἔστειλεν ἕνα πιστὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν Κόρην, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ πλησίον Τουρκοχῶρι, καὶ εὐθὺς ἔδωκεν ἕνα ἱερέα εἰς τὸν γαμβρόν, διὰ νὰ στεφανωθῇ χωρὶς σταυρὸν, ἔν τινι μωαμεθανικῇ οἰκίᾳ. Ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα οἱ γονεῖς τῆς Κόρης «***τὸ πῆραν μυρωδιά,***» καὶ ἔκρυψαν τὴν ἐρωμένην περιορίσαντες αὐτὴν δι' ἱκανῆς κουστοδίας. Καὶ οὕτω ὁ νέος ἀφοῦ περιέμενεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ μεῖνας εἰς τὰ κρία τοῦ λουτροῦ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἅγιον Σύμμαχον καὶ Μεσίτην ἀνύμφευτος καὶ ψυχρολουσμένος. Ἡ Α. Σ. διὰ νὰ μὴ ἀποδώσῃ τὰ ἐν μακαρίᾳ τῇ πτώσει σακκουλωθέντα, ἀμέσως προσεποιήθη ὅτι ὠργίσθη σφόδρα κατὰ τῶν ἀσεβεστάτων γονέων τῆς Κόρης, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀδημονοῦντα ἐραστὴν. «Ἄκουσε, παιδίμου, ἐγὼ ἠσθάνθην μεγάλην συμπάθειαν εἰς ἐσέ, διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην ἐλυπήθην, καί προσεβλήθην πολὺ. Ἀλλ' ἔννοιά σου, παιδίμου, σὺ ὡς φαίνεται τὸ ὄνομα μόνον τοῦ Πολυκάρπου ἤκουσες. Ἐγώ εἰς τὸν λόγον μου καὶ εἰς τὸ πεῖσμά μου εἶμαι μοναδικώτατος. Ἐπειδὴ οἱ γονεῖς σας ἐκέντησαν τὴν φιλοτιμίαν μου, θὰ τοὺς κάμω νὰ δαγκάσουν τὰ χείλει των ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν τοὺς. Ἄφησε τὴν χωριατοπούλαν, ἐγὼ θὰ σοῦ εὕρω μίαν καλῶς μεμορφωμένην Νικοπολίτισσαν, ὡραιοτέραν καὶ καλλιτέραν. Καὶ ἂν γείνῃ χρεία, θὰ θυσιάσω 100 λιρ. εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.» «***Δεσπότου λαλοῦντος σιγησάτω πᾶσα σάρξ βροτεῖα.***» Ὁ νέος ἵστατο ἰχθὺς ἀφωνότερος, καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εὐσεβάστως. «***Νικησάτω σου τὸ ἄμετρον ἔλεος,***» Δέσποτα Ἅγιε. Ὡς ἐκ θαύματος ἐψυχράνθη εὐθὺς ὁ πρὸς τὴν χωρικὴν Κόρην ἔρως του. Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα τὸν εἶχεν ἡ Α. Σ. παρὰ τὸ πλευρόν της. Δὲν τόν ἄφινε ν' ἀπομακρυνθῇ, διὰ νὰ μὴ τὸν ξεμυαλίσῃ κανείς. Καὶ τέλος θέσας εἰς κίνησιν τὰς προξενητρίας κα-

τώρθωσεν εὐκόλως νὰ ζευγαρώσῃ τὸν δεκάλιρον χωρικὸν μετὰ μιᾶς πτωχῆς κόρης. Τί πειράζει τάχα; Ἀντὶ Σοφίας, τοῦ ἔδωκε Μαρίαν, ἂν ἡ πρώτη εἶχε τὸ ζηλευτὸν ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς (θεᾶς τῆς σοφίας) ἡ δευτέρα εἶχε τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας. Μήπως τὸν ἡ δίκησεν ἡ Α. Σ.;

Πά, πά, πά! εἶνε τό μόνον πρᾶγμα. τὸ ὁποῖον δὲν καταδέχεται ὁ Ἅγ. Πολύκαρπος, ὁ ἀγλαόμορφος. Τὸν ἔσωσε μάλιστα ἀπὸ τὸ μέγα ἁμάρτητα τῆς συγγενομιξίας. Καὶ πῶς τολμοῦν νὰ τὸν κατηγοροῦν τινες ὡς παραβάτην τοῦ Πηδαλίου; Δὲν βλέπετε διὰ τίνος λωποδυτικοῦ τρόπου ἠνάγκασε τὸν νέον νὰ μὴ παραβῇ τὸν νόμον τοῦ Πηδαλίου; Καὶ ἂν τυχόν ἐνίοτε παρανομοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς. δὲν πταίουν οἱ ἴδιοι, ***ἂς μὴ χάσωμεν τὸ δίκαιον τοῦ στραβοῦ.***» Πταίουν οἱ χριστιανοί, διότι, χάριν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ σκοποῦ των, παρουσιάζουν τὸ πυρόχρουν χρῆμα, δι' οὗ θερμαίνουν τὴν καρδίαν τοῦ Ἁγίων, καὶ τοὺς βάλλουν στὸ κρίμα. Καθὼς μία εὐειδεὶς δελεάζει τοὺς νέους μὲ τὴν ὡραίαν της μορφὴν, οὕτω καὶ ἡ χρυσόμορφος λίρα σαγηνεύει εὐκόλως καὶ αἰχμαλωτίζει τὴν ἱερὰν καὶ ἀκηλίδωτον καρδίαν τοῦ Ἁγίου. «***Οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον (τὸ χρῆμα) ἔρχεται!***» Οἱ εὐλογημένοι οἱ χριστιανοί μας δὲν θέλουν νὰ ἐννοοῦν ὅτι δυνάμει τῆς ἀντιχρίστου φιλαργυρίας οἱ νῦν Σιμωνιακοί Ἀρχιερεῖς ἡμῶν δύνανται χάριν τοῦ ἀργυρίου τὰ πάντα ἀφόβος νὰ ποδοπατῶσι. Αὐτοί «***τὴν ψυχὴν αὐτῶν τιθέασιν ὑπὲρ τῶν χρημάτων, καὶ οὐχὶ ὑπὲρ τῶν προβάτων***» Αὐτοί νόμον ἔχουσιν ἀργορολογίας. καὶ κατὰ τὸν νόμον αὐτῶν βαδίζουσι. Τόσον ἐρασταί τοῦ χρήματος εἶνε, ὥστε ἐπιτρέψατε μοι νὰ εἴπω μὲ τὶ ὁμοιάζουν οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς. «***Τεμσιλτέ χατὰ ὁλάμαζ.***» Ἡ Κυρά Μαϊμοῦ τόσον ἐμπαθῶς

ἀγαπᾷ τὰ λεπτοκάρυα, ὥστε συλλαμβάνεται δι' αὐτῶν ὡς ἐξῆς. Θέτουσι δηλ. οἱ κυνηγοί ἐκ τοῦ προσφιλοῦς τῷ πήθικι καρποῦ ἐντὸς πίθου, τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον εἶνε στενόν, ὅσον νὰ χωρῇ ἡ κενὴ χεὶρ τοῦ ζώου. Ἡ Μαϊμοῦ εἰσάγει τὴν χεῖρα, καὶ μὴ θέλουσα ν' ἀφήσῃ τὸν λατρευτόν της καρπὸν κλαίουσα συλλαμβάνεται. Οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς μας τόσον ἀγαπῶσι τὸν χρυσόν, ὥστε, ἂν καὶ λυποῦνται ἐνίοτε διὰ τὰς παρανομίας των, ἐν τούτοις συλλαμβάνονται εἰς τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου. καὶ ἁμαρτάνουσιν, ἢ μᾶλλον χάνουσι τὴν ψυχὴν των ἐξ αἰτίας ὀλίγων λιρῶν. Ἡ διαφορά εἶνε ὅτι ἡμὲν Μαϊμοῦ συλλαμβανομένη δὲν ἀξιοῦται πάλιν νὰ τρώγῃ τὰ ἐν τῇ δρακί λεπτοκάρυα, ἐνῷ οἱ Ἀρχιερεῖς σακκουλόνουν καλῶς τὰ δι' ὧν ψυχικῶς ἀπόλλυνται χρήματα.

Θ ον. Εἰς τὸ χωρίον Πιρέτετε ὑπῆρχεν εἷς δύσμορφος καὶ πλούσιος χῆρος, ὅστις τεσσαρακοντούτης ὢν εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ συζευχθῇ νεάνιδά τινα ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου. Ἡ Κόρη κατ' οὐδένα τρόπον ἐπείσθη νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸν ἀνόητον ἔρωτα τοῦ χήρου, ὅστις ἦτο φίλος τῆς Α. Σ. Καὶ εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην περίστασιν ἐζητήθη ἡ Ἁγία συνδρομή τοῦ ἱεροῦ τῆς Μητροπόλεως Πρακτορείου. Πάντες γὰρ πείραν ἔλαβον καὶ ἐγίνωσκον καλῶς τὴν ἐπιδεξιότητα τῆς Α. Σ. ὁ Ἅγ. Πολύκαρκος λαβὼν τὴν ὡραίαν ἡμίονον τοῦ χήρου ὡς ἀμοιβὴν ἥπλωσε χεῖρα βοηθείας, ὡς καλὸς χριστιανός. «***Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χρυσοῦ.***» Μετέβη εἰς τὸ δύο ἡμέρας μακρὰν χωρίον. Προσεκάλεσε τὴν νέαν. τὴν ἐκατήχησε μυστικῶς, τὴν ἐξωμολόγησε· τὴν ἐδιάβασε· τὴν παρεκάλεσε, τὴν ἠπείλησε, τὴν ἠπέπληξε. Πλὴν τὰ πάντα εἰς μάτην. Ἡνέα εἶχε λόγους ἰσχυροὺς· ἔμεινεν ἄκαμπτος.

Τὸ τοιοῦτον ἐστένοχώρησε πολὺ τὸν Ἅγιον. Ἠθέλησε νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἱερᾶς μάστιγος. Πλὴν ἐφοβήθη ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς Κόρης. Τὴν ὑπεσχέθη κοσμήματα χρυσᾶ, καὶ φλωρία πολλά, φουστάνια μεταξωτά κ. λ. πλὴν ἀδύνατον. «Ἂν παρεκάλουν εἶπε τόσον ἕνα ἄπιστον, θὰ ἐγίνετο χριστιανὸς.» Τόσον δὲ προσεβλήθη ἡ Α. Σ. διὰ τὴν ἀνέλπιστον ἠττάν του, ὥστε ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ ὀξυθυμίᾳ του ἤναψεν, ἐκόρωσε, καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ ρίψῃ κατ' αὐτῆς τὸ κανόνι τοῦ Μεγάλου ἀφωρισμοῦ, ἀλλὰ παρεμβὰς εἷς χωρικὸς τοῦ ἔδειξε τρόπον ἐμμέσου καὶ ἀσφαλοῦς ἐπιτυχίας. Τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου ἦτο ἄλλοτε περίφημος μάγος, καὶ ὅτι ἂν τὸν ἀναγκάσῃ νὰ κάμῃ τὰ μαγικά του τεχνάσματα, εἶνε δυνατὸν ἡ νέα ν' ἀλλάξῃ γνώμην. «*Ἀμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον.*» Εὐθὺς ἐφέρθη ὁ ἱερεὺς καὶ παρεβιάσθη νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ δαιμονικά του μέσα. καὶ ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ νέα γνωσμαχήσασα ἐζήτησε συγγνώμην, καὶ αὐθημερὸν ἐστέφθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου, ἀντὶ ἑτέρας ἀμοιβῆς δέκα λιρῶν, τοὺς ηὐλόγησε, τοὺς ἥνωσε, καὶ ἀνεχώρησε. Χαμένο γύναιον! σὺ εὑρέθης νὰ νικήσῃς τὸν πολυμήχανον Πολύκαρπον, ὃν τρέμουσι καὶ αὐταὶ αἱ τῶν δαιμόνων νοεραὶ τάξεις; εἶδες πῶς σὲ κατέφερε; «*Τὸ δεξὶ τὸ παλληκάρι, βρίσκει κι' ἄλλο μονοπάτι.*

Τὸν μέλει ἂν ἡ Ἁγία Γραφὴ ρητῶς ἀπαγορεύει τὴν μαγκανίαν· «*ἔξω δὲ οἱ κύνες, καὶ οἱ Μάγοι.*» (Ἀποκ. 22 15) Μήπως ἡ Ἁγ. Γραφὴ εἶνε ἀνωτέρα τῶν Ἀρχιερέων; *Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες θέλουσι προκόψει ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.*» (β΄ Τιμ. Γ. 13) Ἴσως πρώτην ἤδη φορὰν ἀκούεται Ἀρχιερεὺς σεβόμενος καὶ αὐτὴν τὴν Σατανικὴν γοητείαν πρὸς ἐπιτυχίαν χρυσοφόρου σκοποῦ. Παράδοξον τῶν παραδοξοτάτων! Νομίζω θὰ

εὑρεθοῦν μερικοὶ δεσποτομανεῖς, οἵτινες δὲν θὰ πιστεύσουν εἰς τὰ γραφόμενα. Εἶναι ἐλεύθεροι βεβαίως νὰ φρονοῦν ὅ,τι θέλουν. Πλὴν δὲν δίδεται εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα ν' ἀποφαίνωνται, ὡς ἐκ τρίποδος, καὶ νὰ μᾶς παραστήσουν ὡς ψεύστας, πρὶν νὰ ἐξετάσουν τὰ ἐκτιθέμενα, διότι δὲν πρόκειται περί μικροῦ τινος πράγματος, ἀλλὰ περὶ ζητήματος ἀφορῶντος τὸν ὄλεθρον, ἢ τὴν προαγωγὴν ἡμῶν, ὡς ἔθνος καὶ ὡς Ἐκκλησίαν. Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο οἱ Ἀρχιερεῖς προβαίνουσιν εὐθαρσῶς εἰς τὰς τερατώδεις αὐτῶν παρανομίας, καὶ κατήντησαν ἀχαλίνωτοι, διότι γνωρίζουν καλῶς ὅτι πολλοί ἐκ τῶν χριστιανῶν ὄχι μόνον δὲν θὰ πιστεύσουν εἰς τὰς ἐναντίον αὐτῶν κατηγορίας, ἀλλὰ καὶ θὰ λιθοβολήσουν τοὺς Ἀρχιεροκατηγόρους ἄλλως πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τις τὸ μέγα καὶ ἀπερίγραπτον θράσος τῶν ἐξ ἀπορρήτων καταγομένων παιδομαζωμάτων, ἅτινα ξεφουρνίζει ἡ θεολογικὴ Σχολή, καὶ οἵτινες κατόπιν θαμβούμενοι ὑπὸ τῆς λάμψεως τῆς μίτρας περιφρονοῦσι τὰ πάντα.

Κύριε ἐλέησον! ὁ Δεσπότης νὰ μετέλθῃ μαγείαν, δι ἀργυρολογίαν! Μὴ χειρότερα. Ἀκόμη πολλὰ καὶ θαυμαστότερα θὰ ἀκούσωμεν, ἐνόσῳ σιγῶμεν, ὡς ἀπαθεῖς θεαταί, καὶ οὐδόλως δεικνύομεν γνήσιον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ δίκαιον μῖσος κατὰ τῶν πασιγνώστων ὑπερβασιῶν τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων καὶ Καλογήρων ἡμῶν.

10ον. Χριστιανὸς τις ἐκ Κατωχωρίου ἐζήτησεν ἄδειαν γάμου συγγενικοῦ ἐπὶ ἁδρᾷ πληρωμῇ. Ὁ καλοκάγαθος Πολύκαρπος, ὅστις τὸν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν μετὰ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου δὲν ἐκβάλλει ποτὲ ἔξω, ἐγγράφως μὲν δὲν ἔδωκε συνοικέσιον, φοβούμενος τοὺς δεινοὺς κατηγόρους καὶ ἐχθροὺς του, διέταξε ὅμως προφορικῶς τὸν ἱερέα τοῦ ἐν λόγω, χωρίου, Παπᾶ Παῦλον νὰ στεφανώσῃ, ὅπερ καὶ ἔπρα-

ξεν ὁ ἀτυχὴς ἱερεὺς ἄκων. «***Τίς γὰρ τῇ κελεύσει Πολυκάρπου ἐπὶ χαμὴτ ἀντιστῆναι ἀδύνατο***;» Αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγένετο.

Μετ' ὀλίγους ὅμως μῆνας ἀκούσας κάτι τι διὰ τὸν εἰρημένον ἱερέα, καὶ δυσαρεστηθεὶς δι' ἄλλην αἰτίαν ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ ἱερὸν Παλάτι του, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐποδοτόνησεν εἰς Πρωτόπαπαν, τὸν ἤργισε καὶ τὸν ἐφυλάκισε διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ διαταχθεῖσαν παράνομον στέψιν. Γενομένης δὲ εὐσεβάστου παρατηρήσεως ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε διατάξει τὸν ἱερέα, εἶπεν ἀνερυθριάστως. «Ἐγὼ ἐπίτηδες τὸν διέταξα, διὰ νὰ τὸν δοκιμάσω, ἂν θὰ στεφανώσῃ παρανόμως. ἂς μὴ ἦτο ἀνώμοτος, ὥστε χωρὶς νὰ λάβῃ ἔγγραφος τὴν ἄδειάν μου νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην πραξιν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας λαβών τρεῖς λίρας λύτρα ὁ Ἱεροληστὴς ἀπέλυσε τὸν αἰχμάλωτον. «***Πούταμι γιαλὰν***,» Ἀνάθεμα τὸν ψεύστην!!

11ον Εἰς τὸ χωρίον Ἀγούλια ὑπῆρχε μία κεχαριτωμένη νέα, τὴν ὁποίαν ἐζήτει νέος τις ἐξ ἄλλου χωρίου. Καὶ ἐπειδὴ ἀπέτυχεν ὁ νέος, ἔδραμε μὲ πλῆρεις τὰς χεῖρας εἰς τὸ Ἱερὸν Πρακτορεῖον τῶν γαμικῶν διεκπεραιώσεων, Ἡ Α. Σ. λαβοῦσα τὰς 15 λιρ. ἔστειλεν ἰδιαίτερον ἱερέα τὴν νύκτα, ὅστις ἐστεφάνωσε Δεσποτικῇ ἐντολῇ τὴν ἁρπαχθεῖσαν διὰ τῆς βίας κόρην. Αἱ κακαὶ γλῶσσαι μάλιστα διαφημίζουν ὅτι διετάχθη ὁ νέος ὑπὸ τῆς Α. Σ. ὥστε ἀμέσως νὰ διακορεύσῃ τὴν ἁρπαχθεῖσαν, ἵνα οὕτω ἐμποδίσῃ αὐτὴν νὰ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε. Ἰδού καὶ ἓν ἐπὶ τούτῳ τραγούδι τῶν χωρικῶν. «Ὁ Δεσπότης μας στ' Ἀγούλια - χωρὶς λύρας καὶ ταγούλια - ἔκαμε κρυφὰ χαράν - (γάμον) γιὰ ν' ἁπράξῃ τὸν παρὰν.» Ας τὰ σχολιάσουν ὅσοι ἔχουν διάθεσιν.

12ον. Ὁ ἐκ τοῦ Κατωχωρίου εὐκατάστατος καὶ ἀγα-

πητὸς Σταῦρος Γιοσμᾶς ὡς καλὸς χριστιανὸς ἠθέλησε κατὰ τὸ σύνηθες νὰ σχετισθῇ καὶ μετὰ τοῦ Ἁγ. Πολυκάρπου ὡς Δεσπότου.

Ἡ Α. Σ. χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσίν του συνήθροισεν μίαν ἡμέραν ὅλον τὸ ἐπιτελεῖον καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν Κυβερνητικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ παίδων αὐτῶν, καὶ μετέβη εἰς τὸ χωρίον τοῦ Σταύρου, ἄνευ τινὸς προετοιμασίας. Καὶ ὁ σκοπός του ἦτο βεβαίως νὰ φιλεύσῃ διὰ γεύματος αὐτούς, χωρὶς νὰ δαπανήσῃ ὁ ἴδιος ὀβολόν. Ὁ καῦμένος ὁ Σταῦρος ἔμεινε κεραυνόπληκτος· καὶ εὑρεθεὶς εἰς τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην ἐκ φιλοτιμίας ἄκων ἀναγκάσθη νὰ ὑποστῇ σπουδαιοτάτην ἀφαίμαξιν. ἐλασπώθησαν τὰ στρώματάτου, κατεπατήθησαν οἱ κῆποι του καὶ τὰ γεννήματά του, καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ ἡ Δεσποτικὴ φιλία τοῦ ἐκόστισεν ἀκριβώτερα ἀπὸ τὸ σφαγγάτο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Καὶ ἔκτοτε διέκοψε πᾶσαν σχέσιν μετὰ τοῦ Ἁγίου, ἵνα μὴ πάθῃ χειρότερα. Καλὰ τὴν ἔπαθε! ἤθελε νὰ καυχᾶται ὅτι εἶνε φίλος τοῦ Πολυκάρπου, βστις τὸν ἐτιμώρησε διὰ τὴν τοιαύτην ἁμαρτίαν του. Ἡ δεσποτικὴ φιλία δὲν ἀποκτᾶται μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ φλωρία καὶ μεγάλα παχσία.

13ον. Ἐν Κιόβ-τεπέ ἀπὸ τρεῖς χειροτονίας ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐκαρπώθη ὁ Πολύκαρπος τὸ εὐτελέστατον ποσὸν 50 λιρ. ὀθωμ. Κρῖμα εἰς ἡμᾶς τοὺς λεγομένους ὀρθοδόξους! δὲν γνωρίζομεν καθόλου τὴν ἀξίαν τῶν Ἁγ. Ἀρχιερέων μας! Μία λειτουργία Δεσπότου, καὶ μάλιστα τοῦ ἐν βροτοῖς καλλιμορφοτάτου Πολυκάρπου, κατόχου πολυτίμων Ἀρχιερατικῶν ἀμφίων, ἀξίζει τοὐλάχιστον 5 χιλ. λιρ. καὶ ἐν τούτοις εὑρίσκονται ἀνόητοί οἱ ὁποῖοι κατηγοροῦν αὐτὸν ὅτι διὰ μιᾶς ἢ δύο λειτουργιῶν χειροτενῶν τρεῖς ἢ τέσ-

σαρας ἱερεῖς λαμβάνει 50 ἢ 60 λίρας! Ἂν ὁ ἐπίσημος Πατριαρχικὸς Κανονισμὸς ἀπαγορεύῃ τὸ λαμβάνειν χρήματα διὰ τὰς χειροτονίας, καὶ ἂν τὸ ἱερὸν Πηδάλιον διακελεύεται ***«ὁ ἐπὶ χρήμασι χειροτονηθεὶς συγκαθαιρείσθω τῷ χειροτονήσαντι,»*** τί τὸν μέλει τὸν Πολύκαρπον; Μήπως ἔχει ὑπογραφὴν ἐκεῖ; ἢ μήπως οἱ συντάξαντες τοὺς νόμους καὶ Κανόνας εἶχον ἀνωτέραν ἀπ' αὐτὸν χάριν καὶ πληρεξουσιότητα; ἐννέα μηνῶν ἐκεῖνοι, ἐννέα καὶ αὐτὸς. Ἀρχιερεῖς ἐκεῖνοι, Σεβασμιώτατος αὐτὸς, ἔπειτα αὐτὸς εἶνε φιλελεύθερος, δὲν εἶνε Κινέζος, ὥστε νὰ ἐμμένῃ τυπικῶς εἰς παμπάλαια καὶ σκουριασμένα πράγματα. Ἀγαπᾷ τὰς μεταβολάς, καὶ τὴν ἐν χρυσῷ αὔξησιν τοῦ Ἀρχιερατικοῦ σταδίου,

14ον. Πρὸ ἓξ ἐτῶν χαμητικῷ δικαιώματι κατορθώσας νὰ ἐξοστρακίσῃ τὸν ἐκ Νικοπόλεως ἄσπονδον καταδιώκτην τῶν παρανομιῶν του κ. Γεώργιν Τεμελιουγίδην, ἔγραψεν εἰς τὸν ἐν Σεβαστείᾳ ὁμογενῆ κ. Ποσταντζόγλου, νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τῷ Νομάρχῃ διὰ τὴν εἰς Φεζὰν ἐξορίαν τοῦ ὅλως ἀθῴου κατηγόρου του. Γαυρῶν δὲ διὰ τὸ μέγα κατόρθωμάτου τ. ἔ. διὰ τὴν ἄδικον καὶ ἀπανθρωποτάτην ὑπερορίαν ἑνὸς ἐντίμου πολίτου καὶ πολυμελοῦς οἰκογενιάρχου, ἐτόλμησεν ἐπ' Ἐκκλησίας ἐν Κιόσ-κιοῖ νὰ εἴπῃ τοὺς ἑξῆς βαρυσημάντους καὶ ἀντιχριστιανικωτάτους λόγους «εἴδετε τὶ θὰ πῇ Δεσπότης; Ἰδοὺ τὸν μέγιστον ἐχθρόν μου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον τὸ θάρρος οἱ καταλαλοῦντες κατ' ἐμοῦ, τὸν ἐξώρισα, τὸν κατέστρεψα, θὰ ψωφήσῃ εἰς τὴν ἐξορίαν· ἐπῆγε στὸ διάβολο αὐτὸς καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του. Καλὰ νὰ πάθῃ, ὁ ἄθλιός!» Μὲ πόσην δὲ καὶ λυσσώδη ἀγανάκτησιν ἀπήγγειλεν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τοὺς ἀντευαγγελικωτάτους λόγους, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν ὕβρεις! Τὸ εὐαγγέλιον τῶν Ἀρχιερέων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡμέτερον κελεύει αὐτοῖς «***Καταρᾶσθε καὶ μὴ εὔχεσθε ὑπὲρ τῶν μισούντων ὑμᾶς, κακῶς ποιεῖτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν.***» Πότε ἀρά γε θ' ἀνατείλῃ ἡ ζηλευτὴ ἐκείνη ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ λαὸς μελετῶν τὴν Ἁγ. Γραφὴν, καὶ ἰδίοις ὄμμασι παρατηρῶν τὸ μέγα χάσμα μεταξὺ τῆς νῦν Ἀρχιερατικῆς πολιτείας καὶ τῆς Εὐαγγελικῆς Ἀληθείας θὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἀνορθώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων; εἴθε νὰ ἴδωμεν συντόμως τὴν ἡμέραν ἐκείνην. καὶ νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς ὁ Πρεσβύτης Συμεών, «***Νῦν ἀπόλυσον τοὺς δούλους Σου Δέσποτα, διότι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί ἡμῶν τὴν ἀναστήλωσιν τῆς Ἀληθείας καὶ πνευματικῆς ἐλευθερίας***!» Γένοιτο! Γένοιτο!

15ον. Ἐν Ἀλατζὰ-χαν εἶχε συμφωνηθῇ εἰς Ἀργυροπολίτης διδάσκαλος. Ὁ Ἁγ. Πολύκαρπος, ὅστις ἐφορολόγει ἰδιαιτέρως τοὺς διδασκάλους κατ' ἔτος διὰ τὸν διορισμὸν, καὶ ἐπενέβαινεν εἰς τὰς συμφωνίας τῶν διδασκάλων, διὰ νὰ ἁρπάξῃ μίαν ἢ δύο λίρας περιπλέον, ὅτε περιοδεύων ἔφθασεν εἰς τὸ εἰρημένον χωρίον, ἐπέπληξε τὸν διδάσκαλον, διότι ἐτόλμησε νὰ πατήσῃ εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἐπαρχίας του. ὕβρισε καὶ τοὺς ἀσεβεῖς χωρικοὺς, διότι χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσουν συνεφώνησαν ξένον διδάσκαλον. Καὶ διέταξε τὸν ἀτυχῆ ἐλλόγιμον νὰ πάρῃ τὴν οἰκογένειάν του καὶ νὰ φύγῃ ἀμέσως. Οἱ δυστυχεῖς χωρικοί ἂν καὶ ἦσαν πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, δὲν ἐτόλμησαν νὰ φέρουν ἔνστασιν. Ὁ διδάσκαλος ἐννοήσας τὸν σκοπὸν τοῦ Ἁγίου ἔφερε τὴν νύκτα κρυφίως δύο λίρας εἰς αὐτὸν, καὶ τοιουτοτρόπως ἐσώθη. Ἰδού τὶ εἶπεν ἡ Α. Σ. τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπ' ἐκκλησίας διὰ τὸν ἐνλόγῳ διδάσκαλον. «Τεκνία μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος, ἐν τῷ ἀκατασχέτῳ ζήλῳ μου ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, παραφέρομαι, καὶ σφάλλω ἐνίοτε. Χθὲς ἐκατηγόρησα

τὸν διάσκαλον ἐξ Ἀρχιερατικοῦ καθήκοντος. ἐνόμισα ὅτι εἶνε ἀμαθής, καθώς μοῦ εἶπαν. Ἀλλὰ χθὲς τὴν νύκτα τὸν ἐξήτασα καλῶς, καὶ τόρα σὰς τὸν συνιστῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς τοιούτου ἀρίστου διδασκάλου. καὶ τοῦ χρόνου νὰ τὸν κρατήσητε. «**οἱ Δεσπόται μὲ τὰ ἄσπρα, κατεβάζουν καὶ τὰ ἄστρα.**» «κι' ἂν λὲς γιὰ τὸ χρυσάφι, χάνουν ὅλο τὸ ἰνσάφι.» Πῶς δὲν ἠσχύνθη τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, ὅστις τὸν ἤκουε. καὶ βεβαίως θὰ τὸν ἐπρόδιδε κατόπιν; Ἀπορῶ καί ἐξίσταμαι!

16 ον. Εἰς τὴν Σταυροπηγιακὴν Μονὴν τῆς Κοιμήσεως, κειμένην δύο ὥρας μακραν τῆς Μητροπόλεως Κολωνίας ἀπέθανεν ὁ Μοναχὸς Καλλίνικος ἀπουσιάζοντος τοῦ Καθηγουμένου Ἠλία. Ὁ μεταστὰς ὥρισε διὰ διαθήκης του νὰ προσκληθοῦν εἰς τὴν κηδείαν του ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῶν περιξ χωρίων, διὰ τοὺς ὁποίους ἀφῆκε τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν. Ἡ Α. Σ. ὁ πολυόμματος δράκων μόλις ἤκουσε τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ παραλῆ Καλογήρου, τρέχει ἀμέσως ἄνευ τινὸς προσκλήσεως, καί χωρὶς νὰ ἔχῃ κανὲν δικαίωμα, εἰσέρχεται εἰς τὴν ἀνεξάρτητον Μονὴν, ἁρπάζει τὰ χρήματα, βάλλει ἓν τρισάγιον καὶ φεύγει, ἀφοῦ ἔδωκε διαταγὴν νὰ τὸν θάψουν χωρὶς νὰ περιμένουν τοὺς προσκληθέντας ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν κατόπιν, ἐκ τριῶν καὶ τεταρώρων ἀποστάσεων ἐλπίζοντες νὰ λάβωσι κάτι τι γενναῖον ποσόν. Συνῆχθησαν ἄνω τῶν 50 ἱερέων, καὶ ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι καὶ ἄνευ τινὸς πληρωμῆς. Καλὰ ἔκαμεν ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος! «Κοντὸς ψαλμὸς Ἀλληλούϊα» Τί ἐχρειάζετο τόσος θόρυβος καὶ παράταξις δι' ἕνα γέροντα Καλόγηρον; Μήπως ἦτο Σεβασμιώτατος ἢ Παναγιώτατος; Καί τί θὰ ἐκαταλάμβαναν οἱ ἱερεῖς λαμβάνοντες ἀπὸ 20 ἢ 30 γρ.; Καλλίτερα ποὺ ὅλα ὁμοῦ τὰ χρήματα ἔπεσον εἰς

μίαν σακκούλαν Ἁγιωτέραν, καὶ ἔπιασαν τόπον. Ἔπειτα αὐτὸ ἦτο ἓν κελεπίρι καὶ κυνήγι. Ὅποιος πρωταρπάζει. Ἂς ἔτρεχον γλιγωρότερον οἱ Παπάδες, πρὶν νὰ φθάσῃ ὁ Δεσπότης των. «**Ἀρχηγοῦ παρόντος δοῦλοι οὐ πληρόνονται,**» Καὶ μήπως τὸν ἠδίκησε τὸν νεκρὸν Μοναχόν; ὄχι. Τὸ τρισάγιον αὐτοῦ ἀξίζει 400 πανυχίδας 500 ἱερέων, καὶ χίλια σαρανταλείτουργα 600 Ἀρχιμανδριτῶν. Λέγεται πρὸς τούτους ὅτι εὑρὼν τὴν Μονὴν ἄνευ Ἡγουμένου ἔκαμεν ἐρεύνας πολλὰς ζητῶν χρήματα ἢ ἄλλα τινὰ κεκρυμένα κειμήλια διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν των. Καὶ ὅτι ἀκούσας ὅτι μία γραῖα ὑπηρέτρια τοῦ μεταστάντος εἶχεν ἐπάνω της χρήματα τὴν ἐψηλάφησεν ἐδιοχείρως ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀνάπαλιν ὁλόκληρον τὸ σῶμά της, «**τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια.**» Ἀπορῶ τί νὰ κάμω νὰ κλαύσω ἢ νὰ γελάσω; ἢ τὸ συναμφότερον; Τί ξύπνος καὶ γελοιωδέστατος Δεσπότης! «Τοιοῦτος ἔπρεπεν ἡμῖν Ἀρχιερεὺς ἅρπαξ, λῃστὴς καὶ χρυσολάτρης» «**Πλήθυνον, Κύριε, τὴν ἀνομίαν τῶν Ἀρχόντων τοῦ βαθέως ὑπνώττοντος λαοῦ ἡμῶν, ὅπως ἴδωσι τὰ κακὰ αὐτῶν ἔργα, καὶ ἐξεγερθῶσι ζητοῦντες τὰς εὐθείας ὁδούς Σου.**»

17 ον. Ἐκ τοῦ χωρίου Μονταλᾶς Δεσποτικῷ ἀξιώματι καὶ ἱεροληπτικῷ τῷ τρόπῳ ἐσούφρωσεν ἕτερον τάπητα τοῦ ἱερέως, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη ἐπαρκεστάτην ἀμοιβήν. «Παπᾶ μου, εἶπεν, ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, καὶ σὲ ἐκτιμῶ. θὰ σοῦ δώσω ἓν ἱερατικὸν ἄξίωμα, ὥστε νὰ προΐστασαι τῶν ἄλλων ἱερέων, ὁσάκις συνιεροπράττεις· θὰ σὲ κάμω Πρωτόπαπα τοῦ χωρίου» Ἀδιάφορον ἂν ἦτο εἷς καὶ μόνος ἐν τῷ χωρίῳ του, χωρὶς δεύτερον ἢ τρίτον. Θὰ ἦτο ὁ Πρωτόπαπας. Τὰ τῶν Ἀρχιερέων μυστήρια δὲν τὰ χωρεῖ ὄνους τῶν λαϊκῶν. Δι' αὐτοὺς εἶνε δυνατὸν νά εἶνέ τις μονότατος, καὶ

νά εἶνε Πρῶτος· χωρικὸς τις εἶχεν ἕνα κουτσόν γαϊδαρον, καὶ ἐκαυχᾶτο ὅτι ἦτο Κερβαντζῆ πασῆς (Ἀρχηγός Καραβανίου) εἰς Καλόγηρος δυνάμει τῆς πατερίτσας κηρύττεται Ἀρχιεπίσκοπος, χωρὶς νὰ ἔχῃ οὔτε ἕνα ἐπίσκοπον ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ του. καὶ δὲν θεωρεῖται γελοῖον τὸ τοιοῦτον παρ' ἡμῖν. Διατί ὅμως γελοῦμεν ὅταν ἀκούωμεν ὅτι ὁ τάδε εἶνε «***Πός χανὴν ὁτάπασησι***;» Ὅπως δήποτε ὁ ἱερεύς μὴ γνωρίζων τὶ σημαίνει Πρωτόπαπας, καὶ ἀκούσας ὅτι λειτουργῶν θὰ ἔβαλλεν ἐπιγονάτιον ἐχάρη πολὺ. καὶ ηὐχαρίστησε τὸν Ἅγ. Λωποδύτην νομίσας ὅτι ἐπώλησεν εἰς αὐτὸν εἰς δεκαπλασίαν τιμὴν τὸν τάπητα. Κατὰ δυστυχίαν τοῦ ὅμως, δὲν τὸν ἐδιάβασε τὴν δίλεπτον ἐπ' ἐκκλησίας ἢ καὶ ἰδιαιτέρως Ἀρχιερατικὴν εὐχὴν τῆς πρωθιεροτονίας, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶνε κάτι σπουδαῖον καὶ δυσεκτέλεστον ἀξίωμα, τὸν παρήγγειλε νὰ ἔλθῃ εἰς Μητρόπολιν μετὰ 4 μῆνας, καὶ ἐκεῖ θὰ τὸν ἔπλαττε διὰ κόπου πολλοῦ Πρωτόπαπαν. Καθὼς κάμνουν μερικοὶ καπάταϊδες κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες ἀντὶ τὰ θέσουν μίαν ὑπογραφήν, ἢ νὰ γράψουν τρεῖς λέξεις ἐπὶ τοῦ διαβιβαζομένου ἐγγράφου λέγουν «***γιάρην, ἢ ὅπιρ κιοῦν κέλ***» καὶ βραδύνουν τὴν ὑπόθεσιν διὰ νὰ δώσουν σημασίαν εἰς τό ἔργον τους. Τέλος μετὰ τέσσαρας μῆνας ἦλθεν ὁ εἰρημένος βλακόπαπας εἰς τὴν Μητρόπολιν. ὁ Δεσπότης τὸν εἶπε νὰ μὴ ἀναφέρῃ εἰς κανένα περὶ τοῦ τάπητος, καὶ νὰ περιμένῃ ὀλίγας ἡμέρας. Παρῆλθον ὅμως δύο ἑβδομάδες ἄνευ ἀποτελέσματος. Ὁ ἱερεύς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ Α. Σ. σιωπηλῶς ζῄτει διὰ τῆς ἀναβολῆς ἐκείνης ἰδιαίτερα χρήματα. διότι τὸν τάπητα τὸν κατέγραψεν εἰς τὸν καταλογον δῶν δωρεῶν. Καὶ κατόπιν μαθών ὁ Δεσπότης ὅτι τάχα ὁ ἱερεὺς εἶπεν εἴς τινα τὸν σκοπὸν τῆς διαμονῆς τοῦ ἐν Νικοπόλει, τὸν ἐ-

φώναξε καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπέπληξε σκαιότατα τὸν ἐδίωξε «***Σήμερον νὰ φύγῃς. εἶπεν, εἰδεμή θὰ σὲ φυλακίσω.***» Ἐκόντεψε νά τὴν πάθῃ χιότικα. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν τὸν ἔκαμεν ἀργόν πάσης ἱεροπραξίας. Καλὰνὰ πάθῃς, Παπᾶ, ἤθελες νὰ γείνῃς πρῶτος τῆς ἐρήμου, καὶ ἰδού ἔγεινες ἔσχατος. «***ὅστις θέλει νὰ εἶνε Πρῶτος, ἂς εἶνε πάντων ἔσχατος***·» ἐτιμωρήθης διὰ τὴν ἀνόητον φιλοδοξίαν σου, Τὸ πάθημά σου ἂς γείνῃ μάθημα εἰς τοὺς ἄλους χριστιανοὺς, καὶ ἅμα ἀκούσουν ὅτι ἔρχεται ὁ Δεσπότης, ἂς κρύψουν πᾶν ὅ,τι ἐλκυστικὸν ἔχουν. Τόσον ἐπιδέξιος ἦτο ὁ Ἅγ. Πολύκαρπος εἰς τὸ ἁρπάζειν καὶ ἀργυρολογεῖν, ὥστε λίαν ὀρθῶς εἶπέ τις δι' αὐτὸν. «ὁ Πολύκαρπος εἶνε ἀνώτερος τοῦ πολυμηχάνου Ὀδυσσέως. Ὡς τυχηρὸς κατέχει οὐχὶ τό κέρας, ἀλλὰ τὰ κέρατα τῆς Ἀμαλθείας αἰγός. Περιπλέον δὲ κέκτηται τὸν μῖτον τῆς Ἀριάδνης, καὶ τὸ ξῖφος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.» Εἶνε τυχηρὸς, διότι μὲ τόσα καὶ σοβαρά ἐλαττώματα θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὅτι εἶνε ἄξιος καὶ αὐτοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου. Καὶ ἀληθῶς εἶνε ἄξιος καὶ τρισυπεράξιος διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Φαναρίου τ. ἔ. τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι, Εὖγέ του! καὶ εἰς ἀνώτερα!

18 ον. Ἐλθών εἰς ῥῆξιν ἄδικον πρὸς τοὺς κατοίκους Γηράτζ εἶπεν εἰς αὐτοὺς ἀπειλητικῶς σείων τὴν ποιμαντορικήν του ράβδον. «Πῶς τολμᾶτε, ὦ ἀνόητοι χριστιανοί, νὰ ἀντιφέρεσθε ἀσεβῶς πρὸς τὴν Πνευματικήν σας ἀρχὴν, καὶ μάλιστα πρὸς ἐμέ τὸν Πολύκαρπον; δὲν γνωρίζετε ὅτι μὲ ἕνα καὶ μόνον λόγον ἠμπορῶ νὰ σᾶς στείλω ἁλυσοδέτους εἰς τὰς φυλακὰς καὶ εἰς ἐξορίαν; καὶ ὅτι ἂν ἀκόμη τουρκέψητε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γλυτώσητε ἀπὸ τὰ χέριά μου.» Εἶχε γὰρ φίλους τοὺς περὶ τὸν Χαμήτ. τούτου ἕνεκα τοιαῦτα ἐφθέγγετο. Ζήτω ἡ Α. Σ. Ὕψωσον θεέ τὸ κέ-

ρας αὐτῶν, ὥστε νὰ ἀφυπνίσωσι τὸν λαόν σου. Καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἔριδος ἦτο διὰ τὴν ἐπιχορήγησιν. Καὶ ἐνῷ τὸ Εὐαγγέλιον ἐντέλεται ὅτι **«οὐ δεῖ δοῦλον θεοῦ μάχεσθαι»** καὶ ὅτι «εἰς τὸν κτυπῶντα εἰς τὴν δεξιάν σιαγόνα στρέψον εἰς αὐτόν καὶ τὴν ἄλλην,» καὶ «ὅστις θέλει νὰ λάβῃ τὸν χιτῶνα σου, ἄφες εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἱμάτιον,» καὶ «Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί. κ. λ.» αὐτὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Χριστοβόροι Πατέρες ἐννοοῦν ἀντιστρόφως νά βαδίζουν περιφρονοῦντες τὰ πάντα. «Δὲν γνωρίζω τί ἄλλο πρέπει νὰ κάμῃ εἰς Ἀρχιερεὺς διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε ἐχθρὸς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ φίλος τοῦ Μαμωνᾶ! «Δὲν φοβεῖσθε, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἀμέσως δύναμαι νὰ κατακρημνίσω τὴν ἄνευ φιρμανίου Ἐκκλησίαν σας;» Πῶς γὰρ οὔ; ἀφοῦ ὡς εἶπον, καὶ ἐδημοσίευσεν, «**ἡ Πατρίς**» ἦτο Favori. (εὐνοούμενος) τοῦ Γλάτζ. καὶ εἰς ἐκ τῶν ἱερῶν χαφιέδων τοῦ Δεσποφίλου Χαμήτ; Εἰρήσθω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι τόσα σοβαρά ἐγκλήματα δημοσίᾳ ἐξεσφενδονίσθησαν κατὰ τοῦ ἀμώμου Πολυκάρπου ὑπὸ τῆς «**Πατρίδος**» καὶ τόσαι τρομεραί κατηγορίαι, ὧν καὶ ἡ μία μόνη ἦτο δυν. τὸν νὰ ἐπιφέρῃ κατὰ τὸ δημῶδες λύσσαν εἰς τὸν σαῦλον, ὥστε ἂν εἶχε φιλότιμον ἔπρεπε νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἢ τοὐλάχιστον νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τῆς ἀσεβεστάτης ἐκείνης (!) ἐφημερίδος. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Α. Σ. ἀντί παντός ἄλλου διαβήματος, ἠκολούθησε τὴν τακτικὴν τῶν πεπειραμένων Ἱερολύκων. Εὗρε δηλ. τὸν τρόπον νὰ φιλιωθῇ μὲ τὸν συντάκτην τῆς εἰρημένης Ἐφημερίδος, τὸν ὁποῖον διὰ νὰ κολακεύσῃ, διώρισεν ἐξ ὀφφικίου ἀντιπρόσωπον τῆς πρό τριῶν ἐτῶν, πρὶν νὰ ἴδῃ τὸ φῶς ταφείσης Ἐθνοσυνελεύσεως. Βλέπετε πόσον ἔξυπνοι εἶνε οἱ Πνευματικοί Ἄρχοντες ἡμῶν; εἶνε φρονιμώτεροι τοῦ ὄφεως, καὶ ἀκεραιότεροι τῆς περιστερᾶς, ὅταν κρύκειται περὶ θησαυρισμοῦ καὶ

ἰδιοτελείας.

19ον. Εἰς τὸ χωρίον Χάχαβλα εἶχε δώσει ἄδειαν γάμου συγγενικοῦ, διὰ δέκα μετζίτια, τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἱερέως Χα" Παπᾶ Παύλου, ὅστις ὡς ἐφημέριος τοῦ χωρίου ἐγένετο ἐγκυητής διὰ τρεῖς ὥρας, καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Ἅγιον δύο λίρας, καὶ ἐζήτησε φυσικῶς τὰ ρέστα. ὁ Δεσπότης ἐσίγησεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ὅτε δὲ μετὰ φόβου ἐπανέλαβεν ὁ ἱερεὺς τὴν αἴτησιν τοῦ ὑπολοίπου, ἡ Α. Σ. ὥρμησε κατὰ τοῦ ἱερέως, τὸν ὕβρισε καπηλικώτατα, καὶ τέλος τὸν ἐπάσαρε τὴν ἱερὰν Ἄργητα, καὶ ἐξεδίωξεν αὐτὸν. Καὶ διατί νομίζετε; διότι ἔμαθεν ὅτι ὁ νεόνυμφος ἦτο εἰς θέσιν νὰ πληρώσῃ δέκα λίρας, καί ὅτι ὁ ἱερεύς δῆθεν τὸν ἠπάτησε, καὶ τὸν ἐζημίωσεν 8 λίρας. Ὁ οὕτως ἀδίκως ἐξευτελεσθείς ἱερεὺς ἠναγκάσθη διὰ τῆς ἐπεμβάσεως ἐνὸς ἰσχυροῦ φίλου τῆς Α. Σ. νὰ πληρώσῃ δύο ἄλλας λιρ. ὀθωμ καί νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν. Καλὰ τὸν ἔκαμε. διατί νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ παρανόμου γάμου;

Ἀλλ' ἰδού ἀκούω μίαν φωνὴν ἀνοήτου διαμαρτυρίας.» «Βρέ εὐλογειμένε Κολεσίδη, τί κακὸς δαίμων καὶ φοβερός οἰστρος τῶν Καλογήρων εἶσαι; Τί ἀνυπόφορος καταντᾷς μὲ τὰς τοιαύτας ἀποκαλύψεις τῶν ἱερῶν πράξεων τῶν Ἀρχιερέων; Ἡμεῖς ἐντρεπόμεθα ν' ἀκούσωμεν τοιαῦτα ἀνήκουστα ἔργα. Γιὰ ὄνομα Θεοῦ! μὴ μᾶς ἐνοχλῇς κ. Κολεσίδη! Ἄφησέ τους νὰ κάμνουν ὅτι θέλουν. Τί νὰ γείνῃ; ἕνεκα τῶν πολλῶν μας ἁμαρτιῶν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν μετεβλήθησαν εἰς ἐντίμους Ἀρχιληστάς. Τί τάχα φωνάζεις; Καὶ τίς ἡ ἀνάγκη δι' ἕνα Παπᾶ ἢ διὰ 5 καὶ δέκα λίρας νὰ προσβάλῃς ἕνα Δεσπότην, καὶ νὰ γείνῃς ἐχθρὸς του; Ἐλησμόνησες ὅτι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη δεκάδων ἐτῶν οἱ φαῦλοι Γενήτσαροι ἐλάμβανον ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς καὶ «**τίς κιρασή.**»

δηλ. μισθόν διὰ τὸν κόπον τὸν ὀδόντων μετὰ τὸ φαγί; δὲν ἤκουσες ὅτι ὑπῆρχον σκληροί καὶ χριστιανομάχοι Δερέβενδες, οἵτινες ἔδιδον ἀρσενικοὺς γαϊδάρους εἰς τοὺς χριστιανοὺς διὰ νὰ τοὺς θρέψουν δωρεάν, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἔζήτουν τὸν πῶλον καὶ τὸ βούτυρον τοῦ ζώου; Δὲν γνωρίζεις ὅτι πολλοί τοῦρκοι διὰ νὰ πειράζουν καὶ φορολογοῦν τοὺς ἀτυχεῖς χριστιανοὺς μας, ἀφοῦ ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς ἔτρωγον, ἔπινον αὐτοί καὶ τὰ ζῶα των, ἐπὶ τέλους διὰ πολλῶν προφάσεων ἐλάμβανον καὶ ὅσα χρήματα ἤθελον; καὶ συνέβη πολλάκις νὰ πάρουν πρόστιμον 100 γρ. διότι «**χορὸς τεπμίς τα ἀτὴν τισινή κιρμίς**» ὅ ἐστι μεθ' ἑρμηνευόμενον. «**ὁ πετεινός ἐκλώτσισε καὶ ἔσπασε τὸ δόντι τοῦ ἵπου τοῦ ἀγᾶ.**» Οἱ δυστυχεῖς χριστιανοί εἶνε συνηθισμένοι εἰς τοιαύτας ἀδικίας, δι' αὐτὸ δὲν ταράσσοντα ἀπὸ τὰς ὁμολογουμένως κατωτέρας φύσεως Δεσποτικὰς ἀταξίας. Ὁ Γενήτσαρος π. χ. θέλων νὰ δοκιμάζῃ τὴν νεωστὶ ἀγορασθεῖσαν ἢ ἀκονισθεῖσαν μάχαιράν του, ἔκοπτεν ἀτιμωρητὶ τὸν λαιμὸν ἑνὸς ἀθῴου χριστιανοῦ ὑπὸ τοὺς γέλωτας τῶν ὁμοίων του τίγρεων. Ἔκαμόν ποτε τοιοῦτόν τι οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, καὶ τοὺς ἀποκαλεῖς ἀδίκως Γενητσάρους καὶ Ἀληπασάδες; Ἐκεῖνοι ἥρπαζον τοὺς νέους καὶ τὰς νέας τῶν χριστιανῶν ἀκωλύτως καὶ ἀπανθρώπως. ἤκουσές ποτε τοιαύτην πρᾶξιν ἐκ μέρους τῶν Ἁγ. Ἀρχιερέων μας; Πῶς λοιπόν, ὦ αὐθαδέστατε Κολεσίδη, δὲν κάμνεις διακρισιν μεταξὺ κλέπτου καὶ ληστοῦ, καὶ συγχέεις τοὺς κακούργους μὲ τοὺς ἐγκληματίας; Ἡμεῖς ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν μας, δὲν θὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τοὺς Γενητσάρους. Ἐὰν ἔλειψαν εὐτυχῶς οἱ κακοῦργοι Γενήσταροι, ἰδοὺ τὸ ἔργον αὐτῶν συνεχίζεται μετὰ μηδαμινῆς τινος διαφορᾶς, ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων. Λέγω μηδαμινήν, διότι τὸ τοῦ φῶλον ἐλάχιστον

τραῦμα φέρει πόνον καὶ λύπην περισσοτέραν ἀπὸ τὴ μεγίστην ἐχθρικὴν πληγήν. Ἀφοῦ οἱ ἄλλοι τοὺς ἀνέχονται, τί σὲ μέλει ἐσένα, Κολεσίδη, καὶ χάνεις τὸν πολύτιμόν σου καιρὸν κατατρέχων τοὺς Μεγάλους καὶ μικροὺς μας Καλογήρους;» Εἴς τινα σημεῖα συμφωνῶ μετὰ τοῦ ἐνισταμένου. ἀλλ' οὐδόλως δικαιοῦται νὰ μὲ ψέξῃ, διὰ τὸ ὅτι φωνάζω ἐναντίον τῶν Ἀρχιερατικῶν καταχρήσεων. Ἐάν οἱ ἄλλοι σιγοῦν, τοῦτο εἶνε ἰδικός των λογισμός. ὁ Θεὸς θὰ κρίνῃ ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ Γιάννης ψεύδεται, δὲν ἔπεται ὅτι δικαιοῦται νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Κώστας.

20ον Ἡ Α. Σ. κινήσασα ἀγωγὴν ἐναντίον τινῶν χριστιανῶν, οἵτινες ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν πολεμίαν μερίδα τὸν προσέβαλον ἐν καταστάσει μέθης, καὶ θέλουσα, ἔστω καὶ ἀδικώτατα νὰ καταδικάσῃ αὐτούς, προσεκαλεσέ τινας ἐκ τῶν φίλων του, καὶ συνέστησεν εἰς αὐτοὺς νὰ ψευδομαρτυρήσουν ἐνόρκως κατὰ τῶν ἐναγομένων, ὑποσχεθεὶς ὅτι αὐτὸς θὰ βάλῃ τὸ ὁμοφόριον, καὶ θὰ τοὺς διαβάσῃ συγχωρητικὴν εὐχήν. καὶ θὰ τοὺς ἐμνημόνευε δωρεὰν εἰς τὰς λειτουργίας του, πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἀνομιῶν τῶν ψευδομαρτύρων. Τινὲς πεισθέντες ὑπήκουσαν. Καὶ τὸ μέγα ἀποτέλεσμα τῆς δίκης ἦτο ὅτι δύο ἐκ τῶν ἐναγομένων ἐφυλακίσθησαν διὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Τὰ σχόλια περιττά.

21ον Εἰς Σπαχῆ-μαχλεσι θέλων δῆθεν ν' ἀστειευθῇ ἐζήτησε νὰ τραβίξῃ γιάτες μὲ τὸν Παπᾶ Ἀλέξι, τὸν ὁποῖον τάχα ἐξετίμα, διότι κατ' ἔτος τὸν ἐφιλοδώρει ἓν ἀρνίον θρεπτόν. Τὸ στοίχημα ἦτο ὅτι ἂν μὲν ἥπατα τὸν ἱερέα, νὰ λάβῃ δύο ἀρνία, ἂν δὲ ἔχανεν ἡ Α. Σ. θὰ ἐχάριζε τὸ δωρηθησόμενον ἀρνί. Ὁ Ἱερεὺς γνωρίζων τὸ ἰδίωμα τοῦ Δεσπότου, ὅστις ὁμοιάζει τὸν περιβόητον Προκρούστην, καὶ

ὅτι δὲν εἶνε καλὸν νὰ παίξῃ ὁ Ποντικὸς μὲ τὴν γάταν, ἤθέλησε ν' ἀποφύγῃ. Πλὴν βιασθεὶς ὑπέκυψε καὶ ἐδέχθη νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὴν Α. Σ. καθὼς τὸ ἀρνίον μὲ τὸν λύκον. Τέλος ὁ ἱερεὺς νομίσας ὅτι θὰ προξενήσῃ θυμηδίαν, καὶ θὰ πάρῃ κανένα πράβο, κατώρθωσε νὰ γελάσῃ τὸν Δεσπότην. ἕως ἐδῶ ἔπῆγε καλὰ τὸ παιγνίδι. Πλὴν μετὰ ταῦτα τὰ πράγματα ἤλλαξαν ὄψιν. ὁ Ἅγιος Ἀγᾶς ἐθύμωσε στὰ γερά, διότι προσεβλήθη ἡ ἐγνωσμένη εὐφυΐα του. Εἷς Παπᾶς νὰ τολμήσῃ νά νικήσῃ τὸν Πολύκαρπον!! ἐμούστρωσεν, ἐμαύρισε καὶ ἔπαυσε λαλῶν. Ὁ ἀτυχὴς ἱερεὺς μετενόησε πικρῶς διὰ τὴν ἔνδοξον νίκην του, καὶ εἶπεν ὅτι δέχεται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡττημένος, καὶ νὰ πληρώσῃ τέσσαρα ἀρνία. Πλὴν τὸ γιαλί ἔσπασε, καὶ τὸ πουλί ἐπέταξε. Τὸ πάθος τῆς Α. Σ. δὲν ἐθεραπεύθη. Ἀπεφάσισε μωροπρεπέστατα νὰ ἐκδοθῇ τὸν ἱερέα τὸ πρωί εἰς τὴν λειτουργίαν, καὶ τὸ ἔκαμε. Μόλις ἤρχισεν ἡθεία μυσταγωγία, ὁ Δεσπότης εὑρὼν αἰτίαν ὅτι τὸ κρασί τοῦ Παπᾶ ἦτο κακοῦ καὶ ὑπόπτου χρώματος, ἔξοκολούθησε φωνάζων νὰ τὸν ὑβρίζῃ ἅπαξ, δίς, πολλάκις. Ἰδὼν δὲ τὴν τελείαν ἀφασίαν καὶ Ἰώβειον ὑπομονήν τοῦ ἱερέως ὠργίσθη περισσότερον καὶ ὕψωσεν ἔτι μᾶλλον τὰς κραυγοφωνίας. ὁ λαὸς ἔξω ἀνησύχει διὰ τὴν ἀταξίαν. ἀλλ' Α. Σ. δὲν ἠννόει νὰ διακόψῃ τὴν συνέχειαν τοῦ οἰκτροτάτου ἐπεισοδίου. ἕως ὅτου ἠνάγκασε τὸν ἱερέα νὰ ἐκδυθῇ, καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ὀχληρᾶς παρουσίας του. Ἀλλ' ὁ Δεσπότης πάντοτε εἶνε κερδισμένος. «***Κἰ' ἂν θυμώσῃ ἡ νύμφη, τρώγει τὸ ξύλον, καὶ ἂν ὀργισθῇ ἡ Πενθερά πάλιν τιμωρεῖται ἡ νύμφη.***» Καὶ ἂν δυσαρεστηθῇ ὁ Δεσπότης πέρνει, καὶ ἂν θυμώσῃ ὁ Παπᾶς ἢ ὁ χριστιανὸς πάλιν πρέπει κάτι τι νὰ τόν φέρῃ. Τοιοῦτος εἶνε ὁ τὰ τῶν Μητροπόλεων διέπων σεβαστὸς νόμος. Εὐτυχῶς ὁ-

μως διὰ χρημάτων προλαμβάνεται ἤτε ἄδικος καὶ δικαία ὀργὴ τῶν Ἀρχιερέων μας. Ἂς γνωρίζωμεν πολλὴν χάριν εἰς τὴν Σεβασμιωτάτην φιλαργυρίαν τους, δυνάμει τῆς ὁποίας οἱ χριστιανοὶ εὑρίσκουσι διέξοδον ἀπό τὸν ἱερὸν λαβύρινθον τῶν Δεσποτικῶν περδευμάτων. Ζήτω ἡ Δεσποτικὴ φιλαργυρία! δι' ἧς ἐπέρχεται εἰς τοὺς ἀδικουμένους ἐλευθερία!

Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν πῶς ὁ ἀνωτέρω ἱερεὺς συνεφιλιώθη μετὰ τῆς Α. Σ.; Ἢ εἶνε τάχα χρεία νὰ σχολιάσωμεν ἐκτενῶς τὴν λυπηράν σκηνήν μιᾶς τοιαύτης ἱλαροτραγῳδίας; «***Κύριε, Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψε τοὺς Ποιμένας, τοὺς κακῶς τὰ πρόβατά σου σκορπίζοντας!***»

22ον Εἷς ἕν χωρίον τοῦ τμήματος Μινταβόλ ἐπρόκειτο νὰ χειροτονῇ ἕνα πάντη ἀνάξιον χοιροβοσκῶν ἀντὶ 15 λιρ. Εἷς εὐσεβὴς χριστιανὸς γνωρίζων κάλλιστα τὸ ποιὸν τοῦ ὑποψηφίου, καὶ τὴν φιλαργυρίαν τῆς Α. Σ. ἀνέλαβε νὰ πληρώσῃ ἕν ποσόν εἰς τὸν χρυσομανέστατον Ἅγιον, καὶ ἔλαβε ρητὴν ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν θὰ προχειρίσῃ εἰς ἱερέα τὸν δεκαπεντάλιρον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου καὶ κομματιαί διχόνοια θὰ συνέβαινον, καὶ ἡ ἱερωσύνη σπουδαίως θὰ ἐπροσβάλλετο. Ἀλλὰ λαβὼν τὰ προσφερθέντα χρήματα τοῦ χριστιανοῦ ἀνεχώρησε, καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας προσκαλέσας ἀλλαχοῦ τὸν δεκαπενταλίρον τὸν μετεμόρφωσεν εἰς Παπᾶν. Καὶ τί μὲ τοῦτο; μήπως ἐλήστευσεν ἢ ἐρρύπευσεν. Ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του ἔλαβεν ὡς μισθὸν 15 λιρ. ἐχάλασεν ὁ κόσμος; Τί μᾶς πειράζει, ἂν αἱ 15 λιρ. ἑνὸς χωρικοῦ μετετέθησαν εἰς τὸν κορβανᾶν ἑνός Δεσπότου; Ὁ χωρικός ἔδωκεν, ὁ Δεσπότης ἐπῆρε, τί πρὸς ἡμᾶς; Τί ἀνόητοι εἴμεθα, ὥστε ν' ἀναμιγνυώμεθα εἰς ξένας πράξεις, καὶ νά κανηγοροῦμεν τὰς τῶν

Ἁγίων μας τάξεις.

23ον Ἐπὶ τοῦ χαμητικοῦ καθεστῶτος ἡ Κυβέρνησις πρὸς εἰσπραξιν τῶν καθυστερουμένων φόρων ἐπώλει διὰ δημοπρασίας τοὺς ἀγροὺς τῶν χωρικῶν ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς. Ἡ Α. Σ. ἰδοῦσα ὅτι εἶνε μία καλλίστη εὐκαιρία νὰ θησαυρίζῃ ἀγοράζουσα, καὶ κατόπιν πωλοῦσα ἀντὶ σημαντικοῦ κέρδους τὰ χωράφια ἐκρύφθη ὄπισθεν τοῦ δακτύλου Αὐτῆς, εὗρεν ἕνα καλὸν σύντροφον μετὰ τοῦ ὁποίου συνεννοήθη νὰ ἀγοράσουν πολλὰ τοιαῦτα χωράφια τῶν στωχῶν ἐκ τῆς δημοπρασίας. Διὰ νὰ μὴ ὑψωθοῦν δὲ αἱ τιμαὶ ἐμπόδισε τοὺς ἄλλους ἐμπόρους νὰ γείνουν ἀγορασταί, λέγων ὅτι ταῦτα ἀγοράζονται διὰ τοὺς κατόχους, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐπιστραφοῦν κατόπιν ἀντὶ ἐλαχίστης τινός ἀμοιβῆς. Τοῦτο διεβεβαίωσεν εἰς ἐκ τῶν θερμοτάτων αὐτοῦ θεραπόντων, ὅστις ἐκωλύθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν ἀγορὰν ἀγρῶν. Καὶ ὡμολόγησεν ὅτι τὸ μόνον σφάλμα τοῦ Πολυκάρπου ἦτο τοῦτο, ὅτι δηλ. ἔγεινεν αἴτιος νὰ πλουτῇ εἷς καὶ μόνος ἔμπορος, ὅπῆς ἠγόρασεν ἀντὶ πέντε, καὶ ἐπώλησεν ἀντὶ κεντήντα λιρῶν τοὺς ἀγρούς. Ἄγνωστον ὅμως ἂν ὁ ἕξυπνος συνέταιρος ἔδωκεν εἰς τὴν Α. Σ. μερίδιον. Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν, ὅτι ἐνῷ ἦσαν τόσον φίλοι, ὡς ὁ Δάμων καὶ Φιντίας, εἰς τὰ τελευταῖα τόσον ἄσχημα τὰ ἐχάλασαν, ὥστε ἔγειναν ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ Ἕκτωρ. Μοῦ ἐπέρχεται ἀηδία νὰ ἐπεκταθῶ, καὶ διὰ μακρῶν σχολιασω τοιαύτας φαυλοτάτας καὶ ἀπανθρώπους πράξεις. «***Πλήθυνον, Κύριε, τὴν κακίαν τῶν Ἀρχόντων τοῦ ἀδιαφοροῦντος λαοῦ!***»

24ον Πάντες οἱ προηγούμενοι Δεσποτικοὶ ἄθλοι ἐπεσφραγίσθησαν διὰ τοῦ ἐξῆς τελευταίου τολμήματος. Ὅτε δηλ. προσεκλήθη Συνοδικὸς, ἐπειδὴ ἔλαβε κατὰ νοῦν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς **Κολωνίαν**, ἣν κατεπλημμύρισε μὲ τὰ σκανδαλωδέστατα τέρατα καὶ σημεῖα, ἐτόλμησεν, ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότος, νὰ λῃστεύσῃ καὶ αὐτὴν τὴν Ἱεράν μας Μητρόπολιν. Ἐκτὸς τῶν τεσσάρων τοιχῶν, πᾶν ὅ,τι ἀπὸ 40 ἐτῶν, εἴτε διὰ δωρεᾶς τῶν χριστιανῶν, εἴτε τῶν προκατόχων τεσσάρων Ἀρχιερέων, ἐπωλήθησαν εἰς τὴν δημοπρασίαν. Ἄλλα ἐχαρίσθησαν εἰς φίλους ἀμφοτέρων τῶν φιλουμένων φύλων. Καὶ ταῦτα ἔπραξεν ἀκωλύτως, διότι εἶπεν ὅτι ἐσκόπει νὰ φέρῃ ἐκ Κων)πόλεως νέα ἔπιπλα Εὐρωπαϊκοῦ συρμοῦ, καὶ Φαναριωτικοῦ ρυθμοῦ. «O mores o tempora!»

Ἀκολούθως δὲ γενόμενος Νεοκαισαρείας πολλάκις ἔγραψε καὶ τρὶς ἐτηλεγράφισε διὰ τινα μὴ πωληθέντα ἔπιπλα ἀξίας μόλις τριῶν λιρῶν. Ἂν ψεύδωμαι νὰ ἔχω τὴν κατάραν αὐτοῦ, καὶ ὅλων τῶν σημερινῶν θεοβόρων Πατέρ. Λὲν ἐφείσθη δὲ οὔτε τὰ ἀφιερώματα τῶν χριστιανῶν.

Κύριε ἐλέησον! Εἷς ἄθλιος Κοῦρδος, ἂν ἐλάμβανε τόσα χρήματα ἀπὸ τὸ ἔθνος, θὰ ἐφιλοτιμεῖτο φεύγων ν' ἀφήσῃ κάτι τι ἐκ τῶν ἰδίων του πραγμάτων, ὡς σημεῖον τῆς εὐγνωμονύνης του. Ἀρά γε ἡ ἀνωτέρω πρᾶξις τῆς Α. Σ. κλοπὴ εἶνε ἢ λῃστεία; Ἂν ἄλλοι ἔγραφον ταῦτα, καὶ ἐγὼ δυσκόλως θὰ τὰ ἐπίστευον. Τὶ τόλμη; τὶ αὐθάδεια! Τί παράδοξος περιφρόνησις τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων διαταγμάτων! Μέχρι τοῦ τελευταίου τούτου πραξικοπήματος ἠνέχθην, καὶ ἂς ἐξομολογηθῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, ἐσίγησα χάριν φιλίας. Ἀλλ' ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποφέρῃ τις, καὶ ἀναίσθητος ὢν μίαν τοιαύτην κατάστασιν καὶ ἀδικίαν πρὸς τὴν πατρίδα του; Τὰ μένεα πνέει κατ' ἐμοῦ ἡ Α. Σ. ὁ Ἂν. Πολύκαρπος, διότι ἐπεδοκίμασα τὴν βανδαλικὴν ταύτην ἱεροσυλίαν του, καὶ μὲ ἐπεκάλεσε ἀχάριστον καὶ ἄθλιον. Ἀλλ' ἐλησμόνησεν, ὡς φαίνεται, ἡ Α. Σ. ὅτι «***Πατρὸς τε, μητρὸς τε, καὶ πάντων τιμιωτέρα ἡ πατρίς.***» ἄρα καὶ ἂν οἱ σεβαστοί μοι γονεῖς

ἐφέροντο κακῶς πρὸς τὴν πατρίδα μου, ὤφειλον νὰ τοὺς κατακρίνω ἐκ καθήκοντος. Ἂν ἐκεῖνος προσεβλήθη, διότι ἐξεφράσθημεν κατὰ τῆς ἀνοσίου αὐτοῦ πράξεως, δέον νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐπίσης νεῦρα ἔχομεν κ'αἰσθήσεις. «**οὐγὰρ ἐκ πέτρης οὐτ' ἐκ δρυὸς ἔφυμεν.**» Ἐὰν ἔβλαπτεν ἐμέ, ἠδυνάμην νὰ σιγήσω. ἀλλ' ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος καὶ τῆς πίστεως οὐδεμία χάρις ἐπιτρέπεται. Ἂς μὴ φωνάζῃ λοιπὸν ὁ Κλέπτης διὰ νὰ πτοήσῃ τὸν οἰκοκύρην. Ἂν εὐχαριστεῖται νὰ κατηγορῇ, ἂς κατακρίνῃ ἑαυτόν, διότι ὁ μέγιστος πολέμιος αὐτοῦ εἶνε αὐτὸς οὗτος ὁ ἴδιος.

25 ον Ἀφοῦ κατὰ τοιοῦτον ἐπαίσχυντον τρόπον ἥρπασεν, ἐθησαύρισε καὶ ὤχετο ἀπιών, ἐχάρισεν εἰς τοὺς Κοτυωρίτας 500 λιρ. πρὶν ἀκόμη νά γείνῃ Νεοκαισαρείας, διὰ νὰ προλεάνῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἐξ ὁρδοῦ ὑποστηρίξεως, ὅπου εἶχεν ἰσχυροὺς ἐχθροὺς διὰ πλαιοὺς λόγους. Εἶχε πολλάκις ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ κάμῃ ἓν μέγα καλὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τὸν Κολωνίαν, καὶ τοιουτοτρόπως κατήνυασε τὰ νεῦρα τῶν δικαίως κατ'αὐτοῦ ἐξεγειρομένων. Ἐξεγύμνωσε τοὺς πτωχοὺς Νικοπολίτας, καὶ ἠλέησε τοὺς εὐπορουῦντας Κοτυωρίτας. Καὶ δὲν δικαιοῦταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ἀνὰ τὰ Ποντικὰ ὄρη διαβόητος λῃσταρχος Μιντζάνογλους, ἦτο ἀγιώτερος τοῦ Πολυκάρπου. Διότι ἐκεῖνος μὲν ἁρπαζων χρήματα ἀπὸ τοὺς πλουσίους πολίτας τὰ διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς, οὗτος δὲ τοὐναντίον λῃστεύσας τοὺς πτωχοὺς Καραχισαρλίδες, οἵτινες οὔτε Σχολεῖα ἔχουν, οὔτε διδασκάλους, ἐδώρησε 500 λιρ. εἰς τοὺς κατὰ πάντα εὐπορουῦντας ὀρτουλοῦδες. Δὲν μέμφομαι ποσῶς τὴν ἀγαθοεργίαν, δύναταί τις βεβαίως νὰ ἐλεήσῃ καὶ Κινέζους, καὶ Ἀθιγγάνους. Οὔτε ἐπεμβαίνω εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ κατὰ βούλησιν δαπάνην τῆς εἰς αὐτὸν, ὡς

νομίζει, ἀνηκούσης περιουσίας.

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι οὐδείς θὰ εὑρεθῇ, νὰ ἐπαινέσῃ τὸν πατέρα ἐκεῖνον, ὅστις ἀφίνων τὰ ἑαυτοῦ τέκνα πεινασμένα καὶ ἄνευ ξηροῦ ἄρτου, φροντίζει νὰ στείλῃ κρέας εἰς τὸν οἶκον πλουσίου τινὸς. Ἰδοὺ τὸ μόνον ἀπὸ σκοποῦ καλόν του, ὅπερ κατ' ἐμέ κριτὴν δέον νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸν κατάλογον τοῦ διαβόλου. «Timeo Danaos et dona ferentas.»=Φοβοῦ τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας.

Τρέμετε, ὦ χριστιανοί, τοὺς Ἀρχιερεῖς μας καὶ δωρεὰς προσφέροντας· διότι ἐὰν δώσουν αὐγὸν, ἀφεύκτως θὰ ζητήσοὺν ὄρνιθα, καὶ ἂν δώσουν μίαν ἐλαίαν, θὰ ἀπαιτήσουν ὁλόκληρον ἀσκὸν ἐλαίου. «Ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλήν μου.» «**ἔλεος φιλαργύρου, κατάρα Κυρίου.**» Ταῦτα εἶνε τὰ ὀλίγιστα ἐκ τῶν ἀπείρων χριστεμπορικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Ἁγ. Πολυκάρπου. Καὶ μερικοὺς ἄθλους ὅρα εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν παραλειπομένων. «Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ ἀνδρὸς θαύματα, ἅτινα, ἐὰν ἔγραφον καθ' ἕν, οὐδὲ τὸν κόσμον οἶμαι χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. Ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσητε ὅτι θαυμαστὸς ὁ Ἅγιος ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες δώσητε ψῆφον κατ' αὐτοῦ. Ἀμὴν!

Ἐν τέλει δὲ ἂς εἴπωμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂς μὴ κρύψωμεν τὸ δίκαιον τοῦ Ἁγίου μας, ὅστις, ὡς εἶπον διὰ τὰς ἐνδόξους του ὑπηρεσίας ἐβραβεύθη ὑπὸ τῶν ἐν Φαναρίῳ. Αὐτὸς κρινόμενος ὡς ἄνθρωπος ἔχει πραγματικῶς πολλὰ προτερήματα. εἶνε κατὰ πολὺ ἀνώτερος πολλῶν ἄλων Ἀρχιερέων. α!) Εἶνε ἀρκετά καλαντόμος, καὶ δὲν λυπεῖται τὸ χρῆμά του πρὸς ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν ἑαυτοῦ καὶ τῆς Μητροπόλεως του. β!) Εἶνε πολὺ δραστήριος, καὶ ἀγαπᾷ νὰ

εὑρίσκεται διηνεκῶς εἰς κίνησιν. γ') Εἶνε ἔξαπνος καὶ διορατικός. δ') Ἀναλόγως, τῶν προκατόχων του ἐφρόντισε καλλίτερον καὶ διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ διὰ τὰς ἐκκλησίας. Ἄξιος ὁ μισθός τ.ν. Τὸν εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά του, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα διὰ τοῦτο νὰ σιωπῶμεν τὰ κακά του.

Ἀποκαλύψεις Φωτίου Καλπίδου τοῦ Κορυτσᾶς

Ἐκ πολλῶν ἐπιστολῶν τῆς τακτικῆς μου μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ πολυκλαύστου φίλου Φωτίου, τοῦ δολοφονηθέντος Κορυτσᾶς ἀποσπῶ κατ' ἐκλογὴν μεταφέρω ἐνταῦθα προθύμως τὰ ἐφεξῆς, ὄχι μόνον πρὸς τιμήν τοῦ ὄντως ζηλωτοῦ καὶ ἐν εὐσεβείᾳ διακεκριμένου ἐκείνου Κληρικοῦ τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς περισσοτέραν πίστωσιν τῶν γραφομένων ἐν τῷ παρόντι βιβλίῳ. Οἱ λόγοι καὶ αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ μακαρίτου ἔχουσι βαρύτητα οὐ τὴν τυχοῦσαν.

Πάντες οἱ σημερινοὶ θεολόγοι μας καλλιστα γνωρίζουν τὴν ἄκρατον εἰλικρίνειαν καὶ χριστιατικὴν ἀκεραιότητα τοῦ Φωτίου. «***Ἡρπάγη ἵνα μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ.***»

Δὲν πρόκειται νὰ πλέξω ἐνταῦθα τὸ ἐγκώμιον τοῦ προώρως φεῦ! σβεσθέντος ἐκτάκτου καὶ φωτεινοῦ ἀστέρος τῆς Ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. «***Καὶ τὶς ψέγει αὐτόν.***»

Ὁ Φώτιος ὑπηρέτησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐντὸς τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς Πρωτοκολλητὴς καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ι. Συνόδου καὶ πᾶν ὅ,τι γράφει, προέρχεται ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως καὶ αὐτοψίας. Κλαίει τις ἀναγινώσκων τὰς ὁμολογίας του καὶ δὲν δύναται νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν σταθερότητα τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτῆρος, ὃν δὲν κατώρθωσε νὰ βλάψῃ ὁ κατακλυσμὸς τῆς συγχρόνου φαναριωτικῆς διαφθορᾶς. Καὶ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων ἱεροσυνωμοτῶν. Ὁ Κύριος ἐλευθέρωσεν αὐτὸν βασανιζόμενον διαρκῶς μεταξὺ ὑποκριτῶν καὶ χρυσοπίστων συναδέλφων, καθὼς «ἠλευθέρωσεν ὁ Κύριος τὸν δίκαιον Λώτ, καταθλιβόμενον ὑπὸ τῆς ἀσελγοῦς διαγωγῆς τῶν ἀνόμων, Σοδομιτῶν) (διότι ὁ δίκαιος κατοικῶν μεταξὺ αὐτῶν δι' ὁράσεως καὶ ἀκοῆς ἐβασάνιζεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν δικαίαν αὐτοῦ ψυχὴν, διὰ τὰ ἄνομα ἔργα αὐτῶν;) εἴξεύρει ὁ Κύριος νὰ ἐλευθερόνῃ ἐκ τοῦ πειρασμοῦ τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς δὲ ἀδίκους νὰ φυλάττῃ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως νὰ κολάζωνται.» (Ἰακ. β! 7 18).

Φίλτατε κ. Π. Κολεσίδη

Εἰς Κύπρον

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σου. χαίρω ὅτι εἶσαι καλά. καὶ πρὸ πάντων διότι ἐξακολουθεῖς τὸν καλὸν ἀγῶνα. Πόσον ἐλαφρύνομαι καὶ πετῶ ἀπὸ τὴν χαράν μου, ὅταν ἀναγινώσκω τὰ μετὰ πολλῆς καὶ χριστιανικωτάτης παρρησίας ἄρθρα σου κατὰ τῶν Μαυροφόρων Κηλίδων τοῦ Εὐαγγελίου. Γράφεις ἀκριβῶς κατὰ τὴν καρδίαν μου. Νομίζω ὅτι εἶμαι παρών, καὶ σὲ ὑπαγορεύω. Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν, οἵτινες φεῦ! οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔχουσιν. Τοῦτο εἶνε δυστυχῶς μία ἀλήθεια, ἡ ὁποία δέον νὰ διασαλπίζεται πρὸς στιγματισμὸν τῆς κακίας. Πεποιθὼς ὅτι δὲν θέλεις προδώσει τὸ ὄνομά μου, εἰς τὰ στόματα τῶν Ἁγίον Λύκων, ἐκτὸς ἂν τύχῃ νὰ ἀποθάνω πρὸ σοῦ, γράφω ἀφόβως, καὶ ἀπροκαλύπτως, καὶ θὰ ἐξακολουθῶ γράφων σοι, καθὼς ὑπεσχέθην, ἔστω καὶ συντόμως, περὶ τῶν φρικτῶν μου ἐντυπώσεων διὰ τὰς ἀταξίας τῶν νῦν Πανιερωτάτων ἡμῶν. Φύλαξε, παρακαλῶ, τὰς ἐπιστο-

λάς μου, καὶ κάμε χρῆσιν αὐτῶν διὰ τὸ βιβλίον, ὅπερ λέγεις ὅτι θὰ ἐκδώσῃς· ἢ ἂν τὸ ἐγκρίνῃς δημοσίευσον αὐτὰς ἀνωνύμως. Βεβαίως θὰ ἦτο πολὺ καλόν, ἂν εἶχον τὸ θάρρος νὰ ριψοκινδυνεύσω φανερὰ καὶ ἐνυπογράφως νὰ ρίψω κραυγὴν διαμαρτυρίας κατ' αὐτῶν. Πόσην χαρὰν θὰ ἠσθανόμην, ἂν πρὸ τοῦ θανάτου μου ἠξιούμην νὰ ἴδω τὴν ποθουμένην, μεταρρύθμισιν τῶν ἡμετέρων Δεσποτικῶν πραγμάτων. Πολλὰ ἔχομεν τὰ διορθωτέα. ἀλλὰ τὸ κυριώτερον κακόν, διὰ τὸ ὁποῖον χωλαίνομεν νομίζω ὅτι εἶνε ὁ ἐκτροχιασμὸς τοῦ Ἀρχιερατικοῦ βίου· διότι αὐτοί δυνάμει τῶν προνομίων κατήντησαν ὁ μέγας κρίκος, ὅστις βαστάζει ὅλην τὴν ἅλυσον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων. Τὰ πάντα εἰς αὐτοὺς συγκεντροῦνται, αὐτοί δὲ ἀφήσαντες ὅλα κατὰ μέρος καὶ μόνον μεριμνῶσι, δηλ. πῶς νὰ πλουτῶσι καὶ προάγωνται ἀτομικῶς. Ἂν εἶνε δυνατὸν ἐπισπεύσατε τὴν ἐκτύπωσιν τῶν «***Καλογηρικῶν Ἀποκρύφων.***» Πιθανὸν νὰ γείνῃ δι' αὐτοῦ μία ἀφετηρία, ὥστε νὰ εὑρεθοῦν καὶ ἄλλοι πολλοὶ νὰ συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς ἤδη ἀποτελματωθείσης καταστάσεως τῶν Ἀρχιερέων μας. Μὴ ζητῇς ἕτερον ὄνομα διὰ τὸ βιβλίον· δὲν πειράζει πῶς εἶνε ὀλίγον ἀσύνηθες εἰς τὰ ὦτα τοῦ παρ' ἡμῖν κόσμου ὁ τίτλος «**τὰ *Ἀπόκρυφα τῶν Καλογήρων.***» Ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τοῦτο θὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν πολλῶν ἀδιαφορούντων διὰ τὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ γράψῃς ὕβρεις καί φράσεις ἀνοικείους ἢ ἀγενεῖς, αἵτινες ἀπάδουσιν εἰς τὸν χριστιανισμόν. Δέον ἀπαθῶς ἡμᾶλλον συμπαθῶς νὰ ἐκφρασθῶμεν ἐναντίον τῶν ἀτοπημάτων τῶν Ἀρχιερέων, χωρὶς νὰ προκαλέσωμεν ἐρεθισμόν. Ζητῶ συγγνώμην διὰ τὰς φλυκάς μου συμβουλάς. Γνωρίζω καλῶς τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν περὶ τὸ χριστιανοπρεπῶς γράφειν ἐπιδεξιότητά σου.

Μὴ φοβῆσε ποσῶς. Αἱ μεγάλαι μεταβολαὶ δὲν γίνονται ἄνευ θυσίας, καὶ διὰ μικρᾶς τινος τόλμης. Ἂν σήμερον καταδιωχθῶμεν, τὸ μέλλον, ἡ ἐπερχομένη γενεά θὰ μᾶς χειροκροτήσῃ, ὡς σενέβη εἰς τὸν Σωκράτην, Φωκίονα κ. λ. «***ὁ Χριστός μου δύναμις.***» Πολὺς θόρυβος γίνεται ἐν Φαναρίῳ διὰ τὸ Περιοδικόν σου. Σείουν τὰς κεφαλάς οἱ Σεβασμιώτατοι. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Κολεσίδης τώρα δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν θεολογ. Σχολὴν διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν ἀνάνδρως, ὅπως σὲ ἔκαμαν πρὸ 16 ἐτῶν οἱ φωτοδεεῖς Τύρανοι τοῦ Φαναρίου. Συχνάκις ἔρχονται οἱ Συνοδικοί, καὶ μοῦ ζητοῦν νὴν «***Χριστιανικὴν Ἀλήθειαν***» τὴν ὁποίαν κρύπτω ἐπιμελῶς, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ψευσθῶ ὅτι τάχα ἔπαυσα ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι συνδρομητής. Θέλουν νὰ ἐνοχοποιήσουν καὶ ἐμὲ ὡς δῆθεν συνεργάτην τοῦ Περιοδικοῦ σου. Ὁσάκις μοῦ τὸ ζητοῦν τοὺς παραπέμπω εἰς τὴν Α. Θ. Π. ὅστις εἶνε συνδρομητής. Τὸ αὐτὸ κάμνουν καὶ οἱ λοιποί ἐνταῦθα φίλοι. Τί νὰ κάμωμεν, ἀγαπητέ; νὰ μὴ σοῦ κακοφανῇ τὸ τοιοῦτον. διότι δυιτελοῦμεν ὑπὸ τὴν φοβερὰν τρομοκρατίαν τῶν νέων Φαρισαίων. οἱ Τοῦρκοι ἔχουν ἕνα μόνον Τύρανον τὸν χαμὴτ, ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν πολλούς. Ἂς εἴπω τὴν ἀλήθειαν ταύτην, διὰ νὰ ἐλαφρύνω ὀλίγον τὴν τεθλιμμένην μου ψυχήν. Τίς οἶδε; μήπως ἔξαφνα ἀποθάνω ὑπὸ τὸ ἀφόρητον βάρος τῆς λύπης καὶ εὐθύνης διὰ τὴν σιγήν μου. Τρέμων γράφω ταῦτα καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὰ γράφω. Μετενόησα πικρότατα πού ἐχειροτονήθην, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ νῦν κακῶς ἐννοούμενον Καλογηρικὸν στάδιον, Πλὴν τί ποιητέον; Ἀφοῦ ἅπαξ ὑπεβλήθην εἰς τὸν ζυγόν, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ τεργιάζω πρὸς τοὺς Ἁγίους μας, καὶ νὰ φανῶ ὅτι κολακεύω τοὺς πληρεξουσίους Συνοδικούς, διὰ νὰ λάβω μίαν ἐπαρχίαν. Τί νὰ κάμω; ὁμολογῶ ὅτι «ἐμίσησα ἐκκλησίαν πονηρευογέ-

νων, καὶ μετ' ἀσεβῶν οὐ μὴ καθήσω εἰς τὸν αἰῶνα,» πλὴν θέλω νὰ γείνω Ἀρχιερεὺς διὰ νὰ φανῶ χρήσιμος εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐδελφοὺς μου, καὶ εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον ἱερὸν σκοπόν μας. Ἀφοῦ ἐγὼ ὡς Κληρικὸς δὲν δύναμαι νὰ γράψω κατὰ τῶν Ἀρχιερέων μας, θεωρῶ χρέος μόυ ἱερὸν νὰ βοηθῶ τοὺς ἔχοντας τὸ θάρρος, ἱκανότητα καὶ ἀρίστην προθυμίαν λαϊκοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλπίζω ὅτι ἡ θεία Πρόνοια θὰ ἑτοιμάσῃ ἀτρομήτους ὑπερμάχους καὶ προβολεῖς τῆς Ἐκκλησιαστῆς ἀναβιώσεως. Καὶ τυφλῷ δῆλον ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, ὡς ἔχουσι νῦν, ὄχι μόνον δὲν θὰ ζητήσουν ποτέ μετατροπήν τοῦ καθεστῶτος, ἀλλὰ πάν τοὐναντίον θὰ καταδξώξουν μάλιστα τοὺς τολμῶντας νὰ εἴπωσί τι σχετικῶς πρὸς τὴν παροῦσαν ἐκκλησιαστὴν καχεξίαν ἡμῶν,

Εἶσαι εὐτυχής, κ. Παῦλε. καὶ πολλάκις εἰς τὰς συναναστροφὰς ἡμῶν σὲ ἐνθυμούμεθα, Ἐπιτρεψόνμοι νὰ σὲ συγχαρῶ ὡς τὸν εὐτυχέστερον μαθητὴν τῆς Θεολογ. Σχολῆς, διότι πρῶτον εἶσθε οἰκογενιαρχης. β!) ἀπηλλάγης τῆς Φαναριωτικῆς ἐπιρροῆς. γ!) ἐργάζεσαι ὡς στρατιώτης Χριστοῦ καλλίτερον ἀπὸ ὅλους ἡμᾶς τοὺς ψευδοθεολόγους, οἵτινες σπανιώτατα κηρύττομεν.

«Ἀγωνίζου τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν. Μάχου ὑπὲρ πίστεως καὶ ἔθνους.»

«Ἀνδρίζου, ἔσχυε. ὁ Χριστὸς μου δύναμις.» Γράψον, γράψον, ὁ Θεὸς βοηθός. Μὴ ἀποθαρρύνεσαί ποτε. Ὁ καιρός εἶναι κατάλληλος. διότι πανταχοῦ ὑπάρχουν καὶ Κληρικοί καὶ λαϊκοί δυσηρεστημένοι ἐναντίον τῶν Ἀρχιερατικῶν ἀδικιῶν.

«Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ Πατήρ μου (εἶπεν ὁ Χριστός) ἐκριζωθήσεται.»

Πρὸ ἡμερῶν συνηντήθην μετὰ τοῦ ἀποσκιρτήσαντος φίλου ἡμῶν· ἀντηλλάξαμεν ἐπιφυλακτικῶς ὀλίγας σκέψεις. Καὶ μολονότι ἐνόρκως μοί διεβεβαίωσεν ὅτι ἕως τόρα δὲν εἶπε περὶ ἡμῶν τίποτε εἰς κανένα Ἀρχιερέα, δὲν προὐδωκε τὴν συνωμοσίαν μας, ἐν τούτοις νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν πιστεύσω. Πρὸ ἡμερῶν ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου. ὁ Ἅγιος Ἰκονίου, καὶ ἀφοῦ μοί συνέστησε νὰ εἶμαι πολὺ προσεκτικός· εἶπε λόγους τινὰς, ἐξ ὧν μοί ἔδωκε νὰ καταλάβω ὅτι γνωρίζουν τινὲς τῶν Ἀρχιερέων τὰ τῆς ἱερᾶς συνωμοσία μας. Μᾶς ἀπεκάλεσε ψωρολαζοῦς μὲ Ἀρχηγόν τὸν Κολεσίδην. Γράψον μοί εἶπεν εἰς τὸν ἀνόητον νὰ παύσῃ γράφων κατὰ τῶν Ἀρχιερέων. «***ἀέρα κοπανίζει, καὶ πρὸς κέντρα λακτίζει.***» Καὶ ἐγὼ θέλω εἶπε νὰ βελτιωθῶμεν καὶ νὰ προοδεύωμεν. ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν κατορθοῦνται μέ βίαν, (sic;)

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν αὐτοὺς νὰ λέγουν ὅ,τι θέλουν. Μὴ ἀκούῃς τίποτε. Ἂς προχωρῶμεν λογικῶς καὶ ἐν βόβρ Θεοῦ εἰς τὸν σκοπόν μας ἐπικαλούμενοι πάντοτε τὴν ἄνωθεν ἀντίληψιν. Ἐγὼ ὡς γνωρίζεις δὲν ὑπηρέτησα Ἀρχιερέα, ὥστε νὰ σᾶς μεταδώσω τι περὶ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίας συμβαινόντων Δεσποτικῶν ἀσχημιῶν. Ἀκούω πολλά, καὶ ἀναγινώσκω πλεῖστα ὅσα εἰς τὰ κατηγορητήρια τῶν χριστιανῶν, ὡς πρωτοκολλητής. Ἀλλὰ διὰ νὰ εἴμεθα ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους δέον νὰ κάμωμεν χρῆσιν γεγονότων τῆς ἀμέσου ἀντιλήψεως ἡμῶν, καὶ ταῦτα πάλιν κατόπιν βασάνου καὶ αὐτοπεποιθήσεως· ἄλλως ἐὰν πᾶν ὅ,τι ἀκούσωμεν εὐπίστως τὸ νιοθετοῦμεν, θὰ θεωρηθῶμεν ὡς ψεῦσται, καὶ θὰ ναυαγήσωμεν οἰκτρῶς. Καὶ τὶς ἠνάγκη νὰ προβῶμεν εἰς ψευδῆ ἢ ὕποπτα γεγονότα, ἀφοῦ καὶ διὰ τοῦ ἑνὸς χιλιοστοῦ τῶν γνωστων ἀταξιῶν τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν δυνάμεθα νὰ γεμίσωμεν πολλοὺς τόμους. Ὅθεν θὰ ἐκθέσω λίαν συντόμως καὶ περιεκτι-

κῶς ὀλίγιστα ἐκ τῶν πολλῶν ἐντὸς τοῦ Πατριαρχείου λάμβανόντων χώραν. Λυποῦμαι δὲ μέχρι θανάτου βάπτων τὸν κάλαμον ἐναντίον τοῦ Κέντρου τῆς ὀρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμουν νὰ ἐγκωμιάσω μᾶλλον. Καὶ ὁ Χριστὸς εὑρέθη εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν Φαρισαίων, οἵτινες ἀπετέλουν τὸ Κέντρον τοῦ θεοκρατουμένου Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Νὰ κατηγορῶ δὲν θέλω, νὰ ἀπαινέσω δὲν ἠμπορῶ. Ἂν ἐξακολουθήσω νὰ σιγῶ, θὰ πάθω ἀπὸ φθίσιν, διότι πολὺ πειράζομαι ἀπὸ τὰ ὅσα βλέπω καὶ ἀκούω ἐδῶ, ἐντὸς τῶν Πατριαρχείων,

Ἂς εἴπω λοιπὸν ὀλίγα τινά, τὰ ὁποῖα ὅμως ἕνεκα τῆς πολυετοῦς κακῆς συνηθείας ἔλαβον σχεδὸν ἰσχὺν νόμου ἰδιαιτέρου κατὰ τὸ «***τόπου συνήθεια νόμου κεφάλαιον***.»

Τοῦ εὐαγγελίου σιγῶντος, τοῦ Χριστοῦ ἀπόντος καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος μὴ ὑπάρχοντος ἐντὸς τῶν ἡμετέρων Πατριαρχείων συμβαίνει διηνεκὴς κίνησις καὶ δράσις Ἀρχιερέων ἐχόντων ὡς κύριον μέλημα κοσμοπαθεῖς ἀνυψώσεις καὶ προαγωγάς. Εἶνε τὸ δέκατον ἔτος πού εὑρίσκομαι ἐδῶ, καὶ ἀντὶ νὰ ἐνισχυθῶ πνευματικῶς, ἐχασα μέγα μέρος τοῦ ζήλου μου· οὐδέποτε ἤκουσα Ἀρχιερέα τινὰ ν' ἀνοίξῃ συζήτησίν τινὰ ἢ θέμα θεολογικόν. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ βαρύνονται ὁμιλοῦν περὶ παύσεων, μεταθέσεων καὶ χειροτονιῶν, καὶ ἐργάζονται πῶς νὰ ἐνεργήσουν ἕκαστος ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ προστατευομένων. ***φθείρουσιν ἤθη χρηστά, ὁμιλίαι κακαί.***» Πόσον φανατικῶς ἠγάπων τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ πόσον τόρα τοὺς μισῶ ἕνεκα τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ αὐτῶν χαρακτῆρος. Βεβαίως ταῦτα λέγων δὲν θέλω νὰ εἴπω ὅτι ἐγώ εἶμαι ἄμεμπτος. Ἀλλ' ὅτι ἐγὼ μὲν αἰσθάνομαι τὴν ἐμὴν ἀναξιότητα, καὶ ταράσσομαι βλέπων τὴν ἀκαταστασίαν, ἐνῷ οἱ Ἀρχιερεῖς μας, οὐδόλως ἀνησυχοῦσι δι' αὐτὸ. Οὐδόλωτ ἐρυθριοῦν καλούμενοι Ἅγιοι.

Πόσον ἐξέπεσε παρ' ἡμιν ἡ λέξις «***Ἅγιος***». Καὶ ὁ διάβολος δύναται νὰ γείνῃ, Ἅγιος, ἀρκεῖ μόνον νὰ τυλιχθῇ ἓν ράσον, ὅπερ θεωρεῖται τὸ οὐσιωδέστατον στοιχεῖον τῆς μεγάλης καὶ μικρᾶς Ἁγιότητος. Καθ' ἑκάστην ἐντὸς τῶν Πατριαρχείων ὁλόγος περί ἀργύρου καὶ Χρυσοῦ, καὶ οὐδέποτε ὁμιλοῦν περὶ τοῦ Χριστοῦ. ραδιουργίαι, Καλογηρικὰ κόμματα καὶ ἀντιπερισπασμοί, χρηματολογικαί ἐπιχειρήσεις κ.λ. ἀποτελοῦσι τὸ λεγόμενον οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶχε μέγα δίκαιον ὁ Γεννάδιος Νικοπόλεως, τὸν ὁποῖον τόσον δεινῶς κατέτρεξαν οἱ ἐν Φαναρίῳ, διότι δὲν ἤθελε νὰ τοὺς δωροδοκῇ, καὶ τετράκις ἔστειλαν κατ' αὐτοῦ ἀδίκως ἐξάρχους, καὶ τέλος κυριολεκτικῶς τὸν ἐδολοφόνησαν, εἶχε, λέγω, δίκαιον νὰ φωνάξῃ· «εἰς τὸ σημερινὸν Πατριαρχεῖόν μας ὑπάρχουν 500 ἑκατομύρια δαιμόνων.» Λυποῦμαι φέρων εἰς φῶς μίαν τοιαύτην σοβαράν ὁμολογίαν ἑνὸς θεοσεβεστάτου Ἀρχιερέως καλῶς γνωρίζοντος τὰ τοῦ Φαναρίου, καί ἐκ πείρας πικρᾶς εἰπόντος τὰ ἀνωτέρω. Ποῖος τολμᾷ νὰ προβάλῃ μίαν θρησκευτικὴν συζήτησιν, ἢ νὰ ζητήσῃ τὴν λύσιν μιᾶς θρησκευτικῆς ἀπορίας ἐντὸς τῶν Πατριαρχείων; Δὲν εὑρίσκουν καιρὸν, οὔτε ἔχουν προθυμίαν περὶ σηζητήσεων πνευματικῶν, καὶ περί σωτηρίας ψυχικῆς, Ἐντρέπονται νὰ δείξουν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ Χριστοῦ καὶ Εὐαγγελίου. Ὁποία πνευματική νέκρωσις, καὶ ὑλική ζωή! Τὴν θέσιν τοῦ Χριστοῦ κατέσχεν ὁ Χρυσός· τὸ Ἁγ. Πνεῦμα ἐξετοπίσθη ὑπὸ τῆς κοσμοπαθοῦς ἁγιότητος, καὶ ὁ Θεὸς κατ' ὄνομα μόνον εἶνε γνωστός. Καθ' ἑκάστην σχετίζομαι μετὰ τῶν Ἁγ. Συνοδικῶν καὶ τῶν παρεπιδημούντων ἢ τιτουλαρίων Ἀρχιερέων. Νομίζει τις ὅτι εἶνε ὁρκισμένοι, ὥστε νὰ μὴ διαφύγῃ τὸ ἔρκος τῶν ἱερῶν ὀδόντων λέξις τις περὶ τοῦ

ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθέντος. Ἐὰν ἔχουν τοιοῦτον ὅρκον, ὅπερ δὲν πιστεύω, εὖγε τῆς σταθερᾶς ἐμμονῆς των. Εἴθε νὰ εἶχον καὶ ἐγὼ τοιαύτην ἀκλόνητον εὐστάθειαν νὰ ὁμιλῶ πάντοτε διὰ τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρά μου!

Καὶ τὸ χείριστον εἶνε ὅτι συχνάκις μὴ ἔχοντες ἀσχολίαν οἱ Ἁγ. Συνοδικοί, διὰ νὰ περάσουν τὸν καιρὸν τῆς ἀργίας, εἰσέρχονται ἐν ὥρᾳ ὑπηρεσίας εἰς τὴν Μεγ. Πρωτοσυγκελλίαν καὶ Ἀρχιδιακονίαν καὶ ἐπὶ ὥρας καθήμενοι ἐκεῖ, καί φλυαροῦντες διὰ τὸν φαῦλον κύκλον τῆς ἀργυρολογικῆς των ἐνεργείας, ἐμποδίζουσιν τὰ εἰρημένα γραφεῖα ἀπὸ τὰς διεκπεραιώσεις τῶν ὑποθέσεων τῶν ἔξω ἀναμενόντων χριστιανῶν, οἵτινες περιμένουσι νὰ φύγῃ ἡ Α. Σ. καὶ εἶτα νὰ εἰσέλθουν. Εἶνε δίκαιον νὰ ὑποφέρουν οἱ χριστιανοί, διὰ νὰ φλυαρῇ, μέσα εἷς Δεσπότης—Ναί, ἐπιτραπήτω μοι νὰ εἴπω ὅτι φλυαρεῖ, διότι πρῶτον μὲν δὲν δικαιοῦται νὰ διακόπτῃ τὴν ὑπηρεσίαν πρὸς βλάβην τῶν χριστιανῶν, δεύτερον ἂν ἔχῃ τι ν' ὁμιλήσῃ, ἂς πράξῃ αὐτὸ καθ' ἣν ὥραν οἱ εἰρημένοι Πατριαρχικοί ὑπάλληλοι εἶνε ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας. «***Καιρός καὶ τόπος καὶ τρόπος παντί πράγματι.***» Χωρίς νὰ λυπηθοῦν τοὺς ἔξω κατὰ δεκάδας ἱσταμένους χριστιανοὺς ὡς εἶπον, εἰσέρχονται διὰ νὰ μάθουν τὰ Φαναριωτικά νέα τῆς ἡμέρας, καὶ διὰ νὰ μηχανορραφοῦν ὑπὲρ ἢ κατά τῶν ἔν ταις ἐπαρχίαις Ἀρχιερέων, διὰ νὰ ἁρπάζουν χρήματα. Κακῶς νομίζουν τινές ὅτι τὸ προνόμιον τῆς πολυλογίας καὶ ἀκαίρου φλυαρίας τὸ ἔχουν αἱ γυναῖκες. Οἱ νῦν Μεγαλόσχημοι Ἀρχιερεῖς ὑπερτεροῦν τὸ γυναικεῖον φῦλον καὶ κατὰ τὴν ἀκαιρολογίαν, καὶ ὡς πρὸς τὸ μονοπώλιον τοῦ εὐχερῶς ραδιουργεῖν καὶ καταλαλεῖν. Φαίνεται τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῶν μακρῶν κεφαλομάλλων, καὶ ἐκ τῆς ἡσυχίας τοῦ ἀπεριμερίμνου βίου, ὅπερ ἔχουσι κοινά αἱ

δύο τάξεις τῶν γυναικῶν καὶ Καλογήρων. «***Ἀργία μήτηρ κακίας***».

Ἀπό τινος χρόνου ἤρχισαν νὰ μὲ πλησιάζουν, οἱ κόρακες τοῦ Φαναρίου ζητοῦντες νὰ μάθουν, ἂν μετέβαλον γνώμην, ἄν τ. ἔ. ἀπεφάσισα διὰ τῆς θεοηλάτου σιμωνίας να ἐξαγοράσω τὸ Κετίκι τῆς Πατερίτσας. Σοί εἶχον γράψει, φίλτατε Παῦλε, ὅτι δὶς ἐγένετο λόγος νὰ προχειρισθῶ Μητροπολίτης, καὶ ἐπειδή δὲν ἔπαιξαν οἱ δάκτυλοί μου, ἕτεροι διὰ χρυσῆς λύγγης, καίτοι ὑστερώτεροί μου, ἐκυρίευσαν τὸ φρούριον τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι. Ἔχω σκοπὸν νὰ μὴ ἐνδώσω εἰς τὸν τρισπανυπεραθλιέστατον νόμον τῆς ἐωσφορικῆς σιμωνίας. Τὸ πολὺ δὲν θὰ μὲ κάμουν Δεσπότην. ἔστω. Προτιμότερον νὰ ὑποφέρω παρὰ νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἀτίμου καὶ Ἀρχιεροφιλεστάτης σιμωνίας. Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὰς φράσεις μου. Ἀλλ' ἡ δικαία μου ἀγανάκτησις μὲ ὠθεῖ εἰς τοῦτο. Ἄλλοι μετὰ πένε ἢ καὶ δέκα ἔτη κατόπιν μου ἐξελθόντες ἐκ τῆς θεολογ. Σχολῆς σείουσι γαυριῶντες ἐνώπιόν μου τὴν λάμπουσαν Πατερίτσαν, ἣν ἥρπασαν διὰ μυρίων κολακειῶν, καὶ τῆς ἀντιχρίστου δωροδοκίας. Οὐδείς φθόνος. Ποσάκις ἡ ἀγανάκτησίς μου μὲ ἀνάγκασε νὰ τύπτω τὸ στῆθος καὶ τὴν κεφαλήν μου, διὰ τὴν ἀπερίσκεπτον ἐκλογήν τοῦ βίουμου.

«Ἆχ! Θεέ μου! καλλίτερον νὰ ἤμην ἁπλούστατος βοσκὸς ἐπάνω εἰς τὰ ἀθῶα βουνά τῆς τερνοτάτης μου πατρίδος (Τσαγρακίου) μακράν τῶν σκανδαλισμῶν τοῦ Φαναριωτικοῦ Τάγματος! Εἴθε νὰ ἤμην τυφλὸς καὶ κωφός, ὥστε νὰ μὴ ἔβλεπον, τὰ ὅσα παρ' ἐλπίδα εἶδον, καὶ νὰ μὴ ἤκουον, ὅσα ἤκουσα. Δὲν λυποῦμαι δὲ τόσον, διότι ἀνεμίχθην μὲ τοιαύτην σπεῖραν τῶν φανερὰ χριστεμπορευομένων, ἀλλὰ μᾶλλον τιτρώσκομαι τὰ σπλάχνα, διότι εὑρισκόμενος ἐντὸς

τοῦ φρουρίου τῶν φιλοχρύσων δὲν δύναμαι, ὡς θέλω, νὰ διαμαρτηρηθῶ. Καὶ ὡς ἐκ τῆς φοβερᾶς μου πενίας ἀναγκάζομαι μέχρι τινὸς νά σιγῶ ἀπέναντι τοιοῦτου πολημιητέου κακοῦ. Ὁ ἔξω κόσμος ἀκούει, καὶ λέγει πολλὰ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς Ἀρχιερατικῆς χορείας, πλὴν εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι ὁλαὸς μας εἶνε ἀδύνατον ν' ἀντιληφθῇ κατὰ βάθος τὴν ἀξιοδάκρυτον καὶ τολμηροτάτην ἀκαταστασίαν τοῦ Ἀρχιερατικοῦ βίου. Οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν νεωτερίζουν, καὶ οὐδεμίαν σημασίαν δίδουν εἰς τοὺς ἱεροὺς νόμους καὶ Κανόνας. Ἄλλοι Μασονίζουν. καὶ πάντες σχεδὸν διά τὸν Χρυσὸν ζυμόνουν καὶ κοσκινίζουν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐν Φαναρίῳ Ἁγίων. «***Εἴπωμεν τοίνυν καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τὸ Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον , Κύριε ἐλέησον, ἡμᾶς δὲ ἐλεήσοι ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς***.»

Περὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων, ὡς εἶπον δὲν ἔχω τι θετικόν. Ἂν ὅμως θέλῃς, ἀγαπητέ Παῦλε, δύναμαι νὰ σᾶς μεταδώσω τὰς διὰ τοῦ Πρωτοκόλλου, οὗτινος προϊσταμαι, διαβιβαζομένας ἐγγράφους κατηγορίας τῶν Χριστιανῶν κατὰ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Μητροπολιτῶν. Βεβαίως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παρακολουθήσωμεν ὅλην τὴν σειράν τῶν καθ'-ἑκάστην σωρηδὸν ἐρχομένων ἀναφορῶν. διότι τὸ τοιοῦτον ἀπαιτεῖ σύνταξιν πολλῶν βιβλίων. Τί δυσάρεστος εἶνε ἡ ὑπηρεσία μου; διότι τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ χρόνου μου διέρχομαι διασκεδάζων (!!) μὲ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀντιγραφὴν τῶν διαβιβαζομένων, παραπόνων τῶν ἔξω χριστιανῶν κατὰ τῶν Δεσποτικῶν παρανομιῶν. Φρίττω ἀληθῶς καὶ ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου διὰ τὰ τολμηρά καὶ ἄνομα Ἀρχιερατικά διαβήματα, ἅτινα ἀποτροπιάζονται δικαίως οἱ πιστοί. Ἂν ποτέ, ἀγαπητέ Κολεσίδη, ὅπερ δὲν πιστεύω, σὲ καταδιώκω-

σι ποινικῶς οἱ Ἀρχιερεῖς ζήτησον πρὸς σωτηρίαν σου τὴν συνδρομὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ Πρωτοκόλλου, ὅπου ὑπάρχουν πολὺ περισσότεραι ἀσχημίαι, παρ' ὅσα σὺ θὰ γράψῃς. Κάμε ἔκκλησιν πρὸς τὸν λαόν μας, καὶ ἂς ἀναγκάσῃ τὸ Πατριαρχεῖον νὰ φέρῃ εἰς φῶς τά ὄντως ἀπόκρυφα τῶν Ἀρχιερέων, καὶ τὰ ἀπόρρητα τοῦ Πρωτοκόλλου. Καὶ ἓν ἐκ τῶν χιλίων κατηγοριῶν, ἂν ἀληθεύῃ, ἀρκεῖ νὰ καθαιρέσῃ καὶ εἰς ἀγχόνην νά καταδικάσῃ τοὺς Ἁγίους Δεσπότας ἡμῶν. Τὸ δὲ περιεργότατον καὶ σπαραξικάρδιον παιγνίδι τοῦ Φαναρίου εἶνε ὅτι συνήθως εὐνοεῖ, καὶ προάγει τοὺς χειρίστους καὶ ἀρπαγιστάτους. Ὅσοι καταδιώκονται, πρὸς τὸ πεῖσμα τῶν διωκτῶν, ἢ χάριν τῆς δωροδοκίας ἀνυψοῦνται εἰς μεγαλιτέρας Ἐπαρχίας. Οἵα περιφρόνησις πρὸς τὸν λαόν! «***Φρῖξον ἥλιε, καὶ στέναζον ἠγῆ***»!!!

Πολὺ ἠρεύνησα νὰ μάθω κατὰ ποῖον ἄρθρον τίνος Κανονισμοῦ λαμβάνουσι χώραν τοιαῦτα ἔκτροπα. Δυστυχεῖς χριστιανοί, λέγω πολλάκις καθ' ἑαυτὸν, πότε θὰ ἐξυπνήσητε, διὰ νὰ ἴδητε τί συμβαίνει πρὸ τῶν ὀμμάτων σας, εἰς βάρος τοῦ Χριστοῦ!

Τί τοῦ κάκου χάνετε καιρὸν, ὦ χριστιανοί, καὶ χρήτατα, καὶ κόπους πρὸς καταδίωξιν τοῦ Δεσπότου σας. Τσσούτων ἐτῶν πεῖρα δὲν εἶνε ἱκανή νὰ σᾶς πείσῃ, ὅτι ματαίως ἐνάγεται ἐνόχους Ἀρχιερεῖς πρὸς ἄλλους ἐνοχωτέρους Δεσπότας, τοὺς Συνοδικούς; Εἶνε δυνατὸν ποτε νὰ καταδικάσουν αὐτοί ἑαυτούς; «***Πᾶσα βασιλεία μερισθεῖσα ἐφ' ἑαυτὴν ἐρημοῦται***.» Πῶς οὖν σταθήσεται ἡ βασιλεία τῶν Ἀρχιερέων, ἐὰν οἱ μὲν ἐκβάλωσι τοὺς δὲ; Ἄλλως τε ἐν τῇ Συνόδῳ διαδέχονται ἀλλήλους, καὶ φυσικῶς φοβοῦνται ἀπὸ ἀντεκδικήσεις καὶ μνησικακίας, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε ἀριστοβάθμιοι καί παροιμιώδεις. Ἕκαστος ἐξ αὐτῶν γνωρίζει καλῶς

τὰ τοῦ ἄλλου ἐλαττώματα, καὶ κατὰ συνέπειαν φοβοῦνται οἱ Ἁγ. Συνοδικοί νὰ προβοῦν εἰς τὴν καταδίκην τοῦ ἐν χρυσῷ συναδέλφου, ἵνα μὴ οὗτος τοὺς ἀποκαλύψῃ. «Τὶς γὰρ ὁ ἀναμάρτητος ἵνα ρίψῃ λίθον κατὰ τοῦ ἄλλου;» Ἀκριβῶς συμβαίνει εἰς τὸ μεγακλέες Φανάριον, τὴν Ἀκρόπολιν τῆς ὀρθοδοξίας, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνέβαινεν ἐπὶ τῶν 30 τυράννων εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, ὅτε εἶπεν ὁ σατυριστὴς Διογένης πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν 11 ἀπαγόμενον. «***Ἄθλιε, τὶ γὰρ τὰ μικρὰ ἔκλεπτες, καὶ οὐ τὰ μεγάλα, ἵνα καὶ σὺ ἄλλους ἀπῆγες;***» Ἄχ! φίλτατε, πόσον μὲ πιάνουν τὰ νεῦρα, ὅταν ἴδω ἢ ἀκούσω τὰ τῶν Ἀρχιερέων μας!! Πολλάκις χύνω θερμά δάκρυα, ὅταν ἀναλογισθῶ τὴν προφανὴ κατάπτωσιν ἡμῶν, τὰ περιστοιχοῦντα ἡμᾶς δεινὰ, καὶ τὴν ἀπελπιστικὴν ἀταξίαν τῶν Ἀρχιερέων μας, οἵτινες λέγουσιν, ὡς ὁ ἄφρων τοῦ Εὐαγγελίου πλούσιος. «***ψυχή μου ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά, ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.***» ὦ εὐφυέστατε Λουκιανέ, ἐλθέ νὰ ἴδῃς καὶ νὰ περιγράψῃς ἔτι ὡραιοτέρους διαλόγους, οὐχὶ νεκρικοὺς καὶ μυθώδεις, ἀλλὰ περὶ ζώντων καὶ πασιγνώστων Ἀρχιερατικῶν ἀσχημιῶν. Πολὺ ὀλιγώτερον ἐδικαιούσο, ὦ εὐτράπελε Λουκιανέ, νὰ διακωμῳδῇς τοὺς συγχρόνους σου ὁμογενεῖς εἰδωλολάτρας. διότι ἐκεῖνοι ἔζων ὑπὸ τὸ βαθὺ σκότος τῆς πολυθεΐας· ἐνῷ ἡμεῖς θείᾳ χάριτι εἴμεθα τέκνα τοῦ Εὐαγγελίου. «***Δῴη αὐτοῖς ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσα!***»

Συναξάριον τοῦ Ἁγίου χρυσομάρτυρος Κολωνίας Δωροθέου τοῦ ἀμαθεστάτου, καὶ τουρκοφώνου.—

Ἐγκωμίοις στέψωμεν Δωρόθεον τὸν Ἀρχιθύτην
Ἀγραμμάτων σέμνωμα Τουρκόφωνον καὶ Ξυλοσχίστην
Φαναρίου καύχημα τρισένδοξον Σαφραμπολίτην
Ρασοφόρων πρότυπον Παράνομον Μητροπολίτην.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Ὁ Ἅγιος οὗτος τοῦ Χρυσοῦ Μύστης ἐξ ἀπορρήτων καταγόμενος καὶ δι' ἀπορρήτων μέσων προαγόμενος ἀνυψώθη εἰς τὸ μέγα καὶ πανευκλέες στάδιον τῆς πολυφέρνου Ἀρχιερωσύνης. Δωρόθεος ὁ Μέγας καὶ πρώτος Κολωνίας ὥς μοι διηγήθη ὁ ἴδιος ἐν τῇ ἀφελείᾳ του, ἦτο ἀρκετά εὐειδὴς τὴν ὄψιν, ὅτε ἦτο νέος, καὶ πάμπτωχος. Φθάσας εἰς Κων)πολιν προσεκολλήθη εἰς τὸν Γέροντα (α!) ἐφέσου Ἀγαθάγγελον ὡς ἁπλούστατος Ἱπποκόμος καὶ ὑπηρέτης. Γνωρίζων δὲ ὀλίγα κολυβογράμματα καὶ φύσει κεκτημένος τὰ δύο ἑλκυστικά πλεονεκτήματα τῆς ὡραιότητος καὶ καλλιφωνίας, περιπλέον δὲ ὢν κόλαξ εὐκόλως ἐκέρδησε τὴν εὔνοιαν τοῦ Ἁγίου Πάτρονός του, καὶ ἐνδυθεὶς τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα ἐχειροτονήθη Διάκονος. Ἰδοὺ ἡ βάσις καί ἡ ἐντιμος ἀρχή τοῦ ἐνδόξου σταδίου του· Ἂς παραλείψωμεν χαριν συντομίας τὸν εἰκοσαετῆ βίον του, κατὰ τὸν ὁποῖον βαθμηδὸν προαχθεὶς εἰς Ἀρχιδιάκονον, Πρωτοσύγκελλον τοῦ ἐν λόγῳ Ἁγίου προεχειρίσθη ἐπὶ τέλους εὐδοκίᾳ τοῦ Φαναρίου Μητροπολίτης Χαλεπίου, ὅπου τέρατα καὶ σημεῖα διαπράξας κατεδιώχθη, καὶ μετ' ἐπαίνων πολλῶν ἀποδοκιμασθεὶς ἀπεσέμφθη ὀπί-

Σημ.(α) Γέροντες ἐκαλοῦντα οἱ 12 πρωτόθρονοι Ἀρχιερεῖς, οἵτινες διαρκῶς ἔμενον ἐν Κων)πολεις ὡς Συνοδικοί.

σω εἰς Φανάριον, καθὼς ἐπιστρέφεται εἰς τὸν κύριόν του τὸ κίβδηλον νόμισμα. Καὶ ἐπειδὴ διὰ του δεκαλίρου κατὰ μῆνα ἐπιδόματος ἐγένετο βάρος εἰς τὸ πενιχρὸν ταμεῖον τῶν Πατριαρχείων, ἐζητεῖτο κατάλληλος εὐκαιρία, ἵνα ἀπαλλαχθῶσιν ἀπ' αὐτὸν οἱ ἐν Φαναρίῳ. Ὅθεν κενωθείσης τῆς ἐπισκοπικῆς ἕως τότε θέσεως Νικοπόλεως, προὐβίβασαν αὐτὴν εἰς Μητρόπολιν, καὶ διώρισαν ἐκεῖ τὸν Δωρόθεον. Καὶ σημειωτέον ὅτι ἓν μεταξὺ τῶν μεγίστων σφαλμάτων τοῦ Φαναρίου εἶνε ὅτι διορίζει Μητροπολίτας αὐτοβούλως καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ, ἂν ὁ ἐκλεχθεὶς εἶνε κατάλληλος διὰ τὴν ἐπαρχίαν του. Ὁ ἀγράμματος Δωρόθεως καθὼς καὶ ὁ νῦν Κολωνίας Σωφρόνιος, ἠδύνατο νὰ σταλῇ εἰς Τραπεζοῦντα, ἢ εἰς Σμύρνην, διότι ἐκεῖ ὑπὰρχουν ἐφοροδημογεροντίαι ἀνεπτυγμέναι, καὶ δὲν ἔχουν ποσῶς τὴν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς συνδρομῆς τοῦ Δεσπότου, ἐκεῖ ὁ Ἀρχιερεὺς εἶνε ὅπως οἱ βασιλεῖς τῶν συνταγματικῶν Κρατῶν τ. ἔ. ὡς ἁπλοῖ σφραγιδοφύλακες. Ἀλλὰ ἡ Νικόπολις καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἐπαρχίαι διατελοῦντες εἰς τὰ σπάργανα τῆς παιδείας ἔχουνσιν ἀπόλυτον ἀνάγκη Μητροπολίτου, ὅστις νὰ λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν εἰς πάντα, νὰ ὁδηγῇ, προτρέπῃ καὶ διευθύνῃ τοὺς πάντας, καὶ ἐπομένως εἰς Κολωνίαν δέον νὰ σταλῇ Ἀρχιερεὺς ἔμπειρος δραστήριος καὶ εὐπαίδετος, καὶ οὐχὶ ὡς τὸ Δωρόθεως. «***Τυφλὸς τυφλὸν, ἐὰν ὁδηγῇ ἀμφότεροι εἰς βόθρον πεσοῦται.***» Ὅπως δήποτε ὁ ξυλοσχίστης Δωρόθεος διορίσθη Κολωνίας, ἀφοῦ ἐχρεώθη εἰς τοὺς ἐν Φαναρίῳ ρουσφετοβίους ὑπὲρ τὰς 300 λιρ. δι' ὁμολόγων ἐντόκων. Ὑποσχεθείς μοι λαγοὺς μὲ πετραχήλια παρέλαβε καὶ ἐμὲ ὡς γραμματέα του, ἢ μᾶλλον, ὡς ἐφαντάζετο ὁ δείλαιος, ἐσκόπει νὰ μὲ ἔχῃ ὡς μεσίτην καὶ συνεργάτην τῶν ἱερολῃστειῶν πρὸς πλουτισμόν. Ὅτε εὑρισκόμεθα ἐν Κων)πόλει, ἦτο πρᾶος, ἤπιος καὶ εὐπροσήγορος. Ἅμα ὅμως ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Μητρόπολιν Κολωνίας, καὶ εἶδε τὰς τιμὰς καὶ τὰ δῶρα τῶν χριστιανῶν μετεβλήθη, καὶ ἔγεινεν, ὡς ἄλλος Ηαυσανίας, ἀπρόσιτος, ἀγενεὶς καὶ τυραννικός. Μὴ ἔχων οὐδεμίαν ἀτομικὴν ἀξίαν, καὶ τιμώμενος βαιβαίως διὰ τὸ ἱερόν του ἀξίωμα ἔπαθεν ὡς ὁ ὄνος τοῦ Αἰσωπείου μύθου, τὸν ὁποῖον ἂς τὸν μεταφέρωμεν ἐνταῦθα χάριν θυμηδίας. Ὁ κὺρ ὄνος μίαν φορὰν φορτωμένος ἱερὰς εἰκόνας μετέβαινεν εἰς τὸ χωρίον του. Καθ' ὁδὸν πολλοί χριστιανοί μετὰ σεβασμου ἀποκαλυπτόμενοι προσεκύνουν τὸ ἱερὸν φορτίον του. Ὁ τῆς ταπεινότητος τὰ πρωτεῖα φέρων ὄνος νομίσας ὅτι αὐτὸν τιμοῦν, ὑπερηφανεύθη. ἐλησμόνησεν ἑαυτὸν ὁ πρώην ταπεινὸς καὶ πρᾶος τὴν καρδίαν Κερμέντιος, καὶ ἤρχισε νὰ δυστροπῇ καὶ ν' αὐθαδιάζῃ πρὸς τὸν ὀνηλάτην. Νομίζω ὅτι τὰ σχόλια εἶνε περιττὰ.

Τόσον ἐγωιστὴς καὶ μεγαλομανὴς ἦτο ὁ Δωρόθεος, ὥστε εἰς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους χριστιανούς ἔλεγε τὰ ἑξῆς. Ἐγώ εἶμαι εἷς ἀπὸ τοὺς Μεγ. Μητροπολίτας, ἐπρόκειτο νὰ γείνω Τραπεζοῦντος κατ' ἀπαίτησιν τῶν Τραπεζουντίων (!) ἀλλ' ἡ Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλ. διὰ πολλούς λόγους μὲ ὑπερχέωσε νὰ ἔλθω ἐδῶ. ἐγὼ ἐμεγάλωσα τὴν ἐπαρχίαν σας. Ἀπὸ Ἐπισκοπὴν τὴν ἀνύψωσα εἰς Μητρόπολιν Κολωνίας. ἐξώδευσα δι' αὐτὸ 600 λιρ. (ὢ τοῦ ἀναιδεστάτου ψεύδους, καὶ τῆς ἱερᾶς ἀγυρτείας!) Ἄλλαι ἐπισκοπαί, ἔλεγεν, εἶνε πρόθυμοι νὰ δώσουν 10 χιλ. λίρας διὰ νὰ γείνουν Μητροπόλεις, καὶ δέν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτύχουν. (ψεῦδος!) Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι μεῖνας ἄνευ θέσεως, καὶ ἐπὶ ἔτη ἱκανὰ περιπλανώμενος ἀνά τὰς ὁδοὺς του Φαναρίου, διὰ πολλῶν δωροδοκιῶν καὶ μεγάλων ἐκλιπαρήσεων ἐσφετερίσθη τὸ ἱερὸν φέουδον τῆς ἐπαρχίας Κολωνίας.

Τὸ Παράδοξον ἦτο ὅτι ὁ εἰρωνικῶς κατὰ τὴν χειροτονίαν μετονομασθείς Δωρόθεος (!) ἦτο ἐκ τῆς πολυπληθοῦς τάξεως τῶν ἡμιμαθεστάτων, οἵτινες θέλοντες νὰ δείξωσι σοφίαν καὶ γνώσεις ἀρνοῦνται τὰς ὑπὲρ λόγον δογματικὰς τοῦ χριστιανισμοῦ ἀληθείας, καὶ κλίνουν τὸν αὐχένα πρὸς τὰς ὑλιστικὰς θεωρίας,

Πολλάκις ἐν φαιδρᾷ εὐθυμίᾳ διατελῶν ὁ Δωρόθεος συνεζήτει μαζί μου ὑλιστικῶς, καὶ ὁλογυμνότατος ὢν ἤθελε νὰ δείξῃ ἑαυτὸν ἐλλογιμώτατον. Πόσον γελοιός μοι ἐφαίνετο ὅταν κομπάζων ἔλεγεν ὅτι δύναται νὰ βγάζῃ πέντε θεολόγους ἀπὸ τὴν ἀριστεράν τσέπην του. ἐννοεῖται ὅτι ὡμίλει τουρκιστί πάντοτε. Παράδοξοι εἶνε οἱ ἀμαθεῖς· δὲν γνωρίζουν ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουν ἄλλα ἐκτὸς τῶν ὅσα γνωρίζουν, καὶ διὰ τοῦτο γίνονται τυλμηρότεροι καὶ ἐπιδεικτικώτεροι.

Πόσον ὁ ἐγωισμός τυφλόνει μερικοὺς ἀνθρώπους, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἐνῷ εἶνε πτωχοί νομίζουν ὅτι εἶνε πλούσιοι, καὶ ἐνῷ εἶνε δύσμορφοι φαντάζονται ὅτι εἶνε πάγκαλοι ὡς ὁ Ἰωσὴφ, καὶ τέλος ἐνῷ εἶνε ἀμαθέστατοι κομπορρημόνως θεωροῦν ἑαυτοὺς ἀνωτέρους τῶν ἄλλων. Ἐγνώρισα νέον τινὰ τόσον φίλαυτον, ὥστε ἐντελῶς ἀμούσικος ὢν καὶ παράφωνος εὐκόλως ἐπίστευεν ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ διωρισθῇ Πρωτοψάλτης εἰς μίαν τῶν Ἐκκλησιῶν Κων)πόλεως, καὶ ἐκέρνα ἀφειδῶς τοὺς εἰρωνικῶς εὐφημοῦντας τὴν κοράκιον μελῳδίαν του.

Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον. Εἶπον ὅτι ὁ Ἅγιος Δωρόθεος ἦτο ὑλιστῆς, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπολιτεύετο· νηστεία, ἀκολουθία κ. λ. ἦσαν δι' αὐτὸν παιδαριώδη. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸ παρόν βιβλίον δὲν πρόκειται κυρίως νὰ ἐκθέσωμεν τὰ πρὸς Θεὸν ἁμαρτήματα τῶν Ἀρχιερέων, ἀλλὰ τὰ πρὸς ἡ-

μᾶς αὐτοὺς, διὰ τοῦτο θέλω παραλείψει τὸν ἀτομικὸν αὐτῶν λο)σμον μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ μόνον θ' ἀναφέρω τὰς πρὸς ἡμᾶς ἀδικίας τῶν Ἀρχιερέων. Δὲν μὲ μέλει τόσον ἄν δὲν πιστεύουν εἰς τὸν Θεὸν· δὲν μὲ ἀνησυχεῖ τόσον, ἄν δὲν νηστεύουν ἢ δὲν προσεύχωνται κατ' ἰδίαν. Δὲν μὲ πειράζει τόσον πολύ, ἄν εὐχαριστοῦνται νὰ ὑπάγουν οἱ Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Κόλασιν. Ὀλίγον ταράσσομαι, ἄν ἐσωτερικῶς εἶνε ἀσεβεῖς καὶ δὲν σέβονται τὸ λαγόν. Ὁ σκοπός μου δὲν εἶνε κυρίως νὰ συντελέσω διὰ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ψυχικὴν των σωτηρίαν, ἄν καὶ εὔχομαι πολὺ καὶ περὶ τούτου· τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι πρέπει ν' ἀπέχουν ἀπὸ τὸ νὰ κλέπτουν καὶ ἀδικοῦν τὸ ἔθνος εἰς βάρος τοῦ Εὐαγγελίου. Εἷς Νομάρχης, ἢ Διοικητὴς δὲν κατακρίνεται διὰ τὸν ἀτομικὸν του βίον, ὅταν εἶνε ἀκριβὴς εἰς τὰ δημόσια αὐτοῦ καθήκοντα. Καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ὡς ἔμμισθοι ὑπάλληλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἂς ἐκπληρώσουν νομοταγῶς τὰς ὑποχρεώσεις των, καὶ εἰς τόν ἰδιωτικόν βίον τους ὅ,τι θέλουν, ἂς κάμνουν. Τί μᾶς μέλει ἐπὶ τέλους. «***Ἕκαστος τὸ ἴδιον φορτίον θέλει βαστάσει, καὶ θέλει δώσει λόγον εἰς τὸν ἀδέκαστον Κριτὴν.***»

Ὅθεν παραλείπων τὰ ἰδιωτικά του καὶ τὰ ὡς πρὸς τὸν ψευδοανεψιόν καὶ τὴν ἐξ ἀπορρήτων νύμφην του, πρὸς οὓς εἶχε μεγάλην ἀδυναμίαν, σιωπῶν τὸ βρωμερόν πάθος του συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἐλερώνετο συνήθως λειτουργῶν θέλω ἀναφέρει ὀλίγιστα ἐκ τῶν πολλῶν ἀργυρογογικῶν ἐπιχειρήσεων, διὰ νὰ δείξωμεν, οἷος ὁ ἀνὴρ, καὶ οἷα εὐθαρῶς ἔπραττε.

Ἐξήλθομεν ὁμοῦ εἰς τὴν πρώτην περιοδείαν, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν, εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν ἱερῶν φόρων τοῦ Ἁγίου ὑποσουλτάνου. Ἐσχεδίασεν ἐκ τῶν προτέρων νὰ διπλασιάσῃ αὐτοβούλως τήν ἐπιχωρήγησιν γενικῶς, διά τὸν λόγον ὅτι

ἡ ἐπισκοπή ἔγεινε Μητρόπολις. Μοί συνέστησε νὰ τὸν βοηθήσω καταπείθων τοὺς συμπατριώτας μου. Καὶ χωρίς νὰ σκεφθῇ ποῖον ἐχθρόν τῶν Δεσποτικῶν καταχρήσεων εἶχε μαζί του, ἑτοίμησε νὰ μοί ἀνακοινώσῃ τα λῃστρικά μέσα τῆς ἀρχιερωσύνης του, καὶ μὲ παρεκίνησε νὰ ἐξυπηρετήσω πιστῶς εἰς τὰ ὑλικὰ συμφέροντά του. εἶχεν ὁ τάλας τὴν ἀξίωσιν νὰ γείνω ἐγὼ ὁ Κολεσίδης ὄργανον τοῦ ἁρπάζειν καὶ κλέπτειν πρὸς κορεσμὸν τῆς ἀτίμου φιλαργυρίας του· καὶ νὰ καταπείσω τοὺς δεσμίους (!) τοῦ διαβόλου χριστιανούς νὰ πληρώσουν λύτρα. πρὸς ἐξαγορὰν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀπὸ τὸ Μονοπώλιον τοῦ Ἁγίου Δωροθέου.

Ἀλλ' εἰς μάτην μὲ ἐκατήχει. Ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπακούσω. Ὅσον μὲ παρικίνει νὰ ἐξυπηρετῶ τὰ καταχθόνια σχέδια του, λέγων ὅτι τοιουτοτρόπως θὰ αὐξήσῃ ὁ μισθός καὶ ἡ ἐκ μέρους του πρὸς με ἀγάπη, τόσον περισσότερον τὸν ἐμίσουν. Ναὶ, ἤμην πτωχός. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Κύριος μέ ἐπροίκισε μὲ τὸ ἱερὸν δῶρον τῆς φιλαληθείας μέχρι αὐτοθυσίας. Εἴη εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Δὲν μοι ἐπλήρωνε τοὺς μισθούς μου, διὰ νὰ μὲ πειθαναγκάσῃ νὰ γείνω θεράπων τῶν κορβανικῶν πλεονεξιῶν. Ἐπὶ τέλους ἰδὼν ὅτι ἐγὼ δὲν κηρύττω δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὰ εἰσοδήματα αὐτοῦ, μὲ ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλῶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἀνέλαβε νὰ κηρύττῃ τουρκιστί ὁ ἴδιος περὶ τοῦ Χρυσοῦ καὶ οὐχί περὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἰδού ἓν σπουδαῖον κήρυγμα του ἐν μεταφράσει. «Τεκνία μου, ἰδού ἦλθον διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ χωρίον σας. εἶσθε ἄξιοι συγχαρητηρίων, διότι ἠξιώθητε νὰ ἴδητε Μητροπολίτην. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐπίσκοπος, ἀλλ' εἶμαι Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀλλὰ τὰ μεγαλεῖα μὲ χρήματα γίνονται. Ἐὰν εἰς τὸν Ἐπίσκοπόν σας ἐδίδετε πέντε εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πρέπει νὰ προσφέρετε 15. καὶ ἔχω πρὸς τοῦτο Πατριαρχικὴν διαταγὴν (ὦ τοῦ ψεύδους!) Μετὰ τρεῖς ὥρας θὰ φύγω, καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ μαζεύσητε καὶ μοί φέρετε τὰ χρήματα. Πρέπει νὰ κάμητε ἁγιασμοὺς, νὰ μὲ δείξητε τὰ μνήματα τῶν ἀποθαμμένων σας ἕκαστος, διὰ νὰ διαβάσω συγχωρητικὴν εὐχὴν, καὶ ἂν θὰ κάμητε ἰδιαιτέρας Ἀρχιερατικὰς λειτουργίας ἠμπορῶ νὰ μείνω.» Οὐδείς λόγος, οὔτε λέξις περὶ Χριστοῦ καὶ σωτηρίας, οὔτε περὶ Σχολείου καὶ ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Χρυσοῦ ἤρχισε, καὶ εἰς τὸν Χρυσὸν ἐτελείωσε.

«Τῆς ἀρκούδας τὰ τραγούδια, ὅλα εἶνε γιὰ τ' ἀπήδια.»

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι οἱ πτωχοί χριστιανοί τῆς Κολωνίας φιλοτιμοῦνται ἐκ τοῦ ὑστερήματός των νὰ ἀνταποκρίνωνται πάντοτε πρὸς τὴν φιλαργυρία τοῦ Ἀρχιερέως των, καὶ ἰδίως τοῦ κατὰ πρώτην φοράν περιοδεύοντος νέου Δεσπότου, καὶ ὅτι ἐξαιρετικῶς ἐτίμων τὸν Δωρόθεον διότι ἦτο ὁ πρῶτος Μητροπολίτης, διὰ προσθέτων λειτουργιῶν, δι' ἁγιασμῶν, ἐπιταφίων εὐχῶν κ. λ. ἐν τούτοις ὁ Ἅγιος μας καθὼς καὶ πάντες οἱ νῦν Βαρῶνοι τοῦ Χριστοῦ, ὅσον ἔβλεπεν τὴν προθυμίαν τῶν χριστιανῶν τόσον ἀπληστότερος ἐγίνετο, καὶ διηνεκῶς ἐσχεδίαζε τίνι τρόπῳ ν' ἁρπάζῃ παρανομῶν. Οὐδέποτε αὐτὸς καὶ οἱ λοιποί Ἀρχιερεῖς ἀνέγνωσαν τὴν Ἁγ. Γραφὴν, ἥτις λέγει ***«Αἱ ἁρπαγαί τῶν ἀσεβῶν θέλουσιν ἐξολοθρευθῇ, διότι ἀρνοῦνται νὰ πράττωσι τὸ δίκαιον. Κληρονομία ἀποκτηθεῖσα ταχέως τὴν ἀρχήν, εἰς τὸ τέλος δὲν εὐλογεῖται. Μὴ γυμνόνῃς τὸν πτωχὸν, μηδὲ κατάθλιβε εἰς τὴν πύλην τὸν δυστυχοῦντα, διότι ὁ Κύριος θέλει ἐκδικάσει τὴν δίκην αὐτῶν, καὶ***

θέλει γυμνώσει τὴν ψυχήν τῶν γυμνωπάντων αὐτοὺς,»(Παροιμ.)

Ἀλλ' ὡς Φαίνεται οἱ Ἀρχιερεῖς μάς ζηλεύοντες τὸ «***θάλασσα πῦρ καὶ γυνή, τρία κακά***» θέλουσι νὰ προστεθοῦν καὶ αὐτοί ὡς ***τέταρτον κακόν.***

Λαβών ὁ Δωρόθεος (!) θάρρος ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν σεβασμοῦ καὶ φόβου τῶν χριστιανῶν προέβη αὐθαιρέτως εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἐπιχορηγήσεως. Ἔν τινι δὲ χωρίῳ ἐπειδή ἐγένοντο εὐλαβεῖς παρατηρήσεις διὰ τὴν ἀδικίαν, ὠργίσθη καὶ ἀνέγνωσε τουρκιστί μίαν πλαστὴν Πατριαρχικὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς δῆθεν διετάσσετο ρητῶς τὸ εἰς ἕκαστον χωρίον προστεθησόμενον ποσόν, καὶ ὅτι δῆθεν ἐζητεῖτο παρ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου μέγα ποσόν ὡς ἐπίδομα. Παράδοξος ληστεία ἐν μέσῃ μεσημβρία! Ἀπήτησεν ἐπανέιλημένως ν' ἀναγνώσω τὴν ἀνωτέρω πλάστην Πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν ἐπ' ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐγώ μὲ διαφόρους ὑπεκφυγάς κατώρθωσα νὰ μὴ γείνω συμμέτοχος τῆς ἀνιέρου λωποδυσίας. Σημειωτίον λὲ ὅτι ἐφοβεῖτο ὀλίγον ἀπὸ ἐμέ, διότι ἐξηκολούθουν νὰ δημοσιεύω διατριβάς κατὰ τῶν Ἀρχιερέων· καὶ συνήθως μὲ ἐκολάκευε ψευδῶς διὰ νὰ τὸν ἐπαινέσω. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἐπραξα μέγα κακούργημα, διότι πρὶν νὰ τὸν σπουδάσω, καλῶς, τὸν ἐπῄνεσα δημοσίᾳ διὰ τῶν ἐφημερίδων. Ἐν τῇ εἰρημένῃ δῆθεν Πατριαρχικῇ ἐπιστολῇ διελαμβάνετο τάχα καὶ μέγας ἀφορισμὸς Πατριαρχικὸς διὰ τοὺς μὴ θέλοντας νὰ δεχθοῦν τὴν προσθήκην. «***Προσέξατε, χριστιανοί, ἔλεγε τουρκολογῶν***· «γιανάρσινηζ, ὀτζαγηνήζ σοουνοῦρ, ἐβλερινήζ γικηλίρ σάγγρα καρισμάμ!» Ἀνάθεμα τὸν στκοφάντην!

Τοιουτρόπως λοιπὸν ἔχων καὶ ἰδιαίτερον τοῦρκον ζαπτιέν καὶ ἀπειλῶν τοὺς χωρικοὺς χριστιανοὺς ἤρχισε νὰ θύ-

η καὶ νὰ θησαυρίζῃ οὐχί κλαδεύων τὴν ἱερὰν ἄμπελον, ἀλλ' ἀπὸ ρίζης σαλεύων καὶ κόπτων. Τί ἠδύναντο νὰ κάμουν οἱ ἀτυχεῖς χριστιανοί; Πᾶς ὁ τυχόν ἀνθιστάμενος ἐδένετο ὑπὸ τοῦ φύλακος, ἐδέρνετο καὶ εἰς φυλακὴν ἐστέλλετο, ὡς συνέβη εἰς τὸ Κιόσκιοϊ, «***οὐ γὰρ εἰκεῖ τὴν μάχαιραν ἐφόρει***» ὁ φύλαξ του. Ποῖος ἦτο ἱκανὸς τότε νὰ προστατεύσῃ τοὺς χριστιανοὺς, διὰ τὰς ἀδίκους φορολογίας; ἐφιλοδώρει ἡ Α. Σ. τοὺς ἰσχύοντας τούρκους, καὶ ἀφόβως προέβαινων εἰς τὸ ἔργον τῆς ἱερᾶς λεηλασίας. Πολλάκις τοῦ ἔτους προσεκάλει εἰς συμπόσια τοὺς Κυβερνητικοὺς ὑπαλλήλους διά νὰ τοὺς ἔχῃ φίλους καὶ κόπανον κατὰ τῶν χριστιανῶν. Καὶ πολλοί μὴ ἐννοοῦντες τὸν κυρίως σκοπόν του ἔχαιρον νομίζοντες ὅτι ὁ Δεσπότης εἰργάζετο διὰ τὸ καλὸν τῶν χριστιανῶν. «Οὐαί τῷ λαῷ οὕτινος οἱ Ἄρχοντες ἀδικοῦντες ἐπιφέρουσιν ὀργὴν Κυρίου πρὸς ὄλεθρον ἀμφοτέρων. δικαιοσύνη γὰρ στηρίζει θρόνους, ἀδικία δὲ καθαιρεῖ ἔθνη καὶ δυναστείας ὁμοῦ.»

Παραλείπων βραχυλογίας ἕνεκα τὰ εἰς ἕν ἕκαστον χωρίον συμβαίνοντα ἀργυρολογικὰ διαβήματα, ἅτινα εἶνε κοινὰ δι' ὅλους τοὺς θεοπροβλήτους, θὰ ἀναφέρω τὰ λαβόντα χώραν ἐν Κιόσκιοϊ, ὅπου καὶ τὸν ἐγκατέλειψα. Εἰς τὸ τουρκόφωνον τοῦτο χωρίον ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τρομεροῦ Πατριαρχικοῦ γράμματος. (!) Ἐμείναμεν ἐκεῖ δύο ἑβδομάδας, διότι εὕρομεν ἐκεῖ μεταλλεῖον Χρυσοῦ. Οἱ χριστιανοί ἀκούσαντες ὅτι αὐτὸς εἶνε Μητροπολίτης καὶ οὐχί Ἐπίσκοπος, ὡς πρότερον, ἔτρεχον σωρηδὸν δίδοντες ἀναφορὰς δι' ὑποθέσεις παλαιὰς διὰ νὰ δικασθοῦν. Εἰσέπραξε περὶ τὰς 15 λιρ. ἀπὸ δίκας καὶ πρόστιμα· ἔκαμεν 5 λειτουργίας πρὸς δύο λίας ἑκάστην. διὰ νὰ δείξῃ δὲ τὴν μεγάλην του δόξαν ἔδεσε δύο χριστιανοὺς, καὶ τοὺς ἔστειλεν εἰς τὴν φυλα-

κὴν τῆς Κυβερνήσεως. διότι ὁ μὲν πτωχὸς ὢν δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ ἐπιχορήγησιν, ὁ δὲ ἕτερος δὲν ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ τὸ ἐπιβληθέν πούστιμον. Ἦτο ἄξιος ὁ Δωρόθεος νὰ γείνῃ Πρόεδρος τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως. Τί φοβερόν θηρίον ἦτο, ὅταν ἐθύμωνεν. Ἠναγκάσθην νὰ ἐπέμβω διά νὰ σώσω τοὺς δύο φυλακισθέντας· ἀλλὰ δυσηρέστησα τὸν Ἅγιον, ὅστις ἤδη ἤρχισε νὰ ὑποψιασθῇ ὅτι ἐγὼ συνεπάθουν τοὺς ἀδικουμένους, καὶ εἰργαζόμην μυστικῶς κατὰ τῶν παρανόμων χριστεμποριῶν του. Ἐκεῖ ὅλως ἀδίκως χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἀφώρισε δύο χριστιανούς, καὶ κατόπιν τῇ μεσολαβήσει ἐμοῦ, ἂν καὶ κατενόησε τὸ λάθος του, ἐζήτησεν ἐν τούτοις 5 λιρ. ἀπὸ τοὺς δύο διὰ νὰ λύσῃ τὸν ἀφορισμόν, τὸν ὁποῖον πρώτην ἤδη φοράν ἤκουσα, καὶ ἐθαύμασα διὰ τὰς σατανικωτάτας φράσεις καὶ ἀτίμους ἀπειλάς, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἴδωμεν περαιτέρω. Καίτοι ἀπέδειξα εἰς αὐτὸν ὅτι εἶχε μέγα ἄδικον ἀφορίσας τοὺς δύο ἀθῴους, συνεπείᾳ ἀνοήτου παρεξηγήσεως, καὶ ὤφειλε βεβαίως νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς προσβληθέντας, ἐν τούτοις, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπον, ἡ Δεσποτικὴ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ, ὥστε πάντοτε ὁ Ἀρχιερεύς νὰ εἶνε ἀνέγκλητος καὶ ἀνεύθυνος, καί εἰς πᾶσαν περίστασιν νὰ πληρότεται. Ἕως ἐδῶ τὸν ὑπέφερα. Πλὴν ἡ ἀδικία αὕτη μὲ ἠνάγκασε να παραιτηθῶ, καὶ νὰ φύγω, ὡς ὁ Λώτ, χωρὶς νὰ ρίψω βλέμμα εἰς τὰ ὀπίσω. Ναὶ μὲν εἶπεν ὅτι ἐγένετο λάθος, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀφορισμόν, ἀλλ' «***ὅ γέγραφα, γέγραφα***,» εἶπεν ὡς ὁ Χριστοκτόνος Πιλάτος.

Ἔμαθα δὲ κατόπιν ὅτι διὰ νὰ λύσῃ τὸν ἀναθεματισμένον ἐκεῖνον ἀφορισμόν του ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς δύο πτωχοὺς τριῶν λιρῶν ἄλευρα τ. ἔ. τὴν τροφὴν τῶν τέκνων αὐτῶν. Ἐὰν οἱ τὰ τοιαῦτα ἐν ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελίου πράττοντες καλοῦνται Πανιερώτατοι, ποίους θά ὀνομάσωμεν λῃστάς καὶ κακούργους; Βεβαίως προσκρούω εἰς τὴν φιλοτιμίαν τῶν χριστιανῶν μας, ἀλλ' ἀπορῶ τί συμβαίνει μὲ ἡμᾶς τοὺς σημερινοὺς ἑλληνορθοδόξους, ὥστε ἐνῷ μετὰ πολλῆς καὶ δικαίας κομπορρημωσύνης φρυάττομεν, καὶ καυχώμεθα, ὅτι εἴμεθα ἀπόγονοι τῶν φωτισάντων τὴν οἰκουμένην, καὶ συντελεσάντων εἰς τὴν διάδοσιν τῆς σοφίας, ἐλευθερίας καὶ ἀναγεννήσεως τοῦ κόσμου, εὑρισκόμεθα σημερον εἰς τοιαύτην ἀναισθησίαν (συγγνώμην.) ἀπέναντι τῆς φανερωτάτης πανολεθρίας, ἣν ἀφόβως ἐργάζονται ἐνώπιον ἡμῶν οἱ Ἅγ. Ἄρχοντες τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν; Δικαίως λοιπὸν εἰπέ τις «οἱ Ἀρχιερεῖς ἡμῶν, δυνάμει τῆς ἐξουσίας τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, μᾶς ἄδεσαν χειροπάδαρα ὅλους, ἢ μᾶς ἐμαγνήτισαν μὲ τὰς ἀπαστραπτούσας μίτρας καὶ πατερίτσας των Τί δὲ νὰ εἴπω διὰ τοὺς ἀξιοτίμους ἐκείνους βλάκας, οἵτινες ἐπιμένουν ἀκόμη νὰ δογματίζουν ὅτι εἶνε ἀπρεπές καί ἀσύμφορον νὰ ἔλθωμεν εἰς διαφωνίαν πρὸς τὰς Ἀρχιερατικάς ἀταξίας, διὰ νὰ μὴ ἐμπαιχθῶμεν ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων ἐχθρῶν. Ἀλλὰ ποῖος νουνεχῆς κατέκρινε ἢ δὲν ἀνεγνώρισε τὰ λαμπρά ἀποτελέσματα τῆς ἐν Εὐρώπῃ μεταρρυθμίσεως διὰ ἧς παταχθείσης τῆς Παπικῆς ὀφρύος καὶ τῶν ἐκεῖ ἀναισχύντων Καλογηρικῶν καταχρήσεων καὶ δεσμεύσεων τῆς ἐλευθερίας ἐπῆλθεν ἀληθής ἀνακαίνισις καὶ γενικὴ πρόοδος εἰς πάντα; Διατί τάχα εἰς μὲν τοὺς Πανυγερωτάτους μας συμφέρει νὰ συγκροτοῦσθοῦν καθ' ἑκάστην πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια ἡμῶν χάριν ἁπλῆς κερδοσκοπίας, ἡμεῖς δέ πρέπει νὰ σιγῶμεν, ἢ νὰ ἄδωμεν ὡς οἱ κοχλίαι τῶν οἰκιῶν ἡμῶν ἐμπιπραμένων; Ποῖα λογικὴ ὑπαγορεύει τοῦτο; Καὶ ποία δικαιοσύνη θέλει ἀθωώσει ἡμάς; Ἀλλά πότε θὰ συμφέρῃ εἰς ἡμᾶς νὰ διαμαρτυρηθῶμεν; ὅταν ἐντελῶς ἀπωλεσθῇ πᾶσα

ἐλπίς ἀναβιώσεως; ἢ νὰ περιμένωμεν ἕως ὅτου νὰ ἐκλείψουν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, καὶ οἱ ἐχθροί, οἵτινες δῆθεν θὰ μᾶς χλευάσουν, ἂν ζητῶμεν βελτίωσιν, καὶ τότε μείναντες ἡμεῖς μόνοι ἐπὶ τῆς γῆς νὰ διαμαρτυρηθῶμεν κατὰ τῶν ἱερῶν παρανομιῶν; Πῶς δὲν ἐσκέφθησαν οἱ Τοῦρκοι ὅτι δὲν συμφέρει (!) εἰς τον ἰσλαμισμόν νὰ ἐκδιώξουν τὸν Τύραννον Χαμὴτ καὶ τόσους ἄλλους ἰσχυροὺς μεγίστανας πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ κράτους των, καὶ πρὸς καθιέρωσιν δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας;

Καὶ ἐπὶ τέλους, φίλτατοι ὁμογενεῖς, ἰδοὺ ἐγώ μετὰ πρωτοφανοῦς παρρησίας εἶπον, ἐλάλησα καὶ ἔγραψα, ὡς ἐλάχιστος τοῦ Χριστοῦ θεράπων. Καὶ ἂν ὁ λαὸς δὲν κινῆται πρὸς ἀποδοκιμασίαν καὶ ἔγκαιρον ἀνόρθωσιν, εἶνε ἐλεύθερος. Τοὐλάχιστον ἐγώ δὲν χάνω· ἀπαλλάτω ἐμαυτὸν τῆς δικαίας εὐθύνης. «Ὅστις γὰρ γινώσκει τὸ καλὸν, ἢ τὸ κακόν, καὶ οὐκ ἀναγγέλλει τοῦτο τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔνοχος ἐστί θανάτου. (αἰωνίου.)

Ὁ Δωρόθεος ἀφοῦ ἐπὶ πέντη ἔτη ἥρπασεν, ἐθησαύρισεν ἐπλούτησε, προσεκλήθη Συνοδικὸς. καὶ ἐν Κων)πόλει εὗρεν αὐτόν ἡ θεία δίκη διὰ τὰς ἀδικίας του. διότι λέγεται ὅτι ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ ψευδανεψιοῦ του, καὶ τὰ διαβολομαζώματα ἐν μιᾷ νυκτί ἐγένοντο ἀνεμοσκορπίσματα. «***Κακὸς κακῶς ἀπωλέσθη.***»

Ἀνέκδοτα τοῦ Ἁγίου τούτου

1ον Ὁ Δωρόθεός ἐνδιερέρετο πολὺ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος. καὶ διὰ τοῦτο εἰς κάθε λειτουργίαν ἐζήτει ἐκ τῶν προτέρων διὰ τινος πιστοῦ μεσίτου συνδρομητάς ἢ μᾶλλον Πελάτας διὰ τὴν ἐξαγοράν χλωεροῦ τόπου ἐν τῷ Παραδείσῳ. δηλ. νὰ ἐγγραφοῦν

εἰς τὸν κατάλογον τῶν μνημονευθησομένων ἐν τῇ Ἀρχιερατικῇ λειτουργίᾳ. Ἐδέχετο συνδρομητάς διὰ μίαν ἢ δύο ἢ δέκα ἢ καὶ ἰσοβίους λειτουργίας μὲ ἀνάλογον πληρωμήν. Τί καλὸς ἦτο. Πῶς ἐφρόντιζε πατρικῶς πρὸς σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου του! Εὖγέ του. Ἠρεύνα ἐπιμελῶς πόσοι ἀπέθανον εἰς τὰ χωρία, διὰ νὰ εἰσπράξῃ τὰ ψυχομερίδια, (τὴν Παρουσίαν λεγομένην ἐν Νικοπόλει.) ἐλάμβανε τ. ἔ. 50 γρ. δι'ἕκαστον θανόντα δῆθεν διὰ νὰ μνημονεύσῃ αὐτόν.

2ον Ὁ Ἅγιος οὗτος εἶχε τρεῖς Ἀρχιερατικάς στολὰς, λαμπρὰν, λαμπροτέραν, λαμπροτάτην, καὶ κατὰ συνέπειαν ἔκαμνε τριῶν εἰδῶν λειτουργίας, καὶ ἀναλόγως τῆς πληρωμῆς ἐφόρει τὴν ἐνδυμασίαν του. Πόσον δὲ γελοῖος ἦτο ὅταν ἔλεγε τουρκιστί εἰς τοὺς ζητοῦντας Ἀρχιερατικήν λειτουργίαν. «Πέκι, ἔβλατ, λάκιν χάνκι ποϊτάν ἰστέρσιν· μαλιοὺμ ἄ! πιντέ οὔτζ τουρλοῦ πιρί πιριντέν ἀλιὰ λειτουργία βάρτιρ. Ικί λίραταν πὲς λίραγια κατὰρ λειτουργία παγλάριμ.» Ἀνάθεμα τὸν γράφοντα ψεύδη. Δυστυχῶς δὲν ἦτο τοιοῦτος μόνος ὁ Δωρόθεος (!) καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς πράττουσι τοιαῦτα κωμικοτραγικά θαύματα, Πόσον δὲ ἀξιότιμος ἦτο ὁ πληρόνων διὰ τὴν πρώτην τάξιν τῆς πενταλίρου λειτουργίας, ἥτις διήρκει πέντε ὥρας. Μίαν φορὰν λειτουργῶν ἐθύμωσε καὶ ἔρριψε κατὰ γῆς τὰ δικηροτρίκηρα διότι ἦσαν λεπτά, καὶ ἀνάρμοστα πρὸς Δεσποτικὴν λειτουργίαν. Σημειωτέον ὅτι μεταξύ τῶν ἀποκρύφων εἰσοδημάτων ὑπὰρχει καὶ τὸ περίσσευμα τοῦ κηροῦ τῶν δικηροτρικήρων. Ἀπὸ κάθε λειτουργίαν περισσεύει ἡμίσεια δκκά κηροῦ. Ἂν κάμνῃ εἰς Ἀρχιερεὺς 200 λειτουργίας εἰς τὴν περιοδείαν κερδίζει 100 δκκίδες.

3ον Ἦτο μανιώδης διὰ τὰς μηλωτὰς (γούνας). Εἶχε 17 τοιαύτας, ὅταν ἔγεινε Κολωνίας. καὶ ἐζήτει δέρματα Λύ-

κου διὰ νὰ κάμῃ καὶ 18-ην. Τὸ εἶχε κρεμασμένας εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον, τὰς ἐκαμάρωνε, καὶ συνήθως καυχώμενος διὰ τὰ Ἀρχιερατικά του μεγαλεῖα ἔλεγεν. «Ἐγὼ ἐπέρασα τὸν Γεροντά μου Ἅγιον ἐφέσου, διότι ἐκεῖνος εἶχε μόνον 14 γούνας, ἐνῷ ἐγὼ ἔχω 17. Ἡμέραν τινὰ ἐνῷ πάλιν ἐκαυχᾶτο διὰ τὰς ἱερὰς γούνας του, εἷς αὐθάδης (!) χριστιανὸς ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ «Δεσπότη μου ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ πόσας γοῦνας εἶχον;» Ἐστενοχωρήθη ὀλίγον, καὶ εἶτα πικρογελῶν εἶπεν «***ὁ Χριστός ἦτο θεὸς, ἂς μοῦ δώσῃ τὴν δόξαν του, καὶ τότε καὶ ἐγὼ γυρίζω γυμνός. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι ἦσαν ἀπένταροι καὶ παντέρημοι.***»

Καὶ ὅμως, Πανυγερώτατε, πτωχοὶ ὄντες πολλοὺς ἐπλούτισαν. «Καλά, εἶπεν ὁ ἐν λόγῳ αὐθάδης. Δεσπότη μου ὁ εἰδωλολάτρης Ἐπαμινώνδας Μέγας στρατηγὸς τῶν Θηβαίων ἕνα μόνον εἶχε τρίβονα, καὶ αὐτὸν ρυπῶντα, καὶ ὁσάκις ἐπλύνετο, ἔμενεν εἰς τὸν οἶκον δι' ἀπορίαν ἑτέρου. καὶ ἐνῷ ἦτο εἰς τοιαύτην οἰκειοθελῆ στέρησιν διὰ νὰ δώσῃ τὸ ἀξιομίμητον παράδειγμα εἰς τοὺς νέους, δὲν ἐδέχθη τὰ πλούσια δῶρα τοῦ βασιλέως.» Βρέ παιδίμου, εἶπεν ὁ Ἅγιος, αὐτὰ εἶνε μεσέλια (παραμύθια) τῆς Χαλιμᾶς.

4 ον Δυσαρεστούμενος ἐνδομύχως διὰ τὰς διατριβάς μου κατὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ φοβούμενος ἀποτόμως νὰ μὲ ἐμποδίσῃ μὲ συνεβούλευε πατρικῶς τὰ ἑξῆς: «Παιδί μου δὲν κάμνεις καλά. Καταστρέφεις τὸ μέλλον σου. Ναὶ, γνωρίζω καλῶς ὅτι ἔχεις δίκαιον, καὶ ἐγὼ συμφωνῶ μαζίσου, καὶ παραδέχομαι ὅτι οἱ νῦν Ἅγιοι συνάδελφοί μου καὶ πρὸ πάντων οἱ θεολόγοι, τὰ τζόβενα, ἐξέκλιναν καὶ εἶνε ἄξιοι κρεμάλας, ἀλλά τὶ μᾶς μέλει; Ἐγὼ γνωρίζω πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐσένα, διότι ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἔζησα μὲ τοὺς Ἀρχιε-

ρεῖς. Ἐγὼ εἶδα πράγματα τόσον φοβερά, ὥστε καὶ νὰ τὰ ἀκούσῃ τις τρομάζει. Ἀλλά τὶ μὲ μέλει! ὁ Θεὸς ἂς τοὺς κρίνῃ, Καλλίτερα, παιδίμου ὡς πτωχός πού εἶσαι νὰ τοὺς ἐπαινῇς, καὶ νὰ τοὺς κολακεύῃς, τὶ σέ μέλει; ***«τοῦ Γιάννη τὸ βῶδι στοῦ Γίάννη τὸ χωράφι»*** Ἐσύ μὲ αὐτὰ τὰ γράμματά σου ἠμπορεῖς νὰ γείνῃς Πατριάρχης, ἂν μείνῃς ἀπειρόγαμος. Δὲν μὲ ἐρωτᾷς πῶς ἐγὼ ὡς Ἀνατολίτης καὶ μὴ συνηθισμένος εἰς τὰς ἀταξίας τῶν Ἀρχιερέων καὶ Καλογήρων μας, ἐσκανδαλιζόμην πολὺ, καὶ τοὺς μισῶ, ἀλλὰ αὐτοί εἶνε σήμερον οἱ Κρατοῦντες, καὶ ἄνευ αὐτῶν δὲν δύναταί τις νὰ προαχθῇ, καὶ ὡς ἐκ τούτου θέλων νὰ προοδεύσω ***ἐγενόμην ὡσεί κωφος οὐκ ἀκούων, καὶ ὡσει ἄλλαλος οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματί μου ἐλιγμοὺς.***» Ἤμην ἀφωνότερος ἰχθύος κοντὰ εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ δι' αὐτὸ ὅλοι μὲ ἠγάπων καὶ μὲ ἐξετίμων. Καὶ ἀφοῦ ἔγεινα Ἀρχιερεὺς ἐξηκολούθησα τὴν αὐτὴν πορείαν. Πρὸ πάντων δὲ κοντὰ εἰς τὸν Πατριάρχην οὐδέποτε ὡμίλησα· εἰς τὴν Σύνοδον οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, καὶ πρό πάντων οἱ δύο φλύαροι (! Βρυέντιος Νικομηδείας, καὶ ὁ Καισαρείας Ἰωάννης ἐλάμβανον τὸν λόγον, καὶ ἐπὶ ὥρας ὡμίλουν καὶ συνεζήτουν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐνίοτε πρὸς τὴν Α. Θ. Π. ἐγὼ ἐσιώπων, καὶ συνήθως ἐκοιμώμην, καὶ ὅταν εἰς τὸ τέλος ἐζητεῖτο ἡ γνώμη μου(ὡς Χαλεπίου), παρετήρουν καὶ ὑπέγραφον, ὅπου ἔκλινεν ὁ Πατριάρχης. καὶ διὰ τοῦτο ὁ Α. Θ. Π. (Διονύσιος) μὲ ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺ ἄλλους Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅταν τὸν ἀπεχαιρέτισα ὡς Κολωνίας, μοί εἶπεν «ἔννοιά σου, Δωρόθιε, μετὰ δύο ἔτη θὰ σοῦ δώσω τὴν Νεοκαισάρειαν ἢ Τραπεζοῦντα. Ἰδού, παιδί μου, πῶς προάγεται ὁ πτωχός.» Ὡραία κατήχησις! ὁ δυστυχὴς λέγων τ' ἀνωτέρω ἐνόμιζεν ὅτι ἐπῃνει ἑαυτόν. ***«δεινόν γε ἡ ἄγνοια καὶ πολλῶν κακῶν***

τοῖς ἀνθρώποις αἰτία.» «Τσιγκενέ κεντισινή μέτχ ἰτέρκεν, χιρσιζλιγηνή πεγιὰν ἰτὲρ.» τ. ἔ. ὁ Ἀθίγγανος ἐπαινῶν ἑαυτὸν προδίδει τὴν κλοπὴν του. Ἰδίως ὅμως ἐμίσει ἐν τῷ κρυπτῷ τοὺς νεαροὺς θεολόγους Ἀρχιερεῖς, οἵτινες τὸν περιέπαιζον καὶ διεσκέδαζον μαζί του, καὶ τελευταῖον τὸν ἥρπασαν χρήματα διὰ νὰ τὸν κάμουν Χαλεπίου, καὶ κατόπιν Κολωνίας. «ὀνλὰρ, ἔλεγε, χὲρ βακήτ σεϊτανλήκ τουσουνουρλὲρ. φιτνέ, φεσάτ, γιάνκιασιτζῆ, χαϊν Καπαροζτζή βὲ τινσίζ τιρλερ. Θεολογίαϊα περπάτ ἰττιλερ, Δεσποτλουγοῦτα μασκαρά ἰττιλέρ,» Τοὺς ἀπεκάλει, Λύκους, χαμιλέοντας, Ἀλώπεκας, χωρίς ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι καὶ ὁ ἴδιος εἴλχθει καὶ ἁρωμοιώθη πρὸς αὐτούς. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον εἶχε τὴν καλωσύνην, ἣν δὲν ἔχουν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, δηλ. ὡμολόγει καὶ δὲν ἠρνεῖτο ὅτι οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς οὐδὲν κοινὸν, ἐκτός τοῦ ξηροῦ ὀνόματος, εἶχον μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ Εὐαγγελίου. Καὶ τοῦτο καλὸν. Αἰωνία του ἡ μνήμη!

5ον Ἦτο πολὺ ἁπλοϊκός. καὶ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ὁ ἔξω κόσμος ἠδύνατο νὰ πάρῃ μυρῳδιὰ διὰ τὴν συγκάτοικόν του ὡραίαν Πολυξένην σύζυγον τοῦ ψευδανεψιοῦ του, καὶ ἀγνώστου προελεύσεως. λίαν χονδροειδῶς προϋδιδεν ἑαυτὸν διὰ τῆς φανερὰς πρὸς αὐτὴν ἀδυναμίας. Οὐδόλως ὅμως τὸν κατηγορῶ διὰ τὸ τοιοῦτον. Εἶνε ἰδιαίτερος λογαριασμός φυσικῆς καὶ ἀτομικῆς ἐλευθερίας.

6ον Μὲ ὅλην τὴν παροιμιώδη ἀμάθειάν του εἶχε τὴν ἀλλόκοτον ἰδέαν ὅτι ἦτο ἀνώτερος πολλῶν ἄλλων εὐπαιδεύτων· ἐνίοτε ἐρχόμενος εἰς ἔξαρσιν περιαυτολογίας ἔλεγε «Πὲν Τιμοστένη τὰ ὀκουτοὺμ, χόμηροσουν Ἠλίασινήτα πιλίριμ.» εἶχε καλλὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐκόμπαζε δεικνύων τὰ πολλά του βιβλία. «Ὁ ἀχμάκης τεχνήτης διὰ τὰ στιλπνά ἐργαλειά του καυχᾶται.» Δοξάζω, εἶπέ ποτε, τὸν Θεὸν, διότι δὲν ἐπῆγα εἰς τὴν Θεολογ. Σχολὴν, διότι καὶ ἐγὼ θὰ ἐγινόμην μεταμορφωμένος Σατανᾶς. Εὖγε του διὰ τὴν καλὴν ταύτην ὁμολογίαν!

7ον Γενομένων παραπόνων ὅτι χριστιανοί τινες λόγῳ θρησκευτικῆς εὐλαβείας προσφέρουν, εἴς τινα μέρη τῆς ἐπαρχίας του, τιμάς εἰς λίθους ἱεροὺς (!) δρῦς, καὶ κάμνουν θυσίας βοῶν ἢ προβάτων κ. λ. εἶπεν ἡ Α. Σ. «δὲν πειράζει, αὐτὰ παντοῦ γίνονται εἶνε εὐλαβεῖς (;) συνήθειαι!» Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ βλαφθοῦν τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα τῶν Μητροπόλεων, καὶ ὅ,τι θέλουν ἂς κάμουν οἱ χριστιανοί. Εἶνε ἀδιάφορον, ἂν ἐν ὀνόματι τοῦ πνεύματος τοῦ Εὐαγγελίου ἐνεργοῦνται, λόγῳ ἀμαθείας, πράγματα εἰδωλολατρικά καὶ ρητῶς ἀπηγορευμένα. «ὁ ἀμαθὴς ἀπὸ τυφλὸν διαφοράν δὲν ἔχει· καὶ ἐνῷ θαρρεῖ ὅτ' εὐτυχεῖ, εἰς τὴν φθοράν του τρέχει.» Ἀλλ' ἕως πότε τοιοῦτοι ἀδιάφοροι ἀμαθεῖς, καὶ χρυσολάτραι θὰ ὁδηγοῦν ἡμᾶς;

8ον Εἰς χωρικὸς χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὸν ἀπεκάλεσεν **«Ἅγιε Ἐπίσκοπε,»** καὶ ἐκόντεψε νὰ τὴν πάθῃ. «Γιὰ κύταξέ με καλὰ, εἶπε πρὸς τὸν ἀσεβέστατον (!) ἐγὼ ὁμιάζω ἐπίσκοπος; Ἐώ εἶμαι Μητροπολίτης, Ἀρχιεπίσκοπος! !» Ἀλλ' ἄρα γε κατὰ τὶ διαφέρει τὸ ἕν ὄνομα τοῦ ἄλλου; Τίποτε! τὸ ἕν εἶνε δύο δεκάραι, καὶ τὸ ἄλλο μία εἰκοσάρα. Καὶ ὅμως καὶ διὰ τῶν κενῶν τίτλων καὶ ἑτεροβαπτίστων ὀνομάτων θέλουν νὰ δείξουν μεγαλεῖα καί νὰ ζητοῦν ἀνωτέρας τιμάς. Ἄλλοτε πάλιν ἐξέσχισε μίαν ἀναφοράν, διότι εἶχεν τὴν ἐπιγραφὴν **«Ἁγίῳ Δωροθέῳ»** ἐνῷ ἔπρεπε νὰ γραφῇ «τῷ Πανιερωτάτῳ ἢ Σεβασμιωτάτῳ Ἁγίῳ κ. λ.

9ον Εἰς τὸ χωρίον Χήντζηρι ἐπειδὴ ὁ ἱερεὺς, ἠρνήθη κατὰ παραγγελίαν τῶν προκρίτων, νὰ δώσῃ ἀκριβῆ κατάλογον τῶν ἀποθανόντων, ἐξ ὧν θὰ εἰσεπράττετο ὁ ἱερὸς

φόρος τοὺ ψυχομεριδίου. (γρ. 50) ὠργίσθη ἡ Α. Σ. καὶ ἐπ' ἐκκλησίας ὁμιλῶν ἀπεκάλεσε τοὺς χωρικοὺς κλέπτας καὶ καταχραστᾶς τῶν ἱερῶν του δικαιωμάτων. Καὶ ἂν ἐξακολουθοῦν νὰ δυστροποῦν, εἶπεν ὅτι θὰ κλείσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Σχολεῖόν τους· τὶ χριστιανικωτάτη ἀπειλή. Καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς προέβησαν εἰς τοιαύτας ἀπειλάς. Ὤ νὰ μᾶς ζήσουν, οἱ Πανωγερώτατοι Προστάται μας. Καί πῶς δὲν ἔχει δίκαιον ὁ λαὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νὰ φωνάζῃ διὰ τοῦ ἱερέως, «ἐν πρώτοις μνήστητι, Κύριε τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, (δεῖνος) ὃν χάρισαι ταῖς ἁγίαις σου Ἐκκλησίαις, σῶον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα, καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς σῆς Ἀληθείας;» Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐξ ὅλων τῶν δεήσεων ἡμῶν μόνον αὐτὴν ἀκούει ὁ Θεὸς, καὶ τοὺς φυλάττει ὡς ἱερὸν κόπανον διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν.

10 ον Ἐκ φόβου μήπως καταδωχθῇ ἔπεμπε κατ' ἔτος 4 ἢ 5 φορτία δῶρα εἰς τοὺς ἐν Φαναρίῳ, καὶ ἐφαντάζετο προαγωγὴν εἰς ἀνωτέραν Ἐπαρχίαν, πλὴν ὁ θάνατος διέκοψε τὰ χρυσά αὐτοῦ ὄνειρα, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτόν τε καὶ τοὺς χριστιανούς.

Ἔμεινεν ὁ δυστυχὴς χρεώστης εἰς τὸν γράφοντα 30 λιρ. διὰ τὴν παρ' αὐτῷ ὑπηρεσίαν, ὡς γραμματέως. Δὲν πειράζει ἂς εἶνε συγχωρημένος καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι· καὶ εἴτε ὑπὸ κατάραν χριστιανοῦ τινος, ἢ ὑπό βαρυτάτῳ ἀφορισμῷ ἀδικουμένου τινὸς περιέπεσε, καὶ ἄφνης ἁρπαχθεὶς ὑπὸ τοῦ θανάτου οὐκ ἔτυχε συγχωρήσεως, συγχώρησον αὐτὸν, Κύριε, καὶ κατάταξον ἔνθα ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς ἀναπαύονται.—Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Τὸ συναξάριον τοῦ νῦν Ἁγ. Κολωνίας Σωφρόνιου.

«*Σωφρόνιον τὸν σουφρωτὴν ὑμνήσωμεν σωφρόνως.*»

Κέλευσον Δέσποτα Ἅγιε!

Ὁ Ἅγιος οὗτος ἐπαξίως προβιβασθεὶς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τ. ἔ. ἀπὸ Καισαρείας εἰς Κολωνίας, ἀπὸ τὸν πρῶτον θρόνον εἰς τὸν τελευταῖον κέκτηται ἓν σπουδαιότατον προσόν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ ὁ καθείς. Αὐτὸς εἶνε ἄλλο εἶδος ταραχῆς. ἐμαθήτευσεν εἰς ἄλλον διδασκαλον, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν αὐτὸς τὰ ἐψούνισεν ἀπὸ ἄλλον παλαιὴν. Ὁ μέν Πολύκαρπος ἐγύμνωσε τοὺς χριστιανοὺς μὲ τὴν ἔκτακτον ἰδιοφυΐαν καὶ ἱκανότητά του, ὁ δὲ Σωφρόνιος σωφρονέστερον σουφρόνων γυμνόνει δι' ἄλλης μεθόδου. Δεικνύων ἑαυτὸν πάμπτωχον καὶ κηρύττων ὅτι εἶνε καταχρεωμένος καὶ ἀξιολύπητος προκαλεῖ τὴν συμπάθειαν τῶν χωρικῶν, οἵτινες αἰσθανόμενοι οἶκτον πρὸς τὸν ἀφθόνως εὐλογοῦντα καὶ ἁγιάζοντα καὶ παντέρημον(!) τοῦτον Δεσπότην προσφέρουν γενναίως πρὸς ἀνακούφισιν αὐτοῦ. Πρᾶος καὶ καὶ ταπεινὸς μέχρι ἀπιστεύτου βαθμοῦ. Εὐκόλως πείθει τοὺς πάντας ὅτι ἔχει μεγάλα χρέη, τὰ ὁποῖα ἅμα ἐξοφλήσῃ θὰ θυσιάσῃ τὰ περισσεύματά του διὰ τὴν ἐπαρχίαν του. Ἡ φιλαργυρία αὐτοῦ εἶνε ἀηδεστάτη καὶ βδελυκτὴ. Ὁ Πολύκαρπος ἠγάπα νὰ θησαυρίζῃ, ἀλλὰ καὶ ἔζη ἀξιοπρεπέστατα. ὁ Σωφρόνιος Μέ 25 δράμια καφέ ἐννοεῖ νὰ περάσῃ τρεῖς μῆνας.

Ἡ Μητρόπολις μετεβλήθη εἰς πενιχρὸν ἀσκηταριό. ἓν μόνον τουρκόφωνον παιδάριον, συμπατριώτης του, ἀποτελεῖ ὅλον τὸ πρωσωπικόν. Εἶνε δὲ λιτότατος. μὲ ἓν εἶδος ἁπλουστάτου φαγητοῦ δύναται νὰ περάσῃ τρεῖς ἡμέρας. Διὰ νὰ

καταλάβῃ τις, ἂν ἔχῃ δίκαιον λέγων ὅτι χρεωστεῖ, ἂς κάμνῃ τὸν ἑξῆς ὑπολογισμόν. Ὁ Σωφρόνιος εἶνε 30 ἐτῶν Ἀρχιερεὺς Γέρων ἤδη, Πᾶς Ἀρχιερεὺς δὲ καὶ ἄνευ ἐπαρχίας ἀπολαμβάνει ἀσφαλῶς ἄνω τῶν 10 λιρ. κατὰ μῆνα, καὶ ὡς διαθέσιμος μόλις ἐξοδεύει 3—4 λιρ. Λοιπὸν 30×6=180 λιρ. Ὡς ἐν ἐνεργείᾳ δὲ Ἀρχιερεὺς κατ' ἔτος περισσεύει τοὐλάχιστον 200 λιρ. ὅσον σπάταλος καὶ ἂν εἶνε. Λοιπὸν 20×200=6000 λιρ. Θὰ εἶνε πολὺ εὐήθης ὅστις θέλει νὰ διαμβισβητήσῃ τὴν ἡλίου φαεινοτέραν ταύτην ἀλήθειαν. Ἐὰν τις Ἀρχιερεύς, ὡς ὁ Καισαρείας Ἰωάννης, ὁμοιάζῃ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὅστις κατ' ἀρχὴν δὲν ἐκράτει χρήματα, ἀλλὰ τὰ διένειμεν εἰς τοὺς Πτωχοὺς, καὶ διατηρῇ, κανὲν ὀρφανοτροφεῖον, τότε εἶνε δυνατὸν νὰ πιστευθῇ ὅτι δὲν ἔχει χρήματα· χωρὶς ὅμως ν' ἀληθεύῃ πάλιν ὅτι χρεωστεῖ. Μόνον οἱ νεωστὶ προχειριζόμενοι Ἀρχιερεῖς ἀποστέλλονται καταχρεωμένοι ἀναλόγως τῆς Ἐπαρχίας, ἣν λαμβάνουσιν. Ἀλλ' ὁ Κολωνίας Σωφρόνιος δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι εἶνε ἀδύνατον ὁ Σωφρόνιος νὰ ἔχῃ χρέος, καὶ ὅτι ἐξ ἐναντίας μόνον χρήματα ἔχει, καὶ τίποτε ἄλλο. παραθέτω μετ' αἰσχύνης πολλῆς ἐνταῦθα μόνον τὸ ἑξῆς, πρὸς τιμὴν τῆς παραδόξου φιλαργυρίας του. Πρὸ ἐνὸς ἔτους. ὅτε ἔφθασεν εἰς Μητρόπολιν, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου ὅλοι οἱ προϋχοντες, ἔφοροι, καὶ Μικτάραι καὶ Ἱερεῖς τῶν χωρίων ἦλθον εἰς τὴν ἐπίσκεψιν του φέροντες ἕκαστος ἢ μίαν ὀκκὰν καφέ, ἢ δύο οὐκ. ζάχαριν κ. λ. Τότε εὑρισκόμην καὶ ἐγὼ εἰς Νικοπόλιν. Νύκτα τινὰ ὁ ἱερεὺς Παπᾶ Ἰωακείμ Ἀρχιερ. ἐπίτροπος ἦλθε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Δεσπότης ἐσύναξεν ἕως 30 ὀκ. καφέ καὶ 40 ὀκ. ζάκαρι. ἂν θέλῃς μοῦ εἶπεν, ἀγόρασέ τα ἠμπορῶ νὰ σοῦ τὰ πάρω εὐθηνὰ. Καὶ δὲν αἰσχύνεται εἶς

Δεσπότης εἶπα, νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην πώλησιν; ἂς τὰ διανείμῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἢ ἂς τὰ φυλάξῃ, καὶ ἂς κερνᾷ πλουσίως τοὺς πελάτας τῆς Μητροπόλεως. Ἠόσον μοί ἔκακοφάνη, καὶ ἐντράπηκα, ὅταν ἤκουσα τὸ τοιοῦτον. Ἴσως καὶ αὐτὸς τὸ εἶδε, καὶ ἔμαθεν ἀπὸ ἄλλον Δεσπότην, οὐδόλως παράξενον. Δὲν μὲ πειράζει, ἂν ἐπώλησεν, ἢ ἐφύλαξεν τὰ δῶρα ἐκεῖνα, ἐκεῖνο, ὅπερ θέλω νὰ ἑλκύῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν εἶνε ὅτι εἷς τοιοῦτος ξενηταβελόνης καὶ Πενταφιλάργυρος πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ χρέη. Εἰς ποίας ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις ἐξημίωσε καὶ ἔμεινε χρεώστης;

Μὲ ὅλην τὴν προσποιητὴν πραότητα καὶ ἁγιότητα ἔφάνη ὅτι ἐπίτηδες ἐτεχνάσθη τὸ τοιοῦτον διὰ ν' ἀργυρολογῇ. Ἀπορῶ δὲ πῶς δὲν ἐρυθριᾷ ὅταν διαπρυσίως κηρύττῃ ὅτι εἶνε βειβαρυμένος ἀπό χρέη. Καὶ ἐπὶ τέλους ἂν τυχὸν χρεωστῇ, τὶς ἡ ἀνάγκη νὰ τὸ διασαλπίζῃ καὶ νὰ τὸ λέγῃ καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Μήπως αὐτὸς μόνος χρεωστεῖ; Πιθανὸν ὅμως νὰ ἠγόρασεν ἐν ὑποστατικὸν 10 χιλ. λιρ. καὶ νὰ χρεωστῇ ἕως 200 λιρ. ἄτινα λέγει ὅτι χρεωστεῖ ἀκόμη. Διὰ νὰ πιστευθῇ δὲ ὅτι χρεωστεῖ, ἐνῶ ἤρχετο ἐκ Κων)πόλεως ἐδανείσθη καθ' ὁδὸν ἀπό ἕξ ἐπαρχιώτας 30 λιρ. καί τόρα ὁσάκις εὔπορός τις ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Μητρόπολιν ζητεῖ δάνειον πέντε ἢ ἕξ λιρῶν. Δὲν ζητεῖ περισσότερα, διὰ νὰ μὴ τὸν ζητοῦν τόκον. Εἶνε δὲ ἀριστοβάθμιος τεμπέλης· καὶ ζωντανός τύπος ἀδρανείας, καί φίλτατος τῆς ἀκινησίας.

Ὅστις θέλει νὰ ἐννοῇ καλῶς τὶ σημαίνει ἡ λέξις ἀνικανότης καὶ ἐβελτηρία, ἂς λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἐπισκεσθῇ τὸν Ἅγιον μας Σωφρόνιον. Πᾶς ἄνθρωπος ἔχει μίαν ἀξίαν ἔστω καὶ ἀναξίαν λόγου. Ὁ νῦν Κολωνίας τὶ ἀξίαν ἔχει, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξιχνιάσω. Ὁσάκις χριστιανὸς τις πηγαίνει εἰς Μητρόπολιν διὰ σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν, ὁ Σωφρόνιος

διὰ νὰ μὴ ἐνοχληθῇ καὶ λεγνεύῃ ὁ ἱερὸς σβέρκος του φωνάζει «***Πὲν καρισμὰμ***»: δὲν ἀνακατόνομαι. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμιλεῖ καὶ αὐτὸς τὴν Τουρκικήν, ἥτις εἶνε ἡ πατρική του γλῶσσα. Πατήρ τις ἔτρεξεν εἰς τὴν Μητρόπολιν διὰ νὰ καταγγείλῃ δύο ὀθωμανοὺς παραβιάσαντας τὴν τιμὴν τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἐξεπλάγη ὅταν ἤκουσεν, «***Πὲν καρισμὰμ, ποῦ πενίμ ἰσίμ τεγὶλ.***» Ἐννοεῖ ἡ Α. Σ. νὰ θησαυρίζῃ ἀθορύβως, καὶ νὰ εἰσπράττῃ ἁπλῶς καὶ μόνον, διότι εἶνε Δεσπότης. Ὑπεσχέθη κατ' ἀρχὰς, ὅταν ἦλθεν, ὅτι δὲν θὰ χειροτονῇ ἱερεῖς, καὶ ἡμεῖς οἱ βλάκες ἐπιστεύσαμεν.

Ἀλλ' ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη καὶ αὐτὸς Παπαδοφάμπρικα, ἐγέμισε τὰ χωρία ἀπὸ Ἱερεῖς. Ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἐχειροτόνησεν ἄνω τῶν 50 ἱερέων, ἄνευ τινὸς ἀνάγκης. Ἔτυχον ἓν κυριολεκτικῶς κούτσουρον ἐκ τῶν νεοχειροτονήτων, ὅστις εἶνε ἱκανότατος εἰς μίαν καὶ μόνην σειρὰν νὰ εὕρῃ δέκα τυπογραφικὰ λάθη. Ἀνάθεμα τὸν ψεύστην. Ἄλλοι μοὶ εἶπον ὅτι αὐτὸς εἶνε πάλιν καλλίτερος ἄλλων νέων φρυγοστράτων καὶ ἔτι ἀμαθεστέρων νεοχειροτονήτων.

Κύριε ἐλέησον! Ἀρά γε ὀνειρεύομαι; ἢ εὑρίσκομαι ἐνώπιον φανερῶν γεγονότων. Ὕψωσον, Κύριε, τὸ κέρας τῶν Ἁγ. Ἀρχόντων ἐπὶ τοῦ βαθέως κοιμωμένου λαοῦ σου! Ὡς φαίνεται ἢ εἰρωνικῶς μᾶς εἶπεν ὅτι δὲν θὰ χειροτονήσῃ ἱερεῖς, ἢ ὅπερ καὶ τὸ ἀληθὲς, εἰπὼν ὅτι δὲν θὰ χειροτονήσῃ, ἐννοοῦσεν ὅτι δὲν θὰ χειροτονήσῃ ὀλίγους ἱερεῖς. Περιῆλθον πέρισυ ἀρκετὰ χωρία καὶ τὰ διόφορα Κυβερνητικὰ Κέντρα τῆς περιφερείας ἡμῶν (καθ' ὃ ὑποψήφιος βουλευτὴς) καὶ ἔμαθον μετὰ πολλῆς λύπης μου, ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ὅτι ἡ Α. Σ. περιοδεύουσα ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν περὶ οὐδενὸς ἄλλου μεριμνᾷ, παρὰ μόνον πῶς νὰ εἰσπράττῃ περισσότερα ἀπὸ τὸν Προκάτοχον Αὐτῆς. Οὔτε κηρύττει, οὔτε ἑρωτᾷ διὰ τὰ

Σχολεῖα καὶ τοὺς λο)σμοὺς τῶν ἐκκλησιῶν. ὅπου δὲ τυχόν τὸν παρεκάλεσαν νὰ θεωρῇ τοὺς ἐκρεμεῖς λο(σμούς λέγει τὸ γνωστόν «Πὲν καρισμὰμ, ὅθεν καὶ δικαίως πολλοί ἤρχισαν νὰ τὸν ἀποκαλοῦν «***ὁ Ἅγιος Πὲν Καρισμὰμ.***»

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπω πολλὰ περὶ τοῦ Σωφρονίου. διότι κατὰ τὰ λοιπὰ δὲν ἔχει τί τὸ ἰδιαίτερον, ἀγωνίζεται καὶ αὐτὸς, συμφώνως τῷ ἀπανταχοῦ ἰσχύοντι Ἀρχιερατικῷ Προγράμματι, τὸν ἀγῶνα τοῦ θησαυρίζειν διὰ θεμιτῶν καὶ ἀθεμίτων μέσων. Ὁ ἴδιος ἐδήλωσεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἶπεν «ἐγὼ θ' ἀκολουθήσω τὴν ὁδὸν τοῦ Προκατόχου μου.» Δι' ἀπειλῆς κατωρθωσαμεν νὰ τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ παύσῃ εἰσπράττων τὴν Παρουσίαν, καὶ τὸν φόρον ἀπὸ τοὺς διδασκάλους. Ἓν μόνον ἀκόμη θ' ἀναφέρω ὅπερ κυρίως μοὶ ἐκακοφάνη, καὶ θὰ παύσω λαλῶν περὶ αὐτοῦ.

Περιερχόμενος ἀνὰ τὰ χωρία τῆς Νικοπόλεως καὶ κηρύττων ἐνέπνευσα εἰς αὐτοὺς τὴν καλὴν ἰδέαν ὅτι δέον νὰ ζητῶσι δι' ἰδίας των πληρωμῆς ἕνα καλὸν θεολόγον, ὅστις νὰ περιέρχεται διηνεκῶς τὴν Ἐπαρχίαν κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ συγχρόνως ἐποπτεύων ἐπὶ τῶν Σχολείων. διότι ἐργάται χωρὶς ἐπιστάτην οὐδαμοῦ ἐρίσκονται.

Καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κολωνίας, ὅπου βασιλεύει ἡ φοβερά ἀμάθεια, εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ἐποπτείας. Πολλοί κουτσοδιδάσκαλοι τὴν ὄην τάξιν τελειώσαντες ὄην καὶ ζην διδάσκουσιν. «ὀφθαλμός βασιλέως παιδεύει ἵππον.» Ἄνευ ἐπιστασίας οὐδεμία ἐργασία προάγεται. Οἱ χωρικοί συνέταξαν καὶ ὑπέγραψαν μίαν ἀναφοράν, δι' ἧς παρεκάλεσαν τὴν Α. Σ. νὰ εὕρῃ τοιοῦτον πρόσωπον καὶ νὰ ὁρίσῃ εἰς κάθε χωρίον τὸ τὶ θὰ πληρώσῃ, Ἡ Α. Σ. ἀντὶ νὰ χαρῇ, καὶ νὰ δείξῃ προθυμίαν, καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς χωρικοὺς ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν. Εἶπεν ὅτι δὴθεν θὰ

τὴν διαβιβάσῃ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα(!) Ἐνῷ ὁ Κανονισμὸς τὸν ὑποχρεόνει νὰ πληρόνῃ ἐξ ἰδίωντου δι' ἕνα ἐπαρχιακὸν Ἱεροκήρυκα, αὐτὸς ἀπαρρίπτει τὸ τοιοῦτον προκειμένου νὰ πληρώσουν οἱ χριστιανοί. Ἀλλὰ διατί τάχα δὲν τὸ θέλει; διότι φοβεῖται μήπως οἱ χριστιανοί ἰδόντες ὅτι εἷς τοιοῦτος ἱεροκήρυξ κάμνει ἐργασίαν καλλιτέραν ἀπὸ τὸν Δεσπότην, μετὰ τινα καιρόν εἴπωσι «καὶ τὶς ἡ ἀνάγκη Ἀρχιερέως; ὅπως ἔχουν σήμερον τὰ Δευποτικὰ, καλλίτερον νὰ ἔχωμεν δύο ἢ τρεῖς καλοὺς ἱεροκήρυκας. «***Οἱ υἱοί τοῦ αἰῶνος τούτου εἶνε φρονιμώτεροι εἰς τὴν γενεὰν αὐτῶν***.»

Καὶ ταῦτα περὶ τοῦ Σωφρονίου τοῦ ἐπιδεξίου Σουφροτοῦ, τοῦ ἐπικληθέντος «***Πὲν καρισμὰμ***.»ἐρωτήσατε τὸ Πατριαρχεῖον, διατί τὸν ἔστειλεν εἰς μίαιν τιαύτην ἀπόκεντρον καὶ Ἀρχιερατικῆς βοηθείας διομένην ἐπαρχίαν, ἀφοῦ διὰ τρανωτάτων τεκμηρίων ἐπείσθη περὶ τῆς ἀξιεπαίνου καὶ πασιγνώστου ἀνικανότητος καὶ ἀδρανείας αὐτοῦ; ***Οὕτως ἔδοξε τοῖς ἐν Φαναρίῳ***.»

Α! ἔκθεσις τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου Ἀρχιερέως

«***Ἐξ οἰκείων τὰ βέλη***.»

Ἀγαπητέ μοι κ. Π. Κολεσίδη.—

Εἰς Κύπρον

Ἰδὸ τέλος πάντων ἀπεφάσισα κατόπιν πολλῆς σκέψεως νὰ εἴπω καγώ, ὡς ὁ Καίσαρ, «ἐρρίφθη ὁ κύβος,» καὶ νὰ περάσω τὸν Ρουβίκονο ἐκστρατεύων κατὰ τῆς Ἱερᾶς συγκλήτου τῆς Νέας Ρώμης. Ἀπεφάσισα νὰ σᾶς ἐμβάσω τὴν ὕλην μου διὰ τὰ «***Ἀπόκρυφα τῶν Καλογήρων***,» καί νὰ συνεισφέρω μικρόντι λιθάριον διὰ τὴν μεγάλην Οἰκοδομήν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀνορθώσεως ἡμῶν. Βεβαίως ὁ λαός οὐδαμοῦ τῆς γῆς ἐξεγείρεται κατὰ τῶν κακῶς ἐχόντων, ἂν δὲν παρακινηθῇ διὰ λόγου καὶ καταλλήλων βιβλίων. Ἔχω πεποίθησιν ὅτι ἡ συστηματικὴ ἔκθεσις ἐνβιβλίῳ ὀλίγων γεγονότων τοῦ νῦν Ἀρχιερατικοῦ βίου δύναται μεγάλως νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἐκ τοῦ ληθάργου ἀφύπνισιν τοῦ λαοῦ ἡμῶν, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ποθουμένου σκοποῦ. Παρακαλῶ δέ πολὺ νὰ μή δηλώσητε τὸ ὄνομά μου. Ἀφήσατε αὐτὰ τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐκτιθέμενα νὰ μὲ προδώσουν. «Οὐδὲν κρυπτὸν, ὅ οὐ μὴ φανερωθήσεται.» Οἱ κατηγορούμενοι Ἀρχιερεῖς, ἂς δηλώσουν τὸ ὀνομά μου, ἢ οἱ χριστιανοί τῆς ἐπαρχίας, ὅπου ὑπηρέτησα, καὶ ἧς τὸν Ἀρχιερέα θέλω μεμφθῆ. Τὶ νὰ κάμω, φίλτατε, γνωρίζετε πόσον ἄνανδροι εἶνε εἰς τὴν ἐκδίκησιν οἱ πρόβολοι τοῦ Φαναρίου. Διὰ τοῦ διωγμοῦ τῶν ἐλέγκτων αὐτῶν ἀποδεικνύουν τοῖς πᾶσιν «***ὅτι μισοῦσι τὸ φῶς***» καθὼς οἱ σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τὴν καρδίαν Τύραννοι τοῦ κόσμου. Βεβαίως θὰ ἦτο καλλίτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον νὰ ἔγραφον ἀπροκαλύπτως καὶ ἐνυπογρά-

φως, διὰ νὰ μὴ διατρέχητε τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῆτε ὡς μυθιστοριογράφοι. Πλὴν εὐτυχῶς ἢ καὶ δυστυχῶς ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει καὶ καθ' ἑκάστην ἀκούει μετὰ λύπης τὰ ἔνδοξα Δεσποτικὰ κατορθώματα, καὶ ἑπομένως εἶμαι βέκαιος ὅτι ἀσυζητί θὰ δεχθῶσι, τὴν ἀλήθειαν τῶν γραφομένων μου. Καὶ ἐγὼ ἐπιδοκιμάζω τὴν γνώμην σας ὅτι οὐδεμία ἀνάγκη νὰ νοθεύσωμεν, τὴν ἀλήθειαν. Οὔτε νὰ προβῶμεν εἰς προσθήκας. Ἀτυχῶς αἱ τῶν Σεβασμιωτάτων συναδέλφων ἀταξίαι εἶνε τόσον πολλαί καὶ δειναί, ὥστε καὶ τὸ χιλιοστὸν αὐτῶν ἂν γράψῃ τις καί τόμους γεμίζει εὐχερῶς, καὶ τοὺς πάντας δύναται νὰ πείσῃ περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διατρέχομεν ἀνεχόμενοι τὸ κακὸν καὶ σιγῶντες. Οὐδεμία χρεία ψεύδους. «***Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς Ἀληθείας.***»

Ἐξομολόγησις. Πόσον πικρῶς μετενόησα, ἀγαπητέ Παῦλε, διότι κατετάχθην εἰς τὸ τάγμα τῶν σημερινῶν Καλογήρων! ὁμολογῶ ἐν πρώτοις ὅτι ἡ ἀγαμία, εἰς ἣν ἀλόγως ὑποβαλλόμεθα σήμερον ἄνευ τινὸς σκοποῦ, εἶνε βίος ἀβίωτος. Εἶνε ράκος βρωμερώτατον καὶ πάντη ἀνάρμοστον εἰς τὴν ἁγιότητα καὶ ἐλευθερίαν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Εἶνε ζυγὸς ἀφορήτου τυρανίας. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν πρόκειται ἐνταῦθα ν' ἀναπτύξω ἐκτενῶς τὰς περὶ γάμου καὶ ἀγαμίας σκέψεις μου. Νομίζω ὅτι εἶνε καλὸν περὶ τούτου νὰ γείνῃ ἰδιαιτέρως λόγος ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ἀποκρύφων.

Σ. Σ. Κ. Α. Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀγαμίας θέλομεν λάβει ἀφορμὴν ἐνιαχοῦ τοῦ παρόντος βιβλίου νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινά. Ὄχι ὅμως καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ κεκαλαίῳ, ὅπως ἐγκρίνει ὁ φίλος μου. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀφορᾷ ἀτομικῶς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν Καλογήρων. Καὶ νομίζω ὅτι δὲν δικαιοῦταί τις νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκλογὴν τοῦ βίου τῶν ἄλλων, ἕκαστος εἶνε ἀπολύτως ἐλεύθερος νὰ ζῇ ὡς ἔγγαμος ἢ ἄγαμος. Τοῦτο μόνον λογικῶς σκεπτόμενοι διακηρύττομεν ὅτι γάμος καὶ ἀγαμία, ἄνευ ὑψηλοῦ χριστιανοῦ σκοποῦ εἶνε δύο στρογγυλὰ μηδενικά ὡς πρὸς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν. Ἐὰν οἱ Καλόγηροι θέλουν νὰ καταργήσουν τὴν νῦν ἄσκοπον ἀγαμίαν, οὐδείς νόμος κωλύει αὐτούς. Ἂς διαμαρτύρωνται, καθὼς ἔπραξαν δύο Κύπριοι Ἀρχιμανδρίται, θεολόγοι, οἵτινες ἐνυμφεύθησαν. Μόνον οἱ πάσχοντες διανοητικὴν διατάραξιν δύνανται νὰ δεχθοῦν ὅτι ἡ ἀγαμία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶνε ὑψίστη ἀρετή! ἐξ ἀρχῆς ἄρσεν καὶ θῆλυ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τοὺς Πρωτοπλάστους. Ἄρα ὁ γάμος εἶνε τὸ πρῶτον ὑπὸ θεοῦ συσταθὲν καὶ εὐλογηθὲν μυστήριον, καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἔπαται ὅτι ἡ ἀγαμία ὡς ἀντικειμένη πρὸς τὸν ἱερὸν γάμον εἶνέ τι κακόν. Ἡ ἀγαμία τότε γίνεται ἀρετή, ὅταν τις δι' ἱερώτερον σκοπὸν θυσιάζει τὸ δικαίωμά του τοῦτο, ὡς οἱ Ἀπόστολοι, καὶ θεῖοι Πατέρες, οἵτινες δὲν εἶχον ποσῶς τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἀγαμία εἶνε ἀρετή, ἀλλ' ἀποφασίσαντες ν' ἀφιερώσουν ὅλον τὸν βίον διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ εὐαγγελίου, ἐγκατέλειψαν τὸν γάμον, ὡς ἐμπόδιον τοῦ σκοποῦ των. Τί κοινὸν ἔχουν οἱ νῦν ἀπειρόγαμοι μὲ τοὺς ἀρχαίους ἐργάτας τοῦ Εὐαγγελίου, οἵτινες διατρέχοντες τὴν ὑφήλιον καὶ διδάσκοντες ἐλησμόνουν τὰς οἰκογενείας των, ἂν τυχὸν εἶχον τοιαύτας. «***Τί κοινὸν μεταξὺ τοῦ Ἁγιάννη καὶ τοῦ Κάπηλα τοῦ Γιάννη***» Ποῖος χριστιανικὸς σκοπὸς καὶ πνευκατιμὸς ζῆλος ὑποχρεόνει τοὺς νῦν ψευδαεργάτας τοῦ Εὐαγγελίου ν' ἀσπασθοῦν τὴν ἀγαμίαν ὡς ὑψίστην τελειότητα, καὶ νὰ προσβάλλουν τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου, ὡς ἠθικοῦ τινος μολύσματος; ὦ τῆς συκοφαντίας! ὁ Μέγας ἐθνικὸς Εὐεργέτης Κωνστ. Ζάππας ἔμεινεν ἄγαμος ὅπως περιέλθῃ ὅλη ἡ περιουσία του εἰς τὸ ἔθνος. Ἰδού ἀγαμία ἐπαινετή, ἰδοὺ θυσία εὐάρεστος. Ἀλλ' οἱ Πανευκλεεῖς Κο-

λόγηροι μένοντες ἄγαμοι ὁποίαν ὑπηρεσίαν προσφέρουν εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; διὰ ν' ἀφήσουν τὰς ἱερὰς των περιουσίας εἰς ξένας Παραμάνας καὶ ψευδανεψιοὺς; Καὶ δέν εἶνε δικαιότερον νὰ εἴπωμεν, «ἓν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τῶν Μεγάλων μας Εὐεργετῶν, Ζάππα, Ἀβέρωφ, Ζαρίφη, Στεφάνοβικ κ. λ. ; Ἐκτὸς τούτου, ἡ ἀγαμῖα ὑπὸ τὴν σημερινὴν αὐτῆς μορφὴν κατήντησε μᾶλλον κακόν τι, διότι πρῶτον μὲν εἶνε φανερὰ προσβολὴ κατὰ τοῦ ἱεροῦ γάμου καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐλευθερίας, καὶ δεύτερον ἐπιβαλλομένη σήμερον εἰς ἀνθρώπους νεωτερίζοντας, Μασονίζαντας καὶ φιληδόνους, οἵτινες οὐδόλως παρυδέχονται αὐτὴν, ὡς ἀρετὴν, γίνεται ὁμολογουμένως πρόξενος πολλῶν ἀσχημιῶν. Τίς δικαιοῦται νὰ μεμφθῇ ἀνθρώπους παχυσάρκους, τρώγοντας, πίνοντας ἡσυχάζοντας καὶ καθ' ὅλα εὐημεροῦντας, καὶ ἐπομένως μὴ δυναμένους φυσικῶς νὰ ζῶσιν ἄνευ γυναικός; Τῇ ἀληθείᾳ εἶχε μέγα δίκαιον ὁ ἀγράμματος ἐκεῖνος χριστιανός ὅστις ἐκ πείρας ὁδηγούμενος εἶπεν «ὡς ἔχουσι νῦν τὰ τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν, τὸ μόνον, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὰς Μηαροπόλεις εἶνε ἡ γυνὴ, ἡ Εὔα τοῦ Μητροπολιτικοῦ παροδείσου,» Ἐν τούτοις, ὡς εἶπον, δὲν θὰ χάσωμεν χῶρον διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀγαμίας. Ἂν θέλουν οἱ Καλόγηροι, ἂς τὴν κρατήσουν, ἀρκεῖ μόνον νὰ μή σκανδαλίσουν τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. ***Σολοὺκ ἀλαπιλιρλέρσε ζουρνατσῆ πασῆ ὁλσουνλὰρ.***» Ἂν θέλουν οἱ Ἅγιοι ἀπειρόγαμοι, ἂς κλείσουν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ νὰ μὴ ἴδουν ποτὲ θηλυκὸν γένος· δὲν μὰς πειράζει ποσῶς. Εἶνε δικαίωμα των, νὰ ζοὺν ὅπως θέλουν, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δικαιούμεθα νὰ τοὺς πατάξωμεν μὲ τὸ ἱερὸν φραγγέλιον, ὅταν φέρωνται ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐκλογὴν των, καί θέλουν μὲ τὴν φαύλην φενάκην τῆς ψευδαγαμίας νὰ μᾶς ἐμπαίξουν

Γνωρίζω τὶ λέγω. Δὲν θέλω νὰ προχωρήσω ἐμπρὸς σεβόμενος τὴν τιμὴν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ φίλου Ἀρχιερέως.

Δὲν εἶμαι, ἀγαπητέ, ὁ ἴδιος, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισες πρὸ ἐτῶν. πολὺ μετεβλήθην σχετισθείς μὲ τοὺς ψυχροπίστους καὶ ἀργυρολάτρας Φαρισαίους μας. Ὁ ἄλλοτε θερμότατος ζηλός μου ἐψυχράνθη, ἡ καρδία μου ἐμαράνθη, καὶ διατελῶ φεῦ! τώρα ὑπὸ τὸ κράτος ἰσχυρᾶς ἀπογοητεύσεως. ***Τὴν ἔμαρτίαν μου ἐγνώρισα, καὶ τὰς ὀνομίας μου οὐκ ἐκάλυψα.***» Ἴσως μὲ ζηλεύεις, φίλτατε Παῦλε, διότι ἔγεινα Δεσπότης. Πλὴν μάθε ὅτι οὐδεμίαν τέρψιν αἰσθάνομαι ἐκ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ μεγαλείου.

Τὰ πάντα ἔμπλεα κακῶν, καὶ ἐν παντί βήματι ὁ βίος ἡμῶν τῶν νῦν Ἀρχιερέων ὄζει φιλοκοσμίας καὶ ἐπιγείων ἀπολαύσεων. Ἐπικατάρατος ὁ ἐλπίζων καλὸν τι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς χρυσολάτρας. «Οὐαὶ εἰς τοὺς χριστιανοὺς, εἶπεν ἐν εὐθυμίᾳ ὁ Ἅγ. Κυζίκου, οἵτινες περιμένουν καλὸν ἀπὸ ἡμᾶς. Καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἴδωμεν Παράδεισον, δι' ὅλου τοῦ βίου ὑπὲρ τῆς Κολάσεως ἀγωνιζόμενοι.» Εὖγε τῆς ὁμολογίας! Οὐδενός στεροῦμαι, ἀγαπητέ Κολεσίδη, καὶ ἐν τούτοις εἶμαι δυστυχέστατος. Καὶ διατί ἆρά γε; διότι κατὰ τὸ δεκατές διάστημα τῆς ὑπηρεσίας μου ἐν ταῖς Μητρόπολεσιν εἶδον ἀτυχῶς τόσα δυσάρεστα πράγμα τῶν θεοπροβλήτων μας, τὰ ὁποῖα ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου οὐκ εἶδε, καὶ οὖς δαίμονος οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν λῃστοῦ οὐκ ἀνέβησαν. Ἐφριξε τὸ πνεῦμα μου, ἐτρώθη ἡ καρδία μου, ἐσβέσθη φεῦ! ὁ διακαὴς πρὸς τὰ θεῖα ἔρως μου. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ μὴ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἐκπέσω ἐντελῶς. ἀλλὰ νὰ μὲ ἁρπάσῃ ὡ δαυλὸν ἀ-

νημμένον ἐκ τοῦ μέσου τῶν Σοδόμων, καθὼς ἠλευθέρωσε τὸν Λώτ! Γνωρίζετε τὴν χριστιανήν μου ζέσιν, ἥτις εἶχε πολὺ αὐξήσει ἐκ τῆς κατ' ἰδίαν μελέτης τῆς Ἁγ. Γραφῆς. Πλὴν τόρα ἤλλαξα πολὺ· καὶ μόνον μοί ἔμεινεν ἡ ἀρετή τῆς ξηρᾶς αὐτοκατακρίσεως, ἥτις βεβαίως δὲν εἶνε πάντοτε ἀσφαλές μέσον σωτηρίας. Συγχρωτισθείς, ὡς εἶπον, μετὰ τῶν ἀλλοπροσάλλων ψευδεπισκόπων μας εἴχθην καὶ ἀφωμοιώθην πρὸς αὐτούς, καθὼς μικρὸν τι καί γλυκύ ρυάκιον ἑνούμενον μετὰ τῆς ἁλμυρᾶς θαλάσσης. Πόσον εὐστοχώταται εἶνε δι' ἐμέ αἱ δύογνωσταί παροιμίαι ***εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθέσις*** καὶ ἡ τουρκικὴ «***Καργά ιλὲ γιολτὰς ὁλὰν κονατζαγή τσοπλίκ, γεγετξεϊ πισλίκ.***» ὦ ἂς ἔλειπεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν ἐνέδωκα εἰς τὰς ἐπιμόνους παραβιάσεις τοῦ Γρηγορᾶ, (Διευθυντοῦ τῆς Θεολ. Σχολῆς) καὶ ἀπεφάσισα νὰ συγκαταριθμηθῶ εἰς τό σκολιώτατον τάγμα τῶν νῦν Καλογήρων μας, οἵτινες μόλα ταῦτα ἐμπαίζοντες ἑαυτοὺς διακηρύττουσιν ὅτι ἐξ αὐτῶν θὰ συμπληρωθῇ τὸ ἐκπεσόν τάγμα τοῦ Ἑωσφόρου. «Οἷος ἐμπαιγμὸς καὶ εἰρωνεία! Ἐάν πρόκειται περὶ συμπληρώσεως τῶν δαιμόνων, δύναταί τις νὰ δεχθῇ τοῦτο ὡς αὐταπόδεικτον. Πλὴν πῶς εἶνε δυνατὸν οἱ νῦν μαυρόσχημοι οἱ τόσον ἀθεαρέστως ζῶντες νὰ μεταβληθῶσιν εἰς Ἀγγέλους εἰς τὴν ἄλλην ζωήν; Ἀλλ' εἴθε νὰ εἶμαι ἠπατημένος!

Προχειρισθείς Ἀρχιερεὺς ἔτι μᾶλλον ἐστερεώθην εἰς τὸ κατ' αὐτῶν μῖσός μου. διότι ἀληθῶς «***ἐν σχήματι πρυβάτου εἶνε Λύκοι ἅρπαγες***» Μὲ ἐλήστευσαν χυριολεκτικῶς μὲ ὑπέρβαλον εἰς 350 λιρ. χρέη. Μὲ ὅλην τὴν ἐπιμονὴν μου δὲν ἠδυνήθην ν' ἀποφύγω τὰ ρουσφέτια, τὰ ὁποῖα ἔλαβον ἰσχὺν νόμου ἐν τῷ Φαναρίῳ «***τόπου συνήθεια νόμου κεφάλαιον.***» Μολονότι τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθὲς καὶ χριστι-

ανικόν. Τὰ ρουσσφέτια κατήντησαν τακτικά ἐπιδόματα εἰς τοὺς Πατριαρχικοὺς ὑπαλλήλους καὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου. «***σελὰμ παρὰ κελὰμ παρὰ.***» «Κι' εἰς αὐτὰ τὰ ἱερὰ κουδουνίζεις ὦ πυρά.» Καὶ τόρα ἐπειδή χρεωστῶ, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ εἰσπράττω διὰ νὰ ξεχρεωθῶ. Ἡμεῖς, οἵτινες ἀνελάβομεν τὸ καθῆκον νὰ διορθώσωμεν τὸν κόσμον ἀπὸ τοιαῦτα φθισίμβρωτα κακά, καὶ νὰ ἐκστρατεύωμεν πάνοπλοι κατὰ τῆς διαφθορᾶς, ἐγενόμεθα ἐργάται, στρατιῶται καὶ ὑπουργοί τοῦ Σατανᾶ μεθ' οὗσυν θηκολογήσαντες συνεργαζόμεθα κατὰ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Ἐγκατελείψαμεν τὸ στρατόπεδον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ τοῦ Χρυσοῦ. Καί οὕτω περιήλθομεν βαθμηδὸν εἰς τοιαύτην πνευματικὴν ἀναισθησίαν καὶ διαστρέβλωσιν, ὥστε ἀμβλυωποῦντες οὐδόλως προβλέπομεν τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν μοιραίως ἄγομεν τὴν ἱερὰν τοῦ Χριστοῦ ὁλκάδα. καὶ ἐν τούτοις ἐνίοτε ἐκφράζομεν πρὸς ἀλλήλους τὸν φόβον ἐκ μέρους τῶν ἐξωτερικῶν ἡμῶν ἐχθρῶν.

Ἀφοῦ ἡμεῖς σκάπτομεν ἰδίαις χερσὶ τὰ θεμελια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διὰ τῶν παντοειδῶν παρανομιῶν ἡμῶν, ἂς μή εἴμεθα τόσον ἐλαφρόνοες, ὥστε να ὑποθέσωμεν ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ διατρέξωμεν ἐξωτερικὸν κίνδυνον. Ποῖος τρελὸς θά λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἐξοδεύῃ πρὸς βλάβην ἡμῶν, ἀφοῦ βλέπει ὅτι ἡμεῖς ἐργαζόμεθα δι' ἐκεῖνον ἰδίᾳ δαπάνῃ καὶ ἰδιοχείρως; Ἡμεῖς εἴμεθα καλοί χριστιανοί. διότι ἀγαπῶντες τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν καταστρέφομεν ἡμᾶς αὐτοὺς πρὸς εὐχαρίστησιν ἐκείνων. Ἄραγε ψευδόμεθα.

Ἡ ἄτιμος σιμωνία, ἡ τρισκατάρατος φιλαργυρία, καὶ ἡ πανάθλιος χρυσολατρεία κατέστησαν ἡμᾶς τοὺς Ἀρχιερεῖ ἀληθῆ ***Χρυσαργυροτρόπια,*** καθὼς τὸ ἡλιοτρόπιον στρέφει διηνεκῶς τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἥλιον, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐγ-

καταλείψαντες τὰ πάντα ἔχομεν πάντοτε τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἔστραμένα πρὸς τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον. Εἴπατέ μοι, Ἅγιοι ἀδελφοί, ἔχω δίκαιον ἢ οὐχί; Πότε θ' ἀρχίσωμεν νὰ ἐντρεπώμεθα ἀπὸ τὸν κόσμον; Κατακρίνομεν τοὺς Τούρκους ὡς ρουσφετζίδες, καὶ ἰδού μείζονες αὐτῶν ἐν Φαναρίῳ. Καὶ αὐταὶ αἱ γαλαί τῶν Πατριαρχείων, τρέχουν κατόπιν τῶν μνηστήρων τῆς Πατερίτσας ζητοῦσαι τὸ ρουσφέτι τ. ἔ. τὸ τζιγεράκι των.

Ἄχ! φίλτατε, μετὰ δακρύων καὶ λυγμῶν γράφω ταῦτα. Πόσον φρικτῶς ἠπατήθην νομίσας ὅτι γενόμενος ἄγαμος Κληρικός θὰ ὠφέλουν καὶ ἐμαυτὸν ψυχικῶς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Πλὴν ὁμολογῶ πρός τιμήν τῆς ἀληθείας ὅτι ἠπατήθην. Καὶ χαίρω πολὺ, διότι μὲ ἔξίωσεν ὁ Κύριος νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐγγράφως διὰ τῆς παρούσης μου, ἣν εἶθε νὰ ἴδω ἐκτυπωμένην. «***Ὁ κρύπτων τὰ ἑαυτοῦ πλημμελήματα οὐκ εὐωδοθήσεται.***» Ἡ ἔκτροπος φορὰ τῶν Ἀρχιερατικῶν πραγμάτων καὶ τὰ ὅλως ἐκτὸς τοῦ πνευματικοῦ κύκλου ἐπιβαλλόμενά μοι καθήκοντα ἀπορροφοῦσι πᾶσαν ἰκμάδα πνευματικῆς ζωῆς, καὶ μὲ παρωθοῦσι διηνεκῶς εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπελπισίας. Πόσον εὐτυχέστερός μου εἶσθε, κ. Κολεσίδη. Σᾶς συγχαίρω διὰ τὸ λαμπρὸν σας ἐν Κύπρῳ στάδιον. Εὐχαριστοῦμαι πολὺ ἀπὸ τὰ ἀντιδεσποτικὰ σας ἄρθρα. Νὰ μὴ δειλιᾶτε· οὐδείς ἐτόλμησε νὰ σᾶς ἀναιρέσῃ. Ὅσα μέχρι τοῦδε ἐγράψατε εἶνε ἀληθῆ. ὁ τρόπος τοῦ ἐλέγχου σας ἀρέσκει εἰς πολλοὺς. Καὶ ἐκ τῶν Ἀρχιερέων θὰ εὑρεθοῦν τινες νὰ ἐπιδοκιμάσουν τὰς διατριβάς σας. Ἔτυχεν ἀκούσω τὸν Σμύρνης Βασίλειον, καὶ τὸν ἐφέσου Ἰωακείμ, οἵτινες ἐξεφράσθησαν λίαν εὐμενῶς ὑπὲρ τῶν καθ' ἡμῶν γραφομένων σας. Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα, ἂς εἰσέλθωμεν εἰς

τὴν σύντομον ἀφήγησιν μερικῶν ἄθλων τῶν Ἁγίων, οὓς ὑπηρέτησα.

Ἔκθεσις Πρώτη.

Καθώς γνωρίζετε, ἅμα ἐξῆλθον ἐκ τῆς Σχολῆς προσεπάθησα νὰ εἰσαχθῶ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὁπόθεν εὐκόλως προάγεταί τις. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸ κατορθώσω· διότι οἱ σαρλατάνοι καὶ οἱ πρὸς τὰ τοῦ κόσμου κλίνοντες μαθηταί εὐχερέστερον εὑρίσκουσιν ἰσχυρὰν προστασίαν πρὸς εἴσοδον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, Ὅθεν δικαίως ἀποτυχών προσεκολλήθην ὡς διάκονος τοῦ Ἁγίου Μεγιστάνος Κ... παρὰ τῷ ὁποίῳ διέμεινα 14 μῆνας ἰσοδυναμοῦντας πρὸς 14 αἰῶνας. Ἦτο πολὺ καλλίτερον νὰ ἔζων εἰς ἕν ἀφώτιστον σπήλαιον. ἔστω καὶ ἐστερημένος τῶν πάντων, παρὰ νὰ εὑρισκόμην εἰς τὰς Ἁγιωτάτας Μητροπόλεις μας. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας μὲ ἐτίμα, καὶ διὰ τοῦτο ἠσθάνθην προσκαιρὸν τινα συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν, πλὴν μετ' οὐ πολὺ ἐμούντσωσα ἐμαυτὸν διὰ τὴν ἀπάτην νομίσας ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ συνάξῃ τις ἐκ τριβόλων σύκα, καὶ ἤρχισα ὁλοψύχως νὰ τὸν μισῶ, διότι εἶδον καὶ ἐπείσθην ὅτι ὁ ἐν ἁγίοις τίτλοις ἐπαναπαυόμενος Δεσπότης μου ἦτο φυγὰς τοῦ Ἅδου, ἀπόβρασμα τοῦ Ταρτάρου καὶ ἄξιος ἰσοβίων δεσμῶν. Λυποῦμαι καὶ ἐγώ διὰ τὰς ἀσυνήθεις καὶ ἀπρεπῆς φράσεις μου. ἀλλὰ μόλις δι' αὐτῶν εἶνε δυνατὸν νὰ σχηματίσουν οἱ ἀναγνῶσται μικράν τινα ἰδέαν περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκείνου Μεγαθηρίου· Πλειστάκις ἐσκέφθην νὰ φύγω ἀποτόμως, ὡς ἄλλος Ἰωσὴφ ἀφίνων καὶ τὰ ἱμάτια, πλὴν δὲν εἶχον ὀβολὸν, καθ' ὅτι πάντοτε προφασιζόμενος ὅτι χρεωστεῖ ἠρνεῖτο νὰ μὲ πληρώσῃ. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ γείνω ὄργανον τῶν ὑποχθονίων σκοπῶν τοῦ κλέπτειν καὶ ἀδικεῖν

Μὲ ἔβλεπε πολὺ κοιμισμένον, ὡς ἔλεγε, καὶ ἐστενοχωρεῖτο. ἤθελε νὰ εἶμαι σπαθὶ δίστομον ὡς πρὸς τὸ ἁρπάσαι καὶ λῃστεύειν. Ἀρκετὰ ἠγωνίσθη νὰ μὲ ἐξυπνίσῃ καὶ νὰ μὲ γυμνάσῃ εἰς τὰς παρανομίας, διὰ νὰ χρησιμεύσω, ὡς ἔντιμος(!) μεσίτης τῶν ἀργυρολογικῶν πόθων του.

Τὰ ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθέντα ἔργῳ ἢ λόγῳ μόνον εἰς μέγαν τόμον ἐν συντομίᾳ δύνανται νὰ περιγραφοῦν. Ὅθεν θέλω περιορισθῆ εἴς τινα γεγονότα τῆς δεκατετραμήνου παρ' αὐτῷ δουλείας μου, ὡς ἐλάχιστον δεῖγμα τῆς ἀνιερωτάτης διαγωγῆς του.

1ον Μὴ ἐκπλήττεσθε, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, ἂν προεξοφλητικῶς λέγω ἀρθὰ κοφτὰ ὅτι ὁ Δεσπότης μου ὄχι μόνον χριστιανὸς δὲν ἦτο, ἀλλὰ καὶ ἐχθρὸς ἄσπονδος ἦτο τοῦ εὐαγγελίου. Δὲν διαφιλονεικῶ τὸ ξηρὸν ὄνομα «***χριστιανός***» ὅπερ φέρει καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ πολλοί ἄλλοι. Ἀλλὰ μετὰ πόνου ψυχῆς ὁμολογῶ ὅτι ἡμεῖς οἱ λεγόμενοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας κρινόμενοι ἐκ τῶν ἐπισήμων πράξεων ἡμῶν δέον νὰ καταδικασθῶμεν ὡς τοῦ χειρίστου ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ πολέμιοι τῆς τοῦ Εὐαγγελίου ἀληθείας, διότι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ Προστάτου καὶ διδασκάλου τῆς Ἀληθείας βαδίζομεν ἀκωλύτως τὴν ἐναντίαν ὁδὸν. «***Φίλος ψευδὴς χείριστος ἐχθρὸς.***»

Ἀλλ' εἶνε δυνατὸν, θὰ μοι εἴπῃ τις, εἷς Ἀρχιερεὺς νὰ μὴ εἶνε χριστιανὸς, τί παράδοξος διισχυρισμὸς εἶνε αὐτός; Ἄνθρωπος Πανιερώτατος καὶ Θεοπρόβλητος νὰ θεωρεῖται ὡς μὴ χριστιανὸς! Διατὶ ὄχι; Ἀφοῦ εἷς Ἄγγελος φωτὸς γίνεται μαῦρος δαίμων, εἷς Ἀπόστολος Προδότης, διατὶ τάχα αἱ ἀντιχριστιανικαὶ πράξεις ἑνὸς Δεσπότου νὰ μη δικαιοῦνται ν' ἀφαιροῦν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἀρίζηλον τίτλον, «***Χριστιανός;***»

«***Καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἀντίχριστοι πολλοὶ εὑρίσκονται***» (Α! Ἰωαν. Β! 18) Αἱ Α. Σ. Ἄννας καὶ Καϊάφας δὲν ἦσαν Μεγάλοι καὶ Μακαριώτατοι Ἀρχιερεῖς τοῦ Ἰεχωβᾶ; καὶ ὅμως ὁ πρᾶος Σωτήρ, ὅστις «***κάλαμον κατεαγμένον οὐ συνέτριψε, καὶ λίνον τυφώμενον οὐκ ἔσβεσεν***» ἠναγκάσθη νὰ τοὺς ἀποκαλέσῃ ***τέκνα τοῦ πατρὸς αὐτῶν διαβόλου***» (Ἰωάν. Η 44) Ἐγὼ δὲν ἀποδίδω εἰς τὸν Ἅγιον μου τὴν ὀνομασίαν ταύτην. ἂν καὶ νομίζω ἐδικαιούμην πρὸς τοῦτο. Διατί λοιπὸν νὰ φανῶ ὑπερβολικός λέγων ὅτι εἶνε ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ αὐταὶ αἱ πράξεις του γεγωννίᾳ τῇ φωνῇ καταβοῶσιν αὐτοῦ· Ἀκούσατε, ἀναγνῶσται κρίνατε δικαίως. καὶ ἂν ψευδῶς τὸν συκοφαντῶ, τότε δέχομαι διὰ λο]σμὸν μου τὴν κατηγορίαν καὶ τὴν ποινήν αὐτῆς.

α) Οὐδέποτε τὸν εἶδον νὰ προσευχηθῇ, ἔστω καὶ δι' ἕν λεπτόν, οὔτε ἐπὶ τῆς Τραπέζης, καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συνεχῶς καὶ ἀηδέστατα ἐχασμᾶτο δεικνύων τὴν ἐγκάρδιον ἀπαρέσκειαν καὶ ἀδημονίαν του, μεταχειρίζετο τὴν νέαν μόδαν του σταυροκοπεῖσθαι, ὡσεί ἐπρόκειτο περὶ διώξεως μυιῶν ἢ περὶ ἐκτινάξεως σκόνης ἐκ τοῦ στήθους. ὁ μὴ προσευχόμενος ἀποκλείεται τοῦ χριστιανισμοῦ κελεύοντος ρητῶς «***ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστοῦντες, τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα Θεοῦ***» (Α.΄ Θεσ. 5 17) Ὡς φαίνεται ἐφοβεῖτο μήπως διὰ τῆς προσευχῆς καὶ νηστείας φυγαδεύσῃ τὸ πονηρόν δαιμόνιον τῆς φιλαργυρίας. «***Τοῦτο τὸ γένος (τῶν δαιμόνων) οὐκ ἐκπορεύεται, εἰμή ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.***» (Μητ. 17. 21) Ἀλλ' ἴσως θὰ μοί εἴπῃ τις ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν νῦν Ἀρχιερέων μας καὶ ἰδίως οἱ θεολόγοι ἐπίσης δὲν προσεύχονται, οὔτε διαβάζουν τὴν τακτικήν των ἀκολουθίαν. Εἰς ἀπάντησιν λέγω ὅτι καὶ ἐκεῖνοι δὲν εἶνε χριστιανοί 2×2=4! Τί δὲ νὰ εἴπῃ τις διά τοὺς ὑποκριτὰς

ἐκείνους Ἁγιοσατράπας, οἵτινες, ἐνῷ κοιμῶνται σχεδὸν ἀδιαλείπτως, ὑποχρεόνουσιν ἕνα ἱερέα ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ἀκολουθίαν ἔξωθεν τῆς κεκλεισμένης πύλης τοῦ Δεσποτικοῦ κοιτῶνος; ἐνίοτε δέ γίνεται τὸ τοιοῦτον, ἐνῷ ἡ Α. Σ. μέσα συνομιλεῖ μετά τινος, ἢ ἐξηπλωμένος τραβᾷ μακαρίως τὸν νερκιλέ ἢ τὸν τσιγάρον του, ἢ καὶ τσούζει τὸ Καλογηρικὸν νέκταρ, τὸ νεκρόνον τὰ πάθη. (!) Ἀρά γε λόγια εἶνε ταῦτα; ἢ πράγματα φανερά;

β) Οὐδέποτε τὸν ἤκουσα νὰ εἴπῃ, ἔστω καὶ μίαν λέξιν, περὶ Χριστοῦ, Παραδείσου καὶ Εὐαγγελίου. Ὁ Χρυσὸς ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας του, καὶ ὁ ἄργυρος τὸ ποιητικὸν αἴτιον. Ὁ Χριστὸς ἢ ὁ χριστιανισμὸς ἦσαν δι' αὐτὸν ἀσφαλέστατα καὶ ἐπικερδέστατα μέσα χρυσοθηρίας. «***Ὅ,τι τις ποθεῖ, περί τούτου καὶ λαλεῖ,***» Λοιπὸν οὐδόλως σφάλλει τις, ἐὰν ὀνομάζῃ αὐτὸν χρυσολάτρην, καὶ χριστοδιώκτην. Καὶ ἂν τυχόν ἐνίοτε ἐδίδετο ἀφορμή τις περὶ θρησκευτικολογίας, ἡ Α. Σ. ἀμέσως καὶ μετ' ὀργῆς διέκοπτε τὸν λαλοῦντα. «***Ἐδῶ δὲν εἶνε Ἐκκλησία***» ἔλεγεν.

Ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀπαγορεύονται αἱ θρησκευτικαὶ συζητήσεις. Ἔχομεν τόσας ἀσχολίας καὶ καθήκοντα ἱερά. Μήπως εἶσθε προτεστάνται, ἔλεγεν, ὥστε ὅπου κάθεσθε νὰ ὁμιλεῖτε περὶ Χριστοῦ καὶ εὐαγγελίου; Ἐκεῖνοι εἶνε πρόβατα πεπλανημένα, καὶ δὲν γνωρίζουν τὶ κάμνουν. «***Καιρὸς καὶ τόπος παντί πράγματι.***» Καὶ ἦτο μὲ συμπάθειο, Θεολόγος καὶ Ἀρχιερεύς, καὶ δὲν ἠσχύνετο ποσῶς λέγων ὅτι ἐν Μητροπόλει εἶνε ἄτοπον τὸ ὁμιλεῖν περὶ Χριστοῦ! Κρῖμα στὰ ψωμιά τῆς Θεολ. Σχολῆς, ἥτις γεννήματα ἐχιδνῶν παράγει, καὶ συνεπείᾳ τῆς ἐκλείψεως τοῦ σκοποῦ τῆς ἀγαμίας καὶ θεολογίας. ἀντὶ ὠφελείας, βλάβης πρόξενος τῇ Ἐκκλησίᾳ γίνεται, διότι ἀναδεικνύει οὐχὶ ἐρχάτας διὰ τὸν

χερσωθέντα τοῦ Κυρίου ἀγρὸν, ἀλλ' ἐκ παιδομαζωμάτων προβάλλει μνηστῆρας τῆς ὀλβιοφόρου Πατερίτσας, καὶ πληροῖ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐξ ἀπορρήτων τὴν καταγωγὴν ἑλκόντων πτωχοπούλων μὲ πολλὰς ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ πενεστάτου ἔθνους ἡμῶν.

Ὁ Ἀρχιερεὺς μου δὲν ἐβαρύνετο ποσῶς ν' ἀκούῃ ὁμιλίας πολυώρους σχετιζομένας πρὸς τὸν θεοκατάρατον Κορβανᾶν του. «***Ὅπου γὰρ ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν.***» Πῶς λοιπὸν ἠδύνατο νὰ εἶνε χριστιανός, ἀφοῦ ἠγάπα τὸν Χρυσὸν περισσότερον ἀπὸ τὸν Χριστόν;

γ) Εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς χριστιανοὺς γραφομένας ἐπιστολὰς ἀπῄτει νὰ μὴ κάμνω μνείαν χριστιανικῶν νουθεσιῶν ἢ χωρίων τῆς Ἁγ. Γραφῆς, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτὸν εἶνε «***Παρεκτροπαίμεσαιωνικοῦ σχολαστικισμοῦ.***» Ἠδυνάμην ὅμως πρὸς ἡδονὴν αὐτοῦ νά γράψω πολλά, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑλικά του συμφέροντα.

δ) Τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου ἦτο δι' αὐτὸν περιττὸν καὶ προτεσταντικόν, (!) Ἐκ τούτου συνεπέρανον ὅτι ἦτο φῖνος Μασόνος, διότι μόνον οἱ Μασόνοι καταδιώκουν ἀμειλίκτως τὸ ἱερὸν κήρυγμα, ὡς ἐμποδίζον δῆθεν τὴν προαγωγὴν τῶν μεγάλων(!) καὶ φιλανθρωπικῶν ἰδεῶν τῆς Μασονίας (sic;)

Πόσον κωμικοτραγικός μοί ἐφαίνετο, ὅταν ἐνδυόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας ἤκουε τὸ ***οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν*** κ. λ.» καὶ χωρίς ποσῶς νὰ κοκκινίζῃ ἐγαυρία κινῶν τὰ ἱερά κουδουνάκια του, καὶ παρετήρει πέριξ συχνά ὡς Μέγας ἀετός.

ε) Ἦτο καὶ αὐτὸς τύπος Καλογηρικῆς φιλαργυρίας καὶ ἀριστοβάθμιος πλεονέκτης, καὶ κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον εἰδω-

λολάτρης. «Πᾶς πλεονέκτης, ὅστις εἶνε εἰδωλολάτρης βασιλείαν Θεοῦ δὲν θέλει κληρονομήσει.» (Ἐφεσ. Ε! 5) Ἀλλὰ ποῖος ἀκούει τὴν Ἁγ. Γραφὴν; Ἡμεῖς οἱ σημερινοί Πανόλβιοι Ἀρχιερεῖς δυνάμει τῆς ὑψηλῆς καταγωγῆς ἡμῶν, τῆς ἱερᾶς ἀγαμίας, τοῦ Ράσου, τῶν ἐθνικῶν προνομίων καὶ τῶν ἀχρήστων κουτσοθεολογικῶν μας γνώσεων ἐγενόμεθα ἀνώτεροι πάντων καὶ πασῶν, καὶ κάμνομεν ὅ,τι θέλομεν. Τὰ πάντα διατελοῦν ἀφανῆ ἀπὸ τὴν βαθεῖαν σκιάν τῆς Μεγάλης ἀξίας καὶ ἁγιότητος ἡμῶν. Προφῆται ἡμίγυμνοι, Ἀπόστολοι πανενδεῖς, Πατέρες ἀνυπόδυτοι καὶ Ἁγ. Γραφὴ πεπαλαιωμένη ὅλα εἶνε μηδὲν ἀπέναντι ἡμῶν τῶν ἀστραπομόρφων καὶ Πανευδαιμονεστάτων Ἀπολυταρχῶν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Παράκλητος ἡμῶν τῶν νῦν Καλογήρων εἶνε ὁ Πανάγιος Χρυσὸς, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἶνε ὁ Ἄργυρος, καὶ ἡ δόξα ὁ θησαυρὸς ἡμῶν.

Τοῦ κάκου ἂς μὴ σκανδαλίζεται καὶ πυροῦται ὁκόσμος· Ἡμεῖς ἐγίναμεν σάρξ καὶ ὀστᾶ μὲ τὴν ἁγίαν ταύτην Τριάδα μας! Οὐδεὶς ἄλλος, παρὰ μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ χωρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ***Χρυσοῦ***! ὅ,τι θέλει, ἂς λέγῃ καὶ ἂς φωνάζῃ ὁ λαὸς. Δὲν πτοούμεθα ποσῶς. Δὲν ὀπισθοχωροῦμεν, Δὲν φοβούμεθα οὔτε ἀπὸ ἀπειλὰς, οὔτε ἀπὸ κατηγορίας καὶ διατριβάς.

στ) Ἦτο ἰδιαιτέρως φοβερὸς πολέμιος τῆς ἀναγνώσεως τῶν Ἁγ. Γραφῶν. Ἐγὼ μὴ γνωρίζων τὴν πανιερωτάτην ἀρετὴν του, ἐφύλαττον μίαν Ἁγ. Γραφὴν, τὴν ὁποίαν ἐνίοτε ἐμελέτων, ἐν ὥρα διαχύσεως. Ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καὶ ἰδὼν τὸν ἐχθρόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης ἁρπάζει τό ἱερὸν βιβλίον ἀποτόμως, καὶ ὡς λυσσαλέα τίγρις καταξεσχίζει αὐτὸ, καὶ τὸ καταπατεῖ, «Δὲν γνωρίζεις, εἶπε

μετὰ ὑψηλοῦ θυμοῦ ἁρπίζων καὶ τοὺς ὀδόντας τρίζων, δὲν γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι φανατικός σκύλος διὰ τὴν θρησκείαν μου; Χαμένε! Διὰ τὸ πεῖσμά μου φυλάττεις αὐτὸ τὸ βρωμοπροτεστάντικον βιβλίον μέσα εἰς τὴν Ἁγίαν μου Μητρόπολιν; Δὲν ἤκουσες ὅτι ἐγὼ ἐπ' Ἐκκλησίας ἀπηγόρευσα τὴν ἀγορὰν καὶ μελέτην τοιούτων βιβλίων; Ἤ μήπως κἄποιος διαβολοπροτεστάντης ἐσάλευσε τὰ ἐλαφρά σου μυαλά; Δὲν ἔμαθες τὶ ἔκαμα πρὸ δύο ἐτῶν ἕνα ἀχρεῖον βιβλιοπώλην τῶν Προτεσταντῶν, ἀφοῦ ἔκαψα τὰ βιβλία του, τὸν ἔδειρα καὶ τὸν ἔστειλα εἰς τὴν φυλακὴν;» Δεσπότη μου, εἶπα ἔντρομος, αὐτό ἦτο τὸ Ἀρχέτυπον, ἦτο ἔκδοσις τῶν Πατριαρχείων. Καὶ μήπως εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ εἰς τὰ Εὐαγγέλια; «Ἀκόμη τολμᾷς νὰ ὁμιλῇς, ἄθλιε, εἶπεν ἐν θηριώδει ἐξάψει. Γιὰ τὸν Γιάννην, μισῶ καὶ τὸ Ἁγιάννην. Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν οὐρανόν νὰ μοί στείλῃ τοιοῦτον σχήματος Εὐαγγελούδιον θὰ τὸ κάψω. Ἔπειτα ἐγὼ μήπως σᾶς πληρόνω διὰ νὰ μελετάτε Εὐαγγέλια, καὶ νὰ χάσετε καιρὸν; Θεωρῶ μόλυσμα διὰ τὴν Ἱεράν μου Μητρόπολιν τὴν ὕπαρξιν ἐντὸς αὐτῆς τοιούτου ἀναθεματισμένου προτεσταντικοῦ βιβλίου.» Φρῖξον ἥλιε, εἶπον καθ' ἑαυτόν! Περίεργος στάσις καὶ παράδοξον μῖσος κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου! Ἆρά γε ἐφοβεῖτο μήπως μελετῶν τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ἐγινόμην χριστινικώτερος, καὶ ἀδέξιος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του; Βοσκὸς τις εἶχεν Ἁγ. Γραφὴν, τὴν ὁποίαν κατέφαγεν ὁ κύων του· ὁ βοσκὸς ἤρχισε νὰ δείρῃ τὸ ζῶον καὶ νὰ λυπεῖται. Κάποιος διαβάτης μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ λυπηθεὶς τὸν κύνα εἶπεν ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ μίαν Ἁγ. Γραφὴν ἢ τὸ ἰσότιμον εἰς τὸν ποιμένα. Ἀλλ' οὗτος εἶπε «δὲν λυποῦμαι, διότι ἔχασα τὸ βιβλίον, ἀλλὰ διότι ὁ σκύλος, ἀφοῦ ἔφαγε τὸ εὐαγγέλιον, δὲν θὰ κυνηγᾷ καὶ κακοποιῇ τοὺς ἐχθροὺς μας

Λύκους. Τοιοῦτον φόβον βεβαίως θὰ εἶχε καὶ ἡ Α. Σ. Τόσον ἐπειράχθην ἀπὸ τὸ ἀντίχριστον διάβημά του, ὥστε ἐνόμισα ὅτι εἶχον ἐνώπιόν μου τὸν Σατανᾶν μεταμορφωμένον. Ἀλλ' ἤμαρτον! οὐδεὶς διάβολος ἐτόλμησέ ποτε νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα βέβηλον ἐπὶ τῆς Ἁγ. Γραφῆς. ***«Τρέμουσι γὰρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.»***

Ἐνεθυμήθην τόν εἰς Μοναχὸν μεταμορφθέντα δαίμονα, ὅστις διὰ νὰ καταφέρῃ τοὺς εὐσεβεῖς Μοναχοὺς μιᾶς Μονῆς εἰσῆλθε φέρων λευκὴν καὶ σεβασμίαν γενειάδα, καὶ ἐντὸς ὀλίγου διά τῆς σατανικῆς τέχνης καὶ ὑποκρίσεως εἵλκυσε τὸν θαυμασμόν τῶν Καλογήρων, καὶ ἐξελέγη Ἅγ. Καθηγούμενος. (Ἴδε ἀστεῖα διηγήματα) Μήπως, εἶπα, αὐτὸς ὁ Πανυγερώτατός μου εἶνε ὁ ἴδιος δαίμων, ἢ ὁ ἀδελφός του; Συγγνώμην διὰ τὰς φράσεις μου. Ἀλλ' ἐρωτήσας ἐπληροφορήθην ὅτι αὐτὸς δὲν ἐγεννήθη ἐν τῷ Ἅδῃ, ἀλλ' ἐν τῷ κλεινῷ Φαναρίῳ. Εἶνε υἱὸς ἀξιοτίμου λεμβούχου, ὅστις εὑρὼν τὰ μέσα κατώρθωσε νὰ χώσῃ τὸν υἱόντου του εἰς τὴν θεολ. Σχολὴν, τὸ ἱερόν ἄσυλον πολλῶν ναυαγίων τῆς Κοινωνίας. ***«Οἵα ἡ καταγωγὴ τοιαύτη καὶ ἡ διαγωγὴ καὶ ἀνατροφή.»*** Καλὰ λέγει ὁ κόσμος, «Πὲς μου ποῖος σὲ ἐγέννησε, νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι.» Ὑπὸ τὸ ἱερόν λοιπὸν ράσον τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιερατικοῦ ὑπουργήματος ἐκρύπτετο ἕν Καϊκτζόπουλον, χαμήνιον ἄλλοτε τῶν ὁδῶν τοῦ Φαναρίου. καὶ τὸ ὁποῖον χάρις εἰς τήν νῦν ἐσχύουσαν Φαναριωτικήν ἀταξίαν προὐβιβάσθη, «δίχα μέντοι ἠθικῶν βάσεων,» εἰς Ἀρχιερέα πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ καὶ εὔκλειαν τοῦ πολυπαθέστατου ἡμῶν γένους. «Φύσιν πονηράν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.» Καὶ λίαν προσφυῶς λέγουν καὶ οἱ τοῦρκοι «Κιολετὲν μουνεζίν ὀλμάζ, μιναρεῖ γικάρ σες ἰλέ. Χαλαϊκτάν Χανίμ ὀλμάζ, Χαμαμή γικὰρ τὰς ἰλέ.» «Οἷον τὸ ἐπιτήδευμα, τοιοῦτον καὶ τὸ φρόνημα.» Ἐπί τινα ἔτη, ὡς πτωχός, μετῆλθε καὶ αὐτὸς τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του, καὶ ἐμυήθη καλῶς τὰς λεμβουχικὰς φαυλότητας· καὶ εἶτα βαρυνθεὶς τὰ βάσανα τῆς κώπης καὶ ἐπιθυμήσας βίον ἄνετον καὶ εὐτυχῆ κατέφυγεν εἰς τὸ φρούριον τῆς Καλογηρικῆς ζωῆς καὶ εὐδαιμονίας. Δὲν ἐννοοῦμεν ποσῶς ὅτι ἐκ πτωχῶν οἰκογενειῶν δέν εἶνε δυνατὸν ν' ἀναδειχθοῦν ἄνδρες ἐνάρετοι καὶ ἐπιφανεῖς. «Πολλοῦγε καὶ δεῖ.» Ἀπεναντίας εἶνε γνωστόν ὅτι οἱ Μεγάλοι ἄνδρες εἶχον συνήθως πτωχὴν καταγωγήν. ὁ Μωϋσῆς, ὁ Δαβίδ, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Σωκράτης κ. λ. ἦσαν πάμπτωχοι. Ἀλλ' ἡ πτωχεία αὐτῶν συνίστατο εἰς τὴν στέρησιν ὑλικῶν, οὐχί δὲ καὶ ἠθικῶν ἢ πνευματικῶν ἐφοδίων. Πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἠθικῆς πενίας. Εἶνε ἀληθές ὅτι καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ψαράδες, πλὴν ἡ εὐσέβεια καὶ ἄνωθεν ἀναγέννησις τοὺς κατέστησε δεξιάν χεῖρα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας πολλῶν ἀθανάτων ψυχῶν. Ποῦ σήμερον παρ' ἡμῖν τοιαῦτα ἀρχαιολογικὰ θαύματα τῆς ἄνωθεν τελειότητος καὶ μεταβολῆς; Ἀλλ' εἰς τὸν προκείμενον.

Ἡ ἀνέκφραστος ἀγανάκτησίς μου διὰ τὴν τρισυπερβαρβαρωτάτην προσβολὴν κατὰ τῆς Ἁγ. Γραφῆς μὲ ἠρέθισε τόσον, ὥστε αὐθημερόν ἠγόρασα ἕτερον Εὐαγγέλιον καὶ ἐνκρυπτῷ ἀναγίνωσκον αὐτό. Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ, διότι ἔγεινεν αἴτιος νὰ μελετῶ μετὰ περισσοτέρας ἀγάπης τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Μισῶν τὸν μισοῦντα τὴν Ἁγ. Γραφὴν σύν τῷ χρόνῳ ἠύξησεν ὁ ἔρως μου πρὸς τὴν πηγήν τοῦ οὐρανίου Φωτός καὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Καὶ μετὰ παρέλευσιν 14 ἐτῶν τόρα ἀκόμη ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου, ὁσάκις ἐνθυμηθῶ τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο. Καὶ ἐνταῦθα ἂς παραθέσωμεν, ὡς λίαν πρόσφορον, καὶ ἀστεῖον τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον. Νύκτα τινὰ συνελήφθη εἷς ἄγνωστος θραύων τοὺς φανοὺς τοῦ δη-

μαρχείου. Ἀχθείς ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ὁμολόγησεν ὅτι, ἂν ἠδύνατο καὶ τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην θὰ ἔσβυνε προθύμως. «Κλέπτης γὰρ ἦν, καὶ τοῦ φωτὸς πολέμιος.» Οὕτω καὶ τινες τῶν Ἀρχιερέων φέρονται πρὸς τὴν Ἁγ. Γραφήν. ἂν ἠδύναντο θὰ ἔσβυνον τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ, πρὸς ἀπόλαυσιν Χρυσοῦ.

Πόσον ἀπερρίτως καὶ ἀπεριφράστως γράφομεν γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν. καὶ ὅμως ἡ μακραίωνος δουλεία τοσοῦτον ἐταπείνωσεν ἡμάς, ὥστε δυσαρεστούμεθα, ὅταν ἀκούωμεν τινα νὰ ὁμιλῇ ἐλευθέρως καὶ εὐτόλμως τὴν ἀλήθειαν.

ζ) Μίαν πρωίαν κατὰ τὴν συνήθειάν μου ἐπῆγα εἰς τὴν παρεκειμένην ἐκκλησίαν. Ἦτο ἑορτὴ μικρά 23 Νοεμβρίου. Ἡ Α. Σ. ἐσπευσμένως μὲ ἐκάλεσε, καὶ μὲ ἔψαλλεν ἀξίως τῆς καταγωγῆς του. Καὶ τὶ δὲν εἶπε καὶ ἐξεφούρνισεν ἀπὸ τὸ βρωμερώτατον στόμα του. «Μήπως εἶσαι χωριατόπαπας, καὶ ἐννοεῖς, εἶπε κάθε πρωί νὰ ἐκκλησιάζεσαι;» Μὲ ἐμοιν-τσωσε. καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ὑβρεολόγιον. «Τὶ βλάκας, τὶ κοιμισμένο ξόανον ποῦ εἶσαι; Ἀβρόχοις ποσί διῆλθες τὰς τάξεις καὶ τὰ γράμματα! Δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι ἐγώ σὲ πληρόρονω διὰ νὰ ἐργασθῇς καὶ ὄχι νὰ μελετᾶς Εὐαγγέλια, καὶ νὰ τρέχῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Χθὲς τὸ ἑσπέρας δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἑτοιμάσῃς τὰ δύο γράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ λάβω δέκα λίρας;» Τὰ ἔχω ἕτοιμα, τὸν εἶπα, καὶ τοῦ τὰ παρέδωκα. ὦ ἀνάθεμά τα! ἦσαν δύο ληστρικαί ἐπιστολαί. Ἡ μία διηυθύνετο πρὸς ἕνα νέον ἔξαρχόν του, ὅστις, διὰ νὰ καταβάλῃ τοὺς ἐν τῷ χωρίῳ ἐχθρούς του, ὑπεσχέθη 5 λιρ. διὰ τὸ ἄξίωμα. Ἡ δὲ ἄλλη ἦτο πρὸς ἕνα πτωχόν διδάσκαλον, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῆ 5 λιρ. εἰς τὴν Α. Σ. ἂν τὸν συνεφώνει διὰ 40 λιρ. ἐνῷ πρότερον ἐλάμβανε 30 λιρ. Ἀφοῦ τὰς ἐνέγνωσεν. εἶπε μὲ ὀργὴν, «εἶσαι ἀνάξιος καί διὰ τὸ

ξηρό ψωμί ποὺ τρώγεις! διατί δὲν τοὺς ἔγραψες αὐστηρότερα καὶ ἀπειλητικῶς. Πήγαινε νὰ τοὺς γράψῃς ἐκ νέου, ὅτι ἂν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν δὲν ἐμβάζουν τὰ χρήματά, θὰ παθοῦν καὶ οἱ δύο. Μήπως ἐγώ εἶμαι παιγνίδι τους; Ἀκοῦς ἐκεῖ ἐπιστολάς ποὺ ἔγραψεν. ἄβραστα καὶ ἀνάλατα.» εἶτα ἀναισχύντως πτύσας με μακρόθεν ἐφώναξε «χαμένο κορμί! ὁ νοῦς σου εἶς τὴν Ἐκκλησίαν ἦτο. φοβεῖσαι νὰ μὴ κολασθῇς. Εἶσαι πολὺ μακράν ἀπὸ τὸν προορισμόν σου. Δὲν θὰ εὐδοκιμήσῃς καθόλου,»

Τὶ νὰ κάμω, ἀγαπητέ, ἤμην ὡς ἀρνίον ἄκακον καὶ ἀσθενές εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγρίου Λύκου. Ὑπήκουσα σιωπῶν.

η) Ἦτο εἰς ἄκρον κοιλιόδουλος καὶ ***Κρασοπατέρας.*** Ἠδύνατο νὰ φάγῃ ἕν ὁλόκληρον βῶδι, καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ γλείψῃ καὶ τὰ κόκαλα. Ἦτο ἀληθὴς Φαγόνδιος. Ἐθαύμαζον τὸν χοίρινον στόμαχόν του. καὶ ἐφοβούμην μήπως ποτέ, ἐν ἐλλείψει ἐπαρκοῦς τροφῆς, φάγῃ καὶ ἐμὲ ἄψητον. Ἔπασχε φαίνεται ἀπὸ βουλιμίαν. Εἶχε καλὸν μάγειρον. Καθ' ἑκάστην τὸν ἠρώτα περὶ τῶν βρωμάτων. καὶ γνωρίζων ἀρκετὰ περὶ τῆς ποικιλοβρωματοφαγίας συνήθως συνέταττεν ὁ ἴδιος τὸ ἑβδαμαιδιαῖον πρόγραμμα τῶν ἐδεσμάτων. Οὐαί δὲ εἰς τὸν μάγειρον, ἂν ἔκαμνε λάθος, ἢ ἂν τυχὸν εὑρίσκετο ἔλλειψίς τις εἰς κανὲν φαγητόν. Συχνάκις ἐμέτρα τὰ ἱερὰ πάχη του καὶ τὸν λαιμὸν ἐσωπτριζόμενος. Φαίνεται ἠγωνίζετο νὰ νικήσῃ κατὰ τὸν σαρκικὸν ὄγκον τον Ἅγιον Χίου Ἱερώνυμον, ὅστις κέκτηται τὸ πανσέβαστον βάρος 94 ὀκ. καὶ ἐπομένως ἔχει ἀνωτέραν σαρκικὴν ἀξίαν πολλῶν ἑτέρων λειποσάρκων συναδέλφων του. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη σοβαρὰ ἀδηφαγία καὶ τὸ πολυδάπανον δὲν ἤρεσκεν εἰς τὴν Κυρὰ Εὐφροσύνην, ἥτις εἶχεν ἄλλα ὄνειρα. δηλ. νὰ

ἁρπάζῃ τὰ περισσεύματα τῆς ἱερᾶς περιουσίας, κατὰ τὸ ποθητὸν τέλος τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχιερέως, καθὼς συμβαίνει εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Μητροπόλεις, ὅπου τὰ διὰ πολλῶν ἀδικιῶν ἁρπαζόμενα, ἐν μιᾷ στιγμῇ τῆς ποθητῆς ἐκπνεύσεως τοῦ Ἁγίου διαρπάζονται. «ὁ γὰρ θάνατος αὐτῶν ζωὴ ταῖς δουλοπαραμάναις, ἢ ψευδανεψιοῖς, καὶ ὁ τάφος αὐτῶν ἀνάστασις.» «***Τὰ τοῦ Κλέπτου εἰς κλέπτας συγχωροῦνται,***» λέγει ὁ κοινὸς λαός. Εἶχε λοιπὸν δίκαιον νὰ λυπηθῇ ἡ Κυρὰ Εὐφροσύνη διὰ τὴν κοιλιοδουλικὴν τοῦ Πάτρονος ἀφροσύνην. Εὐφραινομένου τοῦ Δεσπότου δυσηρεστεῖτο ἡ Εὐφροσύνη. ὁ δυστυχὴς μάγειρος ὑβρίζετο καθ' ἑκάστην ὑπὸ τῆς εἰρημένης Κυρίας διὰ τὰς περιττὰς ὀψοποιίας. Εἶχε μέγα θάρρος ἀπὸ τὸ Ἅγιον θεῖόν της! ἐπὶ τέλους ἐμάλωσαν. Ἀνεφέρθη εἰς τὸν Δεσπότην ὁ μάγειρας, καὶ ἐξεδιώχθη ὅλως παρ' ἐλπίδα. Δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω τὶ εἴδους συγγένειαν εἶχε μὲ τὸν Ἅγιον ἡ κ. Εὐφροσύνη. Οὔτε θέλω νὰ σκαλίζω τοιαῦτας βρωμερὰς ὑποθέσεις. Συνεφωνήθη ἕτερος μάγειρας, ὅστις ἦτο «διαβόλου μάγκα.» Ἀμέσως ἐμάντευσεν ὅτι ἡ κ. Εὐφροσύνη εἶνε ἰσχυρὸς Μοχλὸς τοῦ Ἁγίου, καὶ διὰ τοῦτο κολακεύσας αὐτὴν τὰ ἐταίριαξε μαζίτης, καὶ ἐβασίλευεν ἁρμονία ζηλευτὴ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἁγίου.

Πρὸ πάντων ἠγάπα ὁ Ἅγιος τοὺς ἰχθῦς, καὶ ὅταν εὑρίσκετο εἰς τὴν περιοδείαν, ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν δρόμον ἔπεμπε ταχυδρόμον διὰ νὰ τὸν φέρῃ ψάρια. Τὰ γλυκὰ τὰ ἔτρωγε μὲ τὸ κουτάλι τῆς σούπας. Ὅλοι οἱ ζαχαροπλάστοι ἦσαν φίλοι τοῦ, καὶ οἱ Καπηλάδες φίλτατοι. Αὐτὸς ἦτο μία παράδοξος ἐξαίρεσις τοῦ Κανόνος τῆς φιλαργυρίας. Διότι φιλάργυρος καί πολυδάπανος εἶνε δύο ἄκρα ἐναντία καὶ ἐντελῶς ἀσυμβίβαστα. Εἶνε πασίγνωστον ὅτι οἱ φιλάργυροι γί-

νονται τόσον γλίσχροι. ὥστε συνέβη ν' ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα μὴ ἔχοντες, ἐκ θείας ἀρᾶς βεβαίως, ὄρεξιν νὰ φάγωσι τὰ ἑαυτῶν χρήματα. Ἀλλ' ὁ ἐμὸς Ἅγιος καίτοι φιλάργυρος, ἐν τούτοις δὲν ἐλυπεῖτο χρήματα πρός καλοπέρασιν τοῦ σαρκίου του. Σημειωτέον ὅμως ἡ τοιαύτη ἐλευθεριότης περιορίζετο μόνον εἰς τὴν Δεσποτικὴν Τράπεζαν, οὐχί δὲ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, δι' οὓς ἡτοιμάζετο πολὺ κατωτέρας ποιότητος φαγὶ. Καὶ εἶχε δίκαιον· διότι τὶ ἀξίαν εἴχομεν ἡμεῖς τὰ ἀνδράποδα, ὥστε νὰ φάγωμεν τὴν αὐτὴν τροφὴν μὲ τόν Δεσπότην;

Ἡ ἐλεημοσύνη δι' αὐτὸν ἦτο ἄγνωστος. Οἱ ἐπαῖται ἦσαν μιαρὰ φάσματα προκαλοῦντα τὴν βδελυγμίαν αὐτοῦ. Οὔτε ἤθελε νὰ πληρώσῃ ποτέ συνδρομήν διὰ Σχολεῖα καὶ κοινωφελοῦς σκοπούς.

Κατὰ τὴν Μεγ. Παρασκευὴν, καθ' ἣν πολλαχοῦ συνηθίζουν νὰ συνάξουν χρήματα διὰ τὰς ἀπόρους οἰκογενείας, ἐπαρουσιάσθησαν καὶ εἰς τὴν Α. Σ. δύο ἔντιμοι Κύριοι ὡς συλλογεῖς ἀράνων. ὁ Δεσπότης ἐμούστρωσε, δυσηρεστήθη καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε. «Κύριοι, καλὰ κάμνετε, νὰ εἶσθε εὐλογημένοι! ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλθῆτε εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἤτις ζῇ ἀπὸ συνδρομὰς, καὶ πάσχει οἰκονομικῶς (!) Ἔπειτα διὰ νὰ σᾶς τό πῶ κοφτά, ἐγώ ἦλθον ἐδῶ, διὰ νὰ πάρω καὶ ὄχι νὰ δώσω. Τὶ τάχα κερδίζω, διὰ νὰ πληρώσω καὶ συνδρομάς; νὰ! ἦλθε τὸ Πάσχα, καὶ ἐγώ δὲν ἔχω πεντάρα» ὢ τῆς ἀναισχυντίας! Τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας τὸν ἐζάλισε καὶ δὲν ἐγνώριζε τὶ ἔλεγε. Πόσον ἐντράπηκα, ὅταν ἤκουσα νὰ κλαίῃ διὰ τὴν πτωχείαν του. Καὶ διαβεβαιῶ ὅτι ἀκριβως τότε εἶχεν ἄνω τῶν 150 λιρ. «Καλὰ, εἶπεν ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο Κυρίων, ἀφοῦ δὲν ἔχετε χρήματα, Γέροντα, λάβετε αὐτὰ ποὺ ἐμαζεύσαμεν, διότι διὰ τοὺς πτωχοὺς εἶνε προωρισμέ-

να.» Ἂν καὶ ταῦτα ἐλέχθησαν μὲ προσποιητὴν ἀταραξίαν, ἐν τούτοις ἐκέντησαν ὀλίγον τὴν χαριτόβρυτον φιλοτιμίαν, καὶ ἔρριψεν ἓν δίγροσον μετὰ τινος θυμοῦ, καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλέντρου. Ὁ ἕτερος τῶν δύο συλλογέων ὠργίσθη καὶ κινήσας τὴν κεφαλὴν εἶχε σκοπὸν νὰ ρίψῃ εἰς τὰ μοῦτρα τοῦ Δεσπότου τὴν γενναιοτάτην συνδρομὴν του, πλὴν ὁ ἄλλος τὸν ἀπέτρεψεν. Ἐγὼ φοβηθεὶς ἀπ' αὐτὸν ἐξῆλθον ἔξω καὶ ἔδωκα ὃ γρ.

Ἡμέραν τινὰ ἦλθεν εἷς ἱερεὺς ἀπό 4 ἡμερῶν δρόμον, ὅστις ἔφερε χρήματα καὶ δῶρα. Ἡ Κυρὰ Εὐφροσύνη λαβοῦσα τὰ δῶρα, εἶπεν εἰς τὸν Παπᾶν νὰ καθήσῃ ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν. ὁ Ἱερεὺς ὅμως νομίσας ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του μί-, αν ἁπλὴν δούλαν παρήκουσε, καὶ διηυθηνθη πρὸς τὴν κλίμακα, διὰ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν Λ. Σ. «Βρὲ παληόπαπα, ποῦ πηγαίνεις, ἐκραύγασεν ἡ Εὐφροσύνη, ἐγὼ τί σοῦ εἶπα; καὶ τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὴν θύραν. «Μήπως εἶνε τὸ ἀχουρί σου ἡ Μητρόπολις. ἢ νομίζεις ὅτι ὁ Δεσπότης εἶνε ὁ Μηκτάρης τοῦ χωρίου, καὶ θέλεις ἄνευ ἀδείας νὰ τὸν ἴδῃς.» Ὁ ταλαίπωρος Ἱερεὺς τὰ χρειάσθηκε, «***Μὰ κόρημου εἶπε, ἔφερα χρήματα εἰς τὸν Δεσπότην, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν ἴδω.***» Ἡ εὐφροσύνη ἔδειξε μορφασμὸν ἀποδοκιμασίας, διὰ τὸ ὅτι ὠνόμασεν αὐτὴν κόρην του, καὶ ἀναβάσα εἰς τὰ ὀλύμπια δώματα ἔφερε τὸν ἀπαιτούμενον ἰρατεῖ σενιέ τοῦ ὑψιβριμέτου Ἁγίου. καὶ οὕτω ἄνευ ἑτέρου τερπνοῦ ἐ-πεισοδίου ἔληξεν ἡ σκηνή. Βλέπετε ὅτι δὲν κατηγορῶ τὸν Ἅγιόν μου διὰ τὴν ὡραίαν του Εὐφροσύνην. Οὔτε τοὺς ἄλλους Ἀρχιερεῖς κατακρίνω διὰ τὰς Σοφίας καὶ Μαρίας των. «***Ἄνθρωποι γὰρ καὶ οὗτοι σάρκα φοροῦντες καὶ τὸν κόσμον οἰκοῦντες,***» καὶ περιπλέον καθ' ὅλα εὐημεροῦντες. Εἶνε ἀμίαντος βλακεία τὸ νομίζειν ὅτι ἄνθρωποι

εὔρωστοι, ὑγιέστατοι, καὶ περισσότερον τῶν λαϊκῶν τὴν σάρκα περιποιούμενοι, καὶ περιπλέον οὐδόλως παρεδεχόμενοι ὅτι ἡ ἀγαμία εἶνέ τις ἀρετή, εἶνε, λέγω καθαρὰ ἄνοια ὅτι τοιοῦτοι εὐδαίμονες καὶ φιλοκοσμότατοι νέοι εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγκρατεύονται. Ποῖος λαϊκὸς σήμερον δύναται νὰ ζῇ βίον παρθενικόν. Καὶ ποίαν τάχα διαφορὰν ἐκτὸς τοῦ ξηροῦ τίτλου ἔχουν οἱ Ἀρχιερεῖς ἀπὸ τοὺς λαϊκούς; Καί ἂν θέλετε, δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι πολλοὶ τῶν ἁπλοϊκωτέρων λαϊκῶν εἶνε πιστότεροι καὶ θεοσεβέστεροι ἡμῶν τῶν σημερινῶν Ἀρχιερέων.

Σ. Σ. Κ. Λ. ἔχει πληρέσταταδίκαιον ὁ φίλος Ἀρχιερεὺς διὰ τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις. Ὡς ἄγαμος καὶ αὐτὸς "λαλεῖ ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας του,. Ἀφοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς ἔχουν τὸ προνομιακὸν δικαίωμα νὰ μοιράζουν διὰ τοῦ συνοικεσίου τὰς συζύγους, διατί τάχα νὰ στερηθοῦν οἱ ἴδιοι; Ποῖος μοιράζων εἰς τοὺς ἄλλους ἄρτους αὐτὸς μένει πεινασμένος; Καὶ πρός τίνα λόγον νὰ ζοῦν μακρὰν τῆς γυναικός, ἀφοῦ εἶνε καθ' ὅλα πλέον τῶν λαϊκῶν ἐφοδιασμένοι διὰ γυναῖκα; εἶνε δυνατὸν νὰ τεθῇ πῦρ σφοδρὸν κάτωθεν λέβητος πλήρους ὕδατος, καὶ μὴ κοχλάσῃ; Ποῖος χαλινὸς ἢ ἱερὸς δεσμὸς θέλει καταδαμάσει τὴν φυσικὴν ἐξέγερσιν τῶν δεινῶς ὑποδαυλιζομένων παθῶν τῆς Δεσποτικῆς σαρκὸς; εἶνε δὲ παρατηρημένον ὅτι ὁ ἄνθρωπος περισσότερον παθεῖ ἐκεῖνο ὅπερ στερῆται. Οἱ ἔγγαμοι ἔχοντες τὰς γυναῖκάς των διέρχονται τὸν βίον ἄνευ τινὸς πειρασμοῦ, ἐνῷ οἱ καλόγηροι, καθὼς καὶ οἱ ναῦται ἔχουσι διαρκῶς τὸν νοῦν πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ διηνεκῶς περὶ αὐτῆς ὁμιλοῦσι. « Ἀληθῶς ταντάλου δίκην ὑπέχουσι.»

Πρὸ τινων ἐτῶν εἶχον συναντηθῆ ἐν Κων]πόλει μετά τινος Ἀρχιμανδρίτου, (νῦν Ἀρχιερεὺς) συνταξιώτου

μου, ὅστις μαθητεύων ἦτο γνωστὸς διὰ τὸν εὐτράπελον καὶ τὰ μάλιστα φιλογύνη χαρακτῆρά του καὶ διὰ τήν φανερὰν ἀντιπάθειάν του πρὸς τὴν ἀγαμίαν. Τὸν ἠρώτησα πῶς τὰ περνᾷ μὲ τὴν προσριλῆ(!) του ἀγαμίαν, καὶ τί παθὼν μετέβαλε γνώμην καὶ ἐχειροτονήθη Καλόγηρος, καὶ μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς. "Ἀχ! Βλάκα Κολεσίδη, ἀκόμη κοιμᾶσαι; καὶ ἐγώ σὲ ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι ἐνήμερος τῶν ἡμετέρων πραγμάτων. Πῶς μὲ ἐρωτᾷς διὰ τήν ἀγαμίαν, ἀφοῦ γνωρίζεις καλῶς ὅτι χρήματα ἔχων τις οὐδενὸς στερῆται; Ποῖος θεότρελος σὲ εἶπεν, ὅτι ἐγὼ ἤ ἄλλος τις ἐκ τῶν σημερινῶν θεολόγων εἶνε ἀειπάρθενος καὶ στεροῦνται γυναικός; Καὶ ποῖος θὰ τοὺς ἐμπιστεύσῃ. ἤ θὰ τοὺς καταδικάσῃ; Δὲν γνωρίζεις, ἀγαπητὲ Κολεσίδη, ὅτι ἤμην πτωχὸς παντέρημος, καὶ ὅτι ἡ καταραμένη πενία μὲ ἠνάγκασε νὰ ζητῶ καταφύγιον εἰς τὸν ἅγαμον (!) βίον τῶν Ἁγίων.

Καὶ μοὶ διηγήθη τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον! "Οταν, εἶπεν, ὁ Πανάγαθος ἐδημιούργησε τὸν κόσμον καὶ τὰς διαφόρους φυλάς, καὶ ἔδωκεν εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον ἀνὰ μίαν, δύο ἢ τρεῖς γυναῖκας, τότε ἐπαρουσιάσθησαν οἱ Ἅγιοι Καλόγηροι εἰς τὸν Πλάστην δι' ἀναφορᾶς, καὶ ἐξέφρασαν τὸ παράπονον ὅτι ἐνῷ εἰς ὅλους τοὺς ὁμοίας φύσεως ἄνδρας ἐδώθησαν γυναῖκες αὐτοὶ ἔμειναν ἄνευ γυναικός, ἄν καὶ εἶνε οἱ ποιστότεροι δοῦλοί τόν. Εἰσηκούσθη ἡ δέησίς των, καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτούς. Τέκνα μου " τὰ ἐμὰ ὑμῶν ἐστί. " Τοὺς μὲν ἄλλους περιώρισα νὰ ἔχουν ἀνὰ μίαν ἤ δύο γυναῖκας, ἀλλ' εἰς ἐσᾶς τοὺς ἀγαπητούς μου δὲν θέτω φραγμόν. "Ολαι εἶνε ἰδικαί σας, ὅπου βρῆτε οἰκονομηθῆτε. Καὶ ἐκάγχασε μὲ σαρδόνιον γέλωτα ὁ Πανοσιοσοφολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης, ὅστις προητοιμάζετο τότε διὰ τὴν Πατερίτσαν ἣν καὶ κρατεῖ ἤδη. Ἐγὼ ἐταράχθην ἀκούσας παρὰ Θεολόγου τοιαύτας ἀπροσδιονύσους φληναφείας, καὶ ἀχρειοτάτην μυθολργίαν. Πλὴν ἐκεῖνος ἡδύνετο ὁμιλῶν γυναικεῖα πράγματα. Ὦ τοὺς θεομπαίκτους! καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν ἐλαφρῷ τῷ σειδότι ἀναμιγνύουν εἰς τάς ἀτίμους φλυαρίας καὶ φαυλοερεσχελίας αὐτῶν, καὶ τὸν κάμνουν συμέτοχον τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως αὐτῶν. "*Οὐδὲν ἐν τῷ στόματοι ὑμὴ πρότερον ἐν τῇ καρδίᾳ*.„ Ἀγνοῶ ποῖος ταρταροπρόβλητος ἐσκαρφίσθη τὸ ἀνωτέρω μυθολογικὸν ἀνέκδοτον. Ὁ εἰρημένος Ἀρχιμανδρίτης ἐνόμιζεν ὅτι εἶπεν ἀθῶον ἀστεῖον, καί τίποτε ἄλλο. Πλὴν ἀσφαλῶς προέδωκεν ἑαυτὸν καὶ τοὺς Ἁγίους του ἀδελφοὺς, καὶ ἐδήλωσε σαφῶς ὅτι πόσον γυναικομανεῖς τυγχάνουσιν οἱ μὴ ἔχοντες γυναῖκα. καὶ ἰδίως οἱ σκιατραφέστατοι Καλόγηροι.

Μοὶ ἐφάνη ἀρκετὰ θαυμστὴ ἡ ἀπάθεια κατὰ τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ εἰρημένου Καλογερικοῦ ἀστείου. Ἀράγε δὲν ἀνέγνωσε τὴν Ἁγ. Γραφὴν ἥτις καταδικάζει καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀργολογίαν. "*Πᾶν ῥῆμα ἀργὸν, ὃ ἂν λαλήσωσιν ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι λόγον περὶ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως*„ *[Ματ. 12. 36.]*

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ἂν θέλετε κλαύσατε ἢ γελέσατε. Ἐγὼ μόνον τοῦτο σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι πᾶν ὅ,τι γράφω εἶνε ἀληθέστατον, καὶ ὅστις θέλει νὰ βεβαιωθῇ θετικώτερον, ἂς ζητῇ παρ' ἐμοῦ κατ' ὄνομα πληροφορίας, ἃς εὐχαρίστως θέλω μεταδώσει. Καὶ τοῦ εἰρημένου Ἀαρχιμανδρίτου ἐθεώρησα καλὸν νὰ κρύψω τὸ ὄνομά του διὰ νὰ μὴν τὸν καταδιώξουν οἱ ἱεροτύραννοι. *["Ονομα καὶ μὴ χωρζό.]*

"Ας ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ φίλου Ἀρχιερέως.

Ὁ Δεσπότης μου, ἀγαπητὲ Κολεσίδη, ἐν κραιπάλῃ διατελῶν εἶπεν ἐξ ἀφορμῆς πρὸς δύο Ἁγίους Σύναδέλφους των· " ***Δὲν βαρύνεσθε! φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθανούμεθα.*** „

" ***Ἅρπαξε νὰ ἔχῃς. κλέψε νὰ φᾷς.*** „ ***Ἰδοὺ ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆται τῆς παρούσης ἐποχῆς.***) Εὖγε σου, ***Καϊκτζόπουλε***, τοιαῦτα λόγια μόνον οἱ Κιουλχάν-βέηδες τολμοῦν νὰ λέγουν.

Φαίνεται ὡς φίλος τῶν πυροσβεστῶν ἐν Φαναρίῳ νέος ὢν ἐμυήθη καλῶς τὰς τοιαύτας ἀθλιεστάτας φλυαρίας.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν πρὶν νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν ἐνῷ ἐκαθήμην εἰς ἓν τῶν καφενείων τοῦ Φαναρίου ὅπου ἐκάθηντο καὶ ⅄ πυροσβέσται, ἤκουσα τῶν ἑξῆς διάλογον αὐτῶν. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἡλικιομένος ἐμπαίζων τὸν παρακαθήμενον τουλούμπατζην διὰ τὰ βάσανα τῆς κακοζωίας, εἶπε. " Βλάκα, πόσας φορὰς σὲ παρεκίνησα νὰ πᾷς εἰς τὴν Θεογιλοκὴν Σχολήν, διὰ τὰ γείνῃς εἷς Δεσπότης, καὶ νὰ φᾷς καὶ νὰ πιῇς, καὶ νὰ ζῇς ζωὴν χαρισάμενος, Εἶδες ὁ σύντροφός μας Κ. . . πῶς τὰ κατάφερεν. Ἦτο καὶ αὐτὸς Κιουλχάν-βέης σὰν καὶ ἐμᾶς, ἀλλὰ σήμερον ἔγεινε Σεβασμιώτατος, καὶ δὲν καταδέχεται νὰ μᾶς χαιρετᾷ. Ἐγὼ ἂν εἶξευρα ὀλίγα γράμματα θὰ ἐπείγαινον εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ ἴσως θὰ ἐγινόμην καὶ Πατριάρχης. " Ἀχ! εἶπεν ὁ ἕτερος κτυπήσας τὴν κεφαλήν. Πραγματικῶς εἶμαι γιὰ κρεμάλα! Εἶχον μάλιστα καλὰς σχέσεις μὲ τὸν ***Ἁγ. Νικαίας***. Ἀχ! τὶ ζωὴν θὰ ἐπερνοῦσα σήμερον ὡς Ἀρχιερεύς!

Εἷς γέρων πυροσβέστης πεπειραμένος εἶπε "Βρὲ παιδιά μου, ἂν πάγω εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καί ὁ Θεὸς μὲ ἐρωτήσῃ τὶ χάριν θὰ ζητήσω ἀπὸ αὐτόν, θὰ τὸν εἴπω, Θεέ μου ἐπίτρεψον μοι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν ζωήν, καὶ νὰ διορισθῶ Δεσπότης. Εἶνε ἡ καλλιτέρα ζωὴ τοῦ κόσμου.

Λοιπὸν μοῦ ἔρχεται ἡ ὑποψία μήπως αὐτὸς ὁ Δεσπότης μου ἦτον ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου ὡμίλησεν ὁ ἐν λόγῳ πυροσβέστης. Πολὺ πιθανόν. Τί παράδοξον; Παρ' ἡμῖν τὰ πάντα εὐκόλως κατορθοῦνται, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τις τὰ κατὰ κόσμον ἀπαιτούμενα μέσα. Ἐὰν ὁ Δεσπότης μου δὲν ἦτον ἐκ τῆς ἐπισήμου τάξεως τῶν Κιουλχάν-βεήδων, ὅτε ἦτο νέος, τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτόν.

Ἐὰν δηλ. εἶχε καλὴν τὴν ἀνατροφὴν καὶ καταγωγὴν καὶ ἦτο εὐσεβὴς νέος, τώρα δὲ Ἀρχιερεὺς γενόμενος, ἀντὶ νὰ γείνῃ καλλίτερος ἐχειροτέρευσεν ἀπεδεικνύει ὅτι ἡ Ἀρχιερωσύνη διαφθείρει πάντα ἄνθρωπον. Εἷς πρόστυχος νέος γίνεται εἷς φαῦλος ἀξιωματικὸς ἢ Δεσπότης, οὐδόλως τοῦτο παράδοξον.

Ἀπο χαλασμένο ἀλεῦρι ἄγευστο ψωμὶ γίνεται.

Ἀλλ' ὅταν εἷς εὐάγωγος ἀνήρ, ὡς εἶπον, γινόμενος Δεσπότης μεταβάλλεται ἀποδεικνύει ὅτι διαφθείρεται ἐκ τοῦ συγχρωτισμοῦ μετὰ τῶν Ἁγίωνμας. Δὲν ὁμιλῶ λογικῶς;

Ὑπάρχουσί τινες νέοι φύσει ἢ ἐξ ἀνατροφῆς καλλοὶ χριστιανοὶ ἐνόσῳ μαθητεύουν ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ. Πλὴν γενόμενοι Ἀρχιερεῖς διαφθείρονται καὶ χρυσόλατραι καθίστανται· "Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ, ὁμιλίαι κακαί. „ Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ὁ Ἅγιος ἀπειρόγαμος Δεσπότης μου ἦτο ὑλιστικῶν ἀρχῶν, ἦτο ὀπαδὸς τοῦ "Ἅρπαξε τὰ φᾷς, κλέψε νὰ ἔχῃς„

Καὶ μήπως οἱ λοιποὶ Ἅγιοί μας, ἐτκὸς σπανιωτάτων ἐξερέσεων μένουν παρακάτω. "Ὅλοι οἱ Κόρακες ὅμοιοι„

Τόσον ἠγάπα τὰ δῶρα, ὥστε δι' αὐτῶν διέκρινε τοὺς καλοὺς καὶ κακοὺς χριστιανούς.

Εἶχε συμφωνήσῃ μὲ τὴν Εὐφροσύνην, ὅστις φέρει δῶρο μεγάλο, νὰ τοῦ δώσῃ καφὲ μὲ μεγάλο ποτῆρι, καὶ ὅστις

τοὐναντίον φέρει μικρὸν δῶρον νὰ τοῦ δώσῃ μὲ μικρὸ ποτῆρι. Καὶ ἀναλόγως τοῦ δώρου ἐθεωρεῖτο ἡ ὑπόθεσίς του ἕκαστος Πελλίτης ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ φανῇ πρῶτον εἰς τὴν Κυρίαν. Ὁ Δεσπότης ἠρώτα μὲ τί ποτῆρι ὁ πελάτης ἔπιε καφέν, καὶ ἂν ἔλεγε μὲ τὸ μικρό, τόνἀπέπεμπεν εἰς ἄλλην ἡμέραν. Ἕως οὗ νὰ φέρῃ δῶρον μεγαλλίτερον.

Οἱ Τοῦρκοι διὰ τοὺς δωροφίλους Μεγιστάνας των λέγουν «***Τέχι τέσι καπουγιὰ βαρσὰν κὲτ, ἐφέντη οὐγιούρ τερλέρ, Ἐλινδέ περκιουζάρ ὁλσά, κέλ, ἐφένδη πουγιούρ τερλέρ.***» τ. ἔ. Ἂν μὲ κενὰς χεῖρας ἐμφανισθῇς, πήγαινε, ὁ Κύριος κοιμᾶται λέγουν, ἂν ἔχῃς δῶρα εἰς τὰς χεῖρας ἔλα Κύριε, ὁρίστε λέγουν.

Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἰσχύει καὶ εἰς πολλὰς Μητροπόλεις.

Νυχθημερὸν ἐσχεδίαζε πως ν' ἀφαιμάξῃ τοὺς χριστιανοὺς ἐνίοτε καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν του ἐφώναζε «***θέλω 20 λιρ. δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν***» Μίαν ἡμέραν ἔφερεν ἕν Κατάστιχον καὶ μου εἶπεν αὐτὸ θὰ εἶνε πρὸς καταγραφὴν ὀνομάτων διὰ νὰ τὰ μνημονεύσω, ὅταν λειτουργῶ. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ πληρωμῆς ἀναλόγου θά μνημονευθοῦν δι' ἕν ἢ πολλὰ ἔτη, ἢ καὶ διὰ βίου μου. Λοιπὸν λάβε αὐτὸ τὸ Κατάστιχον καὶ πρότρεψον τοὺς ἐρχομένους νὰ ἐγγράψουν τὰ ὀνόματα ζώντων καὶ τεθνεώτων χωριστὰ. Καὶ εἰς τὴν περιοδείαν θὰ τὸ πάρωμεν μαζί. Κάθε ὄνομα ἕν μετζίτι τὸ ἔτος, καὶ ἂν τις ἐγγράψῃ πέντε ἢ δέκα ὀνόματα, ἂς πληρώσῃ τὸ ἥμισυ. Ἄλλοι Ἀρχιερεῖς λαμβάνουν μίαν λίραν δι' ἕκαστον ὄνομα.

Τί ἄλλο θέλουν οἱ χριστιανοί; Ὅσοι πηγαίνουν εἰς τὴν Ιερουσαλὴμ πληρόνουν μεγάλα ποσά διὰ νὰ μνημονευθοῦν μίαν μόνην φοράν. Μήπως ἡ ἐκεί εὐχὴ εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς μου; Διὰ τοῦ ἔτους ὑποχρεοῦμαι νὰ λειτουργῶ ἀποκλειστικῶς μόνον διὰ τοὺς συνδρομητὰς, ἂν γείνουν

100), Κάμε ἕνα Κανονισμὸν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Καταστίχου τού του καὶ γράψε αὐτὰ ποῦ εἶπα. Ἐμπρός λοιπὸν ἐργάσου κινήσου καὶ σὺ ὀλίγον, θὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ ψαλτικό σου.

Δεῖξε ὀλίγην ζωήν. Μή κοιμᾶσαι, «***ὅστις μπαίνει στὸ χορὸ πρέπει νὰ χορεύσῃ***» «***ὅτι κάμνει ὁ κόσμος πρέπει νὰ κάμνῃ καὶ ὁ Κοσμᾶς.***» Ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων. «***Ἐν αὐτῷ γάρ ζῇ καὶ κινήται σήμερον ὁ κόσμος***» Ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν ἀφήσας πλησίον μου τὸ Κατάστιχον, Κύριε ἐλέησον ἐφώνησα! Τί λαμπρὰ ἐφεύρεσις. Ἀρά γε ποῖος διάβολος ἦτο ὁ Μάστορης του; Οὐδέποτε ἐφανταζόμην ὅτι θὰ ἤκουον τοιοῦτον τι, καὶ ἰδού εὑρέθην πρὸ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. «***Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοι μου καὶ τὰ ὦτα μου διότι εἶδον καὶ ἤκουσαν πράγματα. ἅτινα οὐκ ἠξιώθησαν ἰδεῖν καὶ ἀκούειν πολλοί***» Ἀράγε ἡ Εὐφροσύνη ἐνέπνευσεν εἰς τὴν *Α. Σ.* τὴν μεγάλην καὶ εὐφρόσυνον ταύτην μέθοδον τῆς ἀργυρολογίας; Καὶ δὲν εἶνε μυριάκις προτιμότερον νὰ γίνῃ τις λῃστής ἐπίσημος, παρά κατὰ τοιοῦτον ἐπαίσχυντον τρόπον νὰ ἁφαιρῇ τις χρήματα, καὶ τοῦτο ἐν ὀνόματι τῆς αὐτοθυσίας τοῦ Εὐαγγελίου;

Καὶ ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἐγώ δὲν ἐφρόντιζον περὶ καταγραφῆς πελατῶν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὠργισθη πολὺ καὶ ἀνέλαβε τὸ καθῆκον τοῦτο ὅ ἴδιος. Ἠπόρησα δὲ ὅταν εἶδα ὅτι εὑρέθησαν τινες πιασμένοι εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην παγίδα,

" Δεινὸν γε ἡ ἄγνοια καὶ πολλῶν κακῶν τοῖς ἀνθρώποις αἰτία. „

Εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ φροντίσωμεν ἡμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ τὰ Σχολεῖα ὅπως πρέπει; Μήπως εἰμεθα τρελοὶ ὥστε νὰ ἐξαλείψωμεν τὴν ἀμάθειαν, ἥτις εἶνε ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς ἡμῶν; Ποῖος ἀνόητος ἐνεργεῖ ἐναντίον τοῦ ἰδίου συμφέροντος.

Οἱ καϋμένοι οἱ Χριστιανοὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ τρέχουν πρὸς ἡμᾶς ζητοῦντες φῶς καὶ ὁδηγίας δια τὴν Οὐράνιον ἀποδημίαν, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἄσπλαχνοι διδάσκαλοι ἀντὶ νὰ δεικνύωμεν εἰς αὐτούς, ἐκ καθήκοντος τὸν Σωτῆρα, ὅστις λέγει " Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Θύρα, ἡ Ὁδὸς ἡ Ζωὴ, τὸ φῶς καὶ ἡ Πηγή, ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω δωρεὰν τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς. ,, ἀντὶ νὰ διαφωτίζωμεν αὐτοὺς, τοὐναντίον τὰς παραδολογικὰς ἡμῶν παραδόσεις προβάλλουτες ἐννοοῦμεν νὰ περιπλέκωμεν τοὺς Χριστιανοὺς κατὰ τὸ δοκοῦν ἡμῶν.

Ἂς μὴ μὲ παρεξηγήσῃ τις.

Δὲν εἶνε τὸ τοιοῦτον πώλησις Παραδείσου; Καὶ διατὶ κατηγοροῦμεν τοὺς περὶ τὸν Πάπαν ὡς πωλοῦντας μὲ τὸν πῆχυν τὴν μακαρίαν Ἐδέμ; Ἐκεῖνοι τοὐλάχιστον πωλοῦν τὸν Παράδεισον καὶ τὸ ἐντεῦθεν κέρδος μέχρι ὀβολοῦ τό ἀπεταμίευσαν διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, καὶ ἔχουν σήμερον ἄφθονα χρήμάτα ὡς Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν.

Ἡμεῖς δὲ δι' ἄλλης τέχνης πωλοῦντες Παράδεισον ἐξαγοράζομεν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς Κόλασιν, καὶ τίποτε ἄλλο. Τὸ πολὺ πλουτίζομεν μερικοὺς εὐνοουμένους τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἀλλ' εὐγε εἰς τὸν Δεσπότην μου, διότι δὲν ἦτο καθὼς ἄλλοι τινὲς Ἀρχιερεῖς, οἵτινες καίτοι ἔχουσι τὴν Οὐράνιον ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καὶ κρατοῦσι τὰς Κλεῖς τοῦ Παραδεῖσου, δὲν φροντίζουσιν ὅμως δεόντως, ὡς ὁ ἐμὸς Ἅγιος περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀθανάτων ψυχῶν τοῦ ποιμνίου των. Ὁ Ἅγιος μου, ἀντὶ ὀλίγων κερματίων ἤνοιγε τὴν θύραν τῆς Ἐδέμ, καὶ ἐπλάτυνεν τὴν στενὴν καὶ δύσβατον ὁδὸν τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἂν ὅλοι ἡμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς ἐμιμούμεθα αὐτὸν οὐδεὶς χριστιανὸς, ἤθελεν ἀπωλεσθῆ. Δὲν γνωρίζω ὅμως ἂν μία Κυρία ἤ Κύριος προσέφερεν εἰς αὐτὸν χρήμματα διὰ τὸν μακαρίτην κύνα ἤ ἵππον του ἤθελε ἀνοίξει τὴν Πύλην τῆς Ἐδέμ, ὡς συνέβησαν τοιαῦτα ἐν τῇ Δύσει. Καὶ ἔπειτα μὲ τοιαύτας καὶ τηλικαύτας εὐκολίας, ὑπάρχουν ἀκόμη χριστιανοί, οἵτινες λέγουν ὅτι εἶνε δύσκολον νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν Παράδεισον.

Ἂς κλαύσουν οἱ Καθολικοὶ καὶ Προτεστάνται, διότι ὁ μὲν Πάπας μὲ ὀλίγας λίρας δὲν δίδει διαβάτηρια διὰ τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, οἱ δὲ δυστυχεῖς διαμαρτυρόμενοι οὔτε δέχονται τοιαύτας ἀγοροπωλησίας. Καθὼς προχωροῦν τὰ πράγματα'. καὶ προοδεύει ἡ ἄθλιος σιμωνία, δὲν εἶνε ἀπίθανον ν' ἀκουσθῇ μίαν ἡμέραν ὅτι Ἀρχιερεύς τις ἤνοιξε Κατάστημα ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὸς πώλησιν εὐχῶν, εὐλογιῶν, ἁγιασμῶν καὶ ἀφέσεων.

Χαράττων, φίλτατε Κολεσίδη, τὰς γραμμὰς ταύτας λησμονῶ, ἤ μᾶλλον ἐπιθυμῶ νὰ λησμονήσω ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἀρχιερεὺς, καὶ ὅτι μετὰ τοιαύτης παρρησίας καὶ ψυχικῆς ἀγανακτήσεως γράφων ταῦτα προσβάλλω καὶ ἐμὲ αὐτόν.

Πλὴν ἡ ἱερὰ Ἀλήθεια τ. ἔ. ὁ Θεὸς δέον νὰ τιθῇ ὑπεράνω πάντων.

Μήπως ἐγὼ « ὡς γνοὺς καὶ ποιήσας δὲν θέλω δαρεῖ πολλά. » Ἐγνώριζον, ἤ μᾶλλον κατόπιν ἀμέσου σχέσεως καὶ δεκαινταιτοῦς ζωῆς ἐσπούδασα καλῶς τοὺς ψευδαγίους μας, καὶ ἐν τούτοις, ἀντὶ νὰ φύγω μακρὰν ἀπ' αὐτούς, ὑπετάγην καὶ ἠκολούθησα αὐτούς. Εἴθε ὁ πολυέλεος νὰ γείνῃ ἵλεος εἰς ἐμὲ! Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγὼ ἀπωλεσθῶ τοὐλάχιστον, ἂς διαμαρτηρηθῶ ἐντόνως πρὸς σωτηρίαν ἄλ-

λων " ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τῆς βασάνου. „ (τ. ε. τῆς Μητροπόλεως.)

Εἶπον ἀνωτέρω ὅτι ὁ Δεσπότης μου ἦτο ἐκ τῶν ἐπιβλημων Πλεονεκτῶν τ. ἔ. εἰδωλολατρῶν. Πλὴν πολὺ πιθανὸν οἱ ὑπεραπολογούμενοι αὐτοῦ θὰ μοὶ εἴπωσιν ὅτι τὸ τρισκατάρατον πάθως τῆς φιλαργυρίας εἶνε κοινὴ ἀρετὴ ὅλων τῶν Καλογήρων, ὡς ἀτέκνων, καὶ μὴ φοβουμένων τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἀφορᾷ τοὺς ἔχοντας τέκνα καὶ ἐγγόνους. " Ἐγὼ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεὸς σου ζηλότυπος, ἀνταποδίδων τὰς ἁμαρτίας τῶν πατέρων ἐπὶ τὰ τέκνα, ἕως τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς τῶν μισούντων με. (ἔξοδ. 20) 6.) Ἡ ἀπειλὴ αὕτη δὲν τρομάζει ποσῶς ἡμᾶς τοὺς ἀτέκνους Ρασοφόρους, καὶ διὰ τοῦτο τολμηρότεροι προβαίνομεν εἰς ἔργα, δι' ὧν ἐμπράκτως ἀποδεικνύομεν ὅτι μισοῦμεν τὸν ζηλότυπον Θεόν, ὃν " τοῖς χείλεσι μόνον τιμῶμεν) ἠδὲ καρδία ἡμῶν ἀπέχει ἀπ' αὐτοῦ. " Πάντες οἱ ἠθικοφιλόσοφοι παραδέχονται ὅτι οἱ ἄτεκνοι πανταχοῦ φύσει φιλάργυροι γίνονται. Ἑπομένως οὐδόλως πταίομεν ἡμεῖς οἱ ψευτοκαλόγηροι ἀγαπῶνταις τὸν Χρυσόν, περισσότερον ἀπὸ τόν Χριστόν. Ὑποκείμεθα εἰς τὴν φυσικὴν ἀπαίτησιν τοῖς ἀτεκνίας Ἂν θέλουν οἱ Χριστιανοί μας ἀφιλαργύρους Δεσπότας, ἄς κραυγάσουν κατὰ τῆς πηγῆς τοῦ κακοῦ, κατὰ τῆς ἀσκόπου ἀγαμίας, Ἄλλως τε ἡ ἐπάρατος φιλαργυρία τῶν Ἀρχιερέων, ἀπὸ αἰώνων ἐξακολούθασα, καὶ ὁσημέραι γενικευθεῖσα ἔχασε τὴν βδελυκτὴν αὐτῆς μορφὴν κατὰ τὸ " πᾶσα κακία γενικευθεῖσα καὶ ὑπὸ πάντων ἐνεργουμένη ἀπόλλυσι τὴν ἠθικὴν αὐτῆς βαρύτητα. „ Ἀλλ' ἄς ὁμπλογήσωμεν καὶ τὸ δίκαιον. Διατὶ νὰ μὴ θησαυρίζῃ ὁ Ἅγιος μου, ἀφοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ὁ Χριστὸς ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Παντοδυνάμου Χρυσοῦ, δι' οὗ καὶ μόνου προάγεται καὶ ἀνυ-

ψοῦται τις; γιατὶ νὰ μισῇ τόν Δεσποτικὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον Χρυσόν, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδὲν κατορθοῦται, καὶ δι' οὗ ὁ μὲν ξευγᾶς γίνεται Παπᾶς, ὡς λέγει ὁ κόσμος, ὁ δὲ ξυλοσχίστης Μητροπολίτης, καὶ ὁ Σταυλάρχης Πατριάρχης;

Διατί νὰ μὴ ἁρπάζῃ, ἀφοῦ οἱ τοιοῦτοι δοξάζονται ὑπὸ τοῦ Ἁγιωτάτου Φαναρίου, καὶ ἀφοῦ διὰ τοῦ χρυσοῦ κυριεύονται ἐξουσίαι, θρόνοι, Ἀρχαί, Κυριότητες καὶ δυνάμεις ἐνδοξότεραι τῶν χερουβεῖμ καὶ Σεραφεῖμ; διατὶ νὰ μὴ ἀποκτήσῃ τὰ μέσα, ὥστε ἐπαξίως προβιβαζόμενος νὰ γείνῃ Παναγιώτατος, ἢ Μακαριώτατος, 13ος ἢ 15ος τῶν Ἀποστόλων, καὶ Κριτὴς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς; Τοῦτο ἀπαιτεῖ ὁ νεκρωμένος πολιτισμὸς τῆς Ἀνατολῆς " παρὰν βάρ ἰσὲ, ἀλέμτιρ κουλοῦν, παρὰν γὼκ ἰσὲ, τζεχενέμτιρ γιολοῦν. „

Οἱ ἡμέτεροι Ἀρχιερεῖς ἀντὶ διὰ τῆς ζύμης τοῦ Εὐαγγελίου νὰ ἐπιδράσουν κατὰ τῶν μεπτῶν ἕξεων τῆς ἐν ἀταξίᾳ γηρυσάσης Ἀνατολῆς, ἀντὶ, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ τῆς " μάχαιρας τοῦ Πνεύματος „ νὰ ἐκδιώξουν τὸ σκότος τοῦ διαβόλου, ὡς ἔπραξαν οἱ πρῶτοι ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου, τοὐναντίον βαθμηδὸν πρὸς τὴν εὐρεῖαν καὶ εὐόλισθον ὁδὸν τοῦ κόσμου κλίνοντες συνεζυμώθησαν μετα τοῦ κόσμου. Ἕν μόνον ἐπιμελῶς ἐφύλαξαν καὶ προήγαγον τὴν ματαιοδοξίαν καὶ τὰ ὅλως ἀνωφελῆ Δεσποτικὰ μεγαλεῖα. Καὶ δὲν ἔλαβόν ποτε ὑπ' ὄψιν ὅτι «τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλον βδέλυγμά ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ» (Λουκ. 16-15) Ἡ Α. Σ. λοιπὸν ἠγωνίζετο νὰ μαζεύσῃ χρυσὸν πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν πόθων του νὰ προαχθῇ δηλονότι, καὶ εἰ δυνατὸν νὰ γείνῃ καὶ Πατριάρχης καὶ εἰρήσθω, πρὸς τιμὴν τοῦ Φαναρίου τὶ εἰρωνικὴ ἀνύψωσις καὶ γελοῖος προβιβασμὸς συμβαίνει ἐκεῖ ὡς δῆθεν ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας κόπων τῶν Ἀρχιερέων, τῶν μεγάλων χριστε-

μπόρων. Ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐκπληρώσεις ὑψηλοῦ τινος νόμου ἢ μεγάλης πνευματικῆς ἀνάγκης ἐδημιούργησαν Ἐπαρχίας ἀνωτέρας χάριν ἰδιοτελείας καὶ ἐπρόσβαλαν τὴν Συνταγματικὴν ἰσότητα διὰ νὰ αὐξήσουν τὴν τιμαριωτικὴν πλεονεξίαν τῶν Ἁγιωτάτων Φεουδαλιστῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλὰ περὶ τοῦ ζητήματος τῆς παραλόγου ἀνισότητος τῶν ἐπαρχιῶν εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνῃ λόγος ἐν ἰδιαιτέρῳ τόπῳ τῶν ἀποκρύφων μας.

Σ. Σ. Κ. Α. Ἀλσθῶς ἀξιοθαύμαστος εἶνε ἡ πορεία τοῦ Φαναρίου, ὡς πρὸς τὰς Ἀρχιερατικὰς ἀνυψώσεις. Κατεδιώχθησαν σφοδρῶς οἱ Ἅγ. Νεοκαισαρίας Κωστάντιος καὶ ὁ τούτου διάδοχος Ἀλέξανδρος διὰ τὰς ἀφορήτους αὐτῶν Δεσποτικὰς ἀταξίας, καὶ ἀντὶ νὰ καθαιρεθοῦν καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρχιερατικὸν ν'κατάλογον ἀφαιρεθοῦν, τοὐναντίον ἡ Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἢ ὀρθότερον εἰπειν τὸ ἐπίσημον κέντρον καὶ ἡ ἀπόρθητος Ἀκρόπολις τοῦ Καλογηρικοῦ συνασπισμοῦ λαβοῦσα ἐπὶ τέλους ὑπ'ὄψιν τὰς δι' ἀναφορῶν σοβαρὰς κατὰ τῶν εἰρημένων Ἁγίων καταγγελίας, κατεδίκασεν (sic;) τὸν μὲν διὰ μεταθέσεως εἰς Βεροίας, τὸν δὲ εἰς Θεσσαλονίκης !!! Τὶ ἐκτροματικὴ δικαιοσύνη καὶ ἀνύψωσις! Τὸ Φανάριον, ὁ μέγας πρόμαχος, ὡς γνωστὸν, ἀφοῦ ἀγωνισθῇ ἐπὶ ἔτι πολλὰ διὰ νὰ σώσῃ τὸν δικαίως καταδιωκόμενον Δεσπότην, καὶ ἐπι τέλους ἴδει ὅτι ἡ μάχη κλίνει ὑπὲρ τῶν κατηγόρων, ἀμέσως προβαίνει εἰς προβιβαστικὴν μετάθεσιν τοῦ κατηγορημένου ἀναλόγως τῆς ἐπιμελείας του ὡς πρὸς τὴν σπουδὴν τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς ἀσεβεῖς κατηγόρους ὅτι κακῶς ποιοῦντες κατατρέχουν, ἐκεῖνον, ὃν οἱ ἐν Φαναρίῳ λῃστεύσαντες ἀπέστειλαν πρὸς ἀπογύμνωσιν τῶν λογικῶν προβάτων «Κόραξ Κόρακος μάτι δὲν βγάζει». Ἰ-

δοὺ ἡ φανερὰ τοῦ Φαναρίου ἱερὰ δικαιοσύνη, δι' ἧς ἐμπαίζεται καθαρὰ ὁ ἐν παρενθέσει, διὰ τοὺς Καλογήρους, διατελῶν λαὸς ἡμῶν. Ἰδοὺ πῶς μᾶς ἀποδεικνύουν οἱ Μεγ. Ρασοφόροι ἡμῶν ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, αὐτῶν ἐστιν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Διὰ τὸ ἱερὸν Φανάριον καὶ τοὺς Ἁγίους Προβόλους αὐτοῦ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος τ. ἔ. ἡ Ἐκκλησία ἰσοδυναμεῖ πρός ἓν στρογγυλὸν μεδενικόν. Ἀπέναντι ἑνὸς Πανιερωτάτου Χαμαλοπούλου ἢ Καϊκτζοπούλου 100 χιλ. μὲ 200 χιλ. κατηγορίαι οὐδὲν ἰσχύουν. Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Φαναρίου δέον οἱ Χριστιανοὶ νὰ θυσιάζονται ὑπὲρ τοῦ ποιμένος αὐτῶν, καὶ τὰ λογικὰ πρόβατα ὀφείλουν νὰ προσφερθοῦν ὡς ὁλοκαύτωμα ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ βωμοῦ τῆς Ἀρχιερατικῆς δοξομανίας. Περὶ τῶν εἰρημένων δύο Νεοκαισαρείας, θὰ ἔχωμεν ἰδιαιτέραν μερίδα μνημοσύνου.

Τὸν αὐτὸν Φαναριωτικὸν προβιβασμὸν εἴδομεν καὶ εἰς πολλοὺς ἀξίους ἀγχόνης Ἀρχιερεῖς, καὶ τελευταῖον εἰς τοὺς ἐπὶ πενταετίαν συνεχῶς καὶ διὰ φρικτῶν παρανομιῶν κατηγορουμένους δύο Ἀρχιερεῖς, Καλωνίας Πολυκάρπου, καὶ Νεοκαισαρείας Ἀμβροσίου. Ἀμφότεροι προὐβιβάσθησαν ὅλως ἀπροσδοκήτως· ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ 86ου θρόνου ἀνυψώθει εἰς τὸν 16ον (**Νεοκαισαρείας**), ὁ δὲ ἀπὸ τούτου εἰς τὸν πρῶτον θρόνον Καισαρείας. Τί ὡραῖα καὶ λαμπρὰ τακτική! Δὲν φοβεῖται τὸ Φανάριόν μας οὔτε ἀπὸ βασκανίαν φαυλότητος ἀμαιρούσης τὰ καλὰ «***δώση αὐτοῖς ὁ Κύριος σύνεσιν.***»

Ἂς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν συναξαριστὴν τοῦ Ἁγ. Καϊκτζοπούλου ὁ καϋμένος ὁ Δεσπότης μου κατηγορηθεὶς διὰ τὰς πολλὰς καὶ τολμηροτάτας ὑπερβασίας (***ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος, ἂν θελήσω νά ἐκθέσω αὐτάς,***) καὶ

ἰδίως διὰ τὴν Ἁγ. Εὐφροσύνην του ἐθεωρήθη ὡς ὑπόδικος ὑπὸ τῆς Ἁγ. καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, «***Πλήν ὁ χρυσὸς του λάμψας ἔσβυσε τὸν ἥλιον τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης***», καὶ μετ'οὐ πολὺ ἀπολογηθεὶς ὁ Ἅγιός μου μακρόθεν, ὡς συμβαίνει εἰς πάντας τοὺς ἐναγομένους Ἀρχιερεῖς, ἐκηρύχθη ἀθῳότερος περιστερᾶς, καὶ ἀφέθη ἤδη ἐλευθερώτερος νὰ θώσῃ καὶ ἀπολέσῃ πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ὑπὸ τῶν Φαναριωτικῶν Γυπῶν ἀφαιρεθέντος χρυσοῦ. «***χρυσαῖς γὰρ καὶ ἀργυραῖς λόγχαις ὑπερίσχυσνε κατὰτῶν πολεμίων του,***» Ἔχεις χρήματα; μὴ σέ μέλει. Ἁρπαζε, κλέπτε, παρανόμει καὶ τοὺς πάντας δεσποτικῶς περιφρονει. «***Τίς γὰρ δύ***» ***ναται κακοποιῆσαι, ὃν οἱ ἐν Φαναρίῳ Πανίσχυροι ἱεροσατράπαι ὑποστηρίζουσι***».

Σ. Σ. Κ· ***Α.*** Εἰρήσθω καὶ τοῦτο πρὸς τιμήν τοῦ Ἁγίου Φαναρίου. Ὅτε δηλ. ἐμαθήτευον ἐν τῷ Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῇ παρετήρησα ὅτι δύο τρεῖς ἐκ τῶν Κολάκων τοῦ Πατριαρχείου ωχνάκις ἐπισκέπτοντο εἰς τὸν Τζιβαλὶ τὸν Πεκτζῆ Γεώργην Νικοπολίτην, ἄσπονδον πολέμιον τοῦ Γενναδίου, τοῦ τότε Ἐπισκόπου Νικοπόλεως, καὶ ἔδιδον ὁδηγίας εἰς αὐτόν κατὰ ποῖον τρόπον νά ἐνεργήσῃ, ὥστε νὰ ἔλθουν ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἀναφοραὶ κατὰ τοῦ εἰρημένου ἀρκούντος καλοῦ ἐπισκόπου. Ἡμέραν τινὰ μάλιστα, χωρὶς νὰ μὲ λογαριάσουν διὰ τίποτε, μοί ἔδωκαν διὰ τοῦ εἰρημένου Γεώργι, μίαν ὑπ'αὐτῶν συνταχθεῖσαν ἀναφορὰν διὰ νὰ τὴν ἀντιγράψω καὶ νὰ σταλῇ εἰς τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τυχοδιώκτας ἐχθρούς τοῦ Γενναδίου. Ἔχουν λοιπόν δίκαιον οἱ λέγοντες ὅτι ἐν Φαναρίῳ ἐμφωλεὺς μία σπεῖρα ἀργῶν τυχοδιωκτῶν, οἵτινες, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν Ἁγίων Λύκων, χαλκεύουσι καταδιώξεις καὶ ἀθωώσεις Ἀρχιερέων πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν. Ἐγώ εἶδον καὶ ἐπί-

στευσα. Ἂν θέλουν καὶ ἀναγνῶσται νὰ πιστεύσουν ἢ οὐχὶ εἶνε ἐλεύθεροι.

Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον ἀνάγνωσμα τοῦ Ἁγίου ἥρωός μας. Συνεπείᾳ τῶν κακῶν γλωσσῶν ἡ Εὐφροσύνη δὶς ἀπεμακρύνθη, καὶ ἔμεινεν ἔρημος ἡ Ἁγία Ἔπαυλις, ἀλλ εὐτυχῶς ἐπανῆλθε πάλιν ἡ Εὐφραίνουσα τὰς πικρίας τῆς μαύρης καὶ μονοτόνου Καλογηρικῆς ζωῆς.

Δέν κατηγορῶ, ὡς εἶπον τὸν Δεσπότην μου. Ἀλλὰ τοῦτο λέγω καὶ θὰ φωνάξω ὅτι « ***ἄνευ γυναικὸς οὐδὲ Ἑδὲμ ὠξίζει*** » Καὶ καθὼς εἶπεν ὁ Γέρων Κυζίκου, ὁ τῆς Σοφίας, ὡς λέγουν κάτοχος, «Ἡ ἀγαμία εἶνε βίος ἀτελῆς, διότι ἐλλείπει ἐν αὐτῇ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἄγαμος εἶνε ἡμιάνθρωπος κατὰ τήν Ἁγ. Γραφήν «καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν ». Διατί λοιπόν, εἶπεν ὁ ἐν λόγῳ Ἅγιος, διατί οἱ Ἀρχιερεῖς διεκδικοῦντες ὑψίστην δόξαν καὶ τελειότητα, καὶ ὡς πάντα πλεονάζοντες νά εἶνε ἡμιτελεῖς τ. ἔ. μισοὶ ἄνθρωποι »;

Μίαν φορὰν ἦλθεν εἷς χωρικὸς πρὸς ἐξαγορὰν δικαιώματος γάμου διὰ τὸτ υἱόν τρυ ὁ Δεσπότης ἦτο ἀρκετὰ οἰνοβαρής· ἐρωτήσας ἔμαθεν ὅτι μὲ τὸ μεγάλο ποτῆρι ἐδόθη καφὲς εἰς τόν πελάτην τοῦ συνοικεσίου « Ἄ! εἶπεν ἡ Α. Σ. διὰ νὰ φέρῃς ἰδιαίτερον δῶρον, τοῦτο σημαίνει ὅτι κάτι τι τρέχει εἰς τὸ συνοικέσιον, φαίνεται ὅτι ὑπάρχει συγγένεια ὁ χωρικὸς ἐξεπλάγη μὴ γνωρίζων τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Εὐφροσύνης ὑπάρχον σύνθημα τοῦ ποτηρίου. Ἐνόμισεν ὅτ. ἡ Α. Σ. διὰ τοῦ ἄνωθεν φωτισμοῦ ἐμάντευσε τὸ δῶρόν του Ὁ Ἱεροτελωνάρχης μου εἶχεν ὅλως ἔκτακτον τριβὴν καὶ ἐπιδεξιότητα εἰς τὸ ἐρευνᾷ συγγενειας καὶ νὰ περιπλέκῃ τοὺς ζητοῦντας ἄδειαν γάμου μὲ τὸν ἀδιέξοδον λαβύρινθον τῆς Πηδαλοαρμενοπουλικῆς συγγενολογίας, καὶ νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς

πελάτας τρίβων τοὺς δύο δεξιοὺς δακτύλους, «Τοῦτο γίνεται, ἀλλὰ τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον διακελεύεται « εἰ βούλει ὁ Προεστώς τ. ἔ. ἐγώ ». Καὶ τὴν φορὰν ταύτην κατώρθωσε νὰ συγχίσῃ τόν χωρικόν, καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἤ δύο λίρας νὰ δώσῃ, ἤ νὰ μείνῃ τὸ συνοικέσιον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ καλῶς· Ἀλλ' ὁ ἀνόητος χωρικὸς ἐσκανδαλίσθη ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως τῶν δύο λιρῶν καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ Δεσπότης κέκτηται τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἠθέλησε νὰ κάμῃ μίαν εὐλαβῆ παρατήρησιν, καὶ εἶπε μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ. « Μά, Δεσπότη μου, νὰ ἔχω τὴν εὐχήν σου, εἶνε δίκαιον νὰ μὲ βασανίζετε, καὶ νὰ μοῦ ζητήσετε χρήματα ἀφοῦ ἔχω τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἱερέως μας; Μήπως ὁ νόμος μας χαλνᾷ μὲ χρήματα; Ὦ τότε δὴ τότε ἤστραψαν οἱ οὐρανοὶ καί κατέπεσον σμερδαλέοι κεραυνοί! « Τί σὲ μέλει, ἄθλιε, εἶπεν ἡ Α. Σ. ἐν ὑψίστῃ ὀργῇ, χαμένο κορμί! Ποῖος σὲ ἔβαλε δικαστήν, ἤ ἐξεταστήν μου; ἀσεβέστατε, δὲν γνωρίζεις ποῦ εὑρίσκεσαι καὶ μὲ ποῖον ὁμιλεῖς; Τρισάθλιε χωρικέ, ἦλθες νά ζητῇς λόγον τῶν πράξεών μου; Καὶ ἐν ὅσῳ ὕβριζεν ἐκορυφοῦτο ὁ ἅγιος θυμός του, καὶ ἥρπασεν ἓν κάθισμα καὶ ὡς Ἀφρικανικὴ τίγρις ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀθώου θύματος του· καὶ μικροῦ δεῖν κατεσπάραξεν αὐτόν· πλὴν παρεμβὰς ἐγώ, καὶ λαβών τό μερίδιόν μου τρεῖς λακτίσμους, διὰ λο)σμὸν τοῦ χωρικοῦ, ἔσωσα αὐτὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ μανιώδους Ἁγ. Ἀλῆ Πασᾶ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως κατώρθωσε νὰ τοῦ κατεβάσῃ δύο τρεῖς εἰς τὴν κάραν καὶ ράχην. Ἐγὼ δὲ ἐποδοτονήθην, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω, ἂν ἠποδοτονία ἐγένετο διὰ τοῦ ὀπισθίου ἤ ἐμπροσθίου ποδὸς τῆς Α. Σ. ἔλαβον τὸν ἱερὸν μισθὸν τοῦ κόπου τῆς ἐπεμβάσεως. Αἱ χθαμαλώταται ὕβρεις, ὡς βρυχηθμὸς λέοντος ἀντήχουν ἐντὸς τῆς Μητροπόλεως. « Τάφος ἀνειγμένος ὁ λάρυγξ

αὐτῶν, τὸ στόμα αὐτῶν γέμει ἀρᾶς καὶ πικρίας, ἡ γλῶσσα αὐτῶν ἠκονημένη», (ψαλ. 10)

Ὡς ἐκ τῆς ἐντίμου καταγωγῆς του ἦτο ἀριστοβάθμιος διπλωματοῦχος τῆς ἐπιστήμης τοῦ βαναυσολογεῖν· διότι, ὡς εἴδομεν, ἦτο υἱὸς λεμβούχου καὶ τίς οἶδε διὰ τίνων ἐντίμων μέσων οἱ σεπτοὶ γονεῖς του τὸν εἰσήγαγον εἰς τὴν Θεολ. Σχολήν, τὸ φρούριον πολλῶν παιδομαζωμάτων. Βεβαίως εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ τις συνήγορός του, καί νὰ διισχυρισθῇ ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι μαθητεύσαντες εἰς τὴν Θεολ. Σχολήν, χειρότεροι τοῦ Καϊκτζοπούλου ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὰ ἠθικὰ ἐλαττώματα. Χωρὶς συζήτησιν δέχομαι τὴν ἔνστασιν ταύτην. «Κουτσοὶ στραβοὶ στὸν Ἅγ. Παντελεήμονα». Ἀπόκληροι τῆς τύχης, καὶ ἀνίκανοι ἄλλως πως νὰ ζοῦν τρέχουν εἰς τὴν Θεολ. Σχολήν, καὶ διὰ τοῦ μαύρου σχήματος καλύπτοντες ὅλας τὰς ἀσχημίας των ἐργάζονται πυρετωδῶς πῶς ν'ἁρπάξωσι τὴν πατερίτσαν τοῦ εὐδαίμονος ἱεροῦ βίου. Οὐδεὶς βεβαίως πλουσιόπαις καταδέχεται νὰ ρασοφορῇ παρ'ἡμῖν, διότι αἱ Καλογηρικαὶ καταχρήσεις κατέστησαν μισητὸν εἰς τὰς εὐγενεῖς ἡμῶν τάξεις τὸ ράσον.

Τὸ δὲ θαυμαστὸν εἶνε ὅτι τὸ ὑπνώττον ἔθνος ἡμῶν ἐνῷ βλέπει τὴν ἀταξίαν ταύτην, περιμένει Ἐκκλησιαστικὴν προκοπήν, καί ἡμέρας ἀγαθάς. «Ὅτι ἂν σπείρῃ τις, τοῦτο καὶ θερίσει ».

Μαθητεύσας κἀγὼ εἰς τὴν αὐτὴν Σχολὴν εἶδον καὶ ἐγνώρισα κατὰ βάθος τὰς φιλοκόσμους διαθέσεις τῶν ὁμοίων μου πτωχοπαίδων συμμαθητῶν μου. Καὶ μετὰ πολλῆς λύπης μου ὁμολογῶ ὅτι εὑρίσκοντο ὑπὸ τὸ ράσον νέοι «ἀγγελία πονηρίας». Δυστυχῶς παρ' ἡμῖν ἡ ἱερέας τελειοῦσα δύναμις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐνεργεῖ ἀντιθέτως· καὶ οὕτω βλέπομεν ὁ φαῦλος ἱεροσπουδαστὴς γίνεται φαυλότερος

Δεσπότης, καὶ ὁ χειρότερος χείριστος.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε φαινόμενον παράδοξον· διότι καθὼς ὁ Ἰούδας προσκολληθεὶς εἰς τὸν Σωτῆρα ἄνευ ἐσωτερικῆς πίστεως ηὔξησεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν κακίαν του, καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεδείχθη τῶν χειρίστων τριχείριστος, οὕτω ἀκριβῶς συμβαίνει εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀκολουθοῦντα τὴν ὁδὸν ἐκείνου· « ὁ αὐτὸς δρόμος εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἄγει ».

Διὰ τὸν Ἰούδαν καὶ τὴν τῶν ἱερῶν φιλαργύρων συντεχνίαν ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἐνεργεῖ, ὡς ὁ ἥλιος καὶ ἡ βροχὴ ἐπὶ τοῦ ἐξηραμένου δένδρου τοῦ δάσους· δηλ· ὁ μὲν ἥλιος τὸ ξηραίνει περισσότερον, ἡ δὲ βροχὴ τό σαπίζει. « Μὴ πλανᾶσθε, οὐ δύναται δένδρον πονηρὸν ἀγαθοὺς καρποὺς ποιεῖν». (Ματ. 7-17)

Ἀλλ' ὦ ἄφρονα πλουσιόπαιδα, διατί μισεῖτε τὸ ράσον Πότε θὰ καταλάβητε ὅτι ἡ Ἀρχιερωσύνη εἶνε τὸ ἐντιμότερον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς φιλοκερδοῦς τάσεως τοῦ ἀνθρώπου; Ποῖον ἐμπόριον τόσον ἀμόχθως καί ἄνευ φόβου πτωχεύσεως παρέχει τόσον πλοῦτον καί ζηλευτὴν ἄνεσιν; Ἀλλαχοῦ τέκνα ἐπιφανῶν γονέων ἀσπάζονται τὸ κληρικὸν στάδιον· ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Γλάστωνος (Προθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας) καὶ ὁ γαμβρός του εἶνε ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐν Τραπεζοῦντι ὑπάρχει εἷς Ἱεραπόστολας Ἀμερικανός, ὅστις εἶνε υἱὸς μονογενὴς εὐπορωτάτης οἰκογενείας. Παρ' ἡμῖν ὅμως οἱ πάμπτωχοι, ὡς ἐγώ, καὶ τὰ ἔνδοξα τέκνα τῶν Ἀρχιερατικῶν πλυστροπαραμανῶν καὶ ἐν γένει οἱ ἠθικῶς κουτσότυφλοι συντρέχουσι προθύμως εἰς τὴν Θεολ. Σχολήν, καὶ μετ' οὐ πολὺ γίνονται Ἄρχοντες τοῦ εὐγενεστάτου ἡμῶν ἔθνους, καὶ ἀπόλυτοι Ἱεροδιδάκτορες τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι. «o mores, o tempora!!»

Ἂς ἐπακάμψωμεν εἰς τὸν Ἅγιόν μας. Ἦτον, ὡς εἶπον ἄριστος μύστης τῆς αἰσχρολογίας. Ἐπὶ δέκα λεπτά ἐξηκολούθησεν ἀδιακόπως καὶ λυσσαλέως νὰ βορβορολογῇ κατὰ τοῦ τλήμονος χωρικοῦ, ὅστις ἵστατο ἄλαλος πρὸ τοῦ σπαθοφόρου Τυράννου. Ὑβρίζων ὁ καϊκτζόπουλος «ἐμνήσθη ἡμερῶν ἀρχαίων τῆς νεότητος αὐτοῦ». Ἂς φωνάξῃ ὁ οὐρανοβάμων. «Ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ Πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος». (Γαλ. 6-1) Ἂς διατάσσῃ ὁ Χριστός «εὔχεσθε, καὶ μὴ καταρᾶσθε» ὁ ἡμέτερος Ἅγιος ἐν τῇ ἐξάψει ἐλησμόνησεν ὅτι ἦτο Χριστιανός. Ἦτο ἀκράτητος μαινάς. Καλὰ λέγουν «Τόν ὀργιζόμενον νόμιζε τοῦ μαινομένου χρόνῳ δαφέρειν». Καὶ ἡ αἰτία τοῦ μεγάλου τούτου δράματος ἦτο μία ἁπλῆ καὶ δικαιοτάτη παρατήρησις ἑνὸς Χριστιανοῦ, ὑπὲρ οὗ Χριστός ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἀφοῦ δέ ἀπὸ μίαν ἔλλογον ἀντιλογιαν ἐπειράχθη τόσον πολύ, καὶ ἐγένετο ἀχαλίνωτος, τί ἄραγε ἤθελε συμβῇ, ἂν ἤκουε παρά τινος ἄδικον παρατήρησιν; Βεβαίως τότε ἢ θὰ ἐφόνευεν ἢ θὰ ηὐτοκτόνη. Μὴ κατευνασθέντων τῶν Πανιερωτάτων νεύρων του διὰ τῶν πολλῶν, δεινῶν καὶ ἀφορήτων αἰσχολογιῶν ἐξεκόντισε κατὰ τοῦ χωρικοῦ τὰ πύρινα βέλη τοῦ δαιμονοχαλκεύτου ἀφορισμοῦ, καὶ ἀκούσατε καὶ φρίξατε, προσφιλέστατοι ἀναγνῶσται. Ἐγώ ἐκόντεψα νὰ χάσω τὸν νοῦν μου, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἤκουσα τὸν ἄγραφον, ἀτιμώτατον καὶ τρισυπερπαναθλιέστατον τύπον τοῦ ἐωσφοροπρεποῦς ἀφορισμοῦ. Ἀνάθεμα τὸν Τάνταραν (**δαίμων φοβερὸς**) ὅστις συνέλαβε καὶ διετύπωσε τὸν ἀφορισμόν καὶ τρισανάθεμα, ἐκεῖνον, ὅστις τὸν ἀπαγγέλλει.

Ἰδοὺ ὦ βαρύτατος Ἀρχιερατικὸς ἀφορισμός, περὶ οὗ μνεία γίνεται εἰς τὰς ἐπικηδείους εὐχάς. Τρέμει ἡ γραφὶς ν'

ἀντιγράψῃ αὐτὸν. « Νὰ τρέμῃς σὰν τὸν Καΐν! νὰ ἔχῃς τὴν λέπραν Νεεμάν! νὰ κληρονομήσῃς τὴν ἀγχόνην τοῦ Ἰούδα! νὰ εἶσαι ὑπὸ τὴν ἀράν τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων, καὶ ἐμοῦ! Νὰ τρέμῃ ὁ τάφος σου! Νὰ εἶσαι ἄλυτος μετὰ θανάτον καὶ τυμπανιαῖος! Ἡ κόλασις νὰ εἶναι μερίς σου, τὸ πῦρ ἡ κλίνη σου, καὶ ὁ τάρταρος ἡ κατοικία σου. Νὰ εἶσαι ἀφορισμένος σὺ καὶ ἡ οἰκογενειά σου, καὶ πᾶς, ὅστις σὲ χαιρετᾷ καὶ σὲ ὁμιλεῖ! » Ἰδοὺ αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ ἐλάλησε καὶ ἀπέδειξεν ἀριστα τὸ ποιόν του. « Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται, » « Ἄλλαλα γενηθήτω τὰ χείλη, τὰ λαλοῦντα κατὰ τοῦ δικαίου ἀνομίαν. »

Ἀφοῦ διὰ τοῦ ἀντιχριστιανικωτάτου ἀφορισμοῦ κατεκεραύνωσε τὸν Χριστιανόν, ἐκουράσθη, ὡς φαίνεται, καὶ ἐκάθησε μουγγρίζων καὶ περιφέρων ἀγρίως τῇδε κακεῖσαι τοὺς βλοσυροὺς αὐτοῦ καὶ σπινθηροβολοῦντας ἀφθαλμούς.

Θεέ μου, εἶπον ἀπορῶν, ἀράγε δαίμων εἶνε οὗτος ἢ κακοῦργος; Πῶς, Θεέ μου ἐφώνησα ἐξελθών, ἀνέχεσαι τοιαῦτα ταρταρογενῆ τέρατα νὰ ζοῦν καὶ βασιλεύουν ἐν ὀνόματι ταῦ Ἁγίου παιδός Σου; ὁ κόσμος ὁρμώμενος ἐκ τῆς τοιαύτης Σου ἀνοχῆς νομίζει ὅτι εὐχαριστεῖσαι ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἀταξίαν; Τόσον ἐξαλίσθην, ὥστε ἐνόμισα ὅτι ἐν ὀνείρῳ εὑρισκόμην πρὸ τοῦ Βεελζεβούλ. Ἀλλὰ τί λέγω; Ἥμαρτον! διότι συκοφαντῶ ἀδίκως τὸν Ἄρχοντα τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ὅστις φοβούμενος τὸν Θεὸν δὲν δύναται νὰ ἐκστομίσῃ τοιαύτας ὕβρεις κατὰ τοῦ ἀνθρώπου. «θαρσεῖτε δαίμονες, ὑπέρτεροι γὰρ ὑμῶν ἐν ἀνθρώποις εἰσί.»

Σ. Σ. Κ. Α. Ἰδοὺ ἀκούεται φωνὴ διαμαρτυρίας δαίμονός τινος. «Ἡμεῖς οἱ διάβολοι ἐκπληττόμεθα ἐνίοτε ἀπὸ τὴν μεγάλην ἀθεοφοβίαν τῶν ἀνθρώπων· ὅταν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν, ἡμεῖς ἐκρύφθημεν ἀπὸ τὸν τρόμον μας, ἐνῷ οἱ Ἅγιοι Σταυρωταὶ διεσκέδαζον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Α. Σ. τοῦ Καϊάφα. Ἡμεῖς οὐδέποτε ἐφαντάσθημεν τὸν τύπον τοῦ Καλογηρικοῦ ἀφορισμοῦ, ὅστις εἶνε καθαρώτατον προϊὸν τῆς Καλογηρικῆς ἐπινοίας. Ναί μὲν χαίρομεν ὑπερβολικά, καὶ σκιρτῶμεν ἐκ τῆς χαρᾶς, ὅταν ἀκούωμεν τὰ τοιαῦτα. Πλὴν πολλοὶ ἐκ τῶν Μαύρων συναδέλφων μου φρίττουσιν ἐκ φόβου καὶ τὰ ὦτα βύουσιν, ὅταν ἀπαγγέλλεται ὁ ἀφορισμός. Πόσας κακίας ἐμάθομεν ἡμεῖς οἱ Ἄγγελοι τοῦ σκότους ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἰδίως ἀπὸ τοὺς Καλογήρους, οἵτινες εἶνε ἱκανοὶ νὰ μᾶς μαθητεύσουν διὰ πολλὰ ἔτη. Ποῖος δαίμων γενόμενος Ἀρχιερεὺς θὰ ἐτόλμα νὰ προβῇ εἰς τόσας παρανομίας, ὅσας πράττουσιν οἱ Ἀρχιερεῖς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως; ὁμολογῶ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν εὑρίσκονται Μεγάλαι προσωπικότητες δικαιούμενοι νὰ διεκδικήσουν τὰ πρωτεῖα τοῦ Ἑωσφορικοῦ μας θρόνου. Ἀράγε ψεύδεται καὶ ἐνταῦθα ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους δαίμων; ἢ ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ἀνοήτως φερόμενος διελάλησε μίαν φανερὰν ἀλήθειαν; Τὰ λυπηρά γεγονότα μὲ ἀναγκάζουν νὰ χειροκροτήσω ἐνταῦθὰ τὴν εἰλικρινῆ ταύτην ὁμολογίαν τοῦ μεσημβρινοῦ δαιμονίου.

Ἂς ἐπισρέψωμεν εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ δεσποτικοῦ δράματος. Ὁ δυστυχὴς Χριστιανὸς μὴ ὢν ἐκ τῶν τυχαίων καὶ ἀσημάντων χωρικῶν ἔντρομος ἤκουσε τὸν ἀφορισμόν, καὶ ἐξῆλθε κεραυνόπληκτος. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς ὅλως ἀτάραχος ἔσεισε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν καὶ ἐγαυρία ἐναβρυνόμενος διὰ τὸν θρίαμβόν του· ὢ τῆς ἀπανθρωπίας τοῦ χειρίστου εἴδους! Ἐνεθυμήθην τὸν θηριόψυχον ἐκεῖνον λῃστὴν ὅστις μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὸν ἀγριώτατον φόνον τοῦ θύματός του προέβη μετὰ λύσσης εἰς τὸν διαμελισμὸν τοῦ ἤδη νεκροῦ πτώματος, ἵνα χορέσῃ τὸ πάθος του, ἢ διὰ νὰ γυμνάσῃ τὰς κακούρ-

γους ὁρμάς του. Ἀράγε τί συγγένειαν θὰ εἶχεν ὁ ἐμὸς Ἀρχιερεὺς μὲ τὸν Δεσπότην ἐκεῖνον τῶν ὀρέων; Καὶ ἔχω δίκαιον νὰ προβάλλω τὴν ὑποψίαν μου ταύτην· καὶ ἰδοὺ ἀκούσατε, ἀναγνῶσται, ἕτερον ἀνέκδοτον ἀστεῖον καὶ συνάμα σπουδαῖον, ὅπερ ἔπικυροῖ τὴν ἀνωτέρω ἀμφιβολίαν μου.

Εἷς ἀδελφὸς μακαρίτου Δεσπότου, ὅπως καὶ ἂν τὸ ἔφερεν ἡ κατάρα, ἐπαρουσιάσθη εἴς τινα Ἀρχιληστὴν διὰ νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν συμμορίαν του. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ὀρεσιβίου συντεχνίας ἐρωτήσας καὶ μαθὼν ὅτι ἦτο ἀδελφὸς Ἀρχιερέως, καὶ ὅτι ὑπηρέτησεν εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὄχι μόνον ἀμέσως τὸν ἐδέχθη ὡς ἔμπειρον τῆς ληστρικῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ ὑποκλίνας πρὸ αὐτοῦ, προσέφερεν εἰς τὸν δεσποτάδελφον τὴν Ἀρχηγίαν τοῦ τάγματος. Εὖγέ του. Ἦτο ἄνθωπος πεπειραμένος, καὶ τὰ Δεοποτικὰ ἡμῶν μεμυημένος. Μήπως καὶ ὁ ἴδιος ἦτο ἀδελφὸς ἄλλου Δεσπότου; καί ὡς ἐκ τούτου ἐγνώριζεν ἐξ ἰδίας αὐτοψίας, καὶ ὡδηγήθη ἐξ ἑαυτοῦ διὰ τὸ ἀνωτέρω γεγονός;

Καὶ μετὰ τόσα ἔτη ρίγος μὲ καταλαμβάνει, ὁσάκις ἐνθυμηθῶ τὸ φρικτὸν γεγονὸς τοῦ ἀφορισμοῦ ἐκείνου. Ἐὰν ἐκ τῶν προτέρων ἐγνώριζον ἐγώ τὰς ἀτίμους λέξεις, τὰς ὁποίας ἐξέπεμψεν ἀπὸ τὸ στόμα του ἀφορίζων, θὰ ἔφευγον βεβαίως, ἢ θὰ ἔκλειον τὰ ὦτα διὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούσω· Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Καλίτερον εἶνε ποὺ τὸν ἤκουσα καὶ τὸν μεταδίδω εἰς ὅλους πρὸς μελέτην.

Φαντασθῆτε ποῦ μᾶς ἤγαγον τὰ πράγματα ἀφιέμενα εἰς ἑαυτὰ ἄνευ ἐλέγχου καὶ ἐπεμβάσεως. Καὶ αὐτὴν τὴν ἁπλουστάτην πρᾶξιν ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀφορισμοῦ τ. ἔ. χωρισμοῦ τῶν ἀδιορθώτων Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους μετὰ λύπης ἀφώριζε—ἐχώριζεν ἡ Ἐκκλησία πρὸς σωφρονισμόν, ἢ χάριν προφυλάξεως τῶν λοιπῶν λογικῶν

προβάτων, ὅπως ὁ ποιμὴν ἀφορίζει—χωρίζει τὰ λοιμόβλητα πρόβατα, καὶ αὐτήν, λέγω, τὴν ἱερὰν πρᾶξιν τὴν ἐβάπτισαν εἰς τὴν Καλογερικὴν κολυμβήθραν, καὶ τὴν μεταμώρφωσαν εἰς φόβητρον κατὰ τῶν ἀμαθῶν Χριστιανῶν, πρὸς στερέωσιν τῆς δόξης καὶ ἀργυρολογίας των.

Καὶ διὰ τῶν ἀνοικειοτάτων ὕβρεων καί ἀπειλῶν τοῦ ἀναθεματισμένου ἀφορισμοῦ μορμολύκια σείοντες, ὡς τὰ πονηρὰ γραΐδια, τρομάζουσι τοὺς νηπιάζοντας Χριστιανοὺς χάριν τῆς ἀντιχρίστου ἰδιοτελείας των· διότι ἀφορίζοντες ζητοῦν χρήματα πρὸς λύσιν τοῦ ἀφορισμοῦ.

Μὴ ἔχοντες τὸ θάρρος νὰ ἐφαρμόσουν τὸν Εὐαγγελικὸν ἀφορισμὸν— χωρισμὸν τῶν πταιόντων Χριστιατῶν, (διότι αὐτοὶ δέον ν'ἀφορισθοῦν πρῶτοι) ἐστράφησαν καὶ ἐνταῦθα τὴν εὐόλισθον ὁδὸν τοῦ νῦν ἀτίμου ἀφορισμοῦ πρὸς ἐκδίκησιν τῶν βλαπτόντων τὰ ἱερώτατα εἰσοδήματα τοῦ Δεσποτικοῦ γλωσσοκόμου. Εἶνε τοῦτο κωμῳδία; ἢ ἀντίθεος τραγῳδία; Καὶ πρὸς ἐπίμετρον τοῦ κακοῦ προσέθηκαν, ὡς εἶπον, εἰς τὰς νεκροσίμους εὐχάς «.....εἴτε ὑπὸ κατάραν ἱερέως, εἴτε ὑπὸ Ἀρχιερέως βαρυτάτῳ ἀφορισμῷ περιέπεσεν ὁ (ἡ) δοῦλός Σου οὗτος, (ἔστω καὶ νεκρὸς νηπίου) ».

Λυποῦμαι ἀληθῶς διὰ τάς ἀνιεαρὰς τούτας ἀποκαλύψεις· πλὴν τὶ ποιητέον· Ἡ σιγὴ ἀπεθράσυνε περισσότερον τοὺς Ἁγ. Ἥρωας. Νὰ ὄψωνται « οἱ βεβηλώσαντες τὴν Διαθήκην τοῦ Θεοῦ. Ἐλθέτω δὴ θάνατος ἐπ'αὐτοὺς! καὶ κατιβήτωσαν εἰς Ἅδου ζῶντες, ὅτι πονηρία ἐν ταῖς παροικίαις αὐτῶν, καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν (ψαλ. Ν. δ. 15). Ἀλλ' εἰς τὸ συναξάριόν μας.

Τόσον ἐκέντησε τὴνΧριστιανικὴν μου φιλοτιμίαν τὸ σπαραξικάρδιον καὶ ὄντως φρικτότατον ἐπεισόδιον τοῦ ἀφορισμοῦ, ὥστε εἶπον ἐν ἑαυτῷ «Ἰδοὺ ὁ Παράδεισος ἠνέω-

κταί μου σκότωσε αὐτὸν τὸν Δεσπότην καὶ μετάβηθι κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν». Τέλος πάντων ὁ μὲν ἀφορισθεὶς ἐξελθών ἴστατο περίλυπος, ὁ δὲ ἀφορίσας Ἅγιος, ὡς νικητὴς ἀλέκτωρ ἀνελθών εἰς τὰ ἄνω δώματα ἐκέκραγε διὰ τὴν νίκην του λέγων. «Ὤχ! καλὰ τὸν ἔκαμα! Ἄθλιοι Χριστιανοί, ἂς μάθουν πῶς τολμοῦν νὰ ἐλέγχουν τὸν Δεσπότην. Ἐνόμισε πῶς εἶχεν ἀντικρύ του κανένα τῆς τάξεώς του. Φαίνεται καὶ αὐτὸς ὁ παληοχωριάτης ἀνήκει εἰς τὴν ράτσα ἐκείνων τῶν ἀχρείων (!) οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τινων ἐτῶν ἤρχισαν νὰ ὑψόνουν κεφαλὴν κατὰ τοῦ Κλήρου, καὶ ἐργάζονται κατὰ τῶν Ἀρχιερέων. Ἀκοῦς ἐκεῖ; εἷς χωριάτης νὰ τολμᾷ ἐνώπιόν μου νὰ μὲ κάμῃ παρατήρησιν! Τί σὲ μέλει, ἀφωρισμένε, τί κάμνω ἐγώ; Δὲν εἶμαι Δεσπότης; δὲν ἔχω τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν; καὶ νὰ κάμω ὅ,τι θέλω; δὲν εἶμαι ἐλεύθερος; καὶ αὐτοὶ οἱ Σουλτάνοι σέβονται καὶ ἀναγνωρίζουν τὰ πρὸ ἀναμνημονεύτων ἐτῶν δοθέντα ἡμῖν ἱερὰ δικαιώματα καὶ Προνόμια, τὰ ὁποῖα διὰ πολλῶν θυσιῶν διεσώσαμεν ἡμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς. Ἔτσι λοιπὸν σᾶς ταιριάζει. Ἀντὶ νὰ συγχισθῶ ἐγώ, καλλίτερα κλάψε σύ. Καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, εἶπε μακρόθεν ἀποτεινόμενος ἐκ τοῦ παραθύρου, διότι μὲ ηὗρες στὰ καλά μου, εἰδεμὴ θὰ σὲ ἔκαμνα χειρότερα ἀπό τὸν προχθεσινὸν φλύσρον, ὅστις ἀπολαύσας τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του στενάζει τόρα σὰν τὸν σκῦλον εἰς τήν φυλακήν. Καὶ δὲν θὰ τὸν βγάλω, ἂν δὲν πληρώσῃ τὰς 10 λίρ. διὰ νὰ σωφρονισθῇ, καὶ ἄλλην φορὰν νὰ μὴ ὁμιλῆ ἐναντίον τοῦ Κυριάρχου του εἰς τὰ καφενεῖα.

Διάκο, ἐφώναξε, νομίζων ὅτι ἤμην πολὺ μακράν, ἐνῶ εὑρισκόμην πλησίον ἀκροώμενος, Διάκο! ἄκουσόν με, ἂν τυχὸν ἔλθῃ ἡ σύζυγος ἐκείνου τοῦ φυλακισμένου, ἢ ἄλλος τις συγγενής του, νὰ μὴ τοὺς ἀφήσητε νὰ ἔλθουν κοντά μου.

Ἐννοῶ νὰ πληρωθῇ τὸ ὁρισθὲν ποσόν· ἂς ψοφήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ μάθουν τί θὰ πῇ Δεσπότης, καὶ νὰ μὴ τοὺς μέλῃ τί κάμνει ὁ Ἀρχιερεύς. «Τί καυχᾶσαι ἐν τῇ κακίᾳ σου δυνατέ; ἡ γλῶσσά σου μελετᾷ κακίας ὡς ξυράφιον ἠκονημένον, ἐργάζεται δόλον. Ἠγάπησας τὸ κακὸν μᾶλλον, παρὰ τὸ ἀγαθόν, τὸ ψεύδος, παρὰ νὰ λαλῇς δικαιοσύνην· ἠγάπησας τοὺς λόγους τοῦ ἀφανισμοῦ. (ψ. 5-2) «Ἀλαλα γενηθήτω τὰ χείλη, τὰ λαλοῦντα ἐν ὑπερηφανίᾳ καὶ ἐξουδενώσει, (ψαλ. 98). Τόρα, μοὶ εἶπε, πήγαινε νὰ πῇς αὐτὸν τὸν χαμένον χωρικόν, νὰ μὴ περιμένῃ τοῦ κάκου. Ἂν θέλῃ ἂς φέρῃ 5 λίρ. 2 διὰ τὴν λύσιν τοῦ ἀφορισμοῦ, καὶ 3 διὰ τὴν ἄδειαν γάμου. Πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Πρὸ ὀλίγου δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ δύο τόρα ἂς δώσῃ τὰς πέντε, καὶ ἂς διδαχθῇ ἓν καλὸν μάθημα μὲ τὸ πάθημα. Ἄλλος Ἀρχιερεύς, ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου θὰ τὸν ἔπερνε τοὐλάχιστον 15 λιρ. Τί νὰ κάμω; Εἶμαι Πνευματικός Πατήρ (!) δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ τὸν συγχωρήσω. «ὁ παιδεύων καὶ πάλιν ἰώμενος».

Παράδοξον πρᾶγμα! Θεέ μου, τί ἔκτροπα λαμβάνουν χώραν ὑπὸ τὸν ἥλιον! ὁ ἴδιος ὁ ἐγκληματίας συγχωρεῖ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀδικηθέντα. Καὶ ἐνταῦθα ἄξιον μνείας εἶνε τὸ ἀνέκδοτον τοῦ ληστοῦ ἐκείνου, ὅστις κακοποιήσας πολὺ ἕνα ἐκ τῶν φίλων του εἶπεν εἰς τὸν σχεδὸν ἡμιθανῆ καί κακῶς ληστευθέντα, «συγχώρησόν με, φίλε, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε εἰς τὴν καρδίαν μου». Ἀλλ' ὁ ἡμέτερος Ἅγ. Λεβέντης δὲν καταδέχθη νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ἀπό τὸν ἀδίκως ὑπ' αὐτοῦ ἐξευτελισθέντα καὶ ἀφορισθέντα. Πῶς εἶνε δυνατὸν εἰς Δεσπότης νὰ ζητῇ συγνώμην, ἔστω καὶ ἂν κακουργῇ; Καὶ ποῖος λαϊκὸς ἔχει τό δικαίωμα νὰ συγχωρῇ τὸν εὐλογοῦντα, ἁγιάζοντα καὶ θείῳ δικαιώματι (!) συγχωροῦντα.

Ἀλλ' ὦ βροτοκτόνε τυρανία! πῶς κατώρθωσες νὰ εἰσέλ-

θῃς καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ πραοτάτου, ταπεινοτάτου καὶ τόσον Φιλελευθέρου Χριστοῦ; Πότε θὰ παρέλθῃ ἡ ζοφερὰ νὺξ τῆς ἀνελευθερίας, καί θὰ καταργηθῇ ὁ ἄτιμος νόμος, ὁ διὰ φόβου ἐπιβάλων σεβασμὸν εἰς τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου.

Ἰδοὺ εἷς μαῦρος Ἱεροτύραννος καθήμενος ἐπὶ θρόνου τῆς δόξης του ὕβρισε καπηλικώτατα, καὶ ζητεῖ χρήματα διὰ νὰ συγχωρήσῃ ὁ ἔνοχος τὸν ἀθῶον. Τὶ λαμπρὰ δικαιοσύνη Καλογηρική, καὶ ἐξοχωτάτη λογική! «Καὶ νὰ τοῦ πῇς μοὶ εἶπεν ἀπειλητικῶς τὴν κεφαλὴν κινήσας ἂν δὲν φέρῃ σήμερον τὰς πέντε, αὔριον θά φέρῃ 15 καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ δεχθῶ. Ἐὰν δὲ πηγαίνῃ καὶ διηγηθῇ τὸ συμβὰν εἰς ἄλλους, οὐαὶ εἰς αὐτόν.' πές του «τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ». Ὅτι ἔγιναν ἂς θεωρηθοῦν ὡς περασμένα, ξεχασμένα καὶ συγχωρημένα». Εὖγέ του!.

Τὶ καλὸς ἄνθρωπος· ἐδῶ συνεμορφώθη πρὸς τὸ «ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τὸν παροργισμόν σας». (Εφεσ. 4-2) Πλὴν ἐλησμόνησε τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου «ὀργίζεσθε καὶ μὴ ἁμαρτάνετε». Ταῦτα εἰπὼν ἐξηπλώθη κατακουρασμένος καὶ ἡσύχασε, «ἀρκετὸν γὰρ τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς». Εὗρον τὸν ἀφορισθέντα· ἀνέφερον μετὰ μεγάλης ψυχικῆς ταραχῆς τὴν ἱερὰν ἀπαίτησιν τῆς Α. Σ. Ἀλλ'ὁ πτωχὸς χωρικὸς πλουσίως ἀφορισθεὶς διὰ τοῦ ἀνωτάτου Ἐκκλ. ἐπιτιμίου ἤρχισε νὰ ἀναστενάζῃ καὶ νὰ παραπονεῖται, μετὰ φόβου ὅμως καὶ ταπεινῆς φωνῆς. Εἶπεν ὅτι εἶχε πέντε τέκνα μικρά, ἐχρεώστει εἷς τινα ἀρμένιον, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλαβε τὸν ἀγρόν του, καὶ ὅτι ἕνεκα τῆς δεινῆς σιτοδείας ἐδυσκολεύετο νὰ ἐξοικονομῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του, καὶ ὅτι νυμφεύει τὸν υἱόν του, διότι ἡ σύζυγός του ἔπασχε, καὶ ἐχρειάζετο βοηθόν. Ἀλλὰ ταῦτα οὐδὲν πρὸς τὰ πορθμεῖα· «τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ». Ἂς

μείνῃ εἶπε τὸ συνοικέσιον. Μόνον τὸν ἀφορισμὸν ἂς λύσῃ, καὶ θὰ τοῦ φέρω ἓν καλὸν πρόβατον. Ἀπὸ ποῦ νὰ εὕρω τὰς 5 λίρας; Χριάζομαι ἕνα βῶδι, καὶ δὲν βρίσκω χρήματα Μακάρι νὰ εἶχα χρήματα, καὶ ἂς τοῦ ἔδιδα καὶ 15 λιρ. Ἄλλοτε ἤμην εὐκατάστατος, καὶ ἔχω ὄνομα, ἀλλὰ τόρα δὲν ἔχω τόν καιρόν μου ὑλικῶς. «Ἄχ. καϋμένε, σέ λυποῦμαι, τοῦ εἶπα, πολύ, ἀλλὰ τὶ νὰ κάμω· καὶ ἐγώ, εἶμαι σκλάβος ἀργυρώνητος· δὲν δύναμαι νὰ σὲ σώσω· ὁ Θεὸς ν' ἀλυπηθῇ ἐσένα καὶ ἐμένα καὶ ὅλους τοὺς Χριστιανούς, καὶ νὰ σώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του ἀπὸ τὴν μαύρην δουλείαν. Ἀμήν! εἶπε ὁ χωρικὸς ἐξ ὅλης καρδίας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνόμισεν ὅτι ἐπίτηδες ὡμίλουν τοιουτοτρόπως, διὰ νὰ τὸν παγιδεύσω, ὡς μαῦρος χαριὲς τοῦ μαυροτάτου Ἱεροτυράνου. Ἀλλὰ κατόπιν πεισθεὶς ὅτι ἐγὼ ἀπετέλουν ἀνέλπιστον ἐξαίρεσιν, ἔλαβε θάρρος, καὶ εἶπεν. «Ἄχ. Διάκο μου. λυποῦμαι πολὺ νὰ σᾶς εἶπω ὅτι αὐτοὶ οἱ Δεσποτάδες μας ὅπως προχωροῦν θὰ καταστρέψουν τὰ πάντα. Πόσα εἶδον καὶ ἤκουσα εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου, 50 ἔτη. Ἄλλοτε δὲν ἐπίστευον, ἀλλὰ τόρα ἐξ ἰδίας μου ἀντιλήψεως παραδέχομαι ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἀρχιερέων μας εἶνε ὑπέρτεροι τῶν χειρίστων λαϊκῶν. Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων αὐτὸς ὁ Δεσπότης ἔδειρεν ἀνηλεῶς τὸν γείτονά μου Β.. διότι ὡς πτωχὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιχορήγισήν του, καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ γείνῃ προτεστάτης διὰ νὰ γλυτώσῃ. Καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ προκατόχου του πόσαι οἰκογένειαι ἐγκατέλειψαν τὴν ὀρθοδοξίαν. Τὶ ὑπέφερεν ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Ἐπαρχία ἐπὶ 6 ἔτη διὰ νὰ τὸν παστρέψῃ· καὶ ἰδοὺ ἡ Μεγάλη μας Μήτηρ (!) χειρότερον ἀπὸ τὴν μητριὰν φερομένη ἔστειλεν αὐτὸν τὸν ἄσπλαχνον καὶ τρισχειρότερον ἐκείνου Δεσπότην. Τὶ μυστηριώδη πράγματα· Η Ἀπολυταρχική μας Κυβέρνησις χάριν τῶν ἰδίων της σκο-

πῶν εἶνε ὑπὸ τὰ νεύματά των· μὲ ἕνα λόγον τοῦ Δεσπότου μᾶς φυλακίζει καὶ μὲ δύο μᾶς ἐξορίζει». Πόσον ἀνεκουφίσθην ἀκούσας ἐκ τοῦ στόματος ἑνὸς χωρικοῦ τοιαῦτας ὀρθοτάτας παρατηρήσεις. Δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐντελῶς ἀγραμμάτων. Καὶ ἐν τούτοις ὑπείκων εἰς τὴν ἀνόμως ἐπικρατήσασαν Ἐκκλησιαστικὴν ἀταξίαν τῶν Μητροπόλεων, δὲν ἐτόλμησε νὰ φύγῃ περιφρονῶν καὶ τὸν Δεσπότην καὶ τὸν ἄδικον ἀφορισμόν του. Ἐφοβεῖτο ἐκ πείρας ὁ δυστυχὴς μήπως τὸν κακοποιήσῃ μέσον τοῦ φίλου του διοικητοῦ. «Τὶ τάχα τὸν ἐπείραξα, ἐπανέλαβεν, ἂν ὡς χριστιανὸς ἱεροφορολογούμενος ἔκαμα μίαν ἁπλὴν παρατήρησιν, ἄνευ τινὸς προσβολῆς, Δὲν εἴμεθα πνευματικὰ τέκνα δυνάμενα μετὰ θάρρους νὰ ὁμιλῶσι τὸν πατέρα των; Καὶ ἂν ἐγὼ ὡς ἀνόητος ἔπραξα, ἐκεῖνος δὲν ἔπρεπε νὰ σεβασθῇ τὴν θέσιν του, καὶ νὰ μὲ συγχωρέσῃ; Ἀράγε διατὶ κακοφαίνεται εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς μας, ὅταν ἐντὸς τοῦ δικαίου τολμῶμεν ν' ἀντιλέγωμεν πρὸς αὐτούς; διατὶ τάχα θεωροῦν ὡς σκλάβους ἡμᾶς τοὺς ἐξαγορασθέντας διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Σωτῆρος; Οἱ τοῦρκοι φέρονται καλλίτερον, διότι ὅταν τοὺς πλησιάζομεν διὰ τὰς ὑποθέσεις μας δέχονται ἡμᾶς μετὰ περισσοτέρας γλυκύτητος, μᾶς χαιρετοῦν, μᾶς ἀκούουν, ἐνῷ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ αὐτὸ τὸ «καλῆ μέρα» δὲν καταδέχονται νὰ ποῦν εἰς πολλούς. Σὲ συγχαίρω, ἀγωνιτέ, τοῦ εἶπα. Ἔχεις μέγιστον δίκαιον· καθ' ὅλα συμμερίζομαι τὰς ἰδέας σου. Ἂς καθηκετεύσωμεν τὸν Κύριον, νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν μαῦρον ζυγόν. Ἀχ! πότε θὰ ἐξυπνήσουν ὅλοι οἱ Χριστιανοί, καὶ σύσσωμοι θὰ ζητήσουν τὴν ὑπερορίαν τῆς τοιαύτης ἀταξίας. Πότε θὰ συναισθανθοῦν οἱ πιστοὶ ὅτι «οἱ Ἄρχοντες αὐτῆς (Ἐκκλησίας) εἶνε λέοντες ὠρυόμενοι. οἱ Κριταὶ αὐτῆς λύκοι τῆς ἑσπέρας. Δὲν ἀφίνουσιν οὐδὲν διὰ τὸ πρωΐ. Οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἐβεβήλωσαν τό Ἁ-

γιαστήριον, ἠθέτησαν τὸν Νόμον σου.„ (Σοφον. 3-5)

Ἔχε ὑπομονήν, καλὲ χριστιανέ, εἶπα «ὁ Θεὸς ἀργίζει, ἀλλὰ δὲν χαρίζει». Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρὰ τῶν Ἀρχιερέων μας, καὶ δὲν εἴμεθα πολὺ μακράν· «ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ἐκεῖ ἐπερίσσευσεν ἡ χάρις». (Ρωμ. 5-20). Ὁ Κύριος ἐνίοτε ἀφίνει τοὺς πονηροὺς νὰ ὑψωθοῦν πολύ, ἵνα διὰ τῆς πτώσεώς των γείνῃ ἐπαισθητὸς ὁ θρίαμβος τῆς Ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης. Θὰ πέσουν βεβαίως καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, οἵτινες τόρα πετῶσι τόσον ὑψηλὰ μὲ τὰ σαθρὰ πτερὰ τῆς φιλαυτίας, ὥστε ὁ λαὸς οὔτε ὡς μικροβιολογικόν τι ἔντομον δὲν φαίνεται εἰς τοὺς ὀφαλμούς των. Καὶ νομίζουν ὅτι οὐδενὸς ἡ ὅρασις φθάνει ὑψηλὰ διὰ νὰ τοὺς ἴδῃ. «Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ Πατήρ μου, ἐκριζωθήσεται». (Ματ. 13-29).

Εἶμαι βέβαιος ὅτι θ' ἀνατείλῃ καὶ δι' ἡμᾶς ὁ προσωρινῶς «κρίμασιν, οἷς οἶδε Κύριος» δύσας ἥλιος τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνακαινήσεως.

Ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι εἴμεθα ἔθνος εὐσεβὲς καὶ φιλόθρησκον, ἀλλ' ὡς πρόβατα «ἐκλελυμένα καὶ μὴ ἔχοντα ποιμένα»

Βεβαίως διὰ τὰς πολλὰς ἡμῶν ἁμαρτίας συμβαίνει τὸ τοιοῦτον. «Πᾶν ὅ,τι γίνεται ἐν τῷ κόσμῳ, ὑπηρετεῖ ἀκαταλήπτως ἓν σχέδιον τῆς θείας προνοίας». «Πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεόν». (Ρωμ. 8-28)

Ἐνῷ ἐγὼ ὡμίλουν, μὲ παρετήρει ἀσκαρδαμυκτί, καὶ ἠπόρει βεβαίως πῶς ἄνθρωπος ράσα φορῶν καὶ ἐν Μητροπόλει οἰκῶν διατελεῖ εἰς τοιαύτην διάστασιν πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς; « Ἐπὶ τέλους, σὲ παρακαλῶ, εἶπε Διάκο, πήγαινε νὰ μεσιτεύσῃς, καὶ τελείωσε τὴν ὑπόθεσίν μου. Νὰ τὸν πληρώσω τρεῖς λίρας καὶ ἂς μοῦ δώσῃ τὸ συνοικέσιον καὶ τὴν συγχωρητικήν (!) εὐχήν του. Ἔχω φιλότιμον. ἐντρέπομαι ἀπὸ τὸν κόσμον νὰ γυρίσω ἄπρακτος.

Ἔχω ἕνα γαϊδουράκι μαζίμου· νὰ τό πουλήσω τόρα, καὶ νὰ φέρω τὰ χρήματα. Τὶ νὰ γείνῃ; ἡμεῖς οἱ πτωχοὶ χωρικοὶ εἴμεθα συνηθισμένοι εἰς τοιαύτας φανερὰς ἀδικίας. Πόσα βώδια καὶ ἄλογά μου ἔφαγαν οἱ τοῦρκοι, ἂς φάγῃ καὶ ὁ Δεσπότης ἕνα γαϊδαρόν μου. Χαλάλι τόυ. Ἂς πάρω τὴν εὐλογίαν του, καὶ ἴσως ὁ γάϊδαρός μου γυρίσει ὀπίσω ἄλογον. „

Ἀνέβην εἰς τὸν Δεσπότην, ὅστις ἀνυπομόνως πτριέμενε νὰ φέρω τὰς 5 λίρας. Καὶ ὅταν εἶδε ὅτι ἐγὼ ἤθελα νὰ μεσολαβήσω χάριν τοῦ ἀδικηθέντος, μὲ ἐμούντσοσε μὲ τὰς δύο ἱερὰς παλάμας καὶ εἶπεν ἐν ὀργῇ. « Βλάκα τῆς Αὐστραλίας, καὶ βουβάλι τῆς Ὁλανδίας.' Τὸ ψωμί μου τρώγεις, καὶ ἐναντίον μου ἐνεργεῖς. Τόσον καιρὸν ἔχεις ποῦ ἦλθες κοντά μου, καὶ δὲν ἐστάθης ἄξιος νὰ κατορθώσῃς μία δουλεία. Τόσον εὐήθης εἶσαι, ὥστε εἰς χωρικὸς σὲ κατέπεισε καί ἦλθες νὰ μεσιτεύσῃς χάριν αὐτοῦ. Νά σου καὶ ἄλλα δέκα.' Κοιμισμένε.' ἀκόμη ζῇς μὲ τὰ μυαλὰ τῆς ψωρογιαγιᾶς σου. Εἶσαι Ἀγαθόπουλος, καὶ εὐκόλως πιστεύεις ὅ,τι ἀκούεις, καὶ τ' ἀγοράζεις τοῖς μετρητοῖς καὶ χωρὶς ἔκπτωσιν· χάχα.' Πῶς παρεδέχθης ὅτι ὁ χωρικὸς δὲν ἔχει χρήματα; Δὲν εἰξεύρεις ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ζῇ καὶ κινεῖται μὲ τὰ ψεύματα;

Αὐτὸς ὁ χωρικὸς εἶνε πλουσιώτερος ἀπὸ ἐμένα. Ἔχει σπῆτι, ἔχει χωράφια, ἔχει βώδια καὶ ἀγελάδας. Ἐγὼ τὶ ἔχω; (ἐλησμόνησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει καὶ γυναῖκα). Δὲν γνωρίζεις ὅτι οἱ χωρικοὶ ὁμοιάζουν τὸν ἀλευρόσακον, ὅσον τὸν κτυπᾷ τις βγαίνει σκόνη; Δὲν εἶδες μετὰ μάτια σου τὸν χθεσινὸν χωρικόν, ὅστις παρεπονεῖτο κατ'ἀρχὰς ὅτι ἦτο πτωχός, καὶ ὅμως ἐπῆγε καὶ μοῦ ἔφερε τὰς 15 λίρας διὰ νὰ συζευχθῇ τὴν συγγενῆ του; Ἀλλά, Δεσπότη μου, ἐτόλμησα νὰ εἴπω, ἐκεῖνος ἔλαβε πλουσίαν καὶ μονογενῆ κόρην, καὶ ἦτο ἠναγ-

κασμένος νὰ πληρώσῃ καὶ 50 λίρ. «Νά.' θεόβλακα, εἶπε, καὶ μὲ ἐμούντσωσεν ἐκ τρίτου, τόρα ἐξύπνησες, βῶδι τῆς Αὐστρουγγαρίας.' διατὶ χθὲς δὲν ἄνοιγες τὰ μάτια σου, καὶ νὰ συντελέσῃς ὥστε νὰ τοῦ πάρωμεν τοὐλάχιστον 30 λιρ. καὶ νὰ ἐλάμβανες καὶ σὺ τήν ἀμοιβήν σου; Τοιαῦται εὐκαιρίαι εἶνε σπανιώταται. Ἄλλος Ἀρχιερεὺς ἀπὸ ἕν τοιοῦτον συνοικέσιον θὰ εἰσέπραττε 50—60 λιρ. Καὶ ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι τόσον συγκαταβατικός, εὑρέθησαν ἐν τούτοις μερικοὶ ἀσεβέστατοι, οἵτινες μὲ κατήγγειλαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, καὶ μὲ ἐζημίωσαν. Ἀφοῦ ἔρχονται καὶ διὰ παρακλήσεων καὶ χρημάτων μᾶς ἀναγκάζουν νὰ παρανομοῦμεν, διατὶ νὰ μὴ τοὺς τίμωροῦμεν διὰ χρηματικῶν προστίμων; Ἂς μάθουν τὴν ἀξίαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων.' Τὶ πταίομεν ἡμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς; (Πολλά.) Πότε παρεκινήσαμέν τινα νὰ παραβῇ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας μας; Τί νὰ τοὺς κάμνωμεν, ἀφοῦ ἔρχονται καὶ ἐνοχλητικῶς ζητοῦν τὴν χάριν μας διὰ παρανόμους πράξεις; (Τὶ ὡραιότατος συλλογισμός.) Ἐκεῖνοι ζητοῦν τὸ συμφέρον τους, πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ κυνηγῶμεν τὴν ἰδικήν μας ὠφέλειαν. Αὐτὸ εἶνε ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆται τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Πήγαινε λοιπὸν νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ἀφωρισμένον νὰ πληρώνῃ χωρὶς ἄλλο τὰς 5 λιρ. εἰδεμὴ θὰ μετανοήσῃ πικρῶς. Νὰ τοῦ πῇς ὅτι προχθὲς εἷς πλούσιος Κοτζάπασης αὐθαδίασεν εἰς τὸν Δεσπότην καὶ τὸν ἐξώρισε, καὶ τόρα πληρώνει 100 λιρ. διὰ νὰ σωθῇ, λέγε καὶ σὺ δύο ψεύματα, μὴ φοβεῖσαι, δὲν χαλνᾷ ὁ κόσμος, ἐξύπνησον· ὁ κόσμος δὲν εἶνε ὅπως νομίζεις «Ναί, Γέροντά μου, εἶπα ἐν φόβῳ, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φαίνεται πολὺ πτωχός καὶ ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ τοῦ γείνῃ μία συγκατάβασις. «Χά.' χά! χά.' ἐκάγχασε σκληρῶς. «Στοῦ κωφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις βρόντα». ὥστε ἀέρα ἐκοπάνισα μὲ τὰ τόσα λόγια μου.

Τώρα πλέον ἐκατάλαβα ὅτι εἶσαι φύσει ἐκ γεννετῆς βλάκας, κουτὸς καὶ ἀνάξιος τῆς ἐκλογῆς σου. Βρὲ παιδί μου, σὺ εἶσαι γιὰ Μοναστῆρι, ἂν καὶ ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ ἐκεῖ θὰ εὐδοκιμῇς μὲ τέτοια μυαλά. Ἔκαμες μέγα λάθος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ βίου σου. Δὲν ἀκούω τίποτε, εἶπε μὲ θυμόν, πρέπει νὰ πληρωθοῦν αἱ πέντε. « ὁ γέγραφα, γέγραφα. « οὐκ ἐστὶ ἄλλως γενέσθαι». Δὲν ἠμπορῶ νὰ γείνω παίγνιον ἑνὸς ἀξέστου χωρικοῦ. Δὲν ἔχομεν ἀξίαν ἴσα μὲ ἕνα τοῦρκον Σουλτάνον, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος θεωρεῖται ἀπαραβίαστος καὶ ὡς νόμος ἄθικτος, ἱερατεῖ σενιὲ — ὑψηλὴ διαταγή. Ξύπνα κουφιοκεφαλάκι, μὲ εἶπε, ξύπνα 5 λιρ. δὲν εἶνε τίποτε· δύο λίραι διὰ τὴν λύσιν τοῦ ἀφοαισμοῦ, καὶ τρεῖς διὰ συγγενικόν (!) συνοικέσιον εἶνε τὸ κατώτατον ὅριον. Ἐπειδὴ εἶνε χωρικὸς πτωχός τοῦ ἐζήτησα 5 λιρ. «ἔχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακες». Μήπως ἐγὼ δὲν γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους; «Γνωρίζει ἡ Πάπια ποῦ εἶνε ἡ λίμνη». Ἐλησμόνησες τὸν προχθεσινὸν πλούσιον τοῦ χωρίου Τρ... ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ μοῦ κάμῃ τὸν ***Καπά-ταήν***, καὶ νὰ μοῦ δείξῃ τὸ πόϊ του; ὁ ἀφορισμός μου τόν ἐκόστησε 40 λιρ. καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Φεζάν. Καὶ τόρα ἐμαλάκωσε καὶ ἔγεινε σὰν τὸ μαλλὶ τῆς Ἀγγύρας· καλὰ τὸν ἔκαμα. Λοιπὸν πὲς εἰς τὸν χωρικὸν νὰ πάγῃ σήμερον νὰ φέρῃ τὸ χρῆμα, εἰδεμὴ τὰ ἔχει ἄσχημα· θὰ χαλάσῃ ὁ καιρὸς καὶ θὰ καταβῇ τρομερὸν χαλάζι, καί ἀστροπελέκι κατὰ τῆς κεφαλῆς του.

Ἂς δοξάζῃ τὸν Θεόν, ποὺ τοὺς ἔστειλεν ἕνα τόσον ἐπιεικῆ Δεσπότην». Ἄραγε παραμύθια εἶνε ταῦτα; Ἴσως πολλοὶ δὲν θὰ μέ πιστεύσουν· ἀλλὰ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Ἐγὼ ἂς εἴπω ὅ,τι εἶδα καὶ ἤκουσα, καὶ ἕκαστος εἶνε ἐλεύθερος νὰ τὰ ἀπορρίψῃ ἢ νὰ τὰ δεχθῇ. « Καθ' ἡμέραν τόσα ἔξοδα ἔχω, ἀπό ποῦ θὰ τά ἐξοικονομήσωμεν.» Ἡ

ἐπιχορήγησις πρέπει νὰ μείνῃ ἀλώβητος, διότι ὑπάρχουν καὶ γηρατεῖα. καὶ ἀντίξοα περιστατικὰ τοῦ βίου. « Τὸ μέλλον ἀσαφές ». Σ. Σ. Κ. Α. Καὶ τίνα φόβον εἶχεν, ἀφοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς κρατοῦντες στὸ χέρι τὴν ἱερὰν Κουτάλα· ἀφθόνως ἐκκενώνουν φαγητὸν δι' ἑαυτούς; δυνάμει τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῶν ἀξιώματος ἐθέσπισαν ὅτι πᾶς ἄνθρωπος γενόμενος Ἀρχιερεὺς καὶ μείνας ἄνευ θέσεως ἢ γηρίσας δικαιοῦται νὰ πληρωθῇ 5-10 λιρ. ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον, ἔστω καὶ ἂν εἶνε κάτοχος πολλῶν χιλιάδων λιρῶν.

Ἀλλ' εἰς τὸν προκείμενον Ἅγιον.

Μόνον, εἶπεν εἰς τοὺς ἀγρίους Λύκους τοῦ Φαναρίου χρεωστῶ ἀκόμη 200 λιρ. μὲ ἔντοκα ὁμόλογα. Ἀπὸ ποῦ θα ἐξοφλήσω; ὁ Ἅγ. Θεσσαλονίκης ἀπό ἕν συγγενικὸν συνοικέσιον ἔλαβε 100 λιρ. ὁ Νεοκαισαρίας 50 λιρ. δι' ἕν διαζύγιον, καὶ ὁ Τραπεζοῦντος ἐσούφρωσε 400 λιρ. ἀπὸ τὴν ἐπικύρωσιν μιᾶς διαθήκης. Νὰ ἔτσι νὰ κερδήσῃ τις διὰ νὰ προκόψῃ. ἐδῶ οὔτε τοιαύτας διαθήκας ἔχομεν, οὔτε διαζύγια. Ἐπὶ τέλους ἂς κάμω μίαν χάριν εἰς τὸν ἀφωρισμένον· πήγαινε πὲς τον νὰ δώσῃ ἕν ὁμόλογον 5 λιρ. διὰ 11 ἡμέρας· καὶ ἂς ἔλθῃ νὰ τοῦ διαβάσω τὴν εὐχὴν, καὶ ἂς πάγῃ στὸ καλό του (τ. ἔ.σ: ἀνάθεμα). Ὢ τὶ μέγαλη συγκατάβασις, καὶ ἀνεξερεύνητος πλοῦτος φιλανθρωπίας! ὦ βάθος γενναιοφροσύνης καὶ Ἀρχιερατικοῦ ἐλέους! Τοῦτο φέρει εἰς τὸν νοῦν μου τὸ τοῦ ἀπανθωποτάτου ἐκείνου Τυράννου, ὅστις καμφθεὶς ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα τοῦ εἰς ἀγχόνην ὑπ' αὐτοῦ καταδικασθέντος χριστιανοῦ συνεκινήθη (!) ἡ θηριώδης ψυχή του, ἐλυπήθη τόν κατάδικον, καὶ διέταξεν εἰς τοὺς ἀπάγοντας δημίους νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν διὰ μιᾶς, καὶ ὄχι νὰ τὸν κρεμάσουν, καὶ νὰ ὑποφέρῃ ὁ δυστυχὴς ἕως οὗ νὰ ξεψυχίσῃ.

Ἰδοὺ ἔλεος τυράννου δυσσεβοὺς καὶ ἀνθρωπομόρφου

τέρατος. Ἀρά γε ἦτο πρῶτος ἢ δεύτερος ἐξάδελφος ὁ Τύραννος ἐκεῖνος τοῦ ἡμετέρου Ἁγίου; Τέλος ὅπως εἶπεν ἔγεινε, καὶ μετὰ 10 ἡμέρας ἦλθον αἱ πέντε λίραι. Πολύ ὀρθῶς εἰπέ τις ἠθικολόγος. «Ἐν ταῖς πόλεσι καὶ μεγάλαις αὐλαῖς εὑρίσκονται ἔντιμοι λῃσταὶ φοβερώτεροι τῶν ἐν ὄρεσι καὶ ἐν δεσμωτηρίοις κακούργων.» Πολλάκις μοῦ ἤρχετο ἡ ἰδέα νὰ διαμαρτυρηθῶ, πλὴν ἡ ἀχώριστος σύντροφός μου πενία ἀφῄρει τὸ θάρρος μου καὶ ἐσιώπων.

Πλειστάκις ἐνεθυμήθην τὸ ἑξῆς ἀστεῖον ἀνέκδοτον. Εἰς μίαν πόλιν ὑπῆρχον δύο ἀντιθέτου χαρακτῆρος ἄνδρες, ὁ μὲν ἄγαν φιλαλήθης καὶ ὠνομάσθη «ἡ Ἀλήθεια» ὁ δὲ ἄλλος ἦτο συστηματικὸς ψεύστης καὶ τὸν ἔλεγεν ὁ κόσμος «τὸ Ψεῦδος». Μίαν φορὰν οἱ δύο οὗτοι συνηντήθησαν· οἴκοθεν δὲ δῆλον ὅτι ἡμὲν Ἀλήθεια εὑρίσκετο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν καὶ πεινασμένη. «Τὸ Ψεῦδος» εἰδὼν τὴν «Ἀλήθειαν», τὸν ἐλυπήθη, καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ τὸν φιλέψῃ εἰς ἕν μεγάλο μαγειρεῖο. Ἀφοῦ ἔφαγον καὶ ἐχόρτασαν χωρὶς νὰ πληρώσουν τίποτε, εἶπεν ὁ ψεύστης πρὸς τὸν ὑπηρέτην «Καρσόν, γλίγορα φέρε μου τὰ ρέστα καὶ θὰ φύγωμεν». Μὰ τὶ μοῦ ἔδωκες ἀφεντικό, εἶπεν ὁ δοῦλος, καὶ τὶ ρέστα ζητεῖς; Τότε ὁ ψεύστης ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀθώου ὑπηρέτου, «ἄθλιε, θέλεις νὰ μὲ κάμῃς καὶ ψεύστην; ἀμέσως νὰ μοῦ φέρῃς τὰ ρέστα τῆς λίρας ποὺ σοῦ ἔδωκα» καὶ ἐρράπισεν αὐτόν. Ἡ "Ἀλήθεια" ἴστατο ἀπορῶν. Ὁ δυστυχὴς ὑπηρέτης χωρὶς νὰ λάβῃ δεκάρα ἔφαγε καὶ ξύλον, καὶ ἐθεωρήθη ὡς κλέπτης. Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχεται ὁ Ξενοδόχος καὶ μαθὼν τὰ διατρέξαντα τὸν μὲν δοῦλον ἔδειρε, τὰ δὲ ζητηθέντα ἐπλήρωσε χάριν φιλοτιμίας. Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ ψεύστης χωρὶς νὰ πληρώσῃ ἔφαγον καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ ἀτυχὴς δοῦλος κλαίων ὄπισθεν τῆς θύρας ἐφώναξεν ἐν τῇ δικαίᾳ τοῦ ἀγα-

νακτήσει «ὦ Θεέ μου, ὦ ἀλήθεια ποῦ εἶσαι»; «Ἐδῶ εἶμαι εἶπεν "ἡ Ἀλήθεια„ παιδί μου, μὰ τί νὰ κάμω»; Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὡς "ἡ Ἀλήθεια„ ἔβλεπον τὰς ἀδικίας, καὶ ἔλεγον «ἐδῶ εἶμαι, ἀλλὰ τὶ ἠμπορῶ νὰ κάμω;» Ταῦτα δὲ λέγων οὐδόλως ἐννοῶ ὅτι ἤμην σύμφωνος μὲ τὸν νόμον τῆς ἠθικῆς τελειότητος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπερ ἀπαιτεῖ αὐτοθυσίαν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας. «οὔτε ξῖφος οὔτε πῦρ οὔτε θάνατος πτοεῖ τὸν γενναῖον τοῦ Χριστοῦ στρατιώτην». Ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶχον τὸ χάρισμα τοῦτο· καὶ ὡς πτωχὸς ὑπείκων εἰς τὸ ρεῦμα τῆς διαστροφῆς τοῦ αἰῶνος ἡμῶν ἐσιώπων ἀπέναντι τῶν καταχρήσεων τοῦ Ἰσχυροῦ Δεσπότου. Ἂς δώσωμεν τὸν λόγον καὶ εἰς τὸν Δαβίδ. «Ἂς γείνῃ ἡ κατοικία αὐτῶν ἔρημος, καὶ ἂς μὴ ὑπάρχῃ ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ. Ἄλλοι ἂς λάβωσι τὰς ἐπισκοπὰς αὐτῶν. (Ψαλ. 62-25)

Φοβούμενος μήπως δὲν πιστευθῶ ὑπὸ τῶν ἀρχαϊζόντων Χριστιανῶν μας θὰ παραλείψω τινὰ σοβαρά, καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως θὰ περιγράψω συντομώτατα ἐν ἀρκοῦντως βαχκικόν, εὐτράπελον, καὶ σκανδαλῶδες συμπόσιον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει κατὰ τὸ ὁποῖον ἄτομά τινα τῆς Δεσποτικῆς εὐαρεσκείας μετὰ δύο διδασκαλισσῶν, ἑνὸς ἰατροῦ καὶ ἄλλων ἡμιεπισήμων Κυριῶν διῆλθον ὅλην τὴν νύκτα ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. Αἰσχυνόμενος ὡς Χριστιανὸς θὰ παρασιωπήσω τὰ ἐν καιρῷ τῆς μέθης λαβώντα χώραν παρατράγουδα. Τοῦτο μόνον ἀναφέρω ὅτι μάγκαι τινὲς ἀνιερασταὶ παρηκουλούθησαν ἔξωθεν τὴν ἱερὰν ἐκείνην εὐθυμίαν, καὶ χωρὶς νὰ σεβασθοῦν οἱ ἀνόητοι τὴν τιμὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καὶ χωρὶς νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὴν Ἁγ. Κατάραν τοῦ Δεσπότου ἐτόλμησαν νὰ ζωγραφήσουν μίαν γελοιογραφίαν, ἥτις παρίστα τράπεζαν πολυτελῆ μὲ πολλὰς φιάλας, ποτήρια, μεζέδες κ.λ. πέ-

ριξ δὲ ὅλην τὴν εἰρημένην φιλοδέσποτον ἢ δεσποτοφιλεῖ κουμπανίαν, καὶ τὴν Α. Σ. στραβομεθυσμένον, μὲ γυρμένο καλυμμάυκι καὶ κερνῶντα μίαν ἐκ τῶν Κυριῶν, καὶ ἐπέγραψαν αὐτήν. « Εἷς Δεσπότης τρεῖς Μαντινοῦται, καὶ εἷς Ἰατρός. — τρώγουσι, καὶ πίνουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

Σ. Κ. Α. Τοιοῦτόν τι ἀκριβῶς συνέβη πρὸ ἐτῶν καὶ ἐν Ὀρδοῦ.

Ὢ τοὺς ἀσεβεῖς! Πῶς δὲν ἐφοβήθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ διέσυραν τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Δεσπότου! Ἡ σάτυρα αὕτη ἐστάλη καὶ εἰς τὰ πατριαρχεῖα. Πλὴν οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις· « οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον ἐφοβοῦντο γάρ ». Ἡ Α. Σ. ἐγένετο ἔξω φρενῶν, ἐνήργησε διὰ τῆς Ἀστυνομίας ν᾽ ἀνακαλύψῃ τοὺς ἀλτηρίους, πλὴν τὸ μόνον, ὅπερ κατώρθωσεν ἦτο ὅτι τὸ γεγονὸς διεδόθη εἰς εὐρύτερον κύκλον πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα «Δεσπότης» εἶνε ἱερὸν καὶ ἀπρόσβλητον. Καὶ ἑπομένως εἷς Ἀρχιερεὺς ὅ,τι καὶ ἂν κάμνῃ δὲν χάνει τὴν ἀξίαν του, καὶ πάλιν πρέπει νὰ τιμᾶται καὶ προσκυνεῖται ὑπὸ πάντων καὶ πασῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὡς ὁ δικαίως καταδικασθεὶς Σατράπης Ὀρόντας, τὸν ὁποῖον ἰδόντες οἱ Πέρσαι στρατιῶται προσεκύνησαν, ἂν καὶ ἐγνώριζον ὅτι ὡδηγεῖτο εἰς θάνατον (ἴδε Κύρου Ἀνάβασιν.) Οὐδεὶς τῶν χριστιανῶν εἶπεν «ἀφοῦ ὁ λεγόμενος Δεσπότης μας εἶνε ἀνάξιος, ἐμπρὸς! ἂς τὸν διώξωμεν, ἢ ἂς τὸν στείλωμεν εἰς τὰ Μετέωρα, διὰ νὰ διέλθῃ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ.

Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εὑρέθησαν τινές Δεσποτοαμύντορες οἵτινες ἀνέλαβον νὰ συνηγορήσουν ὑπὲρ τοῦ ἐξευτελισθέντος Ἁγίου.

Σ. Σ. Κ. Α. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ αὐτοὶ οἱ Δεσποτοκατήγοροι τὸ παρεξήλωσαν· δὲν λαμβάνουν ποσῶς ὑπ᾽ ὄψιν τί ὑποφέρουν οἱ καϋμένοι οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἐκ-

κλησίας καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Οἱ ταλαίπωροι Δεσπόται ἐν ταῖς Μητροπόλεσι φυλακισμένοι, τὰ σατανόχρωμα ράσα τιλυγμένοι, ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις ἐμποδισμένοι, τοῦ τρυφεροῦ ἡμίσεως ἐστερημένοι καὶ εἰς τόσους κινδύνους τῆς ἀσιατικῆς μαλθακότητος ἐκτεθειμένοι. Τοὺς κατηγοροῦν ὡς φιλαργύρους· καὶ ποῖοι δὲν ἀγαποῦν τὰ χρήματα; τοὺς κατακρίνουν διὰ τὰς Παραμάνας των. Καὶ ποῖος μισεῖ τὴν γυναῖκα; Καὶ ὅμως πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὦ ἱεροκατήγοροι, ὅτι οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς ἡμῶν εἶνε λίαν ἀξιέπαινοι· εἶνε ἀριστουργήματα· διότι τόσον ἀγαποῦν τὸ ποίμνιον αὐτῶν, ὥστε βλέποντες τοὺς Χριστιανοὺς ἁμαρτάνοντας παρανομοῦν καὶ αὐτοὶ ἐπίσης διὰ νὰ ὑπάγουν μαζὶ μὲ τοὺς πιστούς εἰς τὴν κόλασιν, καὶ νὰ τοὺς ἁγιάζουν καί ἐκεῖ. Καθὼς ἔκαμεν ὁ Ἀδάμ, ὅστις κατά τινα γνώμην ἐν γνώσει ἔφαγεν ἀπὸ τὸν καρπόν, διά νὰ μὴ χωριθῇ ἀπὸ τήν προσφιλῆ του Εὔαν. Πιθανὸν ὅμως οἱ Ἀρχιερεῖς μας ν᾽ ἀκολουθοῦν τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον στρεβλοηθικολόγον, ὅστις εἶπεν « ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε καὶ καλὸς καὶ κακός, διὰ νά γείνῃ ἄξιος κληρονόμος τοῦτε Παραδείσου καὶ τῆς Κολάσεως· διότι ἐξ αὐτοψίας δὲν γνωρίζει κανεῖς ποῖος ἐκ τῶν δύο τόπων τῆς αἰωνίου ζωῆς εἶνε ὁ καλλίτερος· καὶ κατὰ συνέπειαν ἔχων δικαιώματα εἰσόδου καὶ ἐπὶ τῶν δύο νὰ ἐκλέξῃ ὁποιον θέλει, ὅταν ὑπάγῃ ἐκεῖ.

Ἀλλ᾽ εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου μας.

Καθὼς εἶπον, οἱ φίλοι τοῦ Δεσπότου ὑπεραπολογούμενοι ἐφώναζον, «Τὶ ἀθλιότης! Διατὶ τάχα νὰ φανῇ παράξενον ἂν ὁ Ἀρχιερεύς ἔκαμε διασκέδασιν εἰς τὸ σπῆτί του; δὲν εἶνε καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ ἴσα δικαιώματα πρὸς ἡμᾶς; Ἕως πότε θὰ εἴμεθα τυφλοὶ δοῦλοι τοῦ μεσαιωνισμοῦ;» Ἐν τούτοις πολλοὶ ἐξηκολούθουν νὰ καταρῶνται τὴν ἀγαμίαν

τὴν κλεῖδα τοῦ Καλογηρικοῦ Παραδείσου. Εἰς ἐπίμετρον τοῦ κακοῦ διεμαρτύρετο καὶ ἡ Κυρὰ Εὐφροσύνη. «Δὲν κυτάζουν τὴν τύφλα τους, ἔλεγε, τὰν Δεσπότην βλέπουν. Ἐκεῖνοι τὰ κάμνουν καθ' ἡμέρα, καὶ κανεὶς δὲν τούς λέγει τίποτε. Τί κακὸν ἔκαμεν ἡ Α. Σ; μὲ τὰ δικάτου χρήματα ἔκαμε τραπέζι στοὺς φίλους του, δὲν ἐσκότωσε, δὲν ἔκλεψε! Τὶ πρόστυχος κόσμος! καὶ δι' αὐτὸ ἐχάθηκεν ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.' Τὶ βγαίνει ἂν ὁ Δεσπότης συνέφαγε μὲ γυναῖκας; Μήπως αὐτὸς εἶνε Ἰουδαῖος, καὶ ἐκεῖναι Σαμαρίτιδες; Καὶ ἂν ἐτραγούδισαν, τὶ τάχα βλάπτει; ἔπρεπε νὰ κλαὺσουν εἰς μίαν τοιαύτην διασκέδασιν; Τὶ ἄγριοι Χριστιανοί.' τὶ ἀσεβεῖς καὶ πολυπράγμονες ἄνθρωποι;

Ἀχ.' ἀθλία γυνὴ, ὁμιλεῖς, εἶπον καθ' ἑαυτόν, κατὰ τὴν καρδίαν σου, φαίνεται ὅτι σοῦ ἤρεσαν πολὺ τὰ βακχικά τραγούδια τῆς Ἁγιοριτικῆς φαυλότητος, (περὶ τῶν ὁποίων θὰ γείνῃ λόγος εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῶν Ἀποκρύφων.) Νομίζω ὅτι δὲν σφάλλω, ἂν εἴπω ὅτι τὸ συμπόσιον ἐκεῖνο πολὺ ἀνεπαίσθητον διαφορὰν εἶχεν ἀπὸ τὸ τουρχικὸν «***Κὴζ ὄϊνατμάκ***». Ἂς σιωπήσω τὰ λοιπά.

Ὦ μακαρίτα Νέρον, πόσον σὲ δικαιολογῶ ἰδὼν μίαν ἔκθεσίν σου ὅτι ἡ μεγάλη τῆς ἐποχῆς σου ἠθικὴ ἐξαχρείωσις σὲ ἠνάγκασεν, ὡς λέγεις νὰ καθαρίσῃς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, καὶ εἶπες τοὺς γνωστοὺς ἐκείνους λόγους «Εἴθε ὅλοι τοῦ κόσμου οἱ λαοὶ νὰ εἶχον ἕνα καὶ μόνον λαιμόν, διὰ νὰ τὸν κόψω, καὶ νὰ παύσω τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς». Τὸ μόνον σοβαρώτατον λάθος σου ὦ δυστυχέστατε Νέρον, ἦτο ὅτι ἐν τῇ μέθῃ τῆς παραφορᾶς σου δὲν ἐξήρεσες τοὺς τότε ἁγίους Χριστιανούς. Τὶ θὰ ἔκαμνες, ὦ Νέρον, ἂν ἔζης σήμερον καὶ ἤκουες τὰ τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν παράνομα τρόπαια;

Ἡ ὑποδούλωσις τοῦ ἔθνους τοὺς ὠφέλησεν. Ἡ Τουρκικὴ δυναστεία τοὺς ἀνύψωσε διὰ νὰ τοὺς ἔχῃ ὡς χαλινὸν τοῦ ὑποδούλου λαοῦ, ὁ δὲ Μίγιστος Τύραννος Χαμὴτ τοὺς πάντας βλάψας μόνον τοὺς Ἀρχιερεῖς ηὐνόει. Πρὸς αὔξησιν τῆς ταραχῆς τοῦ Ἁγίου μου, διὰ τὴν γελοιογραφίαν ἐκείνην, ἐστάλη εἰς αὐτὸν καὶ εἷς λιβελλος πικρός, τὸν ὁποῖον δὲν ἔκρυψεν ἀπὸ κανένα, διὰ νὰ τὸν λυπηθοῦν «μωραίνει Κύριος, ὃν βούλεται ἀπωλέσαι». Ἰδοὺ ὁ ἐν λόγῳ λίβελλος φέρων 40 ὑπογραφὰς ψευδωνύμους.

Πανυγερώτατε ρακοπνίκτα,

Διὰ τῆς παρούσης ἡμῶν δηλοῦμεν ρητῶς ὅτι δὲν δυνάμεθα ν' ἀνεχθῶμεν ἐπὶ πλέον τὴν ἀκατονόμαστον αἰσχύνην ἣν ἐξακολουθεῖτε νὰ προσάπτετε εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν μας. Μᾶς δολοφονεῖτε, οἱ ξένοι μᾶς χλευάζουν, οἱ ἐχθροὶ μᾶς πειράζουν, καὶ ὁ κόσμος σὲ ἔκαμε τύμπανον, καὶ διασκεδάζει εἰς βάρος μας. Οὔτε ὁ ἐχθρός μας δὲν θὰ μᾶς ἔβλαπτε τόσον, ὅσον σεῖς. «εἰ ἐχθρὸς ὠνείδισέ με, ὑπήνεγκα ἄν «. Συνεπείᾳ τῆς διαγωγῆς τῶν Προκατόχων σας ἡ Μητρόπολίς μας εἶχεν ὀνομασθῆ ***Λῃσταρχεῖον, Φάμπρικα Παρανομιῶν, Κέντρον Κομματισμοῦ, Ἐργοστάσιον Ἀργυρολογίας, Καπηλεῖον Χουμαρτζίδικο.*** Ἓν ὄνομα ἔλειπε· καὶ ἐκεῖνο προσετέθη τόρα εἰς τὴν Μητρόπολιν διὰ τὸ ἄσεμνόν σας συμπόσιον. Ἐβαρύνθημεν πλέον ἀπὸ τὰ Δεσποτικὰ σκάνδαλα. Ἐκουράσθημεν καταφεύγοττες εἰς τὰ Πατριαρχεῖα διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς μας. Ἐπίσθημεν καλῶς ὅτι διὰ τῶν καταδιώξεων ἡμῶν οὐδὲν ἄλλο ἐπιτυγχάνομεν, παρὰ μόνον συντελοῦμεν εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν κατηγορουμένων Ἀρχιερέων ἡμῶν. Ὁ ἀναβρασμὸς τῶν πνευμάτων διὰ τὴν σκανδαλωδεστάτην σας διασκέδασιν εἶνε ἀπερίγραπτος. Δὲν ἀνεγνώσατέ ποτε κατὰ τύχην τὸ ρητόν «ὅστις

σκανδαλίζει ἕνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν ἐλαχίσνων (Χριστιανῶν), καλλίτερον νὰ μὴ ἐγεννᾶτο. Συμφέρει εἰς αὐτὸν νὰ βάλῃ μυλόπετραν εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. (Ματ. 18-6) Πότε, καὶ διατὶ ἐλάβετε διαζύγιον ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἀπὸ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας; Ὁ Καϊάφας δὲν ἦτο καλλίτερος, ἀφοῦ εἶπεν ὅτι «συμφέρει ἵνα εἷς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθάνῃ»; ἐνῶ σεῖς λέγετε ὅτι συμφέρει ὁ λαὸς ν' ἀποθάνῃ ὑπὲρ ἑνὸς Ἀρχιερέως. Πόσον καλὸν θὰ ἦτο, ἂν σεῖς οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς ἀπεφασίζετε νὰ συμμορφωθῆτε πρός τὸ ἀνωτέρω ρητόν, καί νὰ ριφθῆτε εἰς τὴν θάλασσαν! θὰ ἐθεωροῦμεν αὐτὴν ὡς τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν σας, θὰ σᾶς κηρύξωμεν εὐεργέτας, ἂν τὸ κάμητε, καὶ θὰ στήσωμεν τοὺς Ἁγίους σας ἀνδριάντας. Διατὶ τάχα δὲν ἐντρέπεσθε ὀλίγον; ἢ μήπως φοβεῖσθε κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Αγ. Κολωνίας Δωροθέου; «Ἐγώ, εἶπε, μίαν φορὰν ἐντράπηκα καὶ ἔξ μῆνας ἀρρώστησα· κέφι δικόμου δὲν εἶνε; δὲν ἐντρέπομαι τόρα, καὶ θὰ ἐντραπῶ μετὰ 20 ἔτη». Καί τὸ εἶπεν ὡς ἀστεῖον, τὸ ὁποῖον ἀκούσας παρά τινος τὸ υἱοθέτησε, διὰ νὰ δείξῃ καὶ αὐτὸς ὁ Ξυλοσχίστης μίαν εὐφυΐαν. Τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον οἰκογενειάρχην ποὺ ἐφυλακίσατε ἀδίκως πρέπει νὰ τὸν βγάλετε. Ἐὰν ἐκεῖνος εἶνε ἄξιος φυλακίσεως, διότι εἶπέ τι περὶ ἀνόμου τινὸς ἔργου σας, τὶ πρέπει νὰ πάθητε σεῖς ὡς πράξαντες τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἁπλῶς διαλαληθέν

. . . . . ἔπονται 40 ὑπογαρφαί.

Σ. Σ. Κ. Α. Βεβαίως πολλοὶ φανατικοὶ ἐξοικειωθέντες πρὸς τὴν παροῦσαν Δεσποτικὴν ἀτασθαλίαν θὰ κατακρίνωσιν ἐμὲ λέγοντες «Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῃ». Καὶ ἐγὼ ἄλλοτε δοῦλος ὢν τοῦ τυφλοφανατισμοῦ ἠγανάκτουν σφόδρα κατὰ τῶν κατηγορούντων τοὺς Ἁγ. Καλογήρους, ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα μὲ ἠνάγκασαν νὰ γνωσιμαχήσω καὶ ν' ἀπεκ-

δυθῶ εἰς τὸν ὄντως δυσάρεστον τοῦτον ἀγῶνα. Τὰ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν διαπραττόμενα εἶνε τόσον γνωστὰ εἰς πάντας, ὥστε νομίζω ὅτι γράφων περὶ αὐτῶν δὲν λαλῶ τὰ ἐν οἴκῳ ἐν δήμῳ, ἀλλὰ τοὐναντίον, τὰ ἐν δήμῳ ἐν οἴκῳ· δηλαδή τὰ ὑπὸ ὅλου ταῦ ἀπανταχοῦ κόσμου γινωσκόμενα ἐκθέτω ἰδιαιτέρως ἐνώπιον τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, πρὸς διόρθωσιν. « Πᾶσα πληγὴ κρυπτομένη γίνεται γάγγραινα, καὶ ἐπιφέρει ἀφεύκτως τὸν θάνατον». Ἤδη ἡ πληγὴ ἡμῶν κατέστη γάγγραινα, καὶ ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς θεραπείας εἶνε ἡ διὰ τῆς σπάθης τοῦ ἐλέγχου ἐγχείρισις αὐτῆς. « Ὅπου δὲν ἰσχύει λόγος, πίπτει ράβδος». Διὰ τῆς σιγῆς ἡμῶν κατεστήσαμεν τοὺς Ἀρχιερεῖς τολμηρὰ Μαμόθρεπτα. Κατὰ ποίαν λογικὴν ἀπαγορεύεται ὁ ἔλεγχος τῶν Ἀρχιερατικῶν πράξεων; Καὶ οἱ βασιλεῖς σήμερον ἐλέγχονται καὶ παρανομοῦντες καθαιροῦνται

Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Ἅγιον Καϊκτζόπουλόν μας Ἐπί τινας ἑβδομάδας ὁ κόσμος διεσκέδασε μὲ τὴν ἱλαροτραγῳδίαν τοῦ ἐν λόγῳ Δεσποτικοῦ συμποσίου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔλαβε χώραν ἕν ἕτερον Μητροπολιτικὸν σκάνδαλον χαρτοπαιγνίου, μὲ τοὺς ἀνωτέρω καὶ ἄλλους· καὶ ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀρκεταὶ λίραι ἤλλαξαν τὰς θέσεις των. Κοὶ ὁ κόσμος λησμονήσας τὸ συμόσιον ἤρχισε νὰ διαλαλῇ τὸν νέον ἆθλον τῆς Α. Σ. Καὶ ἐμένα ἐβίασαν πολὺ νὰ λάβω μέρος εἰς τήν διὰ χρημάτων διασκέδασιν. Καὶ ὁ ἄλλοτε ἀρνούμενος νὰ μοὶ δώσῃ χρήματα διὰ τὸν μισθόν μου, ἐκείνην τὴν νύκτα ἦτο πρόθυμος νὰ μοὶ πληρώσῃ δέκα λίρας, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ παίξω. Πλὴν ἐγὼ ἔφυγον θεωρηθεὶς ὡς ἠμιάγριος ἢ ὡς Τίμων ὁ μισάνθρωπος.

Τέλος πάντων μὴ θέλων νὰ ἐπεκταθῶ ἐπὶ πραγμάτων γνωστῶν, καὶ προκαλούντων τὸν ἔμετον παντὸς ὀρθοδόξου διακόπτω τὴν συνέχειαν τῶν ἐντυπώσεων, ὅσον ἀφορᾷ τὸν

Ἅγ. Καϊκτζόπουλον. Ὑπόσχομαι δὲ λίαν προσεχῶς νὰ γράψω καὶ περὶ τῶν ἄλλων Σεβασμιωτάτων, οὓς ἔσχον τὸ ἀτύχημα νὰ ὑπηρετήσω. Ἐπαναλαμβάνω δὲ καὶ αὖθις ὅτι διά τῶν γραφομένων μου κατὰ τῶν Ἁγ. συναδέλφων μου δὲν κάμνω ἐξαίρεσιν ἐμαυτοῦ. « Ἀποθανέτω ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν ἀσεβῶν »· εἶπεν ὁ Σαμψὼν κατακρημνίσας τὸν Ναὸν τῶν Φιλισταίων, καὶ συμφονευθεὶς μετ᾽ αὐτῶν.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Νεοκαισαρείας Κωνσταντίου τοῦ ἀγραμμάτου καὶ Παρασημοφιλεστάτου;

« Τοιοῦτος ἔπρεπεν ἡμῖν Ἀρχιερεὺς, φιλάργυρος, δοξομανὴς αὐτολάτρης ἀμαθέστατος κ.τ.λ. »

Κατὰ τὸ 1885 διεδέχθη τὸν κατεδιωχθέντα καὶ ἀποθανόντα Ἱερόθεον Νεοκαισαρείας Κωνστάντιος ὁ Ἀραϊτζόπουλος· ὅστις ἐπὶ δεκαετίαν τοῦς χριστιανοὺς διαιρῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σκότος τοῦ κομματισμοῦ χρήματα ἁφαιρῶν καὶ βασιλεύων οὐδὲν ἴχνος ἀγαθοῦ τῆς διαβάσεως ἀφῆκε. Καὶ ἄξιον τρισμεγίστης ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ εἶνε ὅτι ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Μήτηρ Ἐκκλησία, τὸ ἀγακλέες Φανάριον χωρὶς νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν συνήθως τὰ πνευματικὰ τῶν τέκνων τῆς συμφέροντα θυσιάζει αὐτὰ τόσον ἀστοργως διὰ τὰς ὑλικὰς ὠφελείας ἑνὸς ἰδεοτελοῦς Καλογήρου, ἐξηγοῦμαι σαφέστερον διὰ τοὺς μὴ ἐννοῦντας καὶ αὐτὰ τὰ σαφέστατα, καὶ οὐδενὸς σχολίου δεόμενα. Ὁ Κωνστάντιος δηλαδὴ ἐνῷ ἦτο πασίγνωστος διὰ τοὺς ἐν Καστορίᾳ, ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ἐκτυπωθέντας ἄθλους « Ὁ Καστορίας Κωνστάτιος καὶ οἱ ἄθλοι αὐτοῦ, » καὶ ἦτο ὁμολογουμένως ἄξιος τὰ καθαιρεθῇ, ἐν τούτοις οἱ ἐν Φαναρίῳ συνένοχοι καὶ Συμπράκτορες ὑπὸ φιλαδελφίας κινούμενοι, ἢ διά χρυσῆς λύγχης τρωθέντες τὴν καρδίαν προὐβίβασαν τὸν δεινῶς κατηγορούμενων Κωνστάντιον εἰς Νεοκαισαρείας. « Αὐτοὶ γὰρ τὴν τοῦ λύειν καὶ δεσμεῖν ἐξουσίαν θείῳ δικαιώματι κατέχουσι, » Κατεδιώχθη δικαίως, ἐπαύθη νομίμως, ἀνυψώθη φιλανθρώπως. Φαίνεται ὅτι καίτοι ἀγράμματος ἦτο λίαν ἐπιμελὴς ὡς πρὸς Φαναριωτικὸν μάθημα τοῦ ἁρπάσαι καὶ ζητῆσαι. Ἦτο ἐκ τῶν ἀριστοβαθμίων Μαθητῶν τοῦ Ἁγίου Φαναρίου.

Ἐρωτῶμεν, ὦ Ἅγιοι Συνοδικοί, διὰ ποίους ἐνδοξοτά-

τους αὐτοῦ ἄθλους ἐκρίθη ἄξιος προβιβασμοῦ ὁ ἀνάξιος Κωνστάντιος; Ποῦ τῆς Οἰκουμένης οἱ κατάδικοι ἀνταμείβονται γενναίως; Ἐπὶ τίνος νόμου καὶ δικαιοσύνης στηρίζεται ἡ ἱερὰ αὕτη τακτική σας, νὰ φέρεσθε τόσον φιλανθρώπως πρὸς τοὺς ὁμοιοσχήμους Ἀδελφοὺς ἐπὶ προφανεστάτῃ βλάβῃ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν; Κατὰ τί διαφέρει ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν ἀπὸ τοὺς ἀδίκους Κυβερνητικοὺς προβιβασμοὺς τῶν ἐπὶ Ἀπολυταρχίας ὑπὸ τοῦ λαοῦ καταδιωκομένων; Ἐκεῖ τοὐλάχιστον ἐκτὸς τῶν δωροδοκιῶν ἴσχυον καὶ αἱ χαρεμικαὶ παρακλήσεις, καὶ τρυφεραὶ παρεμβάσεις.

Φαίνεται ὅτι οἱ ἐν Φαναρίῳ βεβαρυμένοι ὄντες ἐκ τῶν πολλῶν ἀργυρολογικῶν ἀσχολιῶν, ἢ « λησμονοῦντες τὰ ὀμματογιάλια στὸ σπῆτι, » κάμνουν λάθος, καὶ ἀντὶ νὰ τιμωροῦν τούς Ἁγίους Κορύβαντας, τοὺς βραβεύουν, καὶ ἀντὶ νὰ καταβιβάζουν, ἀναβιβάζουν συγχέοντας τὰς δύο προθέσεις « ἀνὰ » « κατὰ » Οὐδόλως παράξενον· « Τὸ σφάλλειν ἀνθρώποις πέφυκε. » Ἀλλ' ἐὰν τὸ « δὶς ἐξαρματεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ. » πῶς τὸ μυριάκις καὶ τακτικώτατα ἐξαμαρτεῖν συμβιβάζεται μὲ τὴν πάνσθενουγὸν χάριν του Ἁγίου Πνεύματος; Ἀλλὰ μήπως ἡμεῖς οἱ λαϊκοὶ ἀμέτοχοι ὄντες τοῦ ἄνωθεν φωτισμοῦ καὶ ἐστερημένοι τῆς πνευματικῆς ἁγιότητος δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὰ δυσεξηρεύνητα τὰ μυστήρια τῶν ἀδύτων τοῦ ἱεροῦ Φαναρίου; ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὸν Κωνστάντιον ἐτελέσθη τὸ ἱερὸν θαῦμα, καὶ ἀπὸ Καστορίας δυνάμει τοῦ διωγμοῦ ἐγένετο Νεοκαισαρείας. « Ἄξιος ἀξίως προήχθη! »

Ἀλλὰ τὶ ἀπερίσκεπτος καὶ φιλοκατήγορος εἶμαι ἐγώ! Πῶς τολμῶ καὶ τὴν ἀξιάγαστον καὶ χριστιανικωτάτην ταύτην πρᾶξιν τῶν Ἁγίων τοῦ Φαναρίου νὰ μέμφομαι! Προβιβάζοντες ἕνα κατάδικον βεβαίως δὲν κακοποιοῦν ἀκολουθοῦν-

τες τοῦ Εὐαγγελίου « Ἀπόδοτε καλὸν ἀντὶ κακοῦ. »

Ἄριστα ἐφαρμόζουσι τὸ « Ἡ φιλαδελφία μενέτω »καὶ τὸ » Τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε » (ἑβρ. 13. 16) ἐλησμόνησαν ὅμως ὅτι προκειμένου περὶ δικαιοσύνης λέγει ὁ Χριστός. « Τὸν δὲ ἀχρεῖον δοῦλον ἐκβάλετε ἔξω, εἰς τὸ σκότος τό ἐξώτερον, ὅπου ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόττων. » (Ματ. 8. 12)

Κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς Ἀρχιερατείας του ὁ Κωνστάντιος ἠγωνίσθη νυχθημερόν καὶ λίαν δραστηρίως, ἵνα καταπείσῃ πάντας περὶ τῆς ἀξιολόγου ἀνικανότητός του καὶ περὶ τῆς ἐπαινετῆς ἀδρανείας του! Ἐὰν διὰ τὰς δύο ταύτας ἐξόχος καὶ σπανίας ἀρετὰς του προήχθη, ὁμολογῶ ὅτι ἦτο ἐπιτυχεστάτη ἡ πρᾶξις τῶν Ἁγίων Συνοδικῶν, οὓς δὲν διέψευσε ποσῶς ὁ Κωνστάντιος. Ὁ Ἅγιος οὗτος ἦτο φοβερὸς οἰηματίας καὶ μέχρι γελοίου βαθμοῦ δοξομανής. Ἐφαντάζετο, καὶ πολλάκις ἐτόλμησε περιαυτολογῶν νὰ εἴπῃ ὅτι « ἂν δὲν εἶμαι ὁ καλλίτεος, τοὐλάχιστον γνωρίζω ὅτι εἶμαι εἷς ἐκ τῶν καλλιτέρων Ἀρχιερέων τῆς ἐποχῆς. » Πρὸς ἱκανοποίησίν του δὲ διὰ πολλῶν δώρων καὶ χρημάτων ἐξηγόρασε, παράσημα ἅτινα φουσκόνων ἐφόρει κατὰ τὰς ἐπισήμους ἡμέρας, καὶ δι' αὐτῶν συνίστα τὴν ἰδανικὴν ἀξίαν του

Καὶ ἐν τούτοις καὶ αὐτοὶ οἱ μικροὶ παῖδες ἐγνώριζον ὅτι ὁ Κωνστάντιος ἦτο ἕν νευρόσπαστον τοῦ ἐξόχου Καλαμαρᾶ καὶ ἰσοβίου αὐτοῦ γραμματέως, Λαζάρου Ὑετίωνος, ὅστις ἦτο ὁ κυρίως διευθύνων τὰ πάντα ἐν' ὀνόματι τῆς Α. Σ. Δυστυχῶς ὅμως ὁ τόσον εὐφυὴς ἐκεῖνος γραμματικὸς δὲν εἶχε τὴν ἐπαινετὴν διάθεσιν νὰ ἐργάζεται διὰ τὰ τοῦ λαοῦ συμφέροντα, ἅτινα συνήθως ἔρχονται εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὰ τῶν Ἀρχιερέων. Ἦτο πιστὸς δοῦλος τῶν ἀργυρολογικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Πάτρονός του· καὶ διὰ παντὸς τρόπου

περιφρονῶν τοὺς Χριστιανοὺς ἠργάζετο διὰ τὸν Ἅγιον Βαρόνον του· « Χέρ Πεϊγαμπερίν πὶρ γεζιτὶ βάρ. » Κάθε Ἀρχιερεὺς φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἕν σκανδαλῶδες ὄργανον τῶν ἐπιθυμιῶν του. εἴτε ἀρσενικὸν εἴτε θηλυκὸν εἴτε οὐδέτερον· καὶ διὰ τοῦτο οἱ περισσότεροι κατηγοροῦνται δι' αὐτὸ τὸ εὐσυμπάθητόν του ὑποκείμενον. Καὶ ὁ Κωνστάντιος λοιπὸν εἶχε τόν ἀχώριστόν του Λάζαρον, διὰ τὸν ὁποῖον κατηγορήθη σφοδρῶς καὶ ἐπὶ τέλους προυτίμησε νὰ παυθῇ καὶ νὰ μετατεθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς Βέρροιαν, παρὰ νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὸν. Τὶ μυστηριώδης πέπλος καλύπτει μερικὰ ἀπόρρητα τῶν Ἀρχιερέων μας! Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, ὅτι ὁ Κωνστάντιος ἦτο τυχαῖος ἄνθρωπος. Ἦτο ἀριμανίου ἀναστήματος. Καλλίφωνος, εἶχε πολυτίμους στολὰς καὶ ὡς εἶπον εἶχεν ἀρκετὰ παράσημα, ἦτο μέχρι μανίας φιλόδοξος, ὥστε ἄν τὸν ἔβλεπεν ὁ περίφημος Γάλλος Μολλιέρος ἤθελεν ἐπαξίως διακωμωδήσει αὐτὸν. Ὁσάκις ἔβλεπον ἐν Κύπρῳ κἀποιον παράφρονα, ὅστις ἐστόλιζε τὸ στῆθός του μὲ διάφορα παράσημα ἐκ σκουπιδιῶν. καὶ περιεπάτει μὲ ἕν βῆμα ἡγεμονικὸν δεικνύων τά στήθη του καὶ προκαλῶν τὸν γέλωτα τοῦ κόσμου ἐνεθυμούμην τόν Ἁγ. Παρασημομανῆ Κωνστάντιον διὰ νὰ δείξῃ δὲ τὴν ὡραίαν φωνήν του καὶ τὴν οὐράνιον μελῳδίαν του, συνήθως ὁ ἴδιος ἔλεγεν ἀντὶ τοῦ διακόνου τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἡ Σατραπική του ἀγριότης, πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ διδασκάλους, καὶ πρὸ πάντων ἡ φιλαργυρία του ἦσαν ἄξια πολὺ μεγαλιτέρων παρασήμων. Πρὸς πάντας τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν παρεπονεῖτο ὅτι δὲν εἶχε χρήματα. Καὶ ὅμως χρήματα καὶ μόνον χρήματα εἶχε, καὶ τίποτε ἄλλο. Ἓν μόνον καλὸν ἔκαμε, δηλ. διὰ τοῦ αἵματος τῶν πτωχῶν

χριστιανῶν ἀνέδειξεν ἀξιότιμον τὸν γαμβρόν του Λαδόπουλον ἐν Ἰνοπόλει, Τὰ ἔνδοξά του ἀργυρολογικὰ ἔργα εἶνε πάμπολα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πλεῖστα συμπίπτουν πρὸς τὰ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων μας, διὰ τοῦτο θὰ παραλείψω ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ, πρὸς ἐπόδειξιν ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο θερμὸς θεραπων καὶ ἀκόλουθος τοῦ χριστεμπορικοῦ προγράμματος

1ον Ἐν Βαδισάνῃ (Φάτσᾳ) λαβὼν 15 λίρας ἔδωκε διὰ τοῦ Λαζάρου του ὁδηγίας εἰς ἕνα Χριστιανὸν, ὅστις ἤθελε νὰ χωρισθῇ τὴν γυναῖκά του. πλὴν δὲν εἶχε λόγους ἐπαρκεῖς. Καὶ ἐνῷ ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἔκλαιε καὶ ἐφώναζεν ὅτι δὲν ἦτο « **Ἑρμαφρόδητος** » τ. ἔ. ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν, ἡ Α. Σ. ὑπείκουσα εἰς τὴν εὔηχον συνηγορίαν τῶν 15 Χρυσῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ ἀνδρὸς ἔδωκε τὸ διαζύγιον ἄνευ τινὸς ἑλλόγου αἰτίας. Πολλοὶ ἐσκανδαλίσθησαν καὶ ἐμουρμούρισαν, ἀλλὰ τὶ ἠδύναντο νὰ κάμωσιν ἀπέναντι τοῦ ἔχοντος τὴν πᾶσαν ἐξουσίαν ἐπὶ γῆς τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν Ἂς φωνάζῃ ἡ γραφὴ οὖς Θεός συνέζευξεν, ἄνθρωπως μὴ χωριζέτω. « Μήπως παρέβη τὸν νόμον τοῦτον; Ὄχι. Ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει « ἄνθρωπως μὴ χωριζέτω. » ἄρα Δεσπότης χωριζέτω. Τὶ πταίει αὐτός. Ἂς ἔλεγεν ἡ Γραφή. « Ὁ Δεσπότης μὴ χωριζέτω. » Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας λαβὼν ἄλλας 5 λίρας εὗρε δῆθεν (ἐνῷ ἦτο ἑτοίμη, καὶ διὰ αὐτὴν ἐχωρίσθη ὁ ἀνὴρ) μίαν νέαν ἀξίαν τοῦ χωρισθέντος συζύγου καὶ ἔστεψεν αὐτούς, Ἐπειδὴ δὲ οἱ συγγενεῖς τῆς ἀδίκως διαζευχθείσης ἐθορυβήθησαν εἶπεν ἡ Α. Σ. « ὅ γέγονε, γέγονε. » Φέρτε μοι 5 λίρας, καὶ θὰ εὕρω ἄλλον σύζυγον πολὺ καλλίτερον καὶ θὰ τοὺς στεφανώσω δωρεάν Ἐμπρός. νὰ τὸν ἐντροπιάσωμεν ἐκεῖνον τὸν μασκαρᾶ. ποὺ δὲν ἤθελεν αὐτήν καὶ τὴν ἐχωρίσθη. Τὶ νὰ κάμω, τέκνα μου, πολὺ τὸν ἐβίασα, τὸν συνεβούλευσα, (ψεῦδος!) καὶ ἐ-

πὶ τέλους μοῦ εἶπε μυστικὰ ὅτι θὰ τήν ἐφόνευε καὶ θὰ ἔφευγε. Πῶς ἠμποροῦσα ἐγὼ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ τὴν ἀγαπᾷ; Ἔπειτα ἐννοῶ αἱ γυναῖκες νὰ κολακεύσουν τοὺς ἄνδρας των, καὶ διὰ παντὸς μέσου νὰ φροντίζουν νὰ περνοῦν καλὰ μὲ αὐτούς. Ἰδοὺ αὐτὸ τό διαζύγιον, ἂς γεινῃ παράδειγμα δι' ὅλους τὰς συζύγους.

« Δὲν πειράζει, εἶπεν « ἀπὸ κάθε κακὸν προέρχεται καὶ ἕν καλόν. » Ἂς συφρονισθοῦν αἱ γυναῖκες! » Ἀφοῦ Δεσπότη, εἶπεν εἷς αὐθάδης (;) μὲ χρήματα χωρίζεται κανεὶς τὴν γυναῖκά του, τότε καὶ ἐγὼ θέλω διαζύγιον, « Τὶ λές, βρὲ χαμένε, εἶπεν ὁ Ἅγιος, ποῖος διάβολος σοῦ εἶπεν ὅτι ἐγὼ ἐπῆρα χρήματα ἀπ' αὐτὸ τὸ διαζύγιον; Ἐγὼ δὲν συνηθίζω μὲ χρήματα νὰ παραβῶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, δὲν ὁμοιάζω τοὺς ἄλλους Ἀρχιερεῖς. (ἦτο χειρότερος!) Πρέπει νὰ εἶσθαι πολὺ προσεκτικοί, ὅταν ὁμιλεῖτε, Εἰς τὴν Καστορίαν ἕνας μοῦ ἔφερεν 100 λίρας διὰ συγγενικὸν συνοικέσιον καὶ δὲν ἐδέχθην, καὶ τόρα ἔμαθα ὅτι ὁ διάδοχός μου διὰ 25 λίρ. ἔδωκεν ἄδειαν." Ω τῆς ἀσυγγνώστου ψευδολογίας! ἀντὶ 10 λίρ. πόσας ἀδείας γάμου συγγενιῶν ἔδωκε; Καὶ μάλιστα μίαν φορὰν πρὸς δικαιολογίαν του εἶπε « μήπως οἱ θεσπίσαντες τὰς διατάξεις Πατέρες εἶχον ἀνωτέραν ἔξουσίαν ἀπὸ ἡμᾶς, ἐκτὸς τῆς ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς;

Καὶ ἡμεῖς ὡς ἔχοντες τήν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἐξουσίαν δικαιούμεθα, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νῦν ἐποχῆς νὰ ἐξηκονομήσωμεν τὰς περιστάσεις. Τὶ λαμπρὰ διδασκαλία!

Ἡ ἀτυχὴς διαζευχθεῖσα ἀνεφέρθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἀλλ' ἡ πύλη τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Φαναρίου ἐκλείσθη δι' αὐτὴν, διότι ἦτο πτωχὴ καὶ ἀπροστάτευτος. Καὶ μήπως εἶνε παρὰφρονες οἱ ἐν Φαναρίῳ, ὥστε δι' ἓν ἀσήμαντον γυ

ναικάριον νὰ ἐξαυτελίζουν τὸν ἐν Χρυσῷ Ἅγιον ἀδελφόν τους; Αὐτοὶ νόμον ἔχουσιν, καὶ κατὰ τὸν νόμον τους τρέχουσιν. Χίλιοι ἀδικούμενοι καὶ κατὰ τοῦ Δεσπότου παραπονούμενοι Χριστιανοί, εὐκόλως θυσιάζονται δι' ἕνα Φαναριοπρόβλητον, πόσον μᾶλλον μία τοιαύτη, ὡς εἶπον, πτωχὴ γυνή;

Ζον Ἰδοὺ καὶ ἕν κωμικὸν ἐπεισόδιον ἄξιον ἀναγραφῆς.

Ἔν τινι χωρίῳ τοῦ Νιξάρ, εἷς Χριστιανὸς ἐζήτησεν ἄδειαν γάμου 6ου βαθμοῦ ἐξ αἵματος. Ἡ Α. Σ. κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη, ὡς συμβαίνει εἰς ὅλας τὰς Μητροπόλεις, καὶ ἐπέπληξε τὸν αὐθάδη χωρικόν· ἀλλ' ὅτε πλαγίως ἔμαθεν ὅτι ἠδύνατο ὁ πελάτης νὰ πληρώσῃ δέκα λίρας, ἐδέχθη νὰ παρανομήσῃ. Ὁ χωρικὸς ἀφοῦ εἶδεν ὅτι μὲ χρήματα εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ, ἔφυγε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς τὸν Δεσπότην· συνεννοήθη μὲ δύο ἄλλους ὁπλοφόρους διὰ νὰ λάβουν τὸ συνοικέσιον διὰ τῆς ἀπειλῆς. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἡ Α. Σ. ἀφοῦ περιέμενεν ἕως τὸ μεσημέρι τὸν δεκάλιρον, ἀνεχώρησεν. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν εἰς ἕν δάσος, αἴφνης ἤκουσεν ἀγρίαν φωνὴν «***Δεσπότη στάσου, καὶ σὲ ἐσκότωσα.***» καὶ ἔδειξε τὸ φόβητρόν του. Ἦτο ὁ χθεσινὸς χωρικὸς μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἡ Α. Σ. τὰ χρειάσθηκε. «Γλίγορα, Δεσπότη, στεῖλέ μας ἄδειαν γάμου, διὰ τὸν χθεσινόν δεκάλιρον.» «***Λάζαρε, ἐφώναξε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ὁ Δεστότης, φέρε ἀμέσως καὶ γράψε ἕν συνοικέσιον καὶ δὸς του.***» ἀλλ' οἱ ἄπιστοι τὸ παρεξήλωσαν! διότι λαβόντες τὸ συνοικέσιον ἐζήτασαν καὶ 5 λιρ. διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου, καὶ ἀφοῦ ἐπληρώθησαν, τὸν ἠνάγκασαν νὰ τοὺς συγχωρῇ καὶ νὰ τοὺς εὐλογῇ μακράθεν. Πόσην θυμηδίαν μοὶ προξένησεν αὐτὸ τὸ κωμικοτραγικὸν συμβὰν. Εἷς ληστὴς τῶν ὀρέων ἐλήστευσε τὸν ἔντιμον ληστὴν τῶν χριστιανῶν. Ἠδέ-

λησε κατόπιν νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἐσκέφθη ὅτι θὰ γνωσθῇ ἡ φιλοπαρανομία του, καὶ δεύτερον δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τίποτε, ἐλλείψει μαρτύρων. Δὲν ἐγνώριζεν ὁ ἀτυχὴς ὅτι διὰ τῶν Ἀποκρύφων θὰ διεκωνδωνίζετο τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιμελῶς κρυφθὲν θαῦμά του πρὸς τιμὴν τῆς Ι. Μητροπόλεως

Ζον Τρέφων μῖσος ἄδικον κατὰ τινος διδασκάλου ἐν Ὀρδοῦ τὸν ἔπαυσεν ἅμα ἔφθασεν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ οὔτε ἐφορίαν οὔτε ὅτι ἐζημιοῦτο ἡ Κοινότης διὰ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους παύσεως διδασκάλου, διευθυντοῦ. Τὸ ζήτημα ἔλαβε σοβαρὰς διαστάσεις διότι ἡ ἐφορία σύσσωμος ἀντέστη οὖσα κατευχαριστήμενη ἀπὸ τὸν ἀδίκως παυθέντα οἰκογενειάρχην καὶ ξένον διδάσκαλον. Ἡ Α. Σ. παύσασα καὶ τὸν ἐφορίαν διώρισεν ἄλλην. Καὶ οὕτω ὑπεδαύλισε τὸ πρὸ ὀλίγω μηνῶν ἐφησυχάσαν πῦρ τοῦ διαπληκτισμοῦ. Ἐπὶ τέλους ἰδὼν τὰ στενὰ καὶ τὴν μειοψηφίαν τῆς μερίδος του, ἀφίνει αὐτοὺς, διορίζει τὸν παυθέντα, καὶ συμφιλιοῦται μὲ τοὺς ἰσχυροὺς, καὶ κατεπολέμησε τοὺς προσωρινῶς φίλους του.

Ἂς σημειωθῇ καὶ τοῦτο ὅτι πρὶν νὰ ἐνδώσῃ εἶχεν ἀπειλήσει ἐπ' ἐκκλησίας τοὺς ἐχθροὺς του εἰπὼν «Δὲν γνωρίζετε, ἀσεβέστατοι, ὅτι δυνάμει τῆς ἐξουσίας, ἣν προνομιακῷ δικαώματι περιβέβλημαι, δύναμαι νὰ σᾶς ἐξορίσω, καὶ νὰ κλείσω τάς Ἐκκλησίας καὶ τὰ Σχολεῖά σας; Ἀλλὰ κατόπιν δών ὅτι «***οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται,***» μετέβαλεν, ὡς εἶπον, γνώμην ἀφήσας εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ τοὺς φίλους του. Ἰδοὺ δὲ τί εἶπε τὴν ἄλλην Κυριακὴν ὅλως ἀντιθέτως πρὸς ἑαυτὸν φερόμενος. Γονατίσας πρὸς τῆς ὡραίας Πύλης ἐζήτησε συγχώρησιν. «Τεκνίαμου καὶ ἐγὼ

εἶμαι ἄνθρωπος ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτίας. ἔπταισα συγχωρήσατέ μου.» Διὰ πρώτην φορὰν ἠκούσθη Ἀρχιερεὺς νὰ ταπεινωθῇ πρὸ τῶν χριστιανῶν, ἐφάνη παράδοξον πῶς ὁτόσον ὑπεραιρόμενος Κωνστάντιος ἐζήτησε συνγώμην. ἀλλ' ἦτο τέχνασμα, δι' οὗ ἐνόμισεν ὅτι θὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον τῆς δικαίας καταδιεώξεως, διὰ τὴν ἀνόητον στάσιν του.

Καὶ ἀλλαχοῦ γενήσεται μνεῖα τοῦ Ἁγ. τούτου.

Τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγ. Νεοκαισαρείας Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Ἅγ. οὗτος κουτσόβλαχος τὴν καταγωγὴν, ὡς λέγουν ἠνάγκασε τοὺς χριστιανοὺς νὰ ζητήσουν τὸν ἐπί ἑξατίαν διὰ πολλῶν ἀγώνων μετατεθέντα Κωνστάντιον. Αὐτός ἦτο ἄλλο εἶδος ταραχῆς. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἀρχιερατείας του, οὐδὲν ἄλλο ἔκαμε, παρὰ μόνον πῶς ν' ἁρπάξῃ, νὰ δείρῃ καὶ νὰ ἐργασθῇ πρὸς ἐξόντωσιν τῶν ἐχθρῶν, οἵτινε ἦσαν πολλοί Ὡς εἶπον 50 χιλ. χριστιανοί δὲν ἔχουν ἀξίαν ἴσα μὲ τὸν κατώτερον Καλόγηρον. καὶ ἑπομένως ἀπέναντι 10 χιλ. ἀληθεστάτων κατηγορίων, καὶ 50 χιλ. μαρτύρων λαϊκῶν ὑπεραρκεῖ διὰ τοὺς ἐν Φαναρίου Πράκτορας τοῦ ἱεροῦ συνασπισμοῦ, εἰς μόνος λόγος τοῦ Δεσπότου ὅτι «***ψεύδονται,***» καὶ ὅτι τὰ πάντα καλὰ λίαν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του. Ἦτο φοβερὸς ἐκδικητὴς. Ἡ ἀτυχὴς ἐπαρχία Νεοκαισαρείας ἀπό 40 ἐτῶν ἤδη πάσχει δεινῶς μὲ τὰ Δεσποτικά της. Καὶ ἀπὸ τὸν χειρότερον εἰς τὸν χείριστον Δεσπότην πείπτει. Ἡ χειρίστη καὶ ἀπανθρωποτέρα πορεία τοῦ Ἀλεξάνδρου ἠνάγκασε πολλοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κωνσταντίου νὰ ζητήσωσι μακρόθεν συγγνώμην. Ἐνόμιζε κανείς ὅτι ἦτο μισθωτὸν ὄργανον τοῦ Κωνσταντίου, διὰ νὰ κάψῃ τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν, ὥστε νὰ μετανοοῦν καὶ νὰ ζητήσουν συγχώρησιν ἀπὸ τὸν καταδιωχ-

θέντα προκάτοχόν του. Ἀρά γε μεταξὺ τῶν ἀπορρήτων παραδόσεων τῆς Ἀρχιερατικῆς ξυνωρίδος μήπως ὑπάρχῃ νόμος, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ διάδοχος ὀφείλει νὰ φερθῇ χειρότερος τοῦ προκατόχου του, διὰ νὰ λησμονήσῃ ὁ κόσμος τὰ ἐγκλήματα ἐκείνου; Εἰς πολλὰς ἐπαρχίας παρατηρεῖται ἀκριβῶς τοιαύτη τακτική, τ. ἔ. φεύγει ὁ χειρότερος, καὶ τὸν διαδέχεται ὁ τρεσχειρότερος, Καὶ ὁ κόσμος ἐκ πείρας λέγει ***«ὁ καλὸς πάγει, καὶ ὁ κακὸς ἔρχεται.»***

Καὶ οἱ τοῦρκοι δὲ λέγουν ***«Κελὲν κιτενὲ ραχμὲτ ὁκουττουρσὺρ.»*** Ὀρθὴ παρατήρησις ἐκ πείρας. Τὸ τοιοῦτον φέρει εἰς τὸν νοῦν μου τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον. Ὑπῆρχέ ποτε εἰς φοβερὸς τυμβορύχος, ὅστις κρυφίως τὴν νύκτα ἐξέθαπτε καὶ ἀπεγύμνονε τοὺς νεκροὺς καὶ τούς ἔθαπτε πάλιν. ὅλος ὁ κόσμος κατηρᾶτο τὸν ἐναγῆ καὶ ὄντως ἀσεβέστατον ἱερόσυλον. Ὁ Τυμβορύχος οὗτος εἶχεν ἀσκήσει καὶ τὸν υἱὸν του εἰς τὸ ἔντιμον ἔργον του· καὶ γνωρίζων ὅτι ὁ υἱός του θὰ ἐγίνετο χειρότερός του εἶπε κατὰ τὸν θάνατόν του ὅτι θὰ τὸν ζητήσουν. Πραγματικῶς ὁ υἱὸς καὶ διάδοχός του προσέθηκεν εἰς τὸ κακούργημα τοῦ πατρὸς του δύο λυπηρότερα κακὰ τ. ἔ. περιπλέον ἐπαλούκονε τοὺς νεκροὺς, καὶ τοὺς ἄφινε ἀτάφους. καί οὕτω ὁ κόσμος ἐζήτησε τὸν μακαρίτην τυμβορύχον. καὶ ὁ Κωνστάντιος, καθὼς καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς μετατιθέμενοι λέγουσι ***θὰ μὲ ζητήσητε.»***

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν ἕνα ἀδελφὸν Γεῶργιν, ὅστις ἦτο ὁ ***«Γεζίτης του»*** ὁ Γεώργιος μόνον τῇ φορφῇ τῶν ἀγρίων θηρίων διέρερε. Νομίζει κανείς ὅτι Τίγρις καὶ λύκος συνευρεθέντες παρήγαγον αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας. Ὁ μακαρίτης Χουρμουζιάδης Καθηγητὴς τῆς Μεγ. τοῦ Γεν. Σχολῆς πρὸς ἐξήγησιν τοὺ φαινομένου τῶν ἐπὶ γῆς πονηρῶν ἔλεγε τά ἑξῆς «ὑπάρχουν ἄνθρωποι τόσον θηριώ-

ψυχοι καὶ αἱμοχαρεῖς, ὥστε καταντῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι οἱ Ἄγγελοι φέροντες καθ' ἑκάστην μυριάδας ψυχάς ἐξ Οὐρανοῦ κάμνουσι λάθος, καὶ ἐμβάλλουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ψυχάς θηρίων» ὁ ἐν λόγῳ Δεσποτάδελφος εἶνε σοβαρά ἐνίσχυσις τῆς περιέργου ταύτης ἰδέας. αὐτὸς ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀγρίων ἐκείνων κακούργων, οἵτινες φονεύουσιν ἕνα ἄνθρωπον μακρόθεν, καὶ ὅταν ἴδουν ὅτι ὁ πυροβοληθείς δὲν εἶχε δεκάρα λυποῦνται τὴν σφαῖραν.

Γνωρίζω τὶ γράφω. Αὐτὸς ἦτο μετεμψύχωσις τοῦ προέδρου τῶν 30 τυράννων. Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἁγ. Ἀδελφοῦ ἥρπαζεν, ἐλήστευεν ἐμαστίγονε καὶ ἐν γένει ἔκοπτε καὶ ἔρραπτε διά λο)σμιον τοῦ Πανιερωτάτου Κορβανά, καὶ τὰ βαλλόμενα αὐτὸς ἐβάσταζε, Πολλὰ παράπονα πολλαχόθεν διετυπώθησαν κατὰ τοῦ ἱεροληστοῦ τούτου, ἀλλ' ἀντί νὰ βελτιωθῇ λυσσωδέστερος ἐγένετο καὶ ἁρπαγίστερος. ὁ Νέρων καὶ Διοκλητιανός ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην παντὸς χριστιανοῦ. Δὲν λεγω ὑπερβολὰς, φίλτατοι ἀναγνῶσται, οὔτε ἔχω πάθος τι κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον εὐτυχῶς δὲν ἐγνώρισα προσωπικῶς.

Πρὸς πίπτωσιν τῶν λεγομένων μου θ' ἀναφέρω μόνον δύο κακουργήματα, τὸ ἕν διὰ τὸν Γεῶργιν, καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὴν Α. ***Σ***. Δὲν εἶνε ἀτυχῶς δυνατὸν νὰ ἐπεκταθῶ πολὺ, ἵνα μὴ γείνω ὀχληρός, καὶ ἵνα μὴ ὑποβληθῶ εἰς μεγάλην δαπάνην δι' ὑπέρογκα βιβλία Ἀποκρύφων. Σταγόνα μόνον θαλάσσης παρουσιάζω ὡς δεῖγμα.

Ἰον Κατὰ τὸ ἔτος 1900 περιοδεύων ἀνά τὰ ἐαρινὰ θέρετρα τοῦ Πόντου ἔφθασα μετά τινος ἐξ Ὀρδοὺ φίλου Γεωργίου Κασμίδου εἰς ἕν χωρίον πλησίον τοῦ Σελεμὲν, οὗτινος τὸ ὄτομα δυστυχῶς διέφυγε τὴν μνήμην μου. Ἐκεὶ ἐξενίσθημεν εἰς τοῦ Ἱερέως Παπᾶ Νικολάου, ὅστις ἦ-

το λίαν πτωχὸς μὴ ἀπολαμβάνων τίποτε ἐκ τοῦ μικροτάτου χωρίου του. Ἦτο τότε σιτοδεία. Μόλις εἰσήλθομεν εἴδομεν τὴν Παπαδιά πολὺ τεταραγμένην, κλαίουσαν καὶ βλασφημοῦσαν γένεια, στόμα κ. λ. Τὴν ἐξέλαβον ὡς παράφρονα. Διότι ἐὰν ἔκλαιε διὰ τὸν θάνατον ἀγαπητοῦ τινος, διατί τάχα ὕβριζεν; ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἄλλου τινός κακοῦ, ἔπρεπε νὰ σιωπήσῃ ἰδοῦσα ἡμᾶς καὶ τὸν ἱερέα. ἐξηκολούθει μετὰ πάθους ἡ πρεσβυτέρα τὰς ὕβρεις. Ὁ δὲ ἱερεὺς περίλυπος ἔλεγε «Μὴ κλαῖς, Παπαδιά μου, ὑπομονή. Ὁ Θεὸς μεγάλος εἶνε· δὲν ἐτόλμα ὅμως νὰ ἐπιπλήττῃ αὐτὴν. Μὴ δυνηθείς νὰ μαντεύσω τίποτε, μοί ἐκακοφάνη ὁ τρόπος τῆς Παπαδιᾶς, ἀλλ' ὅταν ἔμαθον τὴν αἰτίαν ἐγενόμην συμμέτοχος τοῦ πάθους της χωρὶς νὰ θέλω.

Καὶ ἀκούσατε, χριστιανοί, καὶ ἂν ἠμπορῆτε μὴ φρίξητε. πρό δύο ὡρῶν ὁ δεσποτάδελφος Γεῶργις εἶχεν ἀφαιρέσει διὰ τῆς βίας τὴν βουβάλα τοῦ Παπᾶ, μὲ τὸ μικρότης τὴν ὁποίαν καὶ μόνην εἶχεν ὡς στήριγμα τῶν πέντε ἀνηλίκων τέκνων του. Τὴν εἶχεν ἀγοράσει ὁ Ἱερεὺς πρὸ τριῶν μηνῶν ἀντὶ 6 λιρ. καὶ ἐχρεώστει ἀκόμη τὰς 3 λιρ. Καὶ διατί τοῦτο ἠρώτησα; καὶ μοί διηγήθη ὁ Παπᾶς τὸ ἑξῆς, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὰ πρακτικά τῆς ἀτίμου ἱερᾶς ἐξετάσεως εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ. «Πρὸ ἑνὸς ἔτους, εἶπεν, ὅταν ἦλθεν ὁ Δεσπότης νέος εἰς Ὀρδοῦ προσεκάλεσεν 22 ἱερεῖς κατ' Αὔγουστον τ. ἔ. ἐν καιρῷ φοβερᾶς ζέστης καὶ ἐργασίας ἡμῶν καὶ ἀφοῦ ἀνέκρινεν ἕνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως καὶ ἄλλον μὲν ἔδειρεν, ἄλλον δὲ ὕβρισεν ἐπὶ τέλους εἶπεν ἐγώ θὰ σᾶς διορθώσω, ξυλοπαπάδες, καὶ μᾶς ἐφυλάκισεν εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς Χήρας Παπαβράμ. Ἐκράτει δὲ μάστιγα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἐμαστίγωσέν τινας καὶ ἐμέ. Δὲν γνωρίζω πόθεν ἔμαθε τὰς πρὸ 20 καὶ 30 ἐτῶν παρανομοπραξίας ἡμῶν, διὰ τὰς ὁποίας εἴχομεν δώσει λόγον. καὶ τώρα αὐτός διὰ παλαιοὺς λο)σμοὺς, κατόπιν τριῶν Ἀρχιερέων μᾶς ἐπροσκάλεσε διὰ νὰ μᾶς τιμωρήσῃ ἐκ νέου. Φαίνεται κάπου ηὗρε κατάλογον, τῶν ὀνομάτων ἡμῶν. Ἂς εἶνε καλὰ αἱ χριστιαναί γυναῖκες τῆς Ὀρδοῦ, αἵτινες μᾶς ἐλυποῦντο. καὶ μὰς ἔφερον νερὸ καὶ φαγητὰ εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου ἐμείναμεν ἄλλος πέντε, καὶ ἄλλος δέκα καὶ δεκαπέντε ἡμέρας, ἄλλως θὰ ἐχήρευον τότε ἀρκεταί Παπαδίαι. Κλῖμα νοσερὸν, ζέστη, πεῖνα, φόβος καὶ ἐξευτελισμός ὁ κακὰ ἀφόρητα. Εὐτυχῶς δὲν ἀπέθανε κανείς. μᾶς ἐφύλαξεν ὁ Θεὸς. ὅσοι εἶχον, ἢ εὗρον χρήματα ἐπλήρωσαν 5 ἢ 10 λιρ. καὶ ἔφυγον, ἄλλοι ἐδώκαμεν ἐπὶ τέλους ὁμόλογα. Ὁ Γεῶργις προσποιούμενος ὅτι μᾶς συμπαθεῖ, μᾶς ἐπεσκέπτετο δὶς τῆς ἡμέρας καὶ εἰργάζετο διὰ νὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν Βαβυλῶνος. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἔλεγεν ὅτι ὁ Δεσπότης μένεα πνέει ἐναντίον σας, καὶ ἠθέλησε νὰ δώσῃ τακρίρι διὰ νὰ σᾶς ἐξορίσῃ, ἀλλ' ἐγώ παρεμβὰς τὸν ἐμπόδισα (;) Αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος μεσίτης διὰ τὰ ***Δύτρα***. Ἐγώ, ὡς πάμπτωχος, εἶχον δώσει ὁμόλογον πέντε λιρῶν διὰ τρεῖς μῆνας. Παρῆλθεν ἡ προθεσμία. ἀλλ' ἐγὼ οὔτε πέντε γρ. εἶχον νὰ στείλω. Μοὶ ἔγραψε τρὶς διὰ νὰ ὑπάγω εἰς Ὀρδοῦ. ἀλλὰ σκεφθείς τὴν φυλακὴν καὶ τὴν μαστίγωσιν ἔμεινα. τὸν ἔγραψα τὸν παρεκάλεσα νὰ μακροθυμήσῃ ἕως οὗ νὰ παρέλθῃ ἡσιτοδεία, πλὴν τὰ πάντα εἰς μάτην. Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἦλθεν ὁ Γεῶργις καὶ διὰ πολλῶν ὕβρεων ἥρπασε διὰ βίας τὴν βουβάλα μου, καὶ ἔφυγεν, οὔτε αἱ παρακλήσεις ἡμῶν καὶ ὅλων τῶν χριστιανῶν, οὔτε τὰ θερμὰ δάκρυα τῶν πέντε τέκνων μου, τὰ ὁποῖα εἶχον τὴν βουβάλα, ὡς τροφὸν των, δὲν ἴσχυσαν νὰ ἐμποδίσουν τὸν σκληρύψυχον ληστήν. Ἐλογαρίασε καὶ τὸν τόκον, καὶ διὰ 8 λιρ.

ἐπῆρε καὶ τὰ δὺο ζῶά μου.» Μὲ πόσον πόνον τῆς καρδίας του διηγήθη αὐτὰ ὁ ἱερεὺς, χωρὶς νὰ προσθέσῃ ὑβριστικήν τινα λέξιν.

Ἡ δυστυχὴς Παπαδία ὅμως ἐπανελάμβανε συχνά «***ἀνάθεμά τον.***» Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ διήγησις καὶ ἐγὼ προσέθηκα «***τρισανάθεμά τον.***» Δὲν γνωρίζω τὶ θὰ ποῦν οἱ ἀναγνῶσται.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ σχολιάσωμεν τὸ κακούργημα τοῦτο;

Εἶμαι βεβαιος ὅτι οἱ δαίμονες ἔτρεμον, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ χριστοῦ προέβη ἐλαφροτάτῳ τῷ συνειδότι εἰς τὴν στυγεράν ταύτην δολοφονίαν μιᾶς πτωχῆς οἰκογενείας. Ἴσως δὲν ἐφανταζόμεθα ὅτι ἦτο δυνατόν οὔτε εἰς τὸ ὀνειρόν μας ν' ἀκούσωμεν τοιαῦτα σοβαρὰ κακουργήματα. Καὶ ὅμως βλέποντες αὐτὰ ὡς γεγονότα δὲν ταραττόμεθα, διότι βαθμηδὸν ἐσυνείθισαν τὰ αὐτία μας. Ποῖος Γενήτσαρος, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, ἢ ἀθλιέστατος τύραννος κατεδέχθη νὰ προβῇ εἰς τοιοῦτον μυσαρώτατον ἔγκλημα; δὲν γράφω λόγια. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὰ ἀποδείξω. δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος νὰ λιβελλογραφῶ ἐναντίον τινός καὶ νὰ καταδικασθῶ ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἤκουσα ὅτι καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τοὺς μὴ δυνηθέντας νὰ πληρώσωσιν ἱερεῖς ἐφέρθη ὁμοίος ὁ Γεῶργις, καί ὅτι ἕνα ἐκ τῶν μή ἐχόντων νὰ δώσῃ τίποτε, τὸν ἐκατέβασεν εἰς Ὀρδοῦ, τριῶν ἡμερῶν ἀπόστασιν, καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν Ἅγιον Μινώταυρον, ὅστις χωρίς νὰ ἐρωτήσῃ ἔπετέθη κατὰ τοῦ δυστυχοῦς, ὡς Λεοπάρδαλις, καὶ μαστιγώσας αὐτὸν θηριωδέστατα τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς ἡμιθανῆ τυγχάνοττα. Εἰς τὰς γοερὰς κραυγάς ἔτρεξαν οἱ Χριστιανοί καὶ ὡς ἄλλοι Σαμαρίται παρέλαβον τὸν ἐμπεσόντα εἰς τόν Ληστὴν. ὁ κ. Κωστῆς Κιόλκιοϊλῆς ἐχθρὸς ὢν τοῦ Δεσπότου ἔφερε τὴν ἀστυτομίαν καὶ ἰατρόν, ἀλλὰ δυνάμει τῶν Προνομίων ἡ Κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ καὶ φυλακίσῃ Ἀρχιερέα. Ἐτηλεγραφήσθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἀλλά τὶ σημαίνει εἷς χωριατόπαπας; ἦτο δυνατόν νὰ συγκινηθοῦν οἱ ἐν Φαναρίῳ καὶ νὰ ἐλέγξουν τὸν Ἅγιον; Ὁ Ἅγιος φοβηθείς μήπως ἀποθάνῃ ὁ μαστιγοτονηθείς ἀνέλαβε τὰ ἔξοδά του διὰ 15 ἡμέρας. δὲν γνωρίζω ὅμως ἂν τοῦ ἐχάρισε τὰ ὀφειλόμενα. Πρὸς ἀπολογίαν του δέ ἡ Α. Σ. εἶπε ὅτι τὸν ἔδειρε, διότι ἐφόρει παλαιότατον καλυμμαῦκι. βαβαί τοῦ ἀναισχύντου ψεύδους!! Πόσον συντόμως καὶ ἀπαθῶς ἐκθέτω τόσον φρικτά γεγονότα, διὰ τὰ ὁποῖα ἦτο δυνατόν νὰ γράψωμεν ἓν ἰδιαίτερον βιβλίον. «***ἁπλοῦς ὁμῦθος τῆς ἀληθείας.***» Κ-αί οἱ Τοῦρκοι λέγουν «ἀγνιανά σιβρί σινὲκ σάζτιρ, ἀγνάμιανα ταβοὺλ ζουρνά ἄζτιρ.» «Ὁ ἔχων ὦτα ἀκσύειν ἀκουέτω.»

Δεύτερον. Κατὰ τὸ ἔτος 1900 τὴν νύκτα τοῦ Μεγ. Σαββάτου ἠκούσθη ὅτι 15 ἔμποροι χριστιανοί Ὀρθόδοξοι ἀπήχθησαν δέσμιοι ἐκ Κιόλ-κιοϊ εἰς Ὀρδοῦ, καὶ ἐφυλακίσθησαν. Καὶ ἐπειδή τότε εὐρίστετο ὁ κόσμος ὑπὸ τὴν θλιβεράν ἐντύπωσιν τῶν ἀρμενικῶν σφαγῶν; ἔντρομοι ἐζητήσαμεν νὰ μάθωμεν τὶ συνέβη, τὶ κακούργημα διέπραξαν οἱ ἁπαχθέντες Πόσον ἠσχύνθημεν ὅταν ἠκούσαμεν παρὰ τῶν ἀπαγωγέων Φυλάκων ὅτι τὸ μόνον ὅπερ ἐγνώριζον ἦτο ἓν τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου ἐκ Κασταμπόλεως εἰς τὸν Νομάρχην Τραπεζοῦντες. «Δὲν γνωρίζομεν εἶπον, τὶ τρέχει, ἀλλὰ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Νομάρχου πρὸς τὸν Μουτήρην μας ἦτο τόσον αὐστηρόν, ὥστε ἀμέσως τοὺς συνελάβομεν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας τὴν νύκτα, τούς ἐδέσαμεν καὶ διὰ τῆς βίας τοὺς ἐφέραμεν· Οὔτε τὸ Πάσχα οὔτε τὰ δάκρυα καὶ αἱ μεσολαβήσεις ἴσχυσαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν διαταγὴν, ἔστω καὶ διὰ δύο ἡμέρας. Πρόκειται, ὡς

φαίνεται, περὶ σοβαρωτάτου ἐγκλήματος καθοσιώσεως.» Πόσον δὲ ἔφριξεν ὁ κόσμος ὅλος, ὄχι μόνον οἱ χριστιανοί ἀλλά καὶ οἱ τοῦρκοι, ὅταν ἐγνώσθη τὸ αἴτιον τῆς τρομερωτάτης ταύτης συλλήψεως καὶ ἀπαγωγῆς. Ἐντρέπομαι ἀληθῶς νὰ ἐκθέσω τὸ γεγονὸς, καὶ ὅμως πρέπει νὰ φιλοξενήσω αὐτὸ ἐνταῦθα πρὸς τιμὴν ἐκείνων οἵτινες ἐννοοῦν ἀκόμη νὰ κολακεύουν τοὺς ἀθλοφόρους μας. Ἰδού τὶ συνέβη Ἡ Α. Σ. εἶχεν ἕνα μικρὸν λο)σμὸν μὲ τοὺς ἐνόχους, διότι διελάλουν αὐθαδῶς (!) τὰς ἀδικίας του, καὶ διὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ διώρισεν ἐκεῖ Ἀρχιερατικὸν ἀντιπρόσωπον, ἔξαρχον κάποιον Χα″ Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχαιρε φήμην καλὴν, καὶ ἦτο ὄργανον τῶν Δεσποτικῶν χριστεμπορίων. Καὶ διὰ τοῦτο νομίσαντες οἱ ἀτυχεῖς ὅτι, ὡς φορολόγουμενοι ὑπήκοοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπισθῶσι νομίως τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος των, δὲν ἐδέχθησαν τὸν ὑπὸ τῆς Α. Σ. ὑποδειχθέντα ἔξαρχον, ὅστις εἰδοποίησε τὸν Ἅγ. Προϊστάμενόν του. Τοῦτο καὶ μόνον τό ἁπλούστατον καὶ μηδαμινώτατον γεγονὸς τοσοῦτον ἐκίνησε τὸν χόλον τοῦ Ἁγ. Κουτσοβλάχου, (Ἕλλην οὐδεὶς ἦτο δυνατὸν νὰ προβῇ εἰς τοιοῦτον) καὶ θελήσας νὰ δείξῃ εἰς τοὺς τρισμεγίστους ἐχθρούς (!!) τῆς ὀρθοδοξίας τὴν μεγάλην του δόξαν καὶ νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς «τὰ παιδάρια» «***τοὺς ἀντάρτας***» ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν Νομάρχην παραστήσας αὐτοὺς ὡς «***στασιατάς.***» ὦ τὸν τρισμέγιστον καὶ Παναγιώτατον Συκοφάντην!! Τὶ φρβερὸν πρᾶγμα! (ἀνάθεμα τὸν ψεύστην!) Εὐτυχῶς οἱ δέσμιοι καθὼς καὶ οἱ πρόκριτοι Ὀρδοῦ καὶ Τραπεζοῦντος ἐπεμβάντες ἐτηλεγράφησαν εἰς τὰ ἁρμόδια ὑπουργεῖα, εἰς τὸν Νομάρχην καὶ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, καὶ οὕτως ἐχύθη φῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἀφέθησαν ἐλεύθερος ***οἱ Μέγιστοι Κακοῦργοι***!!! Εὐτυχῶς καὶ

οἱ τοῦρκοι προϋχοντες διεμαρτυρήθησαν, διὰ νὰ μὴ δυσφημισθῇ ἡ πατρίς των ὡς ἀνταρτικὴ. Λέγεται ὅτι ὁ Νομάρχης, ὅστις δὲν ἐγνώριζε τὸ ἀληθὲς ἐλατήριον τῆς Α. Σ, ὅταν ἐβεβαιώθη περὶ τοῦ πράγματος ἐφώναξε. «***βάϊ οὐταμάζ, Ἀλλαχτὰν κορκμάζ ρεζίλ χεριφλὲρ,***» ἐννοῶν τοὺς Ἁγίους καὶ Χριστοβόρους Ἀρχιερεῖς Ἡ. Α. Σ. ὁ Ἅγ. Ἀπόστολος καὶ Μαμόθρεπτος, ὡς θὰ ἴδωμεν, τοῦ Φαναρίου νομίζων ὅτι οἱ τόσον σοβαρῶς ὑπ' αὐτοῦ καταγγελθέντες εὑρίσκονται εἰς τὰς φυλακὰς ὑπόδικοι ἐν Ὀρδοῦ ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Δικαστὴν, διὰ μέσου τοῦ ἐκεῖ ἐπιτρόπου τοῦ αἰδεσιμ. κ. Παπαθεοδώρου Κ. Κολεσίδου, (ἐξαδέλφου τοῦ συντάκτου τῶν Καλογηρικῶν Ἀποκρύφων,) Διὰ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἐκείνου γράμματος, ὅπερ δι' ἰδιαιτέρας του ἐπιστολῆς πρὸς τόν ἐν λόγῳ ἱερέα συνίστα νὰ δοθῇ ἰδιοχείρως εἰς τὸν Καδὴν, διέταττε τὸν Κριτήν «***ὅπως διὰ παντὸς μέσου καταδικάσῃ εἰς βαρυτάτην ποινὴν τοὺς ἐνόχους, ἄλλως, ἔγραψεν, ἀπειλῶν «θὰ σὲ καταγγέλω ἐκεῖ ὅπου δεῖ, ὡς προσωπολήπτην καὶ δωροδοκηθέντα.***» Ἐγώ τότε εὑρέθην εἰς τοῦ Ἱερέως καὶ τὸν κατέπεισα ν' ἀνοίξω ἐντέχνως τὴν Ἀρχιερατικὴν ἐπιστολὴν. Πολύ τὸν παρεκίνησα νὰ μὴ τήν δώσῃ ὡς προσβάλλουσαν ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν. ἄλλως τε οἱ κατηγορούμενοι ἀθωοθέντες ἤδη ἔφυγον. Πλὴν ὁ ἱερεὺς πιστὸς θεράπων τῆς Α. Σ. ἐκ φόβου συνεμορφώθη. Πόσον ἐθύμωσεν ὁ δικαστὴς, ὅταν ἀνέγνωσεν αὐτὴν, καὶ τὶς οἶδε, ἂν μέσα στόν νοῦν του δὲν εἶπε καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ καὶ πλείονα ἀπὸ τὸν Νομάρχην. ἔμαθον δὲ ὅτι ὁ εἰρημένος Καδὴς πολλάκις ἔκαμε χρῆσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης δεικνύων αὐτὴν εἰς ἐπισήμους χριστιανοὺς, διὰ νὰ ἐντροπιάζῃ αὐτοὺς τε καὶ πάντας ἡμᾶς, διότι ἀνεχόμεθα τοιούτους Ἀρχιερεῖς, καὶ ἐλ-

πίζομεν βλακωδῶς προκοπὴν δι' αὐτῶν.

Ἂς τὸν χαροῦν οἱ δεσποτολάτραι μας, οἵτινες βλέποντες ὅτι εἷς ἐξ ἀπορρήτων καταγόμενος Καλόγηρος ἀτιμάζει ἐμπράκτως ὁλόκληρον ἔθνος καὶ Ἐκκλησίαν τρέμουσιν ἐν τούτοις νὰ δώσουν ψῆφον ἐναντίον του. Τὶ λαμπρά ἀφοσίωσις!!!

Εἶνε πολὺ βλάκες ὅσοι δὲν παραδέχονται ὅτι οἱ νῦν ὑπεράγιοι ἡμῶν δὲν κάμνουν θαύματα. Ποῖος ἀθλοφόρος Ἅγιος τῆς Ἀρχαίας Ἐκκλησίας δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν Ἁγιώτατον Ἀλέξανδρόν μας τὸν τερατουργοῦντα ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας; Καὶ ἐν τούτοις ἂν καὶ τὸ Οἰκουμεν. Πατριαρχεῖον ἐγνώριζε καλῶς ὅλα ταῦτα συνεπείᾳ τοῦ δεινοῦ κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀγῶνος, ὄχι μόνον δὲν τὸν κατεδίκασεν, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέμεινε νὰ τὸν σώσῃ, καὶ δὲν τὸ κατώρθωσεν, ἐπὶ τέλους τὸν ἔπαυσε καὶ τὸν ἀνύψωσεν εἰς Θεσσαλονίκης· «Ἀγγέλων σοι Παῦσιν Νεοκαισαρείας συγταίρω σοι προβιβασμὸν Θεσσαλονίκης» ἦτο τό πρὸς αὐτὸν τηλεγράφημα τοῦ Πατριάρχου. Ἰδού πῶς ἐκδικοῦνται οἱ χοῦ Φαναρίου Ἅγιοι καὶ θεοβόροι Πατέρες τοὺς κατηγόρους τῶν ἐν Χρυσῷ ἀδελφῶν αὐτῶν!!

Σημειωτέρον δε ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος καταδιωχθείς καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ προβιβάσθη εἰς Νικομηδείας. ἔμεινε λοιπὸν ἕν βῆμα πρὸς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, Ἂν λάβουν τὴν καλωσύνην νὰ τὸν κατατρέξουν καὶ ἐκεῖ οὐδόλως παράδοξον ὅτι θ' ἀξιοθῶμεν νὰ τὸν ἴδωμεν Παναγιώτατον καὶ θειότατον.

Ἐπίσης εἰρήσθω ἐν Παρόδῳ ὅτι δεινῶς ἐσυκοφάντησε καὶ ἐμέ, πλὴν εὐτυχῶς «λάκκον ὤρυξε καὶ ἀνέσκαψε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν βόθρον, ὃν εἰργάσατο.» Εἶνε ἐκτεμαμ ὑηένπόθεσις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφορᾷ ἐμὲ θὰ τὴν παρασιωπήσω χάριν συντομίας. ἄλλως τε ἐγὼ δι' ἀτομικὸν μου λο)σμὸν τὸν συνεχώρησα, διότι ὁμολόγησε τὸ λάθος του καὶ ἐζήτησε συγγνώμην.

Ἂν οἱ δύο φίλοι καὶ συνεργάται μου Ἀρχιερεῖς γράφουν ἀνυπογράφως καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιφυλλακτικότητος, ἰδού ὁ ταπεινὸς τῆς Ἀληθείας θεράπων γράφω κατὰ τῶν Ἀρχιερέων ὀνομαστί καὶ δι' ἀριθμῶν. Ἂν τὰ ὑπ' ἐκείνων ἐκτιθέμενα θεωρηθοῦν ὡς ἀμφίβολα, ἂς ἀπορριφθοῦν. καὶ ἂς ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὰ δι' ὀνομάτων πραγματικά γεγονότα.

Καὶ ταῦτα ἐν συντόμῳ περὶ τοῦ ἐν Ἱεράρχαις μεγάλου καὶ Ἁγιωτάτου Ἀλεξάνδρου. (ἴδ. παραλειπόμενα)

Σημ. Βεβαίως δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀναφέρωμεν δι' ἕνα ἕκαστον Δεσπότην τὰ ὅσα γνωρίζομεν.

Ἵνα δὲ συντομεύσω τὴν ὕλην λόγῳ οἰκονομίας ἠναγκάσθην νὰ ἀφήσω τὰ περὶ τοῦ Ἀμβροσίου Καισαρείας Λαυρεντίου Χαλδείας, Γαβριὴλ Τραπεζοῦντος καὶ ἄλλων Ἁγίων διὰ τὸν δεύτερον τόμον τῶν Καλογηρικῶν Ἀποκρύφων.

Β.' ἔκθεσις τοῦ φίλου 'Αρχιερίως

Φίλτατέ μοι κ. Π. Κολεσίδη.

Εἰς Κύπρον.

Ἂν καὶ εἶμαι πολυάσχολος μὲ τὰς ἱεροκορβανικὰς ἐργασίας, ἂν καὶ εἶμαι ἀδιάθετος, ἕνεκα τῶν πολλῶν συγκινήσεων μου διὰ τὰ ὅσα βλέπω καθ' ἑκάστην ἐν τούτοις ἐκπληρῶν τὴν ἱεράν μου ὑπόσχεσιν ἰδοὺ σᾶς πέμπω καὶ δευτέραν ἔκθεσιν ὡς συνέχειαν τῆς πρώτης. Ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὴν ἔλλειψιν ὑποστηρίξεως τοῦ τόσον εὐθαρσῶς τὸν καλὸν ἀγῶνα ἐπιδιώκοντος Περιοδικοῦ σας.

Πλὴν μὴ στενοχωρεῖσθε. «***Πᾶν καλὸν δύσκολον***» Εἶνε λυπηρότατον ὅτι ὁ ἡμέτερος λαὸς περισσοτέραν σημασίαν ἀποδίδει εἰς φυλλάδας Σχολαστικῶν ἀστείων, ἢ ἀνηθίκων μυθιστορημάτων παρὰ εἰς σπουδαία θρησκευτικὰ συγγράμματα. Καὶ τούτου αἴτιοι εἶνε βεβαίως οἱ ἐγκαταλείψαντες τὸν λαὸν μας εἰς τὴν φορὰν τοῦ ὁρμητικοῦ ρεύματος τῆς παρούσης ὑλοδοξίας. Καὶ ἐνῷ βλέπομεν ὅτι ἄλλα ἔθνη διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ προάγονται διατρέχοντα τὴν ὑφήλιον καί διδάσκοντα τὸ Εὐαγγέλιον, ἡμεῖς στερρῶς ἐχόμεθα τοῦ καταστρέψαντος ἡμᾶς ἐθνικοῦ ἁμαρτήματος «***τοῦ ἀλλήλοις περιπίπτειν, καὶ ὑπ' ἀλλήλων καταναλίσκεσθαι***». Ἀλλὰ πότε ἄραγε θὰ ἐπιστρέψωμεν, καί θὰ συμφωνήσωμεν μετὰ τοῦ σοφωτάτου καὶ ἀντικαλογηρικοῦ Κοραῆ εἰπόντος τὰ ἀξιομνημόνευτα ταῦτα «***Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος οὐδέποτε ἔσεται μέγα, ἐὰν μὴ κατὰ Χριστὸν ἀναγεννηθῇ***» Πότε θὰ αἰσθανθῇ ὁ λαὸς μας ὅτι «***οὐ ποιμαίνετε κατὰ Χριστὸν, ἀλλὰ λυμαίνεταί διὰ Χρυσόν***;»

Ἦτο ὁ ἕκτος μὴν τῆς ἐν τῇ εἰρημένῃ Μητροπόλει διαμονῆς μου. Συνεπείᾳ νεωτέρων ὑπερβασιῶν εἶχον λησμονηθῇ οἱ προηγούμενοι ἆθλοι τοῦ Ἥρωος μου, καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὴν ἱερὰν εἰσπραξιν. καὶ μολονότι ὁ Χριστὸς ρητῶς ἐντέλλεται, «μήτε ῥάβδον, μήτε πήραν.. φέρειν ἐν τῇ ὁδῷ» ὁ Ἅγιός μου καθώς καὶ ὅλοι ἡμεῖς οἱ νῦν 'Αρχιερεῖς πρὸς τὸ πεῖσμα τοῦ Χριστοῦ ἐν μεγάλῃ παρατάξει περιοδεύοντες, περιφέρομεν ζῶα καὶ ἀνθρώπους διὰ νὰ δείξωμεν τὴν δόξαν μας, καὶ ἐπιβαρύνωμεν τοὺς χριστιανούς. Εἴχομεν 4 ζῶα. καὶ ἀπὸ κάθε χωριὸ μᾶς συνώδευον ἱερεῖς καὶ πρόκριτοι μέχρι τοῦ γειτονικοῦ χωρίου.

Διήλθομεν 20 χωρία. Εἰσεπράξαμεν περὶ τὰς 40 λιρ. ἐκτὸς τῆς Κανονικῆς ἐπιχορηγήσεως. Πλὴν μετὰ λύπης μου ὁμολογῶ ὅτι δέκα παράδων πνευματικὴν ὠφέλειαν δὲν ἐκάμαμεν. Μία τυπικὴ λειτουργία, εὐλογίαι, ἁγιασμοί, εὐχαί μνημάτων, καὶ δρόμος, οὔτε κήρυγμα, οὔτε τις ἐξέτασις περὶ τῆς πνευματικῆς καταστάσεως.

Ζητῶ συγγνώμην, διότι ἐψεύσθην εἰπὼν ὅτι δὲν ἐκήρυττεν. ἐδίδασκεν ἀφθόνως μάλιστα καὶ ἀόκνως διὰ τὸν Χρυσόν. Ἐγώ εἶχον ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ κηρύττω, πλὴν μὲ ἐμπόδιζε λέγων ὅτι δὲν εἴχομεν καιρὸν δι' αὐτό(!) Διὰ τὸ κήρυγμα δὲν εἶχε καιρὸν, ἀλλ' ἂν οἱ χριστιανοί ἐζήτουν ἐπί πληρωμῇ ἱεροπραξίας, ἠδύνατο νὰ εὕρῃ καιρὸν ἓξ καὶ πλέον μηνῶν.

Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἐπλησιάζομεν εἰς ἕν μεγάλο χωριὸ μὲ παρέλαβε κατ' ἰδίαν. καὶ ἤρχισε νὰ μὲ ψάλλῃ, Χαμένε! τόσα χωριὰ διήλθομεν, καὶ πουθενὰ δὲν ἤνοιξες τὸ βουλομένο στόμα σου, νὰ πῇς δύο λόγια εἰς τοὺς χωρικούς, διὰ νὰ βγάζῃς καί σὺ μιὰ δεκάρα. Γιὰ τὰ μαῦρα τὰ μάτια σου σὲ τρέφω ἐγώ; Γιατί νὰ πληρώσω εἰς ἐσένα 60 λίρ. ἐνῷ ἠμποροῦσα μὲ 10 λίρ, τὸ ἔτος ἤ καὶ δωρεὰν νὰ εὕρω ἕνα ἐξυπνο

χωρικὸν Διάκονον, ὅστις νὰ μὲ ὠφελῇ περισσότερον καὶ νὰ ὠφεληθῇ καὶ ὁ ἴδιος ἐκ τῶν τυχηρῶν; Κρίμα σου; ἐγὼ ἐπροτίμησα θεολόγον, διὰ νὰ σὲ γυμνάσω, καὶ νὰ σὲ ἔχω ὡς τζιράκι Δεσπότην.

Κρῖμα στὰ ἔξοδα τῆς Θεολ. Σχολῆς! Ἐγὼ ὅταν ἤμην Διάκονος, φωτιὰ ἤμην. Ἡμέρα νύκτα ἐσκεπτόμην πῶς νὰ ὠφελήσω τὸν Γέροντά μου. Εἰς ὅλα ἤμη πρόθυμος εἰς τὰς διατάγας του. Ἂν ἐκεῖνος εἶχε σκοπὸν νὰ πάρῃ πέντε, ἐγὼ ἐνήργουν, ὥστε νὰ λάβῃ δέκα Ἤμην τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Δεσπότου μου. Τάς περισσοτέρας ὑποθέσεις τῶν παραδοφόρων πελατῶν καὶ τὰ παζαρλίκια τὰ ἔψηνα καὶ τὰ ἐμαγείρευα ἐγῶ

Πόσας παγίδας ἔστηνα εἰς τοὺς χριστιανούς. καὶ ὁ Δεσπότης ἐνίοτε ἐθαύμαζε, καὶ πολλάκις μοῦ εἶπε «***σὺ παιδί μου θὰ ἔχῃς μέλλον λαπρὸν***» καὶ ἔχαιρε, διότι εὗρε σὰν ἐμὲ ἔξυπνον δοῦλον «***Τὸ ἔξυπνο τὸ πουλὶ μεσα στ' αὐγὸ κελαδεῖ.***» Ἤμην ὁ σύμβουλος του, διότι ἀπέκτησα δικαίως τὴν ἐμπιστοσύνην του. Πόσον δὲ μετενόησεν διότι Συνοδικὸς ὢν μὲ εἶχε συστήσει εἰς τὴν Α. Θ. Π. καὶ μετὰ ὀκτώ μῆνας προσεκλήθην ὡς Μεγ. Ἀρχιδιάκονος τοῦ Φαναρίου. Σὺ τὶ προκοπὴν θά δείξῃς, ἂν γείνῃς Ἀρχιερεὺς; θὰ ταπεινώσῃς τὸ ἱερὸν ἀξίωμα. «***Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τό πρωῒ φαίνεται.***» Ἀλλ' ἂν θέλῃς ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς.

Νὰ τόρα ποῦ θὰ πᾶμε σαυτὸ τὸ χωριὸ ὑπάρχει στάδιον ἐνεργείας. Νὰ πῇς ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς χωρικοὺς νὰ δείξουν περισσοτέραν τιμὴν στὸν Ἀρχιερέα τους, ὄχι μὲ λόγια καὶ χειροφιλήματα, ἀλλὰ μὲ χρήματα. Νὰ ιοὺς πείοῃς ὅτι ἔχω χρέη καὶ πολλὰ ἔξοδα, καὶ ἑπομένως πρέπει νὰ μέ βοηθοῦν, ἂν θέλσυν νὰ ζῶ ἀξιοπρεπῶς.

Νὰ ἐπαινῇς τ' ἄλλα χωρία ὅτι ηὐχαρίστησαν μὲ τὸ παραπάνω τὸν Δεσπότην, διὰ νὰ κεντηθῇ ἡ φιλοτιμία τους.

Τὶ σὲ πειράζει, ἂν λέγῃς ταῦτα. ἂν εἰς τὸ ἔξῆς μὲ εὐχαριστήσῃς, ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σὲ συστήσω εἰς τὴν Α. Θ. Π. ὅστις εἶνε ἄκρος φίλος μου, καί ἀφεύκτως θὰ σὲ κάμῃ Μεγ. Πρωτοσύγκελλόν του. Νὰ πῇς εἰς τοὺς χριστιανοὺς ὅτι ὁ Δεσπότης τὰ ὅσα λαμβάνει, μέχρι δεκάρας, τὰ στέλλει εἰς τά Νοσοκομεῖα! (!) Γεροκομεῖα, Πτωχοκομεῖα, Σχολεῖα κ. λ.! Κύρεε ἐλέησον, εἶπα φαίνεται αὐτὸς ἐμαθήτευσε καὶ εἰς τὴν σχολὴν τῶν λωποδυτῶν.

Μοῦ εἶπε μάλιστα νὰ τὸν ἐπαινέσω εἰς τοὺς χωρικοὺς καὶ νὰ τὸν παραστήσω ὡς τὸν Πρώτιστον Ἀρχιερέα τοῦ οἰκουμενικοῦ κλίματος.

Ἀλλὰ ποία συνείδησις, ἔστω καὶ εἰς ἔσχατον βαθμὸν πεπορωμένη θὰ ἐπέτρεπε νὰ ἐγκωμιάσω καὶ νὰ συστήσω εἰς τοὺς ἀτυχεῖς πιστοὺς ἕνα τοιοῦτον αὐτόχρημα Γιάνκι-ασιτζην; Κύριε ἐλέησον !!

Πῶς θὰ ἐπῄνουν ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐμίσει ἡ ψυχήμου, καί ὤφειλον νὰ κατακρίνω; ὦ ***Ἀλήθεια ποῦ εἶσαι;***» ἐκτὸς τῶν ἐλαττωμάτων τὶ ἄλλο εἶχεν ἄξιον ἐπαίνου. Καὶ ἐνταῦθα, ἐνεθυμήθην τό ἔξῆς εὐτράπελον. Ὑπῆρχεν εἰς πολὺ δύσμορφος Δερέβεης, ὅστις εἶχε τήν μανίαν νὰ ἀκούῃ πάντοτε ἐπαίνους διὰ τὴν ἔκτακτον ὡραιότητα του. (!) Πολλοὶ κόλακες δοῦλοι ἦσαν εὐνορούμενοι του, διότι συνεμωρφοῦντο πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἡμέραν τινὰ προσεκάλεσεν ὁ εἰρημένος τερατόμορφος Βέης καμπύσους ἄλλους βέηδες εἰς ἐπίσημον γεῦμα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εὐθυμίας, προσεκλήθη ὁ γελωτοποῖος δοῦλος τοῦ οἰκοδεσπότου, διὰ νὰ δισκεδάσῃ τοὺς συνδαιτημόνας, ἐδόθη εἰς αὐτόν πλῆρες θάρρος νὰ εἴπῃ μὲ τὶ ὁμοιάζει ἕκαστος τῶν ξενιζομένων Βέηδων. ὁ δοῦλος τότε παρωμοίασε τὸν μὲν πρὸς Λέοντα,, τὸν δὲ πρὸς Ἥρωα, καὶ ἄλλον πρὸς Ἄγγελον καὶ οὕτω καθ

ἐξῆς εἶπε δι' ὅλους κάτι τι ἀστεῖον, ἢ σπουδαῖον. Τέλος ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Κυρίου του. ὁ δοῦλος ἐστενοχωρήσθη πολὺ νὰ εἴπῃ μὲ τὶ ὡμοίαζεν ὁ ἀσχημομούρης Ἀγᾶς του, καὶ ἐπὶ τέλους βιασθείς εἶπεν «ὁ δὲ ἰδικός μου Βέης ὁμοιάζει γυφτόσκυλον. (τσάτὶρ ζαγαρί)» Τόσον ἐξήφθη ὁ θυμὸς τοῦ κυρίου του, ὥστε ἐτράβιξε τὴν μάχαιραν, ἀλλ' ὁ δοῦλος προφθάσας κατέφυγεν εἰς τὸ ἄσυλον τοῦ χαρεμίου, καὶ ἐζήτησε τὴν προστασίαν τῆς Χανούμ, ἥτις μαθοῦσα τὴν αἰτίαν ἐπέπληξε τὸν δοῦλον καὶ εἶπεν «***βρέ ἀνόητε, ἄλλο τίποτε δὲν ηὗρες νὰ τὸν παρομοιάσης;***» «Μὰ χανούμ ἐφέντη, εἶπεν ὁ δοῦλος, ὁ ἀναθεματισμένος ὁμοιάζει ἄλλο τίποτε;» Ἄχ! θεέμου πῶς θὰ ἐπῆνουν τόρα καὶ ἐγώ ἕνα τόσον δυσειδέστατον Δερέβεην τοῦ Εὐαγγελίου;

Ἀλλ', ὦ ἀγαθέ δοῦλε τοῦ εἰρημένου Βέη, ἔλα, παρακαλῶ νὰ μὰς εἴπῃς μὲ τὶ ὁμοιάζει ὁ ἰδικὸς μου Δεσπότης !!

Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν συνέχειαν τῆς διακοπείσης Δεσποτικῆς διδασκαλίας. «Ἐδῶ στὸ χωριὸ μοί εἶπεν ἀπέθανεν εἷς πλούσιος, νὰ βρῇς τὸν υἱόν του, τὴν γυναῖκά του, καὶ νὰ τοὺς πείσῃς ὅτι πρέπει νὰ ἐγγράψουν τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου εἰς τὸν Κατάλογον τῶν ἀεί μνημονευομένων. Τὸ ἐπιβάλλει, νὰ πῇς, ἡ ὀρθόδοξος ἡμῶν θρησκεία. Ἡ φέρτους κοντάμου, καὶ ἐγώ τοὺς πείθω. ἂν πάρω 10 λιρ. ἡ μία θὰ εἶνε ἰδικήσου, Κινήσου διὰ νὰ κερδήσῃς χρήματα, ἄνευ τῶν ὁποίων οὐδὲν κατορθοῦται. Οἱ τοῦρκοι λέγουν «***ἐγί ἄτ γεμινὴ ἀρτιρίρ.***» Ἐγώ ὅταν ἤμην Διάκονος τῆς Μητροπόλεως, περισσότερα ἀπὸ τὸν μισθὸν μου ἐλάμβανον ἀπὸ τυχηρὰ καὶ δῶρα. Ἐδῶ ἐπίσης ἔμαθα ὅτι ὑπάρχει κάποιος, ὅστις θέλει νὰ χωρισθῇ τὴν γυναῖκά του. καὶ ἀπ' ἐκεῖ βγαίνει παρᾶς. Νὰ συνεννοηθῇς μὲ τὸν Παπᾶ τοῦ χωρίου, καὶ νὰ εὑρῆτε 20, 30, καὶ 50 χριστιανοὺς νὰ πληρώσουν

μόνον ἀπὸ πέντε γρ. διὰ νὰ τοὺς μνημονεύσω αὔριον εἰς τὴν λειτουργίαν μου. Ἄχ! τὶ ἀνοικτομάτης ἦτο ὁ περισυνός Διάκος μου! Μετενόησα πολὺ ποῦ τὸν ἐχειροτόνησα Ἀρχιμανδρίτην, καὶ τόρα ἔγεινεν Ἐπίσκοπος. Ἐκεῖνος ἦτο ἱκανὸς «***καὶ ἀπὸ τὸ αὐγό νὰ πάρῃ μαλλί***» «βρακί ἅρπαζε ἀπὸ τό πανταλόνι.» Τὸν ἐπλήρονα 60 λιρ. καὶ ἐκέρδιζα 600 λιρ. ἐξ αἰτίας του. Νὰ αὐτός θὰ εὐδοκιμήσῃ. Χαρὰ στὴν ἐπαρχίαν ποὺ θὰ τὸν ἀποκτήσῃ. (!) Εἰς τόσας θυσίας (!) ὑποβαλλόμεθα ἡμεῖς διὰ τοὺς χριστιανοὺς. δὲν πρέπει καὶ αὐτοί νὰ μᾶς ἱκανοποιοῦν;

Τὶ ὑποφέρω εἰς τὴν περιοδείαν; Τὴν ἐπιχορήγησιν βεβαίως εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώσουν, καὶ χωρίς νὰ περιοδεύσω. Τὶ εἶνε αὐτό! καθ' ἡμέραν λειτουργία, ἐπληγώθη τὸ κεφάλιμου ἀπὸ τὴν μίτραν. καὶ ἔπειτα τὶ ἰδιαιτέρως μὲ πληρόνουν διὰ τήν φθορὰν τῆς Ἀρχιερατικῆς μου στολῆς, ἡ ὁποία μοῦ ἐκόστισεν 600 λίρας; Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ τὰ ψάλλῃς εἰς ὦτα τῶν χριστιανῶν; Τ' ἀκοῦς;» « ***Ὦ Ἀλήθεια ποῦ εἶσαι;***»

Τὶ λαμπρόν καί σατανικώτατον κήρυγμα ἦτο τό ἀνωτέρω. «Τῆς ἀρκούδας τὰ τραγούδια, ὅλα εἶνε γιὰ τ' ἀπίδια.» Καὶ τελειώσας τὰς νουθεσίας μὲ ἠρώτησεν, ἂν θὰ συμμορφωθῷ ἢ ὄχι. Ἐσιώπησα διὰ δύο λεπτά. Καὶ ἔπειτα τόν εἶπα, Γέροντά μου. νὰ μὴ σᾶς κακοφανῇ, ἐγώ δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω αὐτά που εἴπατε. Πρὸ πολλοῦ ἠσθάνθην ὅτι εἶμαι ἀνάξιος νὰ σᾶς ὑπηρετήσω. Καὶ σᾶς παρακαλῶ δώσατέ μοι τοὺς μισθούς μου, καὶ ζητήσατε ἄλλον ἐγκαίρως. «Πολὺ καλά, εἶπε πνέων ἀπειλῆς καὶ δυσθυμίας. θεοστυγοῦς.» ἔκτοτε ἦτο θυμωμένος μαζί μου. Καὶ συνωμιλούσαμεν ὡς Κακὴ πενθερά καὶ νύμφη. Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον ἐν μεγάλῃ ὑποδοχῇ.

Ἐκεῖ εὑρέθη ἔντινι μνημείῳ μία μικρά χεὶρ ἄλυτος. Ἀνέφερον περὶ τούτου εἰς τὸν Δεσπότην, ὅστις παραγγείλας καί ἰδών τὸ δύσμορφον σκελετούδιον ἔδειξεν ἀποστροφὴν ἐσωτερικὴν, πλὴν εἶπεν ὅτι εἶνε ἅγιον λείψανον, καὶ ἂν οἱ γονεῖς τῆς μικρᾶς Κόρης, εἰς ἣν ὡς εἶπον, ἀνῆκεν ἡ ἁγία χεὶρ, ἐπλήρονον 10 λίρας θὰ ἔκαμνε μίαν μεγάλην τελετήν. Πλὴν ἡ πτωχὴ χήρα μήτηρ τῆς Ἁγίας ἐστερεῖτο καὶ αὐτοῦ τοῦ ξηροῦ ἄρτου.

Ἀλλ' εἶνε καλλίτερος τοῦ Πάπα, ὅστις καὶ κεφαλάς ὄνων ἁγιάζει καὶ ἑορτάς δι' αὐτάς ὁρίζει «***Τὸ χρῆμα πόσους βάλλει στό κρίμα.***»

Ἐκεῖ ὁ ἱερεὺς κατήγγειλεν ἕνα χριστιανόν ὅτι ἠγόρασεν Εὐαγγέλιον προτεστάντικον. ἀμέσως ἐφέρθησαν διὰ τοῦ ζαπτιὲ μας καὶ οἱ δύο κατηγορούμενοι τ. ἔ. ὁ ἀγοραστὴς καὶ ἡ Ἁγ. Γραφή, καὶ τὸν μὲν ὕβρισε καὶ ἔρράπισε, τὸ δὲ βιβλίον ἐξέσχισε καὶ κατεπάτησεν. «Ἄχ! εἶπε, νὰ εἶχα τόρα ἐκεῖνον τὸν ἀφωρισμένον βιβλιοπώλην, καὶ νὰ τὸν ἔτρωγα ἄψητον. Ἐγώ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο νεκρός ὡς πρὸς τὸν θρησκευτικόν ζῆλον. καὶ ὅμως ἰδοὺ ἀπέδειξεν ὅτι εἶχε ζωὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν πίστιν μας. Μοί φαίνεται ὅμως πολὺ περίεργον, διότι ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ ὅλοι οἱ μαθηταί καὶ Καθηγηταί εἴχομεν Εὐαγγέλια τῆς Βιβλικῆς ἑταιρίας, καὶ ὁ Πατριάρχης καὶ ὅλοι οἱ Συνοδικοί ἐξετάζονεες τὸ ἱερὸν μάθημα ἐκράτουν τοιαῦτα εἰς τὰς χεῖρας των. Καὶ πῶς λοιπόν αὐτὸς ἐμίσει τὸ Εὐαγγέλιον;

Εἰς ἕτερον χωρίον, ὅπου ἐγένετο καταγγελία ἐναντίον μιᾶς γραίας, ἥτις διέδωκεν ὅτι ὠνειρεύθη διὰ μίαν πέτραν πλησίον τῆς οἰκίας της. καὶ ἐπιστεύθη ὑπὸ πολλῶν γυναικῶν, καὶ τοιουτρόπως πολλαί εὔπιστοι ἔτρεχον εἰς τὴν ἁγίαν Πέτραν καὶ προσεύχοντο. Ἡ Α. Σ. οὐδόλως ἐσυγχίσθη διὰ τὴν εἰδωλολατρικήν ταύτην ἀνοησίαν, ἥτις ἦτο ἀποτέλεσμα δεινῆς χριστιανικῆς ἀμαθείας.

Σ. Σ. Κ. Α. Καὶ ἐν Τρουψῇ τῆς Κολωνίας τιμάται μία τοιαύτη ἄμορφος ἡμιτελαμμένη Πέτρα, ὄπισθεν τῆς μάνδρας Σιδηροπούλου, ἥτις πιστεύεται ὅτι βοηθεῖ τοὺς ἀτέκνους καὶ θαυματουργεῖ!!!

Καὶ τοιαῦτα δικαίως συμβαίνουν. «δεινὸν ἡ ἀμάθεια, καὶ πολλῶν κακῶν τοῖς ἀνθρώποις αἰτία.» Ἀπὸ τοιαύτας δεισιδαιμονίας καὶ πλάνας δὲν διατρέχουν κίνδυνον οἱ φωτοδεεῖς Καλόγηροί μας. Εἰς ἓν μικρὸν χωρίον μία πτωχὴ γραῖα ἔχουσα μόνον τρία μετζίτια ἐζήτησεν ἰδιαιτέραν λειτουργίαν διὰ τοὺς κεκοιμένους της. Ἡ Α. Σ. τὴν ἀπέπεμψε σκαιῶς, ἀλλ' ἡ γραῖα μετεχειρίσθη ὅλα τὰ διάμεσα, Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐνῷ εὑρισκόμεθα ἐπὶ ποδός ἦλθε πάλιν ἡ γραῖα δείξασα μακρόθεν τὰ τρία ἀργύρια.

Ἡ Α. Σ. μαγνητισθεῖσα, ὡς φαίνεται, ἀμέσως διέταξε τὸν ἱερέα ν' ἀνοίξῃ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐντὸς 17 λεπτῶν ἐτελείωσε μίαν ταχυδακτυλουργικὴν λειτουργίαν ἀρχίσας ἀπὸ τὸ «***Εὐλογημένη ἡ βασιλεία κ. λ.***

Εἰς ἄλλο χωρίο κατηγγέλθησαν τρεῖς οἰκογένειαι ὅτι ἔγειναν προτεστάνται, καὶ ὅτι συχνάκις ἔρχεται εἰς διάβολος ἱεροκήρυξ καὶ τοὺς κατηχεῖ. Ἡ Α. Σ. ἐκάλεσε τοὺς ἐναχθέντας, πλὴν εἷς καὶ μόνος ἦλθε, καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησεν, ἐκάθισε χωρίς νὰ φιλήσῃ χέρι. ὁ Δεσπότης χωρίς νὰ δεχθῇ τὸν χαιρετισμὸν εἶπεν ἐν ὀργῇ. «***ἔλα νὰ φιλήσῃς τὸ χέρι μου.***» Ἀλλ' ὁ ἄπιστος ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος παρατηρῶν τοὺς παρακαθημένους. «Τί σοῦ εἶπα, βρὲ, εἶπε μὲ ἐντονώτεραν φωνὴν, ἔλα ν' ἀσπαθῇς τὴν δεξιάν μου.» Μέσυγχωρεῖτε, Κύριε, εἶπεν ὁ ἀσεβὴς, ἐγώ «Κύριον τόν Θεόν μου προσκυνῶ καὶ αὐτὸν μόνον λατρεύω.» ὦ τότε! πά-

λιν ἤστραψεν ὁ οὐρανὸς καὶ κατέβη κεραυνὸς. «Βρέ ἀθλιέστατε προτεστάντη, ἐγὼ Κύριος εἶμαι, καὶ μὲ λέγεις «**Κύριε**;» τρισκατάρατε δὲν γνωρίζεις τάχα τοὺς ἱεροὺς τίτλους τῆς Ἀρχιερωσύνης μου, καὶ ὥρμησε κατ' αὐτοῦ ὡς λέων. Ἀλλ' οἱ παρόντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον φίλοι καὶ συγγενεῖς τοῦ αἱρετικοῦ τὸν ἐμπόδισαν. «Ἀφήσατέ με, ἐφώναξε, νὰ τοῦ δείξω πῶς παρουσιάζονται εἰς ἕνα Δεσπότην!» ὁ ἄπιστος ἔντρομος ἔφυγε. «Μὰ τὶ πειράζει, Δεσπότη μου, εἶπεν εἷς ἐκ τῶν παρακαθημένων, ἂν δὲν ἔφίλησε χέρι, καὶ ἂν σᾶς εἶπε, Κύριε καὶ ὄχι Πανιερώτατε; Καλλίτερα εἷς τέτοιος μολυσμένος νὰ μὴ φιλήσῃ τὸ Ἅγιον χέρι σας.» «Τὶ λὲς, βλάκα, εἶπεν ἡ Α. Σ; τὶ ἀνακατόνεσαι μὲ τὸ κουτό σου νὸ κεφάλι; χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὸ χέριμου πῶς θὰ φανῇ' ἂν εἶνε χριστιανὸς ἢ ὄχι; Προσκαλέσας αὐτὸν εἰς τὸ χειροφίλημα ἠθέλησα νὰ τὸν δοκιμάσω, ἂν μετενόησε, καὶ ἀγαπᾷ τὴν ὀρθοδοξίαν.» Τόρα θὰ τοὺς δείξω ποῖος εἶμαι, καὶ αὔριον θὰ προσκυνήσουν καὶ τὰ πόδιά μου. Ἀμέσως ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν Βαλὴν, καὶ τὴν νύκτα πέντε αἱρετικοί ἐφυλακίσθησαν.

Τὸ γεγονός ἔλαβε διαστάσεις. οἱ Τοῦρκοι ἔχαιρον, διότι ἔλληνες κατεδίωκον ὁμοεθνεῖς των. Ἄλλοι ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων ἔχαιρον, καὶ ἄλλοι ἀπεδοκίμαζον τὴν ἀπανθρωπίαν. Καὶ εἶχον δίκαιον, ἔπρεπε διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀγάπης νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς τοιαύτης βαρβαρότητος. Οἱ διαμαρτυρόμενοι ἐτηλεγράφησαν εἰς τὰ Προξενεῖα Ἀγγλίας, Γερμανίας καὶ Ἀμερικῆς, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπελύθησαν, τοιουτοτρόπως ἐγνώσθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι εἶχον οἱ διαμαρτυρόμενοι ἰσχυρὰν προστασίαν, καὶ ἐδόθη εἰς αὐτοὺς μεγαλιτέρα σημασία ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς. ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀστόχου ἐνεργείας. Οἱ δὲ διαμαρτυρόμενοι ἐρεθισθέντες γένοντο σταθερώτεροι εἰς τὴν αἵρεσίν των. Τὸ πρωί ἔκαμεν ἕν κήρυγμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ κήρυγμα κατὰ τοῦ κηρύγματος. Πρῶτον ἀφοῦ ἐπέπληξε σφοδρῶς τοὺς χριστιανοὺς, διότι ἐζήτησαν ἕνα ἱεροκύρηκα δι' ὅλα τὰ πέριξ 25 χωρία, ἅτινα ἦσαν πρόθυμα νὰ πληρώσουν, καὶ εἶπεν ὅτι εἶνε ἀνόητοι ὅσοι ζητοῦν διὰ τοῦ κυρύγματος νὰ γείνουν τάχα καλοί χριστιανοί. ἤλεγξε τὸ τοιοῦτον, ὡς προτεσταντικὸν, καὶ ὡς μὴ περιεχόμενον εἰς τό τυπικόν, ἀφοῦ, λέγω, ἀπέδειξεν ὅτι οὐδεμία χρεία κηρύγματος, ἐστράφη κατὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ τοὺς ἀνεθάμισε καὶ ἀφώρισε δυνατά. Εἶπεν ὅτι θὰ φέρῃ καὶ Πατριαρχικὸν ἐπιτίμιον. Μὲ τὸ ν' ἀλλαξοπιστήσουν εἶπε πέντε δέκα ἄνθρωποι δὲν θὰ χαθῇ ἡ ὀρθοδοξία. Ἂς πάνε στὸ ἀνάθεμα! νὰ βγοῦν τὰ μάτια ποὺ θὰ τοὺς κλάψουν. ὥρα τοὺς καλή! δὲν μὲ μέλει ἂν θέλουν, ἂς γείνουν τοῦρκοι ἢ ἑβραῖοι.» Ἡ ἀπάθειά του αὕτη φέρει εἰς τὴν μνήμην μου τὸν ἑβραῖον λεμβοῦχον, ὅστις παρέλαβε 10 χριστιανοὺς ἀπὸ Γαλατὰ εἰς Χάσκιοϊ, πρὸς ἕνα μεταλίκι. καθ' ὁδὸν δὲ ἐπειδή εἷς ἐκ τῶν δέκα ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀνησύχησαν οἱ λοιποί, εἶπεν ὁ ἑβραῖος ἐν πάσῃ ἀταραξίᾳ, «νὲ βὰρ; νὲ ὀλτοῦ; ζαραρί γιὸκ, πὶρ μεταλὶκ ἐξὶκ ὀλσουν, καὶ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του. Τὶ πειράζει τὸν Δεσπότην, ἂν πέντε ἢ δέκα χριστιανοί συνήθως ἐξαιτίας των ἀποσκιρτήσουν; «Τὶ θὰ βλαφθῇ τὸ δάσος, ἂν ξθρανθοῦν δύο ἢ δέκα δένδρα εἶπεν ἄλλοτε διὰ μίαν χριστιανὴν τουρκέψασαν;» «**Πὶρ μεταλὶκ ἐξὶκ ὀλσοῦν.**» Καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς ἀφήσας τὰ 99 πρόβατα ἐζήτησε τὸ ἀπωλολός μόνον. Πολὺ μᾶλιστα πειράζει νὰ ξηρανθῇ ἕν δένδρον. ὀφείλομεν νὰ φυτεύωμεν καὶ ἄλλα δένδρα. Ἂν τις μισθόνῃ δοῦλον διὰ νὰ φυτεύῃ, νέα δένδρα εἰς τὸν κήπόν του, καὶ ὁ δοῦλος τοὐναντίον ἰδιοχείρως συν-

τελεῖ εἰς τὸ νὰ ξηρανθοῦν ἓν δύο παλαιὰ δένδρα, χωρὶς νὰ ποτίζῃ τὰ παλαιὰ καὶ νὰ φιτεύῃ νέα, ποίας τιμωρίας ἄξιος εἶνε ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος δοῦλος;

Ἐπανήλθομεν εἰς τὴν Μητρόπολιν· καὶ ἐνῷ ἐγὼ ἤμην ἕτοιμος νὰ φύγω συνέβη ἓν ἄξιον ἀναγραφῆς γεγονός. Κάποιος φιλήδονος πλούσιος, ὅστις πρὸ πολλοῦ δὲν συνέζη μετὰ τῆς νομίμου συζύγου του, ἐζήτησε διαζύγιον διὰ νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του μεθ' ἧς συνέζη ἐπισήμως καὶ σκανδαλωδῶς. Αἰτίαν λόγου ἀξίαν δὲν εἶχε διὰ τὸν χωρισμόν, ἀλλ' εἶχε χρήματα ἱκανὰ νὰ χωρίσουν καὶ κεφαλὴν ἀπὸ τὸ σῶμα. Εἶχε καὶ τρία τέκνα. Ἡ μόνη κατηγορία του ἦτον ὅτι ἐβρωμοῦσαν τὰ πόδια τῆς γυναικός. Λοιπὸν ἂν καὶ δὲν εἶχε ποσῶς λόγους ἰσχυροὺς πεποιθὼς εἰς τὴν πανέσχυρον σακούλά του ἐπλησίασε τὸν ἐχοντα τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ εὑρεθῇ τὸ μέσον τῆς ἑνώσεως τῶν 20 λιρ. τοῦ πλουσίου μετά τῆς Α. Σ. ἐρωτῶ, ἀγαπητοί ἀναγνῶσται, πῶς ὁ κόσμος ὅλος ὀνομάζει ἐκεῖνον, ὅστις ἐπὶ πληρωμῇ ἀναλαμβάνει νὰ βοηθῇ τὸν ἄλλον πρὸς ἐκπλήρωσεν ἀτίμου σαρκικῆς ἐπιθυμίας;

Σημειωτέον ὅτι ὁ Δεσπότης, διὰ νὰ λάβῃ περισσότερα χρήματα, ἔδειξε μοῦτρα εἰς τὸν πλούσιον. Ὅταν δὲ εἶδεν ὅτι ὁ πλούσιος ἄνευ ἀντιλογίας δέχθη τὸ προταθέν ὑπὸ τῆς Α. Σ. ποσόν τῶν 30 λιρ. μετενόησε πικρῶς, διὰ τὸ ὅτι δὲν ἐζήτησεν 60 λιρ.

Διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ μὲ τὰ δύο ἡμέρας ὁ πλούσιος ἐπαρουσίασεν ἀναφορὰν, (τῇ ὁ δηγία τοῦ Ἁγίου) ὅτι ἡ σύζυγός του ἦτο παράφρων, καὶ ὅτι εἶχε μάρτυρας καὶ διὰ τὴν κακὴν διαγωγὴν της. Τὸ διαζύγιον ἐξεδόθη. ὁ πλούσιος ἐστέφθη ὑπὸ τῆς Α. Σ. ἀντὶ πέντε ἑτέρων λιρ. Ὠθωμ-

Πρὸς δὲ τὴν παραπονεθεῖσαν σύζυγον εἶπεν ἡ Α. Σ. «Κόρη μου, ἄφησε αὐτὸν τὸν περπάντην, πολλά τὸν εἶπα καὶ τὸν ἐφοβέρισα. καὶ μὲ εἶπεν (ψεῦδος) ὅτι θά ὑπάγῃ νὰ λάβῃ ἄδειαν ἀπὸ τὸν Καδῆν. Ἐγώ διὰ τὸ καλὸν σου σὲ ἐχώρισα διὰ νὰ μὴ σὲ κακοποιήσῃ. Τί θὰ τοῦ ἐκόστιζεν ἂν ἐπλήρωνεν εἰς ἕνα παληάνθρωπον ἓν μεγάλο ποσὸν διὰ νὰ σὲ φονεύσῃ.» Ταῦτα δὲ λέγων δὲν ἠσχύνετο ἀρά γε; καί δὲν ἐφαντάζετο ὅτι περὶ ἑαυτοῦ ἐλάλει, ὡς ἠθικοῦ δολοφόνου τῆς γυναικός;

Τὶ εὐλογημένος χριστιανός ὁ πλούσιος ἐκεῖνος; Καθ' ἑβδομάδα τοὐλάχιστον ἂν ἐπαρουσιάζετο εἰς τοιοῦτος, θὰ ἦτο δουλεία χρυσῆ!

Σ. Σ. Κ. Α. Ἂν οἱ σημερινοί Ἀρχιερεῖς μας ἔζων εἰς τοὺς χρόνους. καθ' οὓς ἐνομιμοποιήθησαν αἱ διατάξεις περὶ γάμου διαζυγίου κ. λ. νομίζω θὰ ἐπέτρεπον εἰς τοὺς χριστιανοὺς νὰ νυμφευθοῦν δύο φοράς τὴν ἡμέραν, καὶ νὰ χωρισθοῦν ὁσάκις θέλουν, διότι τοιουτοτρόπως θὰ εἶχον ἕν σπουδαιότατον κονδύλι εἰσοδημάτων. Τοιοῦτον διαζύγιον ὡς τὸ ἀνωτέρω ἔκανε καὶ ὁ Γέρων Χαλδείας εἰς Πουλαντζάκι, ὁ Κωνσάντιος Νεοκαισαρείας ἐν Φάτσᾳ, ὁ Πολύκαρπος Κολωνίας ἐν Ἰνταλᾳ κ. λ. Καὶ διὰ τὶ τάχα νὰ μὴ κάμνουν τοιαῦτα; Μήπως θὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν; Πά! αὐτοί, ἔχουν τήν ἐξουσίαν τοῦ ἀφιέναι ἁμαρτίας, καὶ κρατοῦν τὰ κλειδία τοῦ Παραδείσου, εἶνε τόσον ἀνόητοι, ὥστε νὰ λησμονοῦν νὰ συγχωροῦν καὶ ἑαυτοῦς, καὶ νὰ μείνουν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ; ὥστε οὐδείς φόβος διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Καὶ ἀνθρώπους νὰ φονεύσουν οἱ Ἀρχιερεῖς πάλιν θὰ εἶνε οἱ πρῶτοι εἰς τὸν χορὸν τῶν δικαίων. Αὐτοὶ νὰ θέλουν δένουν καὶ τὸν διάβολον, ἀλλὰ δὲν τοὺς συμφέρει τὸ τοιοῦτον. διότι ἐλλείψει τοῦ δαίμονος οἱ χριστια-

νοί θὰ ζοὺν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ, καὶ τότε οὔτε διαζύγια θὰ ζητηθοῦν, οὔτε παρανομίαι θὰ προταθοῦν, καὶ θὰ ζημιωθῇ πολὺ τό ἱερὸν ταμεῖον τῆς Ἀρχιερατικῆς ἀπληστίας.

Γ. ἔκθεσις τοῦ αὐτοῦ Ἀρχιερέως

Ἀγαπητέ μοι κ. Π. Κολεσίδη

Εἰς Κύπρον

Ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, δι' ἧς μὲ πληροφορεῖτε τὴν λῆψιν καὶ τῆς δευτέρας μου ἐκθέσεως. Ἰδού καὶ ἡ τρίτη.

Φυγὼν ἀπό τὸν Ἅγ. Καϊτζόπουλον προσελήφθην ὑπὸ τῆς Α. Σ. τοῦ Ἁγίου Π... Ὁ νέος Δεσπότης μου ἦτο, ὀλίγον μὲν χειρότερος τοῦ πρώτου, ἀλλὰ πολὺ ἐλεεινότερος ἐκείνου. Αὐτὸς ἦτο φιλαργυρώτερος καὶ ἀπανθρωπότερος. Ἦτο ἀληθής Κέρβερος, ἄγριος τὴν ὄψιν, ἀγέλαστος καὶ ἀγέρωχος. Ἦτο πολὺ κατάλληλος νὰ γείνῃ Ἀρχηγὸς τῶν Γενητσάρων, ἢ πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως. Τό βλέμμα του ἐνεποίει φρίκην. Τόσον τὸν ἐφοβούμην κατ' ἀρχὰς, ὥστε τὸν ἔβλεπα καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν μου, καὶ ἐξυπνοῦσα ἔντρομος· εἶχεν ὅμως μεγάλην ἐξωτερικὴν θεωρίαν, ἀνάστημα ὑψηλὸν, κοιλίαν μεγάλην, καὶ σβέρκον τριετοῦς ταύρου. Ἠγάπα πολὺ τὰ λοῦσα. Ἦτο τόσον φαντασιώδης καὶ ἀφηρημένος, ὥστε πολλάκις περιπατῶν ἐλησμόνει ποῦ εὑρίσκετο. Ὥστε εἶχεν ἀρκετά καλὰ προσόντα δι' ἕνα Ἀρχιερέα. Μόνον ἕν παιδάριον, ἀνεψιός του ἦτο ὑπὸ τὴν εὔνοιάν του. οὐδείς ἄλλος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν πλησιάσῃ χωρίς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν. Εἰς οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ καθήσῃ κοντά του. πάντες ἔπρεπε νὰ ἵστανται ὄρθιοι ἐνώπιόν του.

Μόνον εἰς τὰς Κυρίας συγκαταβατικῶς ἔκαμνε ἐξαίρεσιν. Ἦτο altra figura ἄλλος Ἀλῆ Πασᾶς, ὅστις δὲν ἐπέτρεπεν εἰς κανένα νὰ καθήσῃ, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται τὸν ἐξῆς ἀνέκδοτον. Ἡμέραν τινὰ ἦλθε πλησίον του εἰς Δερβίσης, ὅστις χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ὑψηλοφροσύνην, τοῦ Πασά ἐκάθησεν ἀπέναντί του. ὁ Ἀλῆς, ἀγερόχως ἠρώτησε «Ποῖος εἶσαι σύ; «Διὰ νὰ καταλάβῃς, Πασά μου, εἶπεν ὁ Δερβίσης, ποῖος εἶμαι ἐγῶ, εἶπατέ μοι ποῖος εἶσθε σεῖς» ἐγώ εἶμαι, εἶπεν, ὁ γνωστὸς Ἀλῆ Πασᾶς ὁ Τεπετελενλῆς, καὶ εἶμαι τόρα Συνταγματάρχης. Ἂν μεγαλώσῃς ὀλίγον ἀκόμη τὶ θὰ γείνῃς ἠρώτησεν ὁ ὀχληρός ἐπισκέπτης. Θὰ γείνω Στρατηγὸς εἶπεν ὁ Ἀλῆς, καὶ κατόπιν; ὕστερα θὰ γείνω Ἀρχιστράτηγος. καὶ ἔπειτα ἠρώτησεν ὁ αὐθάδης ξένος. Ἔπειτα ἠμπορῶ νὰ γείνω Μέγας Βεζίρης.

Καὶ τελευταῖον τὶ θὰ γείνῃς; Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Πασᾶς (χίτζ). Νὰ αὐτὸ τὸ χίτζ εἶμαι ἐγώ. Σεῖς προβιβαζόμενος ἐπὶ τέλους θὰ καταντήσητε εἰς τὸ τίποτε, ἐγώ ἀνέκαθεν χωρίς κόπον εἶμαι «τίποτε.» Εὖγέ του διὰ τὸ λαμπρὸν ράπισμα κατὰ τῆς ἀνοήτου καὶ ματαίας δοξομανίας τοῦ Τυράννου. Θέλετε δὲ νὰ μάθετε τίνος υἱὸς ἦτο ὁτόσον φαντασιόπληκτος καὶ μεγαλομανὴς Δεσπότης μου; ἦτο ἔντιμος γόνος καὶ ἀνάστημα μιᾶς Εὐκλεεστάτης Πλούστρας ἐν Φαναρίῳ. Τὸν πατέρα του δὲν γνωρίζω. Ἀλλ' ὅτε ἦνεινεν Ἀρχιερεὺς δὲν κατεδέχθη νὰ συμπαραλάβῃ τὴν

πτωχὴν μητέρα του, ἥτις τὸν ἀνέδειξε. «***Κἰοϊ κιπαρὴ γιαγλίς ὀλσὺρ***» λέγουν οἱ Τοῦρκοι.

Ἠγάπα πολὺ τὰς ἀγελάδας, ἐξ ὧν ἔτρεφε 4 Συχνάκις τὰς ἐπεσκέπτετο. Πρὸς πάντας ὡμίλει περὶ αὐτῶν, Μίαν φορὰν τὸν ἐπεσκέφθη ὁ Νομάρχης ἐν συνοδείᾳ μεγάλῃ. Ἡ Α. Σ. χωρὶς νὰ ἐντραπῇ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ πάλιν διὰ τὰς ἀγελάδας. ὁ Βαλῆς νομίσας ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ χαρεμίου ἂν καὶ τὸ τοιοῦτον ἦτο ἐπίσης ἄτοπον, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις δηλ. περὶ τῶν γυναικῶν του ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ἐν τούτοις ἐκ περιεργείας ἠρώτησε νὰ μάθῃ. ἂν ἐπετράπῃ εἰς αὐτὸν ἐξαιρετικῶς νὰ ἔχῃ τοιαύτας εἰς τὴν Μητρόπολιν. καὶ νομίζω, εἶπεν, εἰς τοὺς χριστιανοὺς δὲν ἐπιτρέπεταί παραπάνω ἀπὸ μίαν γυναῖκα. «Ὄχι, Ἐφέντη χαζρετλερή, μὴ μὲ παρεξηγεῖτε, ἐγὼ εἶμαι Καλόγηρος, δὲν ἔχω γυναῖκα. ὁ λόγος μου εἶνε πραγματικῶς δι' ἀγελάδας, καὶ ἐξηκολοῦθησε νὰ ἐπαινῇ αὐτάς. ὁ Νομάρχης στενοχωρηθείς ἐστράφη πρὸς τὸ Παράθυρον· εἷς ἐκ τῶν χριστιανῶν παρεμβὰς ἤλλαξε τὸ θέμα τῆς ἀγελαδολογίας.

Ἦτο ὁ πρῶτος φίλος τοῦ Κονγιὰκ Μεταξᾶ τῶν 30 γρ. τὸ πουκάλι. Ἠγόραζεν αὐτὸ μὲ τὸ κιβώτιον. Ἠγάπα νὰ τὸν φιλοδωροῦν μὲ τὸ προσφιλέστατον τοῦτο ποτὸν. Καὶ πολλάκις αἱ μικροδουλεῖαι συνεφωνοῦντο ἀντὶ δύο ἢ τριῶν φιαλῶν τοῦ Μεταξᾶ. Τί πειράζει; ἕκαστος ἔχει ἀδυναμίαν εἷς ἕν ὀλέθριον πάθος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν περιπλέκουσαν ἁμαρτίαν. Τί θὰ ἔκαμεν ὁ δυστυχής; Πῶς ἄλλως θὰ ἐνέκρονε τὰς ἰσχυρὰς ὁρμὰς τῆς Ἁγίας σαρκός του;

Ἡμέραν τινὰ ἦλθεν εἰς προύχων καὶ κομματάρχης χωρικὸς μὲ δῶρα πολλά, καὶ παρεκάλεσε τὴν Α. Σ. νὰ χειροτονήσῃ ἱερέα τὸν υἱόν τοῦ διὰ τὸ χωρίον του, ὅπου ὑπῆρχον τέσσαρας Παπάδες πτωχοί, καὶ ὅπου δὲν ἦτο δυ-

νατὸν νὰ ζήσῃ οὔτε εἷς καὶ μόνος ἱερεύς. Διὰ λόγους λοιπὸν κομματικῆς ὑπεροχῆς θέλων ὁ χωρικὸς νὰ βλάψῃ τοὺς ἄλλους ἱερεῖς κατέφυγεν εἰς τὸν ἔχοντα τὴν ἐξουσίαν τοῦ **δεσμεῖν ἀγάπην καί λύειν σκάνδαλα.**

Εἰς τὸν προκάτοχόν του ἐδόθησαν 10 λιρ, καὶ δὲν τὸν ἐχειροτόνησε φρονίμως ποιῶν. Μαρτυρικὸν ἀπὸ τὸ χωρίον δέν εἶχεν. Ἀλλὰ ἀδιάφορον, διατί ἡ Α. Σ. νὰ χάσῃ ἕν σημαντικὸν ποσόν; Ἦτο ἀγράμματος καὶ τυφλὸς ὁ ὑποψήφιος. Καὶ τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε· ἀρκεῖ μόνον τὰ χρυσᾶ νὰ εἶνε ἐπαρκῆ. «***Πάντα δυνατά τοῖς χρυσοφόρους πελάταις.***» Καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἔξωθεν παράπονα, ἡ Α. Σ. διὰ νὰ παρακάμψῃ Ἀρχιεροπρεπῶς τὸν σκόπελον, ἐκάλεσε τοὺς ἐφοροδημογέροντας ἑνὸς μικροῦ χωρίου, καὶ τοὺς κατέπεισε νὰ ὑπογράψουν τό μαρτυρικόν ὅτι δῆθεν τόν ἤθελον ἱερέα διὰ τὸ χωρίον τους. Τί λαμπρόν τερτίπι. Καὶ τοιουτοτρόπως χειροτονήσας τον τυφλόν τόν τε νοῦν, τά τε ὦτα τὸ τε ὄμμα, ἔλαβε τὰς 15 λίρας, καὶ μετά εἴκοσιν ἡμερῶν διαμονὴν ἐν τῷ ἑτέρῳ χωρίῳ ὁ τυφλόπαπας ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός του χαίρων. Ἐξαιτίας τῆς ἀθέσμου ταύτης χειροτονίας ἤναψε τὸ πῦρ τῶν σκανδάλων, οἱ χωρικοί ὑβρίσθησαν, ἐξυλοκοπήθησαν κ. λ. Ἀλλὰ τί ἐζημίωσεν ὁ Δεσπότης. «***Πὶρ μεταλίκ ἐξίκ ὀλσοῦν.***» Ἂς φαγωθοῦν. Τί πειράζει; Καὶ ἂν μερικοί ὕβρισαν τὸν Δεσπότην, τί πειράζει; ἂς τὸν πληρόσουν χρήματα, καὶ ἂν θέλουν, ἂς τὸν προσβάλλον μακρόθεν. Ἄλλως τε ἠμπορεῖ νὰ ἀφορίσῃ τοὺς ὑβριστάς, καὶ νὰ λάβῃ χρήματα· ὥστε ἐν παντί καὶ πάντοτε εἶνε κερδισμένοι οἱ Ἅγ. Ἀρχιερεῖς.

Μίαν τῶν ἡμερῶν τοῦ Μαΐου ἦτο ἑορτή τοῦ Ἁγίου. Μεγάλη συρροή ποτηρίων, φιαλῶν καὶ μεζέδων κ. λ.

ἡ Α. Σ. κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἐκτάκτως εὔθυμος, καὶ ἀεικίνητος, καὶ ἰδίως ὅταν οἱ ἐπισκέπται ἦσαν ἐκ τοῦ ὡραίου φύλου. ἐκέρνα ἰδίαις χερσί, ἐκεράζετο, ἔψαλλε μετὰ τῶν ψαλλόντων, καὶ ἐτραγούδει μετὰ τῶν τραγουδούντων. Ἦτο ἡμέρα ἰσότητος, ἐξηρέθησαν ὅμως οἱ δύστηνοι ἱερεῖς εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἐπετράπη πάλιν τὸ νὰ καθήσουν. Ἀρκετά ἔξοδα ἔγειναν. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον. ὅστις τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἐπιάνετο εἰς τὴν παγίδα τοῦ Δεσπότου. Τὸ ἑσπέρας παρετέθη τράπεζα ἐν ᾗ «Πολλοί μὲν ἦσαν κλητοί, πάντες δὲ ἐκλεκτοί.» Ἀπὸ σκοποῦ δὲ προσκληθη εἰς γνωστὸς γελωτοποιὸς «***διαβόλου κάλτσα.***» Διαρκοῦντος τοῦ δείπνου, ὡς καὶ μετὰ ταῦτα, ὁ ταλκαούκης οὗτος εἶπε καὶ ἔκαμε πολλὰ ἀστεῖα προξενήσας μεγάλην φαιδρότητα π. χ. τοῦ μὲν ἐγκωμίασε τὴν μεγάλην μύτην, τοῦ δὲ τὴν χονδρὴν κεφαλὴν, ἢ κοιλίαν κ. λ. Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ σειρὰ εἰς τὴν Α. Σ. Προσεποιήθη ὅτι τάχα ἐστενοχωρεῖτο νὰ εἴπῃ τίποτε διὰ τὸν Δεσπότην. Ἀλλὰ παραβιασθείς ὑπὸ τοῦ ἐν μέθῃ διατελοῦντος Ἁγίου, καὶ λαβών ἀπεριόριστον δικαίωμα νὰ εἴπῃ ὅ,τι θέλει, ἤρχισεν ὡς ἑξῆς.

«Ἐγὼ τὸν Δεσπότην μας πολὺ τὸν ἀγαπῶ. (ὁ Δεσπότης, εἶπεν εὖγε παιδίμου νὰ ἦσαι εὐλογημένος). Χθὲς τὴν νύκτα εἰς τὸ ὄνειρον μου εὑρέθην εἰς τόν ἄλλον κόσμον. «***εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ οἶδα.***» καὶ ἐκεῖ ἔκαμα ἕν μέγιστον καλὸν εἰς ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς, καὶ πρὸ πάντων εἰς τ᾽ν ἰδικόν μας. καὶ ἂς τὸ πῶ, διὰ νὰ μὲ δώσουν τὰς εὐχὰς των. ἐνῷ ἱστάμην ἐκεῖ εἰς τὸν Ἅδην. ἤκουσα θορυβώδεις καὶ ἐκκωφαντικάς φωνὰς. καὶ πλησίασας κρυφίως εἶδον ὅτι εἰς μίαν ἀπέραντον καὶ μαύρην αὐθουσαν εἶχον συνεδρίασιν οἱ μαῦροι δαίμονες. ἔξαφνα θαμβωθείς ἐνόμισα ὅτι ἦσαν Καλόγηροι. (γέλωτες). Ἀλλὰ πλησίασας ἀκόμη ὀλίγον ἐνόησα ὅτι ἔπαθον ὀπτικὴν ἀπάτην. Ἀπαρατήρητος ἐχώθην ὄπισθεν τῆς θύρας ἄνευ φόβου, διὰ νὰ ἴδω περί τίνος πρόκειται. Οἱ δαίμονες ἦσαν πολὺ ἀπησχολημένοι. Εἶπα ἴσως ὁμιλοῦν περὶ θησαυροῦ τινος, καθὼς λέγουν μερικά παραμύθια. Ἀλλὰ πόσον ἄγριοι ἦσαν οἱ ἄθλιοι μαυροφόροι τοῦ Ἅδου. (γέλωτες) εἰς ζωηρότατος δαίμων καὶ ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων. (γέλωτες) ζητήσας τὸν λόγον ἀνέβη ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς. «Ἀδελφοί, ἐν ἐωσφόρῳ, καὶ συλλειτουργοί τῆς ἡμῶν ὑψηλότητος ἀκούσατε. Ὁ σκοπὸς τῆς συνεδριάσεως ταύτης εἶνε νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν μέσων τῆς ἀσφαλεστέρας ἀπωλείας τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἐνόσῳ ὑπάρχουν αὐτοί οἱ Μαῦροι ἐχθροί μας, οἱ ἐωσφοροκατάρατοι Ἀρχιερεῖς, (γέλωτες) οἱ ποῖοι δυνάμει τῆς ἐξουσίας τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν συγχωροῦν τὰς ἁμαρτίας, ματαιόνοται οἱ κόποι ἡμῶν.

(Ὁ Δεσπότης. εὖγέ σου! κεράστε τον!) δέκα ἢ εἴκοσιν ἔτη τρέχομεν ἀγωνιζόμεθα δι᾽ ἕνα χριστιανόν, καὶ αὐτοί μὲ μίαν ὕψωσιν τῆς χειρός των ἐξαλείφουσιν ὅλας τὰς ἁμαρτίας, καὶ ἡμεῖς μένομεν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

(Ὁ Δεσπότης. διάβολε! φαίνεται μᾶς εἰρωνεύεσαι!) Λοιπὸν σᾶς συμβουλεύω, ἀδελφοί δαίμονες, νὰ ἐξολοθρεύσωμεν αὐτὸ τὸ ὀλέθριον τάγμα τῶν μαυροφόρων, τὸ ὁποῖον ἐξωτερικῶς τόσον μας ὁμοάζει!» Μετὰ τοῦτον ἐσηκώθη ἄλλος γεροντότερος καὶ μᾶλλον πεπειραμένος δαίμων καὶ εἶπε. «Ὁ προλαλήσας ἀδελφός εἶπε βεβαίως τὴν γνώμην του. Ἀλλ᾽ ἐπιτρέψατέ μοι μετὰ σεβασμοῦ νὰ διαφωνῶ πρὸς αὐτὸν. Ἐγὼ καθὼς καὶ ὅλοι οἱ μετ᾽ ἐμοῦ ἐπὶ τῶν Ἀρχιερέων διωρισμένοι συνάδελφοι γνωρίζομεν καλλίτερον τοὺς Ἀρχιερεῖς. Αὐτοί· Κύριοι δαίμονες, εἶνε οἱ πρώτι-

στοι φίλοι καὶ συνεργάται μας (γέλωτες). Ὅλοι σχεδὸν εἶνε Πράκτορες ἡμῶν.

Ἡ σημαία ἡμῶν κυματίζει σήμερον εἰς κάθε Μητρόπολιν. (γέλωτες)

(Ὁ Δεσπότης. βρέ κακόχρονον νὰ ἔχῃς! πολὺ χονδρὰ τὰ κόπτης!) Διὰ τῶν Ἀρχιερέων σήμερον σκανδαλίζονται πολλοί, καὶ γίνονται ἄπιστοι. Πρέπει λοιπόν. ὦ ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, νὰ εὐγνωμονῶμεν πολὺ τοὺς Ἀρχιερεῖς ὡς τοὺς Μεγαλιτέρους παράγοντας τῆς Κολάσεως. Αὐτοὶ οὔτε νόμους σέβονται, οὔτε θεόν φοβοῦνται, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐντρέπονται. (γέλωτες) (βρὲ σατανᾶ, εἶπεν ἡ Α. Σ. ὅ,τι θέλεις λέγε, ἀρκεῖ νὰ εὐχαριστήσῃς τοὺς φίλους μου.]

Κλέπται, ἄδικοι, ἅρπαγες, φιλάργυροι, ἀδιάφοροι διὰ τὴν πρόοδον τοῦ εὐαγγελίου, ἀφορίζουν, καταρῶνται καὶ ἐνγένει ἀντιστρατεύονται φανερά κατὰ τῆς Ἁγ. Γραφῆς. Μερικοί μάλιστα εἶνε τολμηρότεροι καὶ ἀπὸ ἡμᾶς. (γέλωτες) Ἂν καὶ ἐχειροκρότησαν οἱ δαίμονες καὶ τὸν δεύτερον ἀγορητὴν, ἐν τούτοις ἡ πλειονοψηφία ἦτο ὑπὲρ τοῦ πρώτου. καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐξόντωσις τῶν Ἀρχιερέων. Καὶ λοιπόν ἤρχισαν νὰ καταγράψουν τὰ ὀνόματα τῶν Ἀρχιερέων. Ἰδὼν ὅτι διὰ τῆς προγραφῆς ἐκινδύνευεν ἡ ὀρθοδοξία, ἐπήδησα θαρραλέως εἰς τὸ μέσον τοῦ τρομεροῦ συμβουλίου (γέλωτες) καὶ μετὰ φωνῆς ἠχηρᾶς διεμαρτυρήθην πρὸς τοῦς Μαύρους τοῦ Ἅδου, διὰ τοὺς Μαύρους τῆς Ἐκκλησίας μας. Σταθῆτε, εἶπον, δαίμονες! ἐχετε μέγα λάθος! Κρῖμα ὅτι εἶσθε Πνεύματα, καὶ εἶσθε σοφοί! Καὶ ἐγώ ὁμολογῶ καὶ δύναμαι διὰ πολλῶν μυριάδων μαρτύρων ἐκ τῆς Κολόσεις ν' ἀποδείξω ὅτι πράγματι, καθώς εἶπεν ὁ δεύτερος ρήτωρ, πρῶτοι συνεργοί καὶ συνδρομηταί σας εἶνε οἱ Ἀρχιερεῖς. (γέλωτες)

Πόσας χιλιάδας ψυχὰς καθ' ἑκάστην σᾶς στέλλουν! Αὐτοὶ εἶνε, «***φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄσπλαχνοι, ἀδιάλλακτοι, συκοφάνται, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἤ φιλόθεοι, ἔχοντες μὲν μορφὴν εὐσεβείας τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι.***» (Β! Τιμ. σ—5 οἱ δαίμονες ἐξεπλάγησαν ἀπὸ τὸ θάρρος μου, καὶ μὲ παρετήρουν λίαν πρασεκτικῶς. ἠπόρουν πόθεν ἐφύτρωσα ἐκεῖ, «σὰν Φάντης τοῦ Παστουνίου.» ὅταν εἶδα ὅτι ἑκατομύρια ὅλα ὄμματα σπινθηροβολοῦντα ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς ἐμὲ ὀλίγον ἐφοβήθην, Εἶχον δίκαιον, εἶπα, οἱ χοῖροι τῶν Γαδαρινῶν νὰ πέσουν εἰς τὴν θάλασσαν μὴ ὑποφέροντες τὴν ἐντὸς αὐτῶν ὑποδοχὴν τῶν φρικτῶν δαιμόνων.

Ἐκίνησαν ὅλοι τὰς κεφαλάς δείξαντες τὴν εὐαρέσκειάν των πρὸς τοὺς λόγους μου. Τότε εἷς κουτσὸς διάβολος εἶπεν. «Ἀδελφοί μου, συμφωνῶ καὶ ἐγώ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ καλοῦ τούτου ἀνθρώπου. Πράγματι οἱ σημερινοί Καλόγηροι εἶνε τὸ καλλίτερον χωράφι μας.

Μὴ φοβεῖσθε ποσῶς ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καθώς εἶπεν ὁ πρῶτος λαλήσας ἀδελφός. Ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἡμεῖς κερδίζομεν περισσότερον. διότι οἱ νῦν Ἀρχιερεῖς μὴ ἀκολουθοῦντες τὸ Εὐαγγέλιον διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν τοὺς ἀκούει.

Καὶ τοιουτρόπως πολλοί χριστιανοί ἔχοντες τὸ θάρρος εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν συγχώρησιν δὲν ἐφοδιάζονται πρεπόντως. καὶ διὰ τοῦτο πολλοί νεκροί στελλόμενοι ὑπὸ τὸν Ἀρχιερέων καὶ ἱερέων εἰς τὸν χορὸν τῶν δικαίων, εὑρίσκουν ἑαυτοὺς ἔνθα ἐπέδρα πᾶσα ὀδύνει λύπη καὶ στεναγμός. Τὸ νὰ καταστρέψωμεν λοιπὸν τοὺς Ἀρχιερεῖς εἶνε καθαρά ἀνοη-

σία. Εἶνε ὡσὰν νὰ κατασκάψωμεν τὰ θεμέλια τοῦ ἐνδόξου βασιλείου ἡμῶν, τῆς Κολάσεως.

Πῶς οὖν σταθήσεται ἡ βασιλεία ἡμῶν, ἐὰν οὕτω μερισθῶμεν καθ' ἡμῶν αὐτῶν; Εὐτυχῶς σήμερον δὲν ὑπάρχουν Βασίλειοι, Γρηγόριοι, Χρυσόστομοι καὶ λοιποὶ Ἀποστολικοὶ ἐργάται τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες πολλὰ κακά μας ἔκαμαν, ἦσαν τόσον ἀμίλεικτοι ἐχθροί τοῦ ἑωσφόρου καὶ Κυρίου ἡμῶν. Εἴθε νὰ μὴ ἴδωμεν πλέον τοιούτους Ἐπισκόπους, καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἐποχή, καθ' ἣν οἱ τρομερώτατοι σκαπανεῖς τοῦ εὐαγγελίου ἠγρύπνουν ὡς πολυόμματοι δράκοντες, καὶ διὰ τῆς φοβερᾶς σπάθης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ κατεκεραύνουν ἡμᾶς. Ὦ! ἂς εἶνε καλὰ οἱ σημερινοί φίλοι μας ψευδεπίσκοποι, οἵτινες ἀντὶ τῆς σημαίας τοῦ Χριστοῦ ὕψωσαν τὸ λάβαρον τοῦ Χρισοῦ, καὶ μάχονται γενναίως παρὰ τὸ πλευρόν μας. Νὰ ἔχουν τὰς εὐχάς καὶ εὐλογίας τοῦ Βιελζεβοὺλ καὶ ὅλου τοῦ μαυροφόρου τάγματος ἡμῶν. (γέλωτες).

Ἐμπρὸς, ἀδελφοί, ἂς σκεφθῶμεν ὡρίμως. καὶ ἐν πάσῃ δυνάμει ἂς βοηθήσωμεν τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς ὑψηλοτάτους καὶ πιστοτάτους Συμμάχους ἡμῶν. εἷς Ἀρχιερεὺς φαινομενικῶς μὲν φίλος καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ πραγματικῶς δὲ φίλα φρονῶν ἡμῖν ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ 100 δαίμονας. Ἂς φωνάζωμεν ὅλοι ὁμοῦ «***Ζήτησαν οἱ Ἀρχιερεῖς! (τρὶς)***» Παταγώδεις φωναί, ὡς ἡ πλέον ἰσχυροτάτη βροντή, ἔσεισαν τὸν Ἅδην, οὕτως ὥστε πάντες οἱ ἐν τῷ Παραδείσῳ καὶ ἐν τῇ Κολάσει εὑρισκόμενοι ἐξεπλάγησαν νομίσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός διὰ τὴν Μεγάλην καί ἐπιφανῆ δευτέραν Παρουσίαν καὶ Κρίσιν τοῦ Κόσμου.

Καὶ τότε ὅλοι οἱ μαυρόσχημοι τοῦ ἑωσφόρου συνεφώνησαν μὲ τὴν γνώμην ἐμοῦ καὶ τῶν δύο φίλων τῶν Ἀρ-

χιερέων δαιμόνων. Καὶ ἐγενόμην αἴτιος νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν Προγραφὴν οἱ Ἅγιοι Πρόμαχοι τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ μόνα προπύργια τῆς ὀρθοδοξίας! (γέλωτες).

«Διάβολε Θερσύτα, εἶπεν ὁ Δεσπότης, κινῶν τὴν ἱερὰν κεφαλήν, μᾶς ἔκαμες πατσαβούρα! Κακοῦργε. εἶπε μειδιῶν, σὲ ἐφώναξα στὸν γάμον μου, γιὰ νὰ μὲ πῇς καὶ τοῦ Χρόνου!. Ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ, διότι ὁ σκοπός ἦτο ἁπλῶς νὰ κινήσῃς τὸν γέλωτα τῶν συνευθυμούντων φίλων.

«Τοιαῦτα καὶ στὰ Παρίσια συμβαίνουν.» Ὁ μακαρίτης Κακαβέλας, ἐξηκολούθησεν ἡ Α. Σ. ὁ Μέγας Ἱεροκήρυξ τῶν Πατριαρχείων πρό δύο περίπου αἰώνων, ὅτε ὑπερίσχυε πανταχοῦ δεινή ἀμάθεια, καὶ ὁ γλαμυρός ἐν τυφλῶν πόλει ἐβασίλευε, καὶ κατ' ἀνάγκην καὶ Πατριάρχαι «***ἀνίκανοι ὑπογράψαι***» πλὴν εὐσεβεῖς ὑψοῦντο εἰς τὸν ἀνώτατον τῆς Ἐκκλησίας θρόνον, ὁ Κακαβέλας, λέγω, μὲ ὀλίγα γράμματα καὶ διὰ τῆς εὐφυΐας του ἀποκτήσας ὄνομα ζηλευτὸν, διωρίσθη Μέγας Κατηχητὴς, καὶ συγχρόνως ἦτο ὁ ἐπίσημος γελωτοποιὸς τῆς ἱερᾶς αὐλῆς τῆς Α. Θ. Π. καὶ εἰς τὰ Πατριαρχικά συμπόσια καὶ συναστροφὰς εἶχε τὴν ἐλευθερίαν νὰ λέγῃ ὅ,τι ἤθελε χάριν διασκεδάσεως, Τοιοῦτον σύστημα ἐπεκράτει εἰς ὅλας τὰς αὐλὰς τῶν Ἀρχαίων Μεγιστάνων. Ὁ Κακαβέλας λοιπὸν ἔχει πολλὰ ἀνέκδοτα, καὶ σκώπτων καὶ αὐτὸν τὸν Πατριάρχην προυκάλει τὸν ἱερὸν γέλωτα τῶν παρευρισκομένων Ἁγίων. Αὐτὸς εἶνε περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι διαταχθείς ποτε ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου νὰ κάμῃ ἕν κήρυγμα ὀξύμωρον, τ. ἔ. γελοιοσυγκινητικὸν, ἡτοίμασεν ὁμιλίαν συγκινητικωτάτην, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν ἄμβωνα ἔχων τὰ ὀπίσθια γυμνά. Καὶ οἱ μὲν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἔκλαιον οἱ δὲ ὄπισθεν ἐγέλων.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον διελύθη τὸ ψυχωφελέστατον ἐκεῖ-

νο συμπόσιον, ὅπερ βεβαίως κατεγράφη εἰς τὴν πρώτην στήλην τῶν ὑπὲρ ἑωσφόρου εὐεργετικῶν πράξεων. Δὲν θέλω ν' ἀφέρω τά ὅσα εἶπον καὶ ἔψαλλον κατὰ τὴν Ἀγιορητικὴν Φυλλάδα.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας λαβὼν τηλεγράφημα τοῦ Πατριαρχείου μετέβη εἰς Φ... διὰ νά ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα πρὸς ἄρσιν τῶν ἐκεῖ σκανδάδων μεταξὺ ὀρθοδόξων καὶ Προτεσταντῶν. Πλὴν ἡ Α. Σ. ὡς μισθωτός τῶν ἐχθρῶν εἰργάσθη μᾶλλον διὰ τῆς ἀβουλίας του νὰ συνταράξῃ τὴν ὀρθόδοξον Κοινότητα, καὶ ἀφήσας τοὺς αἱρετικοὺς ἤγειρεν ἄλλα ζητήματα ἰδίου λο)σμοῦ καὶ ἠνάγκασε τοὺς ὀρθοδόξους νὰ ζητήσουν τηλεγραφικῶς τὴν ταχεῖαν ἀπομάκρυνσιν, του, ὅπερ καὶ ἐγένετο μετ' ἐγκωμίων πολλῶν. Ὦ ἀτυχὴς Ἐκκλησία, εἶπον Σὺ ἡ ἄρχουσα χριστιανοπρεπῶς καὶ ὑπὸ πάντων ἄλλοτε ζηλευομένη διὰ τὴν Ἁγιότητα τῶν Ἡγεμόνων σου, πῶς κατήντησες σήμερον νὰ ἐξουσιάζεσαι ὑπὸ τοιούτων ἀναξιοτάτων καὶ πάσης ἁγιότητος ἐστερημένων (!!) Ἐπισκόπων!

Ἡ τοιαύτη ἄλγεινή κατάστασις μοὶ ὑπενθυμίζει τὸ ἑξῆς εὐφυέστατον ἀστεῖον. Εἰς ἕν χωριόν κάποιος εὐτράπελος πλησιάσας τὸ στόμα εἰς τὸ οὖς τοῦ νεκροῦ εἶπεν «ὦ φίλε, μακαρίτα Κώστα, ἂν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον σὲ ἐρωτοῦν οἱ χωριανοί μας περί τῆς καταστάσεως ἡμῶν, νά τοὺς πῇς μόνον ὅτι Μικτάρης καὶ ἐφοροεπίτροπος τοῦ χωρίου εἶνε ὁ Κουτσοστραβογιάννης. Τοῦτο ἀρκεῖ, διὰ νὰ καταλάβουν εἰς ποίαν δυσάρεστον θέσιν εὑρισκόμεθα. Ἆρά γε δὲν δικαιούμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ στείλωμεν, διὰ τινος νεκροῦ, τὴν ἑξῆς λακωνικὴν εἴδησιν εἰς τοὺς ἐν οὐρανῷ Ἁγίους μας, ὅτι δηλ. Ἄρχοντες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν σήμερον εἶνε ἐκ τῆς τελευταίας κοινωνικῆς ὑποστάθμης, Χαμαλόπουλα, Παρμανόπαιδες καὶ ἔξοχοι γόνοι λεμβούχων;» Πόσον

τολμηρά τὰ γράφομεν! Καὶ ὅμως εἶνε ἡ ἀλήθεια ἄνευ τινὸς δόλου καὶ προσθαφαιρέσεως.

Ἂς σημειωθῇ καὶ τοῦτο πρός τιμὴν τοῦ Ἁγίου μου ὅτι εἰς τὴν ἀνωτέρω Κοινότητα μεταξὺ ἄλλων ἠθέλησε νά παῦσῃ ἀποτόμως τὸν διδάσκαλον, μεθ' οὗ εἶχε λο)σμὸν παλαιόν Ἀρχιερατικῆς ἰδιοτελείας. Καὶ ἐπειδή οἱ κάτοικοι ὁμοφώνως ὑπερησπίσθησαν τὸν ἀδίκως καταδιωκόμενον ὑπὸ τῆς Α. Σ. ὠργίσθη πολὺ ὁ Ἅγιος καὶ εἶπε «***Σαρίκι θὰ βάλω στὸ κεφάλι μου, ἂν δὲν ἐκδικηθῶ αὐτὸ τὸ κατ' ἐμοῦ φλυαροῦν δασκαλάριον.***» Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐφάνη συνεπής πρὸς τὸν τιμιώτατον ὅρκον του μή κατορθώσας τὸν ἱερόν σκοπόν του.

Σ. Σ. Κ. Α. ὁ Νεόφυτος πρώην Μετρῶν βοηθὸς ἐπίσκοπος τοῦ Νεοκαισαρείας, ἄκρος φίλος τῶν ποτῶν, τὸ 1892 Ἰουλίου 24 ἐν Τσάμπασῃ (ὀρδοῦ) καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀξιοτίμου ἐμπόρου κ. Εὐσταθίου Μουσκὼφ συνευθυμῶν μετὰ πολλῶν ἄλλων προσκεκλημένων, καὶ ἐν μέθῃ διατελῶν ἦλθε εἰς λόγους μὲ τὸν ἐκ Νικοπολεως λεοντόκαρδον αἰδισιμ. κ. Παπᾶ Χρῖστον, χωρίς νὰ αἰσχυνθῇ ὁ δείλαιος οὔτε ἀπὸ τοὺς τόσους παρακαθημένους εἶπεν ἐν Ἀρχιεροπρεπεῖ ἐξάψει πολλὰς βαυνασολογίας, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπεσφράγισε τὰς ὕβρεις διὰ τοῦ ἑξῆς ἱερωτάτου ὅρκου, «***Τοῦρκος νὰ ψοφήσω, ἂν δὲν σὲ ἐκδικηθῶ*** !! »

Εὖγε τοῦ Μεγάλου Ἱπποτισμοῦ καὶ ἀξιοθρηνήτου Δεσποτισμοῦ!! ἐὰν τις τῶν ἀναγνωστῶν δυσπιστῇ πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἀνωνύμως γααφέν «σαρίκι θὰ βάλω, ἂν δὲν διώξω τὸν δάσκαλον.» ἰδοὺ ἡ ταπεινότης ἡμῶν ἐκθέτει γεγονός μὲ τόσην ἀκρίβειαν, οὐχὶ κατώτερον ἐκείνου.

Ἀλλ' ὁ Ἅγιος Μετρῶν ἐφάνη συνεπής εἰς τὸν λόγον του. Ἐλυπήθη μέν διὰ τὸν ἐν τῇ μέθῃ ὅρκον, χάριν ὅμως τῶν

συνανακειμένων, ὡς ἄλλος ἄνομος Ἡρώδης ἔδωκεν ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν του εἰρημένου ἱερέως εἰς τὴν μαινομένην Ἡρωδιάδα τῆς κομματικῆς μερίδος του. Πάντα λίθον κινήσας ἐπέτυχε τὴν παῦσιν καὶ ἀπομάκρυνσιν τοῦ Παπᾶ Χρήστου.

Ἀλλ' εἰς τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ Ἁγίου μας.

Εἶχε χειροτονήσει ἕνα ἄξεστον ὀνηλάτην εἰς ἱερέα ἀντὶ 12 λιρ. ὁ ἀριθμὸς 12 ἦτο σεβαστὸς εἰς τὸν Δεσπότην μου, δώδεκα γὰρ αἱ φυλαὶ τοῦ Ἁγίου Ἰσραὴλ δώδεκα ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι, δώδεκα καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἂς μὴ φανῇ λοιπὸν παράξενον ὅτι ἡ Α. Σ. ἔτρεφεν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς τὸν 12 ὡς βάσιν τῶν ἱερῶν λειψοδοσιῶν του. Ἂν ἤθελε νὰ πάρῃ περισσότερα, ἐζήτει ἑνάμισυ δώδεκα ἢ 24, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, Ἤκουσα δὲ ὅτι εἷς ἄλλος μεγαλίτερος Δεσπότης ἀπό τὰς χειροτονίας διαζύγια κ. λ. δὲν ἐλάμβανε περισσότερα τῶν 28-29 λιρ. ὁ ἀριθμὸς 30 ἦτο μισητὸς εἰς τὴν Α. Σ. ὡς τιμὴ αἵματος τοῦ Χριστοῦ

Ἐρωτήσεις πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους.

1 Ὁ λαὸς ἀποτελεῖ τὴν Ἐκκλησίαν ἢ σεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς; ποῖος ἐκ τῶν δύο εἶνε μεγαλίτερος;

2 Διατί ἀπερρίψατε τὴν τελευταίαν πρὸς ἡμᾶς ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, καὶ πρὸς τὸ πεῖσμα τοῦ Εὐαγγελίου ἐγκατελείψατε καὶ τὸ ὑφ' ὑμῶν τιμαριωτικῶς φορολογούμενον ἔθνος ἄνευ ἄρτου καὶ ὕδατος πνευματικοῦ; «***ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ποιεῖτε ταῦτα;***»

3 Διατί ὁμὲν Χριστὸς ρητῶς ἀπαγορεύει τὴν τιτλοφορίαν λέγων «ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε Ραββί (Κύριε)» καὶ δὲν εδέχθη οὔτε τὸ «***ἀγαθέ***» σεῖς δὲ συνεσωρεύσατε τίτλους ἁγιότητος ἀνωτέρους καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ;

4. Διατί θέλετε νὰ φανῆτε μεγαλίτεροι τοῦ Σωτῆρος, ὅστις εἶνε μόνον «Ποιμὴν ὁ καλός» σεῖς δὲ ***Ἀρχιποίμενες, ἢ Ποιμενάρχαι*** Πανιερώτοι; Ποῖον Εὐαγγέλιον ἀκολουθοῦντες τολμᾶτε τοιαῦτα;

5 Τὸ «μὴ κτήσεσθε χρυσὸν, μήτε ἄργυρον, μήτε χαλκὸν κ. λ. διὰ ποίους λέγεται; δι' ἐσᾶς ἢ διὰ τοὺς Ἀρχιαραβίνους;

6 Συνεπείᾳ τῆς νῦν ἐπιληψίμου διαγωγῆς ἡμῶν, ἥτις εἶνε καθαρὰ συκοφαντία κατὰ τοῦ Χριστοῦ, δὲν πρέπει νὰ ***ἀφορισθῆτε*** καὶ καθαιρεθῆτε, ὡς διαλαμβάνει τὸ Πηδάλιον;

7 Διὰ ποίον λόγον ἡμεῖς μὲν ὁ λαὸς πρῶτοι ὄντες ἔσχατοι ἐγενόμεθα, σεῖς δὲ ἔσχατοι ὄντες πρώτιστοι ἐγένεσθε;

8 Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί; ἢ οἱ σκανδαλοποιοί;

9 Διατί δογματικῶς πιστεύετε ὅτι σεῖς καὶ μόνοι εἶσθε ἱκανοί νὰ διεξάγετε κατὰ τὸ δοκοῦν ὅλας τὰς ὑποθέσεις. καὶ δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς λαϊκοὺς, οἵτινες μυριάκις ἀ-

πέδειξαν ὅτι εἶνε φιλοχριστότεροι καὶ φιλογενέστεροι ἀπὸ τοὺς ῥασοφόρους;

10 Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ προσβάλλοντες τὸ θεοσύστατον μυστήριον τοῦ γάμου, συνιστᾶται ἡμῖν ἄσκοπον ἀγαμίαν ὡς ἀπόλυτον ἀρετήν;

11 Διατί ἀντί νὰ μᾶς εὐλογεῖτε, καταρᾶσθε ὅταν ἐξ ἀγνοῦ θρησκευτικοῦ ἐνέδιαφέροντος ἐλέγχωμεν τὰς πράξεις σας;

12 Διατί ἐκ τῶν ἀτομικῶν σας μεγαλείων ἐξαρτᾶτε τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν;

13 Διατί δὲν παρακαλεῖτε τὸν Κύριον νὰ στείλῃ ἐργάτας διὰ τὸν θερισμόν, ἀφοῦ σεῖς δὲν ἔχετε διάθεσιν πρὸς τοῦτο; ἑαυτοὺς βόσκετε ἢ τὰ πρόβατα;

14 Διατί ἐδώκατε ἀποστάσιον χωρισμοῦ εἰς τὴν αὐταπάρνησιν, ταπείνωσιν ἀφιλαργυριαν, καὶ συνεζεύχθητε τὰς ἀντιχρίστους παλακίδας, ἀδιαφορίαν φιλοδοξίαν, καὶ τὴν ἐπάρατον ***Σιμωνίαν***; Κάτωθεν ἢ ἄνωθεν φωτιζόμενοι διαφωνεῖτε πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον; δὲν ἔχει δίκαιον ἡ Ἁγ. Γραφή καλοῦσα τοῦς τοιούτους ἐργάτας γενεὰν πονηράν καὶ μοιχαλίδα;

15 Εἷς Ἀπ. Παῦλος ἄνευ μίτρας κ. λ. καὶ ἄνευ ἐπιχορηγήσεώς τινος συνετήρει 12 - 14 συνεργάτας, ἵδρυσε 14 νέας Ἐκκλησίας. 14 χιλ. σημερινοί ἐπίσκοποί μας ἐξισοῦνται πρὸς αὐτόν; Ποῖος ἐξ ὑμῶν εἵλκυσεν ἕνα ἄπιστον;

16 Πῶς δὲν ἐρυθριάτε ὁσάκις καυχάσθε ἢ ὅτι εἶσθε σωτῆρες τοῦ ἔθνους, καὶ ὑπέρμαχοι τῆς ὀρθοδοξίας, ἐνῷ, ὡς ὁ φίλος σας Χαμὴτ, διηνεκῶς χάνοντες ἀπὸ αἰώνων καὶ ἐλαττούμενοι περιωρίσθημεν εἰς ἐλαχίστην γωνίαν τῆς γῆς; Ποῦ εἶνε καὶ 1300 καὶ πλέον ἐπαρχίαι, ἃς εἴχομεν;

17 Δὲν φοβεῖσθε ὅτι τὰ ὀγκώδη καὶ τεράστια μεγαλεῖά σας δὲν θὰ χωροῦν ἀπὸ τὴν στενὴν πύλην καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν;

18 Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον, ἢ τὸ χρυσίον ὡς ἑαυτόν;

19 Ἁρμόζει ἢ οὐχί νὰ ψάλλῃ τις καὶ πρὸς ὑμᾶς τὸ οὐαὶ ὑμῖν Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι κλείετε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ οὔτε σεῖς εἰσέρχεσθε οὔτε τοὺς ἄλους ἀφίνετε; (Ματ. 23. 13).

20 Μήπως ἐζηλεύσατε τοὺς Γαδαρινοὺς, οἵτινες παρεκάλεσαν τὸν Χριστὸν νὰ φύγῃ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν;

21 Διατί ἀντιφάσκετε πρὸς τὸ ρητόν «***εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταράσθε***;»

22 Πότε θὰ ἐννοήσητε ὅτι ὁ ὁσημέραι ἀφυπνιζόμενος λαὸς ἐβάρύνθη ἀπό τὰ ξυλοκέρατα τῆς ἀδρανείας, δοξομανίας καὶ φιλαργυρίας σας;

23 Ποῖος εἶνε ὁ διάδοχος τοῦ Ἀπ. Ἰούδα τοῦ Ἀργυρομανοῦς Πποδότου;

24 Διατί εἰς τόσον ὀγκώδες Τυπικόν τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐφιλοξενήσατε νὸν Πρύνανιν πάσης ἰεαοπραξίας, τὸ κήρυγμα; Τί ἔγκλημα ἔκαμε καὶ τὸ ἐξωστρακίσατε;

25 Δὲν εἶνε σχῆμα ὀξύμωρον ἢ καθαρὰ εἰρωνεία. τὸ τρυφηλότα ζῆν, καὶ ἡ ἀγαμία; Διὰ Ποίας μυστικῆς μεθόδου νεκρόνετε τὰ πάθη τοῦ εὐτραφεστάιου καὶ ἰσχυροῦ σαρκίου σας;

26 Διατί δὲν κάμνετε μίαν Οἰκουμ. Σύνοδος πρὸς ἰσαγωγήν μεταρρύθμισεων, καὶ πρὸς νέαν θρησκευτικὴν ὥθησιν; Μήπως φοβείσθε νὰ κάμητε Ἀρχὴν, καὶ νὰ εἰπήτε Α. διὰ νὰ μὴ ὑποχρεωθῆτε καὶ διὰ Β. Γ κ. λ. ὥστε νὰ βιλτιωθῆτε καὶ σεῖς.

27 Ποῖος εἶνε ὁ συντάκτης τοῦ σατανοχαλκεύτου ἀφορισμοῦ;

28 Διατί τόσον ἐποδοπατήσατε τὸν κατώτερον Κλῆρον, ὅστις καίτοι ὠφελιμώτερος ὑμῶν, ὡς διατελῶν εἰς διηνεκῆ σχέσιν πρὸς τὸν λαόν, ἐν τούτοις περιῆλθεν εἰς θέσιν δεκαροβίου ἐπαίτου, καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀμαθείας του δὲ γνωρίζει ποσῶς τὴν ἀξίαν τῆς ἀποστολῆς του; διατί θέλετε νὰ παραστήσητε τὴν ἰδικήν σας εὐλογίαν ἀνωτέραν τῆς τῶν ἱερέων, ἀφοῦ μία καὶ μόνη εἶνε ἡ δύναμις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος;

29 Ὁ Χριστὸς, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ πρῶτοι ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου ἔσπειραν ταπείνωσιν, ζῆλον κ. λ. Πόθεν ἐφύτρωσαν ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ Κυρίου, ἡ θεομάχος μεγαλομανία, καὶ πλεονεξία; Ποῖος ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ ἐφύτευσε καὶ ποτίζει τὰ ζιζάνια ταῦτα;

30 Ποῖος ἐξ ὑμῶν ἔχει, καί ἔστω καὶ ἅπαξ ἀνέγνωσεν ὅλην τὴν Ἁγ. Γραφήν; Καὶ πῶς δὲν κοκκινίζετε ὀλίγον ὅταν ψάλλουν δι' ἐσᾶς «οὕτω λαμψάτω το φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρωπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς;

31 Διατί ἱστάμενοι εἰς τόν θρόνον ἔχετε τὸν Χριστόν ὄπισθεν σας; καί διατί ἀντί σεῖς ταπεινούμενοι νὰ ὁμοιωθήτε πρὸς τὸν ἐν δούλου μορφῇ Σωτῆρα, τουναντίον διὰ νὰ δικαιολογήτε τὰ κενόδοξα μεγαλεῖά σας εἰκονίζετε αὐτὸν μὲ μίτραν καὶ πατερίτσαν κ. λ.

32 Ἐκ τῆς νῦν εὐτυχεστάτης πορείας σας τὶ ὠφελεῖται ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος;

33 Ὁ ἐπαινῶν ὑμᾶς δέν εἶνε φανερὸς κατήγορος, κατὰ τὸ «ὃ παρ' ἀξίαν ἔπαινος ψόγος ἐστί»

34 Ἀφοῦ προνομιακῷ δικαιώματι ἀνελάβετε τὰ πάντα, διατί δὲν ὁμολογεῖτε ὅτι εἶσθε οἱ μόνοι ὑπεύθυνοι διὰ τήν

ὀπισθοδρόμησιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν; Ποῖος σᾶς ὡδήγησεν, ὥστε ν' ἀφήσητε τὸ κυρίως ἔργον σας τ. ἔ. τήν διάδοσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ νὰ περιορισθῆτε εἰς μίαν μικράν γωνίαν τῆς γῆς τρώγοντες πίνοντες καὶ ἐνδυόμενοι πορφύρας καὶ βύσους εὐφραίνεσθε καθ' ἡμέραν λαμπρῶς;

35 Πῶς ἡμὲν πρῶτοι πτωχοί καὶ ὀλίγιστοι χριστιανοί ἄνευ Πανιερωτάτων Μιτροφόρων ἐθριάμβευσαν, ἡμεῖς δὲ, καίτοι πολλοί, καί πλουσιώτεροι καί τόσους Ἁγιωτάτους Στριτηλάτας ἔχομεν, ἐν τούτοις οὐδὲν κατορθόνομεν, ἄρά γε, ἐάν τις ἀνάψῃ τὸν φανόν τοῦ Διογένους, θὰ εὕρῃ ἕνα καί μόνον ἀληθῆ ἐργάτην παρ' ἡμῖν σήμερον;

36 Ποία Ἐπαρχία ἤ πόλις δὲν ἔπαθε καὶ ὑλικώς καὶ ἠθικῶς ἀπὸ τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς κομματαρχικὰς διαθέσεις σας; εἶσθε φῶς καὶ ἄλλας τοῦ κόσμου, ἤ πᾶν τουναντίον;

37 Κατὰ ποῖον νόμον ἠρχίσατε αὐθαιρέτως νὰ φορολογῆτε καὶ τοὺς πτωχοὺς διδασκάλους;

38 Διατί ἐπωλήσατε τὴν διὰ συνδρομῶν συστηθεῖσαν Ἱερατικὴ Σχολὴν Λόντσας; Εἰς τὶ σᾶς πειράζει νὰ ἔχωμεν μεμορφωμένους ἱερεῖς;

39 Διατί τόσον Ἐπιμελῶς κρύπτετε τὸν Πατριαρχικόν Κανοσισμὸν, ὅστις εἶνε ἄγνωστος εἰς 99% τῶν Χριστιανῶν;

40 Διατί δὲν ἔχει ὁ λαὸς τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ καὶ παύῃ τὸν ὑπ' αὐτοῦ μισθοδοτούμενον Ἐπίσκοπόν του;

41 Διατί κατὰ τὸν Κανονισμὸν δὲν διατηρεῖτε ἕκαστος ἕνα Ἱεροκήρυκα διὰ τὴν ἐπαρχίαν σας;

42 Ἀφοῦ ἔχετε, ὡς λέγετε, τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, διατί δὲν δένετε τοὺς διαβόλους καὶ τὴν κακίαν; διατί κρύπτετε τὸ φῶς σας ὑπὸ τόν μόδιον, καὶ τὸ τάλαντον εἰς τὴν γῆν;

43 Ἡ μαύρη καὶ παροιμιώδης καταστάσα μνησικακία καὶ ὁ ἄκρατος φαρισαϊσμός σας πῶς συμβιβάζονται μὲ τὴν τοῦ εὐαγγελίου ἀγάπην καὶ ταπεινοφροσύνην; Καὶ πῶς συνήθως ἐν γνωστῇ τοῖς πολλοῖς ἔχθρᾳ διατελοῦντες μὲ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δὲ, λειτουργεῖτε, καὶ κοινωνεῖτε

44 Δὲν ἀνεγνώσατέ ποτε τὰ τοῦ Ἀπ. Παύλου «***Ὁ διδάσκων τὸν ἄλλον σιαυτὸν δέν διδάσκης; ὁ κηρύττων νὰ μὴ κλέπτωσι, κλέπτεις; ὁ λέγων νὰ μὴ μοιχεύωσι. μοιχεύεις; ὁ καυχώμενος εἰς τὸν νόμον. ἀτιμάζεις τον Θεόν διὰ τῆς Παραβάσεως; διότι τὸ ὄνομά μου βλασφημεῖτε ἐξαιτίας σας μεταξὺ τῶν ἐθνῶν***;» Ρωμ. 2. 24.)

45 Εἶσθε «ὁδηγοί τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει, παιδευταί ἀφρόνων, διδάσκαλοι νηπίων (ἐν Χριστῷ) ἔχοντες τὸν τύπον τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ» (Ρωμ. 2. 19.)

46 Εὐχαριστεῖσθε νὰ σιγῶμεν ἐντελῶς διὰ τὴν νῦν πορείαν σας, καὶ νὰ σᾶς ἀφήσωμεν ἐλευθέρους πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀποσυνθέσεως καὶ ἀπωλείας ἡμῶν; Τὶ κακὸν σᾶς ἔκαμεν ὁ Χριστὸς καὶ τόσον φανερὰ διὰ τῶν πράξεών σας συνωμώσατε κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ. μήπως θέλετε νὰ τὸν ἐκδικεῖσθε διὰ τὸν ὄντως σηληρόν τῆς ἀγαμίας ζυγόν; Ἀλλ' αὐτὸν σεῖς οἱ ἴδιοι ἐπιβάλετε εἰς τὸν τράχηλόν σας;

47 Ἐάν λέγοντες ὅτι εἶσθε Πατέρες μᾶς βλάπτετε τόσον πολὺ, τὶ θὰ ἐκάμνετε, ἐάν ἦσθε ἐχθροί ἡμῶν;

48 Μήπως διὰ τῆς διαγωγῆς σας θέλετε νὰ ἐπικυρώσητε τὴν Ἁγ. Γραφήν λέγουσαν «Πάντες ἐξέκλιναν, πάντες ἐξηχρειώθησαν, δὲν ὑπάρχει δίκαιος οὐδὲ εἷς, δὲν ὑπάρχει ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν, Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν. Μὲ τὰς γλώσας αὐτῶν λαλοῦν δόλια. Φαρμάκιον ἀσπίδων εἶνε ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν, τῶν ὁποίων ***τό στόμα γέμει ἀρᾶς***

καὶ Πικρίας, καὶ ὁδὸν οἰρήνης δέν ἐγνώρισαν. Δὲν εἶνε φόβος Θεοῦ ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν;» (Ρωμ. 3. 10-18)

49 Σεῖς ἠλλάξατε; ἡ οἱ χριστιανοί; Πόθεν ἡ παρ' ἡμῖν θρησκευτική νέκρώσις; πιστεύετε καὶ σεῖς ὅτι οἱ ἀποστατήσαντες ἄγγελοι θὰ συμπληρωθοῦν ὑφ ὑμῶν;

50 Διατί περισσότερον ἀπὸ τοὺς οἰκογενειάρχας λαϊκοὺς κοπιάζετε πρός ἀπόκτησιν πλούτου; Τὶς ὁ σκοπός τοῦ θησαυρισμοῦ σας;

51 «Ὁ χρήματα' ἔχων, εὐζωίας δὲ γλιχόμενος τέρας ἐστί τεράτων γυναικός στερούμενος.» εἶπεν εἷς ἠθικολόγος, εἶνε τοῦτο ὀρθὸν ἢ ὄχι; Ὁ παρανομίας σπείρων τὶ θερίζει;»

52 Εἰς ποῖα σοβαρά συγγράμματα δαπανᾶτε τὸν καιρὸν [illegible]ας θεολογικὰς γνώσεις σας; 500 σὰν καὶ σᾶς Θεολόγοι [illegible]κοῦ νεροῦ, δύνανται ἀρά γε νὰ ἐξισοῦνται πρός τὸν ἀείμνηστον Σκαλτσούνην, ὅστις λαϊκὸς ὢν ἐργάσθη περισσότερον πάντων ὁμοῦ τῶν νῦν σκιατραφῶν Θεολόγων ἡμῶν;

53 Ποῖον ἐκ τῶν δύο ρημάτων κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν εἶνε πανιερώτερον; Ποῖος θεοήλατος ἤνοιξε πρῶτος τὴν θύραν εἰς τὰ κατηραμένα ταῦτα ρήματα;

54 Ἐξ ὅσον μέχρι τοῦδε ἔγραψα καθ' ὑμῶν, ὦ Σεβασμιώτατοι, ποῖα εἶνε ἀληθῆ, καὶ ποῖα οὐχί ψευδῆ; διατί δὲν μὲ ἀναιρεῖτε;

55 Ἂν Χριστὸς διὰ τῆς μαστιγὸς ἐπισκεφθῇ ποίους θὰ πατάξῃ ὡς ποιοῦντας τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς του, οἶκον ἐμπορίου, καὶ σπήλαιον λῃστῶν;

56 Διὰ ποῖον μέρος θυσαυρίζετε; διὰ τὸν οὐρανόν; ἢ διὰ τὸν Ἅδην;

57 Ἐάν ὁ ἀθετῶν μίαν τῶν ἐντολῶν θέλῃ κληθῇ ἐλάχι-

στος ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν σεῖς οἱ ἀθετοῦντες πολλὰς καὶ μεγίστας ἐντολὰς πῶς θέλετε κληθῆ;

58 Πᾶς ἀντιφερόμενος πρὸς τὰς ἀταξίας σας εἶνε ἄπιστος, καὶ ἀσεβὴς;

59 Πρὸς τίνα σκοπὸν δωρεὰν σπουδάζετε τὴν Θεολογίαν, ἀφοῦ δὲν κηρύττετε τακτικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ; Μήπως πρόκειται περὶ ἀποκτήσεως εὐρυτέρου δικαιώματος ἀργυρολογίας;

60 Εἰς τὶ χρησιμεύουν οἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νεκροὶ ὦμβωνες;

61 Πόσα ὀρφανοτροφεῖα ἢ Νοσοκομεῖα κ. λ. συντηροῦνται ὑφ' ὑμῶν; ἢ μήπως ἐλεεῖτε ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ οὐδὲν μένει, ἐκ τῶν διαβολομαζωμάτων σας;

62 Ἡ ἀνισότης τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ ὁ Προβιβασμὸς σας εἰς τὶ ἀποβλέπει; ἐκτὸς τῆς ἀτομικῆς σας πλεονεξίας, ἄλλην ὠφέλειαν ἔχει;

63 Εἶσθε ἐρασταὶ τῆς Μάρθας ἢ τῆς Μαρίας; ἢ καὶ ἀμφοτέρων.

64 Ἐάν ἡμεῖς σιγήσωμεν, δὲν φοβεῖσθε ὅτι θὰ φωνάξουν οἱ λίθοι καθ' ὑμῶν; δὲν δικαιούμεθα νὰ δώσωμεν Ἀμομφαρέτιον ψῆφον καθ' ὑμῶν;

65 Πῶς λεγόμεθα στρατευομένη Ἐκκλησία, ἀφοῦ οὔτε στρατὸν ἔνοπλον κατὰ τῆς κακίας ἔχομεν, οὔτε Στρατηγούς; δὲν εἶνε ὀρθότερον νὰ ὀνομασθῶμεν Ἐκκλησία ἄοπλος πνευματικῶς ἀγωνιζομένη πῶς νὰ σώσῃ καὶ διαιωνίσῃ τοὺς ξηροὺς τύπους καὶ τὰ Ἀρχιερατικὰ μεγαλεῖα;

66 Διατί δὲν ἐστείλατε δύο τρεῖς καλοὺς Θεολόγους εἰς τὴν Ἀβυσινίαν, ὁπόθεν ἐπανειλημμένως ἐζητήθησαν τόσοι, τῇ νεργείᾳ τοῦ ἐκεῖ ὁμογενοὺς βασιλικοῦ ἰατροῦ;